

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

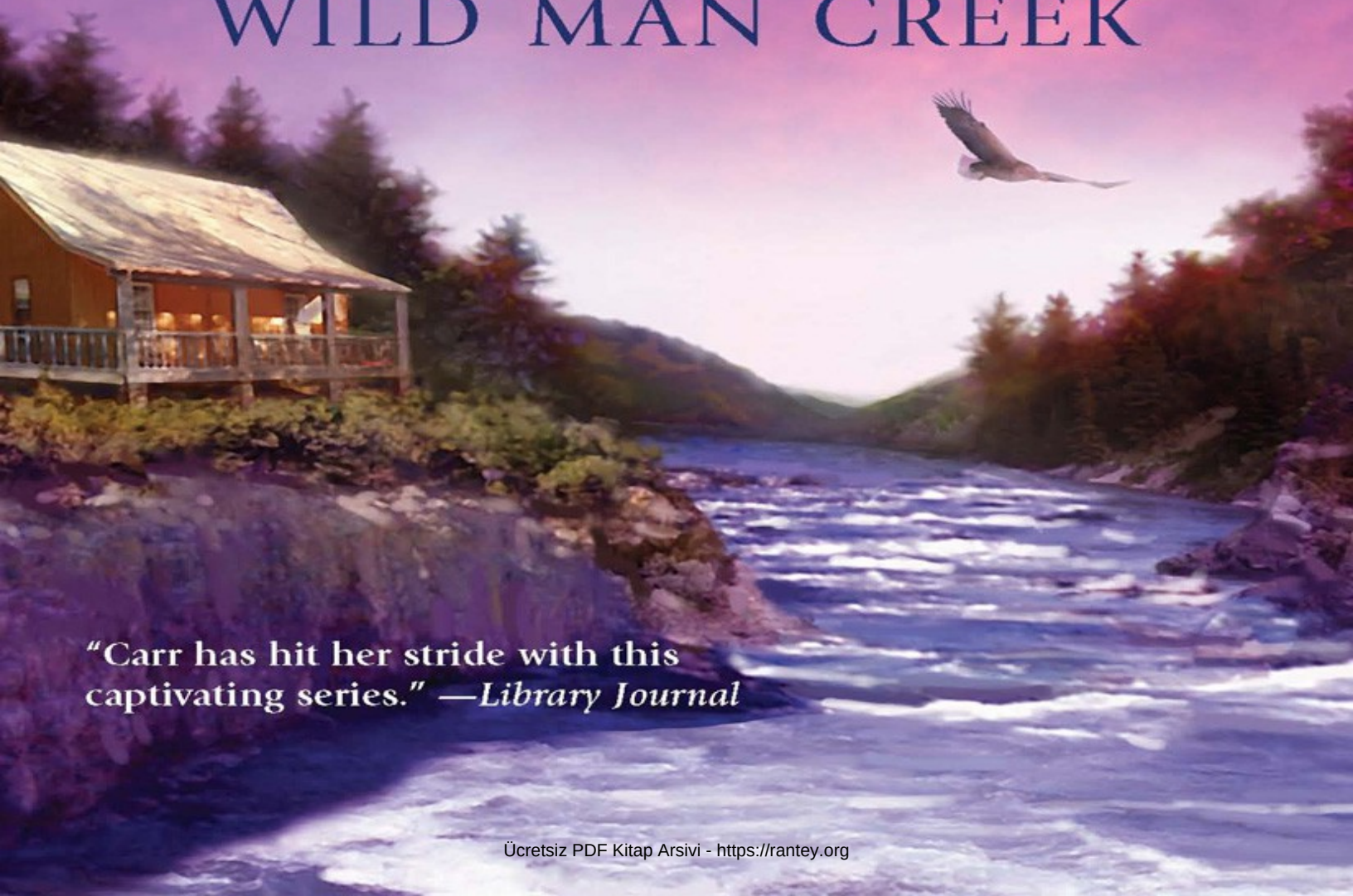
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ROBYN CARR

A VIRGIN RIVER NOVEL

WILD MAN CREEK

"Carr has hit her stride with this
captivating series." —*Library Journal*

New York Times ve USA TODAY çoksatın yazarı Robyn Carr'a övgüler

"Bu kitap tam anlamıyla bir zevk."
-RT Book Reviews Ay Işığı Yolu hakkında

"Güçlü çatışma, mizah ve iyi yazılmış karakterler Carr'ın kartvizitleri ve hepsi burada mevcut... Bu kitabı elinizden bırakmak istemeyeceksiniz."
-RT Book Reviews Angel's Peak hakkında

"Bu hikâyede her şey var: cesur, açık sözlü bir kadın kahraman; ölmek üzere olan bir kahraman; ve okuyucuların kalbine birçok farklı düzeyde dokunacak bir olay örgüsü. Gerçekten mükemmel."
Yasak Şelaleler üzerine -RT Book Reviews

"Son derece tatmin edici bir okuma. Hem mizahi hem de iç burkucu derecede duygusal olan bu kitap kısa sürede unutulmayacak."
-RT Book Reviews Cennet Vadisi hakkında

"Carr bu büyüleyici seriyle kendini kanıtlamış."
Virgin River serisi hakkında -Library Journal

"Virgin River kitapları çok etkileyici - karakterlerle anında bağlantı kurdum ve daha fazlasını, daha fazlasını istedim."
-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Debbie Macomber

ROBYN CARR ve MIRA
Books'tan da temin edilebilir

Bakir Nehir Serisi

PROMISE KANYONU AY
IŞIĞI YOLU ANGEL'S PEAK
YASAK ŞELALELER
CENNET VADİSİ
TEMPTATION RIDGE
İKİNCİ ŞANS GEÇİŞİ
BAKIR NEHİR NOELİ WHISPERING
ROCK
SHELTER DAĞI VIRGIN
NEHRİ

Grace Vadisi Serisi

VADİNİN
DERİNLİKLERİNDE, DAĞIN
HEMEN ÖTESİNDE
NEHRİN AŞAĞISINDA

Romanlar

SONOMA'DA BİR YAZ
ASLA ÇOK GEÇ DEĞİL
KAÇAK METRES
MAVİ GÖKYÜZÜ
DÜĞÜN PARTİSİ
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV

Robyn'in bir sonraki kitabı HARVEST
MOON'u kaçırmayın,
Mevcut Mart 2011

ROBYN CARR

VAHŞİ ADAM DERESİ

En takdir ettiğim kadınlar listemin başında yer alan Martha Gould'a sadık desteği ve yorulmak bilmeyen şefkati için teşekkür ederim.

İçindekiler

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

Onbirinci

Bölüm Onikinci

Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

On Beş Bölüm On Altı

Bölüm On Yedi Bölüm

On Sekiz Bölüm On

Dokuz Bölüm

Önsöz

Jillian Matlock iş dünyasında doğuştan yetenekliydi ve Sürprizleri ve zorlukları öngörme yeteneği efsaneviydi. İletişim alanında geçirdiği başarılı yıllardan sonra Bir keresinde kandırılacağı aklına gelmişti. Tuzağa düşürülmek. Düşürüldüğünü.

Yoğun bir Pazartesi sabahı Jillian, Kurt Conroy'un neden işe gelmediğini sadece kısa bir süre merak etti. Kurt, San Jose'deki yazılım üreticisi Benedict Software Systems'da Kurumsal İletişim bölümünde çalışıyordu. Halkla ilişkiler müdürüydü. Aynı zamanda onun erkek arkadaşıydı ama şirketteki hiç kimse bunu bilmiyordu. Dün gece onunla konuşmuştu ama kendini iyi hissetmediğinden ya da özel bir zaman ayırdığından hiç bahsetmemişti.

Şu anda patronu, Başkan ve CEO Harry Benedict'ten bir telefon aldığı için kızartacak daha büyük balıkları vardı. As Kurumsal İletişim Başkan Yardımcısı olan Jillian için böyle bir çağrı oldukça rutindi. Harry ile her hafta birkaç kez yüz yüze görüşüyordu. Harry onun patronu, akıl hocası ve arkadaşıydı.

İçeri girmeden önce ofisinin kapısına birkaç kez nezaketen vurdu. Kurt'ün yokluğuyla ilgili soru Hemen cevap verdi - Başkan'ın masasının önünde oturuyordu.

"Günaydın," dedi Kurt'e. "Nerede olduğunu merak ettim. Sabah izin alacağından bahsetmemiştin."

Kurt'ün bakışlarına karşılık veremediğini ve Harry'nin kaşlarını çatmakta olduğunu fark etmesi için birkaç vuruş geçmesi gerekti. Diğer misafir koltuğuna oturdu ve hala tam olarak fark etmemişti ki bir şeyler yanlıştı. Çok yanlış.

Harry önce Kurt'e, sonra Jillian'a bakarak, "Bir sorunumuz var," dedi. "Bay Conroy bana cinsel taciz şikâyetinde bulunacağını bildirdi, kendisini temsil etmesi için bir avukat tuttu ve hepimizin davadan kaçınmasına yardımcı olacak bir anlaşma önermek için burada." Harry yutkundu ve kaşları çatıldı.

Jillian uzun bir an boyunca başka bir gezegendeydi. Birisi erkek arkadaşına cinsel tacizde mi bulunuyordu? "Aman Tanrım," dedi şaşkınlıkla. "Neden bir şey söylemedin Kurt? Bunu sana kim yapar?"

Kurt sonunda onun gözlerinin içine baktı ve sonra sıırttı. "Komik, Jillian," dedi. "Çok komik."

Bilinçsizce kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Burada neler oluyor?" diye sordu Kurt ile Harry'nin arasına bakarak.

Harry boğazını temizledi, rahatsız olduğu belliydi. "Mr. Conroy suçlu tarafın sen olduğunu iddia ediyor, Jillian."

"Ne?" dedi, otomatik olarak ayağa fırlayarak. "Bu da ne...?" Gözlerini Kurt'e dikti. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Harry, "Lütfen otur, Jillian," dedi. Sonra Kurt'e baktı ve, "Günün geri kalanında iznlisin, Kurt. Seni sonra arayacağım."

Kurt tek kelime etmeden, arkasına bile bakmadan ayağa kalktı.

ve kapıyı arkasından sessizce kapatarak Başkan'ın ofisinden ayrıldı.

Jill Harry'ye baktı. "Bu bir tür hastalıklı şaka mı?"

"Keşke," dedi Harry. "Bu konudaki yorumunu duymak için sabırsızlanıyorum, Jill."

Kısa bir inanmazlık kahkahası attı. "Benim yorumum mu? Bir erkek arkadaşım olduğunu sanıyordum! Harry, Kurt ve ben aylardır görüşüyoruz! Tamamen rızaya dayalı ve sadece oldu-" doğru kelimeyi bulmakta zorlandı "-ciddi... çok yakın zamanda! Beni takip etti! Ve inanın bana, özel hayatımız ilişkinin işle hiçbir ilgisi yoktu! Ben onunla çıkmaya başlamadan çok önce terfi etmişti."

"Onunla gizlice görüşüyor muydun?" diye sordu.

"Bunu 'gizlice' olarak tanımlamayı tercih ederim. Yıllar önce, şirket çok gençken İnsan Kaynaklarının şirket politikasını oluşturmaya yardımcı oldum. Şirket içinde flört etmek ya da evlenmek sorun değildi ama aynı departman içinde değil. Bu politikaya göre ikimizden birinin departman değiştirmesi gerekiyordu. Açıkçası Kurt'un bu değişikliği yapması gerekecekti, çünkü o astımızdı. Ama onun tek deneyimi halkla ilişkilerdi ve benim departmanım da bu işi yapabileceği tek yerdi. İyi bir uyum sağladı. Birlikte iyi çalıştık! Ya da ben öyle sanıyordum..."

Harry başını salladı. "Bu politikanın yürürlüğe girmesinde senin büyük rolün oldu, Jillian. Aslında, hatırladığım kadarıyla, en başta senin fikrindi."

Koltuğunun kenarına doğru kaydı. "Evet, ama cinsel taciz tehdidi nedeniyle geliştirilmedi!

Cinsel taciz asla rızaya dayalı değildir ve asla her zaman bir tür şantajdır. Biz, yani İnsan Kaynakları ekibi, departmanlar içinde çalışanlardan gelen şikayetlerden endişe duyuyorduk

iltimasa dayalı terfi iddiası. Bu yüzden departman içinde flört etmek kötü bir fikirdi. Ayrıca bir de çalışanların geç kalmaması, uygunsuz giyinmemesi ve başkanın yerine park etmemesi gerektiğini söyleyen politika!"

Bunun için Harry'den bir gülümseme aldı. Küçük bir gülümsemeydi bu. "Düşündüm ki, zaman ve eğitim verildiğinde Kurt iyi bir

Bana göre halefi. Ve siz sormadan söyleyeyim, benim fikrim Onu sevdiğim için değil, daha nitelikli başka kimse olmadığı için. Şirket içinde bizim için fırsat varsa, pozisyonları doldurmak için şirket dışına gitmekten nasıl nefret ettiğinizi biliyorum.

çalışanlar." Durumun ciddiyeti iyice ortaya çıkmaya başlamıştı ve Jill bir an elini alnında gezdirdikten sonra gözlerini odanın diğer tarafına dikti.

Harry ona bir dosya uzatarak, "Bu da bir tesadüf," dedi. "Kurt de kendini senin halefin olarak görüyor. Şuna bir göz atın."

Jill klasörün kapağını kaldırıp notlar, e-postalar, kısa mesajların çıktıları ve çeşitli notlardan oluşan bir koleksiyona bakarken elleri biraz titredi. İlk baktığı e-posta ondan gelmişti ve şöyle yazıyordu: "Nasılım? Omuz masajına ihtiyacım var! "Harry, bunun bir ilişkiyle alakası yok! Yorucu bir toplantıdan sonra bana e-posta gönderdi ve nasıl olduğumu sordu! Aslında..." O

tarihe yakından baktı. Başını iki yana salladı. "O zamanlar onunla çıkmıyordum bile!" Aylarca eski e-postaları karıştırması gerekecekti. Aylarca silinmiş e-postaları. Aylar süren anlamsız, önemsiz mesajlar.

Sonra bir sayfa dolusu metin alışverişi oldu, Sarı renkle vurgulanmış, cep telefonundan gelen mesaj şöyleydi

Seni özledim! "Ama bu tamamen masum" dedi, Harry'ye doğru çevirdi. "Takvimime bakmam gerek ama sanırım şehir dışındaydım. Ve özledim de. Onu özledim!" Ve o anda onun ne yaptığını anladı - ona tuzak kurmuştu.

"Tanrım," diye mırıldandı. "İki kişi arasındaki şakacı mesajlar

aynı şirket için çalışan insanlar. Bunun olacağını nasıl anlamadım? Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?"

Bazı sayfalara göz attığımda, herhangi bir kadının hayatındaki erkeğe yapabileceği benzer kısa ve sevgi dolu yorumlar gördüm.

İş saatlerinde mi yoksa başka zamanlarda mı gönderildiklerini bilmiyordu. Ona göre bunlar tehditkâr olmayan masum romantik jestlerdi. Ama bunların arasında Kurt'ten gelen tek bir şey bile bulamıyordu.

Baştan çıkaran oydu; büyük olasılıkla tüm yanıtları sözeldi... ve izi sürülemezdi.

"Harry, bana çapkın ve baştan çıkarıcı şeyler söyledi, ama aradaki fark, elinde hiçbir belge olmaması! Böyle bir e-posta ya da mesaj göndermekten asla korkmadım, ona güveniyordum." Başını iki yana salladı. "Bu dosyanın ne kadar zayıf olduğunu görüyor musun, Harry? Aylarca süren bir ilişkide çok daha fazlası olacağını düşünürsün, değil mi? Ama ofiste çok profesyoneldik. E-posta ve telefon kayıtlarımı incelemem gerekecek."

metinleri, ama kesinlikle onun seksi, apkın halini ve benim de bir çift olduğumuza inandĐım için karşılık verdiğimi ortaya çıkarmak için ihtiyacım olan şeyi bulacağım!"

"Aklına gelen önemli bir şey hatırlayabileceğini sanmıyorum?" Harry gr, kırılaşmış kaşlarını kaldırarak sordu.

"Bir akşam yemeğinden sonra beni yüzük bakmaya ikna ettiğinde Kurt'n olabildiğince özenli ve romantik olduğuna tanıklık etmekten mutluluk duyacak bir kuyumcu dükkânı müdürü var, ama bu basılmayacak, değil mi?" dedi mutsuz bir kahkaha atarak. "İkimizden biri şirketin taşınabileceği bir bölümünü belirleyene kadar ilişkimizi gizli tutmaya karar vermiştik. Kurt bana bağlı olsa da, ben bir hamle yapmak için daha olası bir adaydım. Başkan Yardımcılığı ile beni baştan ıkarıyordun.

Bir yıldır pazarlama yapıyorum ve Kurt'u uyarmıştım, eğer bu benim için gerçekleşirse, Kurumsal İletişim'i üstlenmeye hazır olmayabilir ya da sen bu görevi vermeye hazır olmayabilirsin.

ona. Bana ilişkimizin bir sonraki terfisinden çok daha önemli olduğunu söyledi." enesini düşürdü ve gözyaşlarına karşı koydu. "Bunun olduğuna inanamıyorum." Başını kaldırdı. "Ona inandım, Harry!"

"Ayrıca uygunsuz dokunuşlara şahit olan ofis arkadaşları var ve... ve bir günlük tutmuş. Olayların çok detaylı bir kaydı."

Son birkaç ayı dĞndĞnde Jillian onun pek çok insanı etkilediğini kabul etmek zorunda kaldı; ofisteki tüm kadınlar onu seviyordu; komik, sevimli ve çok yardımseverdi. Jillian ofiste mükemmel davrandığını düşünüyordu; bu düzeyde bir profesyonelliğe ihtiyaç duyduğunun bilincindeydi. Ama onun omzuna bir

sevgi dolu bir okşama? Hızlı bir okşamayla sırtına mı dokundunuz? Gözlerinin içine gülümsedi mi? Kurt kendisinden birkaç yaş küçüktü, yakışıklı, seksi ve parlaktı. Parlak! Bu kadar karmaşık bir şeyi düzenlemek için

planlama ve beyin gücü. Bu becerilerini işinde kullanmalıydı!

Ah, inkârının biraz daha sıkı, biraz daha uzun süre dayanabilmesini ne kadar isterdi. Gözyaşları süzülürken çenesinin titremesini engellemek için alt dudağını ısırды. "Günlüğünde, işten sonra bir içki içmek için buluşmak için bile bana bir düzine kez sormak zorunda kaldığı yazıyor mu?

iş arkadaşları arasında uygun mu? Ya da birkaç gece önce benim için banyo yaptığında ve-"

Harry elini kaldırdı. "Dur. Ben aptal değilim ve sana kızgın da değilim. Burada neler olduğunu biliyorum. Başından beri benimleydin, Jill. Bunun kurulmasına yardım ettin.

Şirket. Böyle bir şey yapmayacağınızı biliyorum. Ama aksi yönde ikna edici bir kanıtınız yoksa, bir sorunumuz var demektir. Şunu da aklınızda tutun lütfen.

-Eğer amacı böyle bir suçlamaysa, patronuyla çıkmasına muhtemelen en başta gerek yoktu. İşbirliğiniz olmadan da sizi kurban olarak seçebilirdi."

"Ama neden?" diye sordu umutsuzca.

Harry ciddiyle, "Bilmiyorum," dedi. "Belki bir soruşturma bunu ortaya çıkarır."

Jill ağlamamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

Harry'nin önünde hiç ağlamamıştı. Onun sağ kolu, yardımcısı, çırağıydı. En çok gurur duyduğu şeylerden biri de, Harry'yle çalışmaya başladığında ne kadar genç olursa olsun

ve yepyeni bir şirket olmasına rağmen asla pısırık davranmadı. Ürünleri servet yönetimi yazılımı kategorisindeydi - işletmeler için özelleştirilmiş muhasebe sistemlerinden bütçe ve fatura ödeme yazılımlarına kadar her şey

ortalama bir ev bilgisayarı. Bazı müşterileri çok büyüktü, şirkete çok fazla para ve zorluk getiriyordu; ancak o güçlüydü ve her şeyi cesaretle karşıladı ve

Yaratıcılık. İş sırasında başarısız bir yazılım ya da büyük bir müşteriyi rakibe kaptırma tehdidi gibi korkunç şeyler olabilir. Halkla ilişkiler alanında Jill'in görevi, ürün ve müşteri

hizmetleri konusunda olumlu bir imaj çizmekti. O zamandan beri zor durumdaydılar.

zaman zaman şirketin geleceği tehlikeye giriyordu ama Jill ağlamadı. Savaştı!

Patronunun ona hâlâ inandığını söylemesi onu neredeyse çileden çıkarıyordu. Neredeyse ağlayacaktı. Omurgasını sertleştirdi. "Ne istiyor?" diye sordu güçsüzce.

"Bir çeşit anlaşma. Ve senin istifan."

Suçlayıcı kanıtların bulunduğu dosyayı kaldırdı. "Böyle şeyler kabul edilebilir mi?"

"Hukuk mahkemesinde, büyük ihtimalle. Gazetelerde, kesinlikle."

"Harry, beni önemseydiğini sanıyordum. Önce o flört etti, uzun, çok uzun bir süre! Onun kazanmasına izin mi vereceğiz?"

Harry öne doğru eğildi, ellerini masasının üstünde kavuşturdu. "Ayakta kalıp savaştıktan daha iyi bir şey istemiyorum, Jill. On yıl boyunca bir kez bile profesyonel, sadık ya da dürüst olmadığına dair bir belirti görmedim. Hiçbir çalışanım daha uzun saatler çalışmadı, daha çok çalışmadı ya da bana özel hayatından daha fazla söz etmedi. Sen benim ailemin bir üyesi oldun! Eğer senden küçük bir çalışana avantaj sağlayacak bir yanın varsa, bunu hiç görmedim. Ya ben karakter yargıcı değilim, ya da o küçük piç hepimizi kandırdı. Ve eğer ben karakter yargıcı, buna rağmen gerçekten başarılı bir yazılım üretim şirketi kurmayı başardım."

"İşte bizim gerçeğimiz bu - görünüşe göre desteyi oldukça iyi istiflemiş. Daha önce de bu tür sorunlarla karşılaştık ve mümkün olan her yerde bunları şirket içinde çözdük. İK ve avukatlarımız şikayeti ve kanıtları inceleyecek ve onunla görüşecek. Potansiyel olarak zarar verici bulurlarsa sizi ve şirketi mahkemeden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bizimle birlikte bu riski almak zorunda kalmaması gereken yirmi beş yüz çalışanımız olduğunu unutmayın."

Her ne kadar beni üzse de, kayıplarımızı azaltmak zorunda kalabiliriz." "Peki bu ne anlama geliyor?" Jill sordu.

"Şu anda, haftanın geri kalanında izin almanı istiyorum. Eve gittiğinde şirketi ve seni korumak için elimden gelen her

şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum. Eğer

Jill, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ben gitmiyorum. seni köpekbalkırlarına atmak için. En azından, herhangi bir anlaşmada gizlilik anlaşmasının öncelikli olduğundan emin olacağım, böylece gelecekteki potansiyel müşterileriniz bu karmaşayı duymayacak. Rakiplerimin yarısı son beş yıldır senin peşinde. Her neyse."

"Ama ben seçimimi uzun zaman önce yaptım. BSS'yi seçtim."

"Bunu biliyorum," dedi. "Kendine bir avukat bul, Jill. İhtiyacın olursa diye. Bunu tek başına yapma ve korumam gereken koca bir şirket varken bana güvenme."

"Ona bir ton para verecek misin?"

"Eğer yardım edebilirsem hayır."

Acı acı güldü ve elini burnunun altına sildi. "Beni zengin ettin," dedi. "Benimle evlense daha iyi olurdu. Halkla ilişkilerde o kadar iyi değil. İlerleme kaydediyordu ama öğrenmesi gereken çok şey vardı. Anlaşmanın en kötü tarafını sen alıyorsun."

"Kazansa bile burada kalmasına imkân yok," dedi Harry kendinden emin bir sesle. "Biz bir sıçrama tahtasıyız. Bahse girerim

Unvanıyla hava atacak, yapmadığı bir iş için övgü alacak ve Microsoft ya da Intel'de daha büyük bir iş bulacaktı. Orada da hemen yüzüstü düşecekti."

"Baştan çıkaracak bir kadın bulmadığı sürece," dedi sessizce. "Şu anda bunu göremediğini biliyorum ama Bundan kurtul. Zekisin, iyisin ve kendi ayaklarının üzerinde duracaksın. Biz bu işi çözene kadar sabırlı olmaya çalış. Sadece kafanı topla."

Ve senin kalbin, diye düşündü.

Harry, "Şimdilik bir haftayı kabul et," dedi. "Eğer bundan kurtulmanın bir yolu varsa, inan bana, onu kullanacağız. Sadece en kötüsüne hazırlıklı olmanı istiyorum. Her ihtimale karşı. Ve tabii ki bunu kimseyle tartışamazsın - dava devam ediyor." Harry ayağa kalktı.

Toplantı sona ermişti. Elini uzattı. "Olanlar için üzgünüm. Keşke bu konuda bana gelseydin.

uzun zaman önceydi. Biriyile çıkmak o kadar da büyük bir şey

değil. Bunu halledebilirdik. Sen ilk değilsin

ofis romantizmi. Sen sonuncusu olmayacaksın. Ama profesyonel nedenlerle onu gizli tutarak ona fırsat verdiniz."

"Seni koruduğumu sanıyordum," dedi. "Sadece yaptığım bir seçim yüzünden seni zor bir duruma sokmak istemedim."

Akıl hocasının elini sıktığında, o da tuttu. "Bu hiç sana göre değil. Seninle ilgili en büyük endişem bir hayatın olmamasıydı - bu iş sahip olduğun her şeyi ve daha fazlasını aldı! Onun nesi vardı, Jill?" Harry usulca sordu. "Seni böyle riskler almaya nasıl ikna etti?"

Esprî yapmadan güldü. Kurt'ün bariz kusurları vardı ama bunları görmezden geliyordu çünkü kimse mükemmel değildi. Sevimliydi ve düşünceli görünüyordu ama çok zeki değildi.

Çekmecedeki bıçak. Eğer peşine düşmeseydi, onu fark etmeyebilirdi! Acınası bir şekilde başını salladı. Zaman ayırabildiği tek erkek o olduğu için miydi? Ofis aşklarının gelişmesine şaşmamalı. Uygunlardı! "Buna inanmayabilirsin Harry, ama ona bir şans vermem için çok zaman harcaması gerekti. Ve belki de her şey buna bağlıydı - o acımasızdı ve ben yalnızdım. Eğer

Bu savaşı kazanırsa, berbat bir Kurumsal İletişim yöneticisi elde edeceksiniz. Liderlik yapmadan ayakta kalabilmeyi zor bağlar ya da telefon görüşmesi yapamaz. Onu kovmak zorunda kalacaksın.

onu."

Harry, "Eminim bunların hepsini çözmüştür," dedi.

"Tanrım, çok üzgünüm," dedi. "Harry, özür dilerim. Kendimi aptal gibi hissediyorum!"

Jill tüm sağduyusuna rağmen Kurt'e ulaşmaya çalıştı. Cep telefonuna ya da kapısına cevap vermedi ve zorlukla kontrol edebildiği bir sesle yaklaşık on dört sesli mesaj bıraktıktan sonra durumunu daha da kötüleştirdiğini fark etti. Komplö değil miydi

Açık mı? Onun histerisinden faydalanacaktı! Daha suçlu görünecekti! Kendini durdurdu.

Jill, İK müdürü Harry ve BSS Baş Hukuk Müşaviri ile temasa geçen bir avukatla görüştü. Kişisel sabit diskinin ve şirketinin yedeklerini teslim etmişti. bilgisayar, cep telefonu ve masasının içindekilerle birlikte. Bir tuzak kurmaya çalışmadığı için Kurt'e karşı kanıt yoktu. Ancak, hiç değilse Jill'in hukuk danışmanı soruşturmayı şirket içinde İK düzeyinde tutabilmeli ve Eşit İstihdam Fırsatı Komisyonu ya da sivil bir mahkemeye kadar gitmesine izin vermemelidir.

Bir hafta iki haftaya dönüştü ve Jillian neredeyse kendini kaybediyordu. San Jose'deki evine kapanmış, yeni dizüstü bilgisayarında internette gezinmekten başka bir şey yapamıyordu.

Sonra Harry aradı.

"Durum bizim açımızdan iyi görünüyor," dedi. "Size karşı en çok zarar verecek dava, tacize tanık olduklarına inanan iki çalışanın ifadesi olacak- İki çalışanın adını vermeyeceğim. Dürüst olmak gerekirse, yeterince manipülatif olsaydı, gördüklerinin bu olduğunu düşünebilirlerdi."

"Doğru," diye cevap verdi alaycı bir tavırla. Kurumsal İletişim'de sadece on beş çalışan vardı; kadınların kim olduğunu tam olarak tahmin edebiliyordu. İkisi de Jillian'dan bir yaş büyüktü.

On beş yıl boyunca, ne zaman Kurt etrafta olsa aptalca parıldama eğilimindeydiler.

"Senden istediğim şey mücadeleden çekilmen, Jillian. İstifa etmek yerine, izne ayrılmanı istiyorum. En az üç ay. Boşaltacağın pozisyona başka birini getireceğim, bir danışman getireceğim. Kurt hak ettiği opsiyonları alacak ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde gizlilik anlaşmasını kabul etti."

"Şaşırtıcı olmayan bir şekilde mi?"

Harry güldü. "Amirine karşı yaptığı şikâyetin peşini bırakmasını istemiyor, tıpkı senin peşini bırakmasını istemediğin gibi. Sana söylüyorum, yoluna devam edecek.

Ve onun geçmişini araştırmayı bitirmedim." Harry sesini alçalttı ve, "Ona ne kadar değerli olduğunu hiç söylemedin, değil mi?" dedi.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Sanmıyorum. Bu benim hakkında konuştuğum bir şey değil. Neden?"

"Çünkü öyle olsaydı, asla bu kadar kolay anlaşılmazdı. Güzel bir opsiyon paketi alıyor ama senin on yılda kazandığınla kıyaslanamaz bile. Eski prospektüsleri okumak için zaman ayırmalı ya da portföyünüze bir göz atmalıydı."

Jillian'ın akıllı bir finansal planlamacısı vardı; ilk mütevazı ikramiyesinden sonra onun hizmetlerini almıştı. Birlikte, bir şirkete günde yirmi dört saat ve haftada yedi gün zaman ayırmanın yeterli olduğuna karar verdiler. Hisse senetlerinin ve opsiyonların üzerinde oturmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden Jillian bunları kullandı ya da sattı ve parasını başka yerlere yatırdı. BSS'den giderek daha fazla para kazanırken, planlayıcısı da diğer yatırımlardan giderek daha fazla para kazandı.

Para onun için iş kadar ya da Harry'nin vizyonu ve ona olan inancı kadar önemli değildi.

"Üç ay boyunca ne yapmam gerekiyor?" Jill haykırdı.

"Bilmiyorum. Biraz nefes al. Bir sürü paran var.

Bir seyahate çıkın ya da birkaç ders falan alın. Gevşeyin ve bunun solmasına izin verin - nereye gitmek istediğinizi düşünmek için biraz zaman ayırın. Hiçbir şeye atlamayın. Spontane! Rahatlamayı ve hayattan zevk almayı öğrenmeye çalışın. Gücünüzü geri kazanın. Birkaç ay içinde buradan gideceğini ve yerleşim yerimizde hiçbir şey kalmayacağını söyleyebilirim.

Eğer istersen geri gelmeni engelleyen bir şey yok. Ayrıca sizi bir değişiklik yapmaktan alıkoyan hiçbir şey yok. Sen hayatını geri alabilirsin, Jillian. Bunu bir düşün." Bunu düşünmüştü. Bu onu dehşete düşürmüştü. Sabahın dördüne kadar çalıştıkları, soğuk pizzayı ve Red Bull'u mideye indirerek devam ettikleri, bir halka arz hazırladıkları günleri özlemle anıyordu.

Kritik bir oylamanın yapılacağı bir yönetim kurulu toplantısına hazırlanırken

ertesi sabah. Teslim tarihlerini, üç aylık rapordan önce şirket karını gündeme getirme telaşını, denetimlerin ürpertici korku ve heyecanını, prospektüsü hazırlamak için takım elbiselilerin bir araya gelmesini seviyordu. Halkla ilişkiler gurusu Jillian'dı, şirketin yaşayabilirliğini Yönetim Kurulu'na, Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu, brokerlar, halk. Jill'di. Harry'nin tüm sıkı çalışmasını ve vizyonunu kendisiyle birlikte bitiş çizgisine götürdü.

Nasıl yavaşlayacağından emin değildi ve bunu istemediğinden de oldukça emindi.

Harry'nin gizlilik konusundaki talimatlarına rağmen, Jill içinde bulunduğu durumu güvendiği tek yakınıyla, kız kardeşi ve en yakın arkadaşı Kelly ile paylaştı. Kelly, San Francisco'da beş yıldızlı bir restoranda şef yardımcısı olarak çalışıyordu ve birlikte geçirdikleri zaman kısıtlıydı ama her gün konuşuyor ve mesajlaşıyorlardı. Kız kardeşiyle gizli diyalogundaki en büyük teselli, Kelly'nin Kurt'ü öldürmek istemesiydi - en azından mecazi olarak.

Kelly nefretle, "Kurt asla benim restoranımda yemek yemeye kalkışmasa iyi olur," dedi.

"Eminim o daha iyi biliyordur," diye yanıtladı Jill. "Diğer her şeyi çözmüş durumda."

"Sadece söylüyorum... Bunu nasıl kaza gibi göstereceğimi biliyorum...."

"Sus, tek bildiğim telefonumu kaydettiği!" Jill nefes aldı. "Ve şimdi, bunun gerçekten bir olasılık olduğunu fark ettikten sonra, onun yaşamasına izin vermelisin."

"Yazık," dedi Kelly. "O bir domuz. Ondan hiç hoşlanmadım. Bunu sana söylemiş miydim?"

"Hayır, ondan hoşlandın! O da seni etkiledi, bu da bizi aynı derecede aptal yapar. Ah, Tanrım, bana ne oldu? Yani, Einstein değilim ama hiç bu kadar saf olmamıştım! Gerçekten mi? Böyle bir şey yapabilecek kadar zeki olduğunu düşünmemiştim!"

"Düşüncesizsin," dedi Kelly. "Her zaman öyleydin. İstedığınız bir şey görürsünüz ve onun peşinden gidersiniz."

"O kadar düşüncesiz değildim," diye karşı çıktı Jill. "Daha önce bana uzun süre kur yaptı... Neyse boş ver. Harry haklıydı - savaşıp kazansam bile, bu kamuoyuna yansıyacak ve onun suçlaması beni uzun, çok uzun bir süre lekeleyecekti!"

"İşte benim en büyük sorum." Kelly sordu: "Herkesten bir adım öndeyken nasıl oluyor da halkla ilişkiler konusunda bu kadar başarısız olabiliyor? Bu iyi bir halkla ilişkiler değil mi? Bir şeylere iyi bir yön vermeyi bilmek, bir şeyler satmak, insanları istediklerini bile bilmedikleri şeyleri istediklerine ikna etmek?"

"Kısacası," dedi Jill yorgun bir ifadeyle. "İşine daha fazla enerji harcamalıydı."

"BSS adlı küçük imparatorluğun kurulmasına yardım ettiniz," dedi Kelly. "Ve işler istediğin gibi gitmedi, ama bir ton para kazandın ve paran da bir ton Para. Bir sürü yazılım ve dot-com şirketi battı ama sizinki harika iş çıkardı. İstedığın her şeyi elde edebilmelisin! Bir saniye ileriye düşünelim. İlk, en iyi fikriniz nedir?"

"Harry'nin tavsiyesine uyacağım. Biraz ara vereceğim," dedi. "Sonra bir sonraki işi yeniden düşüneceğim...."

"Bu beni şaşırttı. Benim küçük kardeşim genelde koşarak giderdi! Kurt'ün sizi yok etme çabalarına rağmen, itibarınız çok iyi. Biri Harry'yi tavsiye için ararsa, parlayacaktır! Hemen hemen her yere gidebilirsin-"

Jillian'ın sesi o kadar yumuşaktı ki Kelly zar zor duydu. "Ama hâlâ çok yaralıyım."

Kelly bir an sessiz kaldı. "Oh, bebeğim..."

"Kurt'le görüşürken kendimi ne için suçlu hissettiğimi biliyor musun? Onun bana, benim ona verdiğim değerden çok daha fazla değer verdiğinden endişeleniyordum. onu! Ama beni severken bir yandan da beni gerçekten nasıl becereceğini planlıyordu."

"O bir piç...."

"Daha önce hiç güven sorunu yaşamamıştım," dedi Jillian. sessizce. "Kime güvenilmeyeceği konusunda her zaman iyi içgüdülerim olmuştur. Biriyle tanıştığım anda, onun güvenilir olup olmadığını anlardım.

onlara güvenebilirdim ve nadiren yanılırdım. Ama şimdi..."

Kelly, "Sadece biraz zamana ihtiyacın var," dedi.

"Şimdi," diye tekrarladı, "başka bir erkeğe asla güvenmeyeceğim. Eğer güvenirsem, bu bir mucize olur."

Aralarında bir sessizlik oldu.

Jillian, "Bir süreliğine tatile çıkıyorum, Kell," dedi. "Bir tatil, biraz huzur ve sessizlik, aksiyona bir ara. Harry haklı, düşünmeyi kendime borçluyum."

"Nereye gideceksin?" Kelly sordu. "Bana ihtiyacın var mı?"

Jillian bu teklif karşısında kıkırdadı. "İşten ayrılamayacağımı biliyorum. Hayır, bu yolculuğu tek başıma yapacağım. Henüz nereye gittiğimi bilmiyorum ama endişelenme, iyi olacağım. Tüm bu durumu özümsemek için biraz zamana ihtiyacım var. İyileşmek için biraz zamana."

Kelly telefona doğru iç çekti. Sonra da şöyle dedi: "Ciddiyim, benim restoranımda asla yemek aramasa iyi olur çünkü onun ölmesini istiyorum. Ve umarım bunu kayda almıştır!"

Bir

Jillian'a birkaç bavul hazırlayıp San Jose'deki küçük kasaba evini kilitlemek ve arabayla uzaklaşmak rahatlama hissi verdi.

Hiçbir şey bir kadının, bir erkek tarafından kullanılmak ve ihanete uğramak kadar canını kurtarmak için kaçmak istemesine neden olamaz.

Kelly'yi yatıştırmak için, bilmediği bir yolculuğun ilk ayağı için sadece San Francisco'ya kadar gitti. O gece kız kardeşinin restoranında akşam yemeği yedi. Bir yer bulmak çok zordu.

Kelly'nin baş aşçı yardımcısı olduğu beş yıldızlı restoranın masasında, beklemek isteyen insanlar genellikle şef garsonla görüştüktan sonra iki saat boyunca barın etrafında beklerdi ve bu da rezervasyon yaptırmış olmaları halinde geçerliydi. Mutfak şefi Durant adında, sadece bir isimle tanınan bir adamdı ve bölgesel olarak ünlüydü. Ama Jillian hemen mükemmel, yarı özel bir masaya oturtuldu. Sonra ona restoranın tüm spesiyaliteleri servis edildi. garsonların en iyisi. Kelly bunun gerçekleşmesi için bir sürü iyilik yapmış olmalı.

Akşam yemeğinden sonra Jill, Kelly'nin San Francisco'daki küçük dairesine gitti ve geceyi orada geçirmeyi planladı. Kelly alamadı

Restorandan eve dönüş saati sabahın birini geçiyordu, bu yüzden kızlar birlikte geç bir kahvaltı yaparak ziyaret etme şansına sahip oldular. Kelly "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Pek çok olasılık var," dedi Jill. "Belki Tahoe. Sun Valley, Idaho'ya hiç gitmedim. Önemli olan nereye gittiğim değil, sadece araba sürmek. Dikiz aynasında kilometrelerin yığılışını izlemek - mecazi ve gerçek anlamda bir şeyler koymak

Arkamda. Büyük, konforlu, anonim otellerde veya tatil köylerinde kalacağım, dinleneceğim, iyi yemekler yiyeceğim,

izlediğim tüm filmleri
son on yılda kaçırdığımız ve birçok

kitapçı gezintileri. Eziyete geri dönmeden önce bir hayatımın olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlayıp hatırlayamayacağıma bakacağım."

"Telefonunuz yanınızda mı?"

Jillian güldü. "Evet. Arabada şarjda tutacağım ama sen ve Harry dışında kimseden telefon almayacağım."

"Benim için bir şey yapar mısın?" Kelly sordu. "Lütfen her gün sabah bana mesaj atıp nerede olduğunu bildirir misin? Ve ben mutfakta çalışmaya başlamadan önce konuşabilir miyiz? Sadece iyi olduğunu bilmem için?"

Jillian iyi olmaktan o kadar uzaktı ki neredeyse gülünecek bir durumdu.

Kendini tam bir kaçık gibi hissediyordu. Dikkat süresi ve odaklanması o kadar bozulmuştu ki araba kullanmak muhtemelen iyi bir fikir değildi. Ama Hawaii ya da Cancun gibi bir tatil yerine hava yoluyla seyahat etmek ya da bir yolcu gemisinde esir tutulmak o kadar

Bu fikirleri hemen reddettiği için cazip gelmiyordu.

Ayaklarının yere basmasını istiyordu; zihinsel farkındalığını geri kazanmak istiyordu. Neredeyse artık kendini tanıımıyormuş gibi hissediyordu. Arabasının içi, tek başına, ona tamamen mantıklı geliyordu. Orada rahatsız edilmeden düşünebilirdi ve

Olayları bir perspektiften görmeye çalışın.

Ama cesur bir yüz ifadesi takındı. "Emin olabilirsiniz," dedi kız kardeşine. Sonra da gülümsedi. "Eğer ararsan, sinyal alırsam cevap veririm."

Vedalaşmalarının hemen ardından Kelly işe gitmek üzere ayrıldı ve Jillian arabasına atlayıp hemen doğruya doğru yola koyuldu. Tahoe Gölü yolunu yarılamıştı ki, bir önceki sonbaharda Kelly ve iki kız arkadaşıyla birlikte çıktıkları tatili hatırladı. Vancouver'a gitmişlerdi -ki bu şu an için mükemmel bir seçenektir- ama eve dönüş yolunda küçük bir kasabada mola vermişlerdi.

Dağların adını bile hatırlayamıyordu. Bir yandan da Oradayken bir emlak satışına denk gelmişler ve satış yapılan eski ev ona Kelly ile birlikte büyük büyükanneleriyle birlikte büyüdükleri evi hatırlatmış.

Nostalji onu sardı ve iki ev çok farklı olsa da hatırlamaktan

neredeyse gözleri doldu.

çok az ortak noktaları vardı. Aklıma gelen diğer görüntü ise, bir süre kaldıkları nehir kenarındaki küçük kulübelerdi.

Birkaç gün - güzel küçük kulübeler, uzak ama rahat.

Geceleri pencereleri açık bırakmışlar ve doğanın sesleriyle, nehrin akıntısıyla, devasa çamların arasından uğuldayarak ve ılık çalarak geçen rüzgârla, vakvaklarla, gaklamalarla, korna sesleriyle ve vahşi yaşamın çağrılıyla uyumuşlardı.

Ayaklarını buzlu suya sokup

Geçen sonbaharda nehirde alabalıkların zıplamasını ve yaprakların suya dökülmesini izlemiştim. Çok güzeldi.

Sakinleştiriciydi.

Bu düşüncelerle Jill bir dönüş yaptı ve kuzeye yöneldi. Napa'ya doğru gidecekti, bu da onu doğru yönde. Bu küçük kulübeler bir pansiyon ya da Holiday Inn gibi değildi.

gece yarısı kalkıp bir oda istedi. Luke adında bir adam ve genç karısı tarafından işletiliyordu.

mülk.

Jill yoldaki ikinci gecesini Windsor'da, muhtemelen varış noktasının yarısında, yol kenarındaki küçük bir handa geçirdi. İlk

Sabah tekrar kuzeye doğru yola çıktı. Kelly'ye yaptığı telefon görüşmesinde bile kasabanın tam adını öğrenememişti ama Jillian kabaca nerede olduğunu biliyordu.

Birkaç yüz mil ve birkaç yanlış dönüş Jill'i Kuzey Kaliforniya'da uzak bir kavşağa götürdü ve burada birkaç adamın pikaplarını garip açılarla park ettiğini gördü. Belli ki sadece vakit geçiriyorlardı. Yanlarına yanaştı. "Merhaba çocuklar," dedi. "Buralarda bir yerde küçük bir kasaba var. Jack's adında bir yerde yemek yedim -sanırım- ve bir nehir boyunca bir adam tarafından işletilen bazı kabinler var

."

Adamlardan biri şapkasını kafasından çıkardı ve seyrelmiş saçlarını çilli kafa derisi üzerinde düzeltti. "Luke Riordan Virgin River'daki kulübelerin sahibi. Luke ve

Shelby."

"Evet!" dedi. "İşte bu! Bakir Nehir! Dönüşü kaçırmış olmalıyım, tabelayı hiç görmedim."

Diğer adam güldü. "İşaret falan yok. Çok fazla kaçırmadın," dedi. "36 çeyrek mil yukarıda. Sola dönüyor. Ama

Luke's'a varmak için bir buçuk kilometre sonra tepeden sola dönmek isteyeceksiniz. Sonra tekrar aşağı ineceksin, sonra dağın dibindeki bir virajdan döneceksin.

İkinci solunuz işaretli değil, ama tam döndüğünüz yerde yolun kenarında uzanmış ölü bir sekoya var. Koca anne. Sonra muhtemelen nehri göreceksiniz. Nehir boyunca kulübelere giden yoldan gidin. Çok uzak değil."

Güldü. Bu, birkaç haftadır attığı ilk kahkahalardan biri olabilirdi! Evet, ölü ağacı, yolun inişini, çıkışını ve etrafını hatırladı. "I

Şimdi hatırladım. Ölü ağacı hatırladım. Teşekkürler. Çok teşekkürler!"

İlk sola ve sonra da ölü ağaca doğru giderken gülüyordu. Ne kadar farklı olduğuna gülüyordu! Başka bir ülkeye de gitmiş olabilirdi; bu insanlar iPhone'lardan, iPad'lerden, günlük hisse senedi raporlarından ve yönetim kurulu toplantılarından ne kadar uzaksa, kendisi de sinekle balık avlamaktan ve kamp yapmaktan o kadar uzaktı. Ve şimdi bu fikre kapılıp kendini bir anda Virgin River'da bulduğuna göre, bavulundaki hiçbir şeyin ona uygun olmayacağını fark etti.

bu tür bir mola. Sonunda Sun Valley gibi bir yerde bir otel tatil köyüne gidebileceğini düşünerek ülkesini paketlemişti. Şirket etkinlikleri ya da şirket piknikleri için hazır bulundurduğu gündelik kulüp kıyafetleri. Keten pantolonlar, birkaç şık ama gündelik elbise, anvelop etekler, süveter takımları, bu tür şeyler vardı. Alçak topuklu ayakkabılar; bir sürü alçak topuklu ayakkabı. Tam olarak bir çift Nike yürüyüş ayakkabısı ve iki eşofman takımı ve her ikisinin de tasarımcı etiketleri vardı.

Hatırladığı kadarıyla, Virgin Nehri çok engebeliydi, daha serin olduğunu söylemeye gerek yok. Ve ne kadar da ıslaktı! Mart ayının başlarıydı; bütün gün aralıklarla yağmur çiselemişti. Biraz kasvetliydi-

Ağaçlardaki yeni yeşil büyüme ve yol kenarındaki bitki yaşamının patlamaları dışında.

Ayrıca çamurluydu! Küçük ve güzel Lexus Hybrid'i çamur içindeydi.

Jill nehir boyunca yolu takip etti ve kulübeye geldiğinde Luke'un kulübenin tepesinde olduğunu gördü.

kulübelerden birinde küçük bir çatı onarımı yapıyordu.

Arabayı park ederken ona doğru döndü. Arabayı durdurdu, indi ve

ona el salladı.

Merdivenden inmeden önce gülümsedi. "Merhaba," dedi aşağıya indiğinde. Ellerini silmek için arka cebinden bir bez çıkardı.

"Beni hatırlama ihtimalin var mı Luke?" diye sordu ona.

"Geçen sonbahar kız kardeşim ve kız arkadaşlarımla buraya gelmiştim. Kulübelerinizden birinde birkaç gün geçirdik. Bizi emlak satışına, o yaşlı kadının evine davet etmişsiniz."

Güldü. "Elbette seni hatırlıyorum ama adını hatırlamıyorum."

"Oh-özür dilerim. Ben Jill. Jillian Matlock. Özür dilerim. Önceden aramadım bile. Boş yeriniz varsa diye düşündüm..."

"Boş pozisyonlar için yılın şanslı bir zamanı," dedi sırtarak. "En azından senin için şanslı. Yağmur diner dinmez tamirat yapmak için yılın iyi bir zamanı. Sen de kendi

kabin seçimi. Anahtar kapının içindeki kancada asılı."

"Teşekkürler, hatırladım. Birkaç gün kalsam sorun olur mu?"

"Avcı yok, çok az balıkçı var ve yazlıkçılar Haziran'a kadar gelmiyor. Haziran'dan Ocak'a kadar benim için yoğun geçer ama ilkbaharın başlarında yüküm hafifler. Birkaç günlüğüne buralarda ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Dinlen, uyu, keşfet... Keşfetmek güvenli, değil mi?"

"Eğer marihuana yetiştiriciliğinden uzak durursanız, ama onlar

genellikle gizlidir. Ayılar henüz tam olarak uyanmadı. Balık mı? Balık mısın?"

"Yedi ya da sekiz yaşımdan beri görmedim," dedi.

"Art sana öğretir," dedi Luke. "Kulübede fazladan bir olta ve makara var. Art nerede olduğunu biliyor. Aslında, ihtiyacın olabilecek her şey için muhtemelen fazladan bir tane vardır. Sadece unutma

-Nehir yükseliyor, dağlardaki karlar eriyor. Ve hava üç günün ikisinde yağışlı. Neye ihtiyacınız olduğunu bize bildirin yeter." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Kadın kot pantolon, topuklu ayakkabı, ipek bluz ve süet ceket giyiyordu. "Shelby'nin sana ödünç verebileceği birkaç ayakkabısı var. O ayakkabılar kısa sürede mahvolacak."

"Çok naziksin Luke."

"Sadece eğlenmeni ve rahat olmanı istiyorum, Jillian."

Jillian, uzun yürüyüşlere, balık tutmaya ya da balık tutmaya dayanabilecek giysiler alması gerektiğini biliyordu. Bir ağacın altında oturup kitap okuyormuş. Ertesi gün daha büyük bir şehre gitti ve Eureka'daki Target'ın otoparkından kız kardeşine mesaj attı.

Nereye gittiğimi asla tahmin edemezsin! Virgin Nehri! Virgin River'ı hatırlıyor musun?

Jillian yanıt gelmeden önce kot pantolon deniyordu. Kelly'nin mesajında "Neden?" yazıyordu.

Jillian'ın cevabı rahatlamak, gevşemek ve düşünmek oldu.

Jill olası yürüyüşler için bağcıklı botlar, kot pantolonlar, kargo pantolonları, marka etiketi olmayan sweatshirtler ve eşofman altları, yağmurluk ve kapüşonlu sweatshirt, sıcak tutan pijamalar ve bir sürü çorap aldı. Doğal, soğuk ve ıslak güzelliğin içinde sadece rahatlayacaktı. Medeniyetten vazgeçmiyordu.

dizüstü bilgisayar, taşınabilir DVD oynatıcısı, iPad'i, iPhone'u ve izlemek istediği birkaç DVD'si vardı.

Ama rahatlamak söylemekten daha kolaydı. Jill'in Yıllarca izin almanın, ara vermenin hayalini kurdu, ancak birkaç yıl bu tür fanteziler kurduktan sonra istediğinin bu olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. O çalışmak istiyordu! Performans! Yarış! Kendini nakavt et! Kazanmak! Başarıya, çalışanlarının ve patronunun övgülerine aç bir kadındı.

Harry Benedict ona yeni kurulan bir firmada düşük maaşlı bir iş teklif ettiğinde Jillian üniversiteden yeni mezun olmuş, yepyeni bir pazarlama diploması ve MBA için bir sürü kredisi vardı. Başlangıç sermayesi sınırlıydı, ancak birkaç kilit kişiye ihtiyacı vardı - bir mali müşavir, bir yazılım mühendisi ve yazılım ürünleri için pazarlama demografilerini bir araya getirecek biri. Jillian bu pazarlama elemanı olabilirdi, eğer

istekli ve kumar oynayabilecek durumdaydı. Harry'nin iyi bir geçmişi vardı; birkaç şirketi başarıyla kurmuş ve daha sonra hepsini satmıştı. Ona teklif ettiği şey Ondan bir şeyler öğrenmek, yeni, yüksek teknolojili bir üretim işinin temeline inmek ve büyümek için bir fırsat Profesyonelce.

Kelly onun hakkında haklıydı, düşüncesizdi. O da bu şansa atladı. Gezegendeki en büyük işi almak için acele etmemişti ama en büyük işi meydan okuma ve heyecan. Ayrıca Harry'den hoşlanıyordu; onun huysuz, saçma sapan tavırlarından, kendine güveninden ve deneyiminden hoşlanıyordu. Dürtüsü bağımlılık yapıyordu. Sabahın dördünde hâlâ çalıştıkları bir gece Harry'nin, "Eğlenmeyi bıraktığımızda buradan gidiyoruz, değil mi?" dediğini hatırlıyordu. Tıpkı onun kendisine bahse girdiği gibi o da ona bahse girmişti. Ve onu çok özlemişti.

Bir ev inşa etmeye yardım etmekten daha eğlenceli bir şey yoktu.

şirketi kurdu. Benedict ailesiyle yakınlaştı, Harry'nin yazılım geliştirme ve üretim işinde yükseldi ve aslında şirketin kuruluşundan halka açıldığı güne kadar formüle edilmesine yardımcı oldu. Yirmi dokuz yaşındayken

tam kadrolu Kurumsal İletişim Başkan Yardımcılığına getirilmiş ve Harry'nin yakın çevresindeki yöneticilerden biri olmuştu. Yol boyunca ikramiyeler, hisse senedi opsiyonları almış ve maaşı sorumluluklarıyla birlikte artmıştı. Dikkatli yatırımlar sayesinde çeşitlendirilmiş önemli bir portföye sahip olmuştu.

Geçtiğimiz on yıl boyunca sadece tatillerde kız kardeşiyle olanları başarılı bir şekilde şımartabildi ve liseden en iyi iki arkadaşları. Hepsi de çalışkan, hırslı, rekabetçi ve bekâr olan, farklı mesleki ilgi alanlarına sahip dört kadındı. Onlar yılda bir kez bir hafta ya da on günlüğüne kaçmayı başarıyordu. Bu tatiller dışında Jillian boş zamanlarında ne yapacağını bilmiyordu.

Hem Jill hem de Kelly için her zaman işe yarayan şey, büyük hayallerini başarılı gerçeklere dönüştürmek için çok çalışmaktı. Kelly'nin planları en başından beri daha odaklıydı - aşçılık okulundan aşçı yardımcılığına, daha iyi restoranlarda aşçı yardımcılığına, şef yardımcılığına ve bir gün kendi restoranında baş şefliğe. Jillian'ın yolu hiç değişmemişti. Üniversiteden sonra doğru olduğunu düşündüğü ilk fırsata atladı. Ancak her ikisinin de yolu işe yaradı. Kelly kesinlikle her zaman planladığı yönde ilerliyordu ve Jill'in BSS'de geçirdiği on başarılı yıldan sonra güzel bir birikimi vardı.

Ama şimdilik Jill'in günleri oldukça basitti. Otuzlu yaşlarının başında Down Sendromlu bir adam olan Luke'un yardımcısı Art ile balık tutmaktan keyif alıyordu. Pek konuşmuyorlardı ama Art'ın bundan büyük keyif aldığını söyleyebilirdi. Her öğleden sonra uyukluyor, kitap okuyor ya da gece geç saatlere kadar film izliyor, sabahın erken saatlerinde ya da alacakaranlıkta nehir boyunca yürüyor ve Humboldt County'de arabayla dolaşarak manzarayı, kasabaları ve insanları -Silikon Vadisi'nde alışık olduklarına hiç benzemeyen insanları- inceledi. Yine de takdir ediyordu

Ev sahiplerinden gelen akşam yemeği davetlerini, Luke ve Shelby'nin tekliflerini reddederek tek başına kaldı.

On yıldır süregelen alışkanlıklarını ve kalıplarını değiştirmek zordu; ısıtması ve yemesi kolay olan hazır yemekler satın alıyordu, sanki hala

O uzun günler. Yeniden okumaya, birkaç gerçek kız romanı okumaya vakit bulduğu için çok mutluydu ama aşk sahneleri onu sadece ağlatıyordu.

Jill, açık bir alana giderek Kelly ile günde en az bir kez konuşabiliyordu.

"İyi misin?" Kelly sordu. "Sırada ne olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Birkaç fikir üzerinde kafa yoruyorum," dedi Jillian. Gerçek şu ki, kesinlikle hiçbir fikri yoktu. "Biraz daha düşünene kadar yüksek sesle bir şey söylemek istemiyorum...."

"Peki ya zavallı hırpalanmış kalbin?"

"Hah! Kalbim iyi. Ondan nefret ediyorum ve onu öldürmek istiyorum." "Aferin sana!" Kelly onaylayarak söyledi.

Aslında Jill'in kalbi paramparça olmuştu. Aynı adamın onu desteklediğine, teselli ettiğine, övdüğüne ve sonra da ihanet ettiğine hâlâ inanamıyordu. Kalbi böyle acımayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... belki de liseden beri? Ya da üniversiteden? BSS'ye katıldığından beri tam bir işkolik olmamıştı.

biraz flört etti. Ama Kurt onu gerçekten kendine çekmiş olma ayrıcalığına sahipti.

Ve gerçekten yaşadığı başka bir şey daha vardı. Başa çıkmakta zorlanıyordu; kaybettiği ilişkisi için mi yoksa kaybettiği işi için mi daha çok yas tuttuğundan emin değildi.

İronik bir şekilde, Virgin River'ı kaçış noktası olarak düşünmesine neden olan şey o tuhaf eski ev ve onun çağrıştırdığı anılardı. Yine de balık tutarak, yürüyerek, okuyarak ve sadece düşünerek geçirdiği üç günün ardından evin ona neler hissettirdiğini hatırladı. O evi görmek için geri dönmek istedi.

Ve son gördüğünden bu yana geçen altı ay içinde ev

değişmişti! Şimdi tek kelimeyle çok güzeldi! Son gördüğünden çok farklıydı. Beyaza boyanmıştı.

Taba rengi ve kahverengi süslemeler; panjurlar koyu, süslemeler daha açık renkliydi. Üçgen duvarlar süslenmişti ve yapının ön ucundaki kuleler herhangi bir kaledekiler kadar gururlu duruyordu. Sundurma güçlendirilmiş ve taba ve beyaza boyanmıştı; yeni kapılar ve pencereler takılmıştı. Göz kamaştırıcıydı, Yenilenmiş ev belki yüz yıllıktı ama inşa edildiği günkü kadar taze ve yeni görünüyordu.

Evin kendisi muhteşem olmasa bile, bahçesi hatırladığı kadar muhteşemdi; bakımlı çalılar, yeni açan ve evin tabanını ve yürüyüş yolunu kaplayan çiçekler, tomurcuklanan ağaçlar. Ortanca ve ormangülünün yanı sıra bir ay içinde çiçek açacak başka çalıları da teşhis etti.

Yavaşça yürüdü

Evin ve çimenlik alanın etrafında dolaştı, içini çekti, ah ve vah etti. Verandaya çıktı ve pencereden içeri baktı, tahmin ettiği gibi evin çok güzel olduğunu gördü.

Boş. Burada kimse yaşamıyordu.

Burası Kelly'yle birlikte büyüdükleri eve pek benzemiyordu; büyükannesinin evi çok daha küçüktü, üç yatak odalı küçük bir evdi ve mutfağın alt katındaki yatak odası büyük bir dolaptan daha büyük değildi. Ama o da Viktorya döneminden kalma, üçgen çatılı, büyük bir avlusu ve ön cephesi olan eski bir fıçı tahtasıydı. ve arka verandalar.

Jillian ve Kelly birkaç yıldır kendi başlarındaydı. Henüz beş ve altı yaşlarındayken bir trafik kazası geçirmişler; babaları ölmüş, anneleri de yatalak kalmıştı. Zaten yaşlı olan büyük büyükanneleri, günlük bakıma ihtiyacı olan anneleriyle birlikte onları da yanına almıştı. Kızlar, Kaliforniya, Modesto'da eski bir mahalledeki o küçük evde büyüdüler. Anneleri tekerlekli sandalyede olduğu ve tekerlekli sandalyede bile hareket kabiliyeti çok sınırlı olduğu için, alt katta eski moda bir hastane yatağında uyurken, kızlar üst kattaki bir yatak odasını paylaşıyorlardı. diğerini. Kızlar lisedeyken ilk giden anneleri olmuş; büyük büyükanneleri ise

Yirmili yaşlarındayken. O doksanlarının başındaydı.

Arka verandada dolaşırken Jill, buraya en son geldiğinde paslı bir iskemlede oturduğunu fark etti.

burada yaşayan yaşlı kadın ölmüştü. Şimdi verandanın basamaklarına oturmuş, direğe yaslanmış ve dışarıya bakıyordu

kocaman bir bahçeydi - ağaç sınırına kadar bir futbol sahası büyüklüğünde. Arazinin büyük bir kısmı, ilkbahar ekimleri için yabancı otların temizlenmesi gereken devasa bir bahçe tarafından kaplanmıştı.

Burası o kadar sessizdi ki Jill kendi düşündüklerini duyabiliyordu. Ve düşündüğü şey şuydu: İşimi çalacağını, itibarımı yok edeceğini ve kalbimi kıracağını bildiği halde bana nasıl böyle dokunabildi? Bir insan diğerine bunu nasıl yapar? Ve tekrar ağlamaya başladı, bu sadece tamamen yalnız kaldığında yapmasına izin verdiği bir şeydi. Söylediği şeyleri nasıl söyleyebildi? diye merak etti.

Jillian, evlen benimle. Jillian, sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin.

başıma geldi. Jillian, sensiz yaşayamam ve bunda ciddiylim. Sen benim için herhangi bir işten çok daha önemlisin.

Onun için anlaşılmaz olan, önceden planlanmış yalanların kasıtlı olmasıydı. Oh, Jill küçük yalanlar söylemeyi biliyordu, parlak kırmızı elbiseli şişman bir kıza bu rengin ona yakıştığını, trafik yüzünden geç kaldığını, mesajı yeni aldığını falan söylemeyi. Ama tüm planınız onu otobüsün altına atmakken, çıplak bir insana nasıl sarılır, bu sevgi dolu şeyleri nasıl fısıldarsınız? Bu, başka bir insana asla yapamayacağı bir şeydi.

Arka bahçede dolaşırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve sonunda büyük bir alüminyuma yöneldi depo kulübesi. Hâlâ kokluyordu, kilitli olmayan kapıyı açtı. Çift kapıyı açtı ve yaşlı kadının bahçe aletleriyle birlikte bir çim biçme makinesi buldu. Etrafı rahatsız etmek istemedi ama bir kürek çekmenin yeterince zararsız olduğunu düşündü. Arka bahçedeki büyük bahçede çalışmaya başladı, çamurlu alanda toprağı çeviriyordu. Yaşayan kadın

Jill'e söylendiğine göre, öldüğünde seksen altı yaşındaymış. Yine de küçük bir çiftliği vardı. Tıpkı ninesi gibiydi.

Onlar küçük birer kızken, büyükannem Jill ve Kelly'e Bahçede, mutfakta çalışıyorlardı ve Nana hiçbir zaman resmi bir eğitim almamış olmasına rağmen, engelli annelerine sırayla okuyabilmeleri için onlara okumayı öğretti. Bahçe, mutfak ve ev işlerinde çalışıyorlardı. Resmi olarak taşındılar. Çocuklukları boyunca çok çalışmışlar ama bu iyi bir işmiş. Muhtemelen bu onları sıkı çalışmaktan asla korkmamaya alıştırdı. Nana, "Tanrı beni çalışarak kutsadı." derdi. Ve büyükannem ne kadar da kutsanmıştı! Çamaşır yıkar, ütü yapar, konserve sebzelerini, turşularını, soslarını ve çeşnilerini satar ve komşularına yardım ederdi. Kendisi ve babalarını kaybetmiş olan kızları için biraz sosyal güvence vardı.

İliklerine kadar çalıştılar ve zar zor geçindiler.

Jill'in kalbini acıtan şey iş ve aşkın yokluğuydu. Bahçeyi kazdı ve ağladı, gözyaşlarını görmezden geldi ve çamura bulanıyordu. Kürek bir otu çekip çıkarmadığında, dizlerinin üzerine çöküp onu çekiştiriyordu.

Kulübede tohumlar ve soğanlar vardı ve bakılırsa Etraftaki yeni yeşil büyümeye bakılırsa ekim zamanıydı. Geldikten yaklaşık üç saat sonra devasa bahçenin büyük bir bölümünü sürmüş, yabancı otları temizlemiş, çevirmiş ve hatta

Kulübede bulduğu eski, depolanmış, türü bilinmeyen ampulleri toprağa itti. İçgüdüsel olarak diz çöktü ve biraz toprak aldı, burnunu çekerek kokladı - burnu bir biraz havasız ve paslıydı, ama herhangi bir kimyasal algılayamadı.

Kulübede hiç böcek ilacı görmemişti; yaşlı kadının organik bir bahçıvan olduğundan şüpheleniyordu. O tuttu kazıyor ve ayıklıyordu. Ve tüm bu süre boyunca yumuşak, sessiz, acılı, arındırıcı gözyaşları döktü.

"Affedersiniz," dedi bir adam.

Dizlerinin üzerindeydi, dirseklerine kadar çamur içindeydi. Nefes nefese kaldı, topuklarının üzerine oturdu ve sabırsızca yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Başını kaldırıp çok uzun boylu bir adama baktı; adam biraz tanıdık

geliyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ona.

"Tabii. Ben sadece büyük büyükannemin bahçesini hatırlıyordum ve sanırım biraz buraya taşındı." Ayağa kalktı ve dizlerini fırçaladı ama işe yaramadı.

Ona gülümsedi. "Çok güzel bir bahçe olmalı. Hope her yaz vahşi bir kadın gibi bahçeyle uğraşır. Neredeyse tüm ürünlerini dağıtır ve vahşi yaşamın ona cehennemi yaşatmasından şikayet ederdi. Ama bu işi çok seviyor olmalıydı." Başını öne eğdi. "Büyükanneni falan mı özlüyorsun?"

"Ha?"

"Kusura bakmazsanız, ağlıyor gibi görünüyorsunuz. Ya da başka bir şey."

"Ah!" dedi gözlerini tekrar silerek. "Evet, onu özlüyordum!"

"Ellerin kirliyenken bunun pek faydası olmaz," dedi. Cebinden bir mendil çıkardı. "Al bakalım. Hadi çık şu çamurdan. Gözüne çamur kaçmadan önce yüzünü sil."

Burnunu çekti ve temiz, beyaz mendili aldı. "Burası artık senin evin mi?" diye sordu, yüzünü silerken mendilden çıkan kir miktarına şaşırmıştı.

Güldü. "Hayır. Üzerinde çalıştım, hepsi bu." Elini uzattı, sonra kaşlarını kaldırdı; eli çamur içindeydi. Tekrar düşündü ve elini geri çekti. "Paul Haggerty. Genel Müteahhit. Buralarda inşaat, yeniden inşa ve restorasyon yapıyorum."

"Jillian Matlock," dedi, mükemmel manikürlü, yönetici kıyafetine ne olduğuna bakarak iş kadınının elleri. Mahvolmuş. Elini geri çekti ve kot pantolonuna sildi. "Kimin evi o zaman?" diye sordu.

"Kasabanın. Hope evi, araziye ve emaneti kasabaya bıraktı."

"Ah, doğru ya! Geçen sonbahar buradaydım. Emlak satışına geldim ve biri bana bundan bahsetti. Peki ona ne olacak?"

Ellerini ceplerine soktu, topuklarının üzerinde geriye doğru yuvarlandı ve gökyüzüne baktı. "Bu konuda çok konuşuldu.

Burayı müze, han, belediye binası yapabilirler. Ya da bir süre öylece otururlar. Ya da satarlar.

muhtemelen şu anda iyi bir satış fiyatı

çekmeyecektir." "Yani gerçekten sahibi yok mu?" Jillian sordu.

"Kasabanın var. Sorumlu kişi Jack Sheridan. Kasabada bir barı var."

"Yeni sahibi yok mu?" diye sordu. "Hayır."

"Tanrım, içeride ne yaptığını görmek isterdim."

Sırıttı. "Tanrım, senin için de çok isterdim ama berbat durumdasın!"

Kendine baktı. "Evet. Aklımı kaybettim. Bahçesini temizlemeye ve hazırlamaya kendimi biraz kaptırdım. Ne için, Tanrı bilir."

"Kilitli değil," dedi Paul. "Ama içeri girmeden önce ayaklarınızı silerseniz bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim."

Şok olmuştu; gözleri yuvarlak ve şaşkıındı. "Kilitli değil mi?"

"Hayır," dedi omuz silkerek.

"Yani... henüz hiçbir emlakçı listeyi almadı mı?" Jill sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama daha yeni bitirdim.

Konuşması gereken kişi Jack olurdu."

"Bak ne diyeceğim, bu seni mutlu edecek. Ben eve gidiyorum.... Nehir kenarında bir kulübede kalacağım...."

"Riordans'ın," dedi gülümseyerek.

Ne kadar sıkı bir grup, diye düşündü. "Pekâlâ. Eğer sizin için de uygunsa, yarın sabah tekrar buraya geleceğim. ve kendime küçük bir tur vereceğim. Tertemiz olacağım ve evinizi kirletmeyeceğim."

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Ve sana tüm kalbimle teşekkür ederim. Yerleri ben boyadım ve

cilaladım." Sonra da

biraz kızardı. "Ben hallettim."

O da ona gülümsedi. "Genel bir müteahhidin ne yaptığını biliyorum. Peki, böyle bir yer genellikle ne kadara gider?"

"Kim bilir?" dedi. "Fortuna'ya koy, belki yedi yüz elli bin. Restore edilmiş, belki bir milyon. O evde bir sürü oda var ama sadece birkaç banyo var, ben duşlu küçük bir tane daha ekledim, üç oldu. Onu bir

Menlo Park ya da San Jose gibi bir yerde üç milyon. Şu anda emlakla ilgili bir sorun var; ne alırsan o kadar eder."

"Bunu duydum," dedi. "Dinle, ben gidiyorum." Mendile baktı. "Bunu senin için yıkayacağım."

"Merak etmeyin. Bende birkaç tane var."

"Temizlenip yarın geri geleceğim, eğer sorun olmayacağından eminseniz eve bir göz atacağım."

"Sorun yok. Kasabanın yarısı evi gezdi. İz bırakmama konusunda çok iyiler ve bu takdire şayan."

"Yakaladım seni," dedi gülerek.

"Belki sorularınız olursa diye bir uğrarım," dedi. "Bunu ne zaman yapmak istersin?"

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. "Dokuz mu?"

"Bana uyar," dedi. "Jack's Bar'a uğrayıp önce Vaiz'den biraz yumurta alayım diye düşündüm."

"Evet, onu hatırlıyorum. O aşçı! Belki kahvaltıda size katılırım."

"Başımızın üstünde yeriniz var."

Ertesi sabah Jillian kalktı ve nehirde geçirdiği günler için giydiği yeni kot pantolon ve eşofmanların yerine şehirdeki kıyafetlerinden bazılarını giydi. Çamur ve yırtıklar dışında aradaki farkın oldukça dikkat çekici olduğunu o bile kabul etmek zorundaydı. Pileli pantolon, ipek tişört ve keten kumaş seçti.

ceket ve alçak topuklu ayakkabılar. Bu küçük kasaba hakkında bildiklerine göre, şık giyinmek gerekli değildi, ama o Yine de hazırlandı.

Ve bir parçası, büyük bir parçası, iyi görünmenin de iyi performans göstermek kadar için bir parçası olduğu işe geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Yansımasına gülümsedi ve "Fena değil" diye düşündü. Hiç de fena değil.

Kahvaltı sırasında Paul ona Hope'un eski evinde hâlâ bitirilmesi gereken birkaç şey olduğunu ama son altı ayda evin çok yol kat ettiğini anlattı. "Evi tavana kadar ıvır zıvır ve koleksiyon eşyalarıyla dolu bulduk, ama inanılmaz derecede

yaşına göre sağlam durumda. Çok fazla zaman almadı. restorasyon - çoğunlukla kozmetik işler. Büyük bir ev. Keşke boya şirketinde hissem olsaydı."

"O eski evle neden ilgileniyorsun?" Jack kahve fincanlarını doldururken sordu. "Bir yatak-ve-Kahvaltı?"

"Tanrım, hayır!" dedi gülerek. "İnsanların arkasını temizlemek mi?

Onlar için yemek pişirmek mi? Hayır, asla! Sadece biraz meraklıyım. Arkasında büyük bir bahçesi olan eski bir evde büyüdüm - ev çok daha küçük olmasına rağmen. Ama verandası, büyük bir bahçesi, büyük bir mutfacı vardı.... Büyük büyükbüyüküm öldüğünde kız kardeşimle evi sattık. İkimizin de yaşadığı ve çalıştığı yere yakın değildi. Onu saklamanın hiçbir anlamı yoktu ama gittiği için hep pişmanlık duydum. Büyük büyük annem o evde yaşamıştı. Fransa'dan hiç tanımadığı bir adamla evlenmek için getirilen bir genç kız olduğundan beri ev! O yarı-Fransız, yarı Rus ve o zamanlar işler böyle yürürmüş. Sonra o ve ben doğmadan çok önce ölen kocası orada yaşamışlar. Burası onun bu ülkedeki tek eviymiş ve onu beslemiş."

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra ayrılma vakti geldiğinde Jack de peşlerine takılmak istedi; bir haftadır evi kontrol etmemişti.

Ev dışarıdan muazzam görünse de, Jillian'ı içerisi için pek hazırlamamıştı.

ve güzeldi. Bu eve ikinci kez gerçekten giriyordu; ilk seferinde ev eşyasız ve insansızdı.

Ön kapının hemen içinde eskiden ön oda dedikleri yer vardı. Onu geçince yemek odası; solda bir merdiven ve merdivenin diğer tarafında daha solda bir oturma odası vardı. Duvarlar dokuluydu ve soluk sarıya boyanmıştı, beyaz süslemeliydi. Üst katta üç yatak odası, ayaklı küvet ve ayaklı lavabosu olan büyük bir banyo ve arka verandanın üzerinde evin uzunluğu boyunca uzanan bir güneşlenme odası vardı. Üçüncü katta iki yatak odası, orta büyüklükte bir banyo ve şimdi çatı katı olarak adlandırılan bir bölüm vardı.

Merdivenlerin üstündeki yatak odaları arasında büyük bir açık alan var.

"Bu alan çatı katıydı ve iki yatak odası Duvarlar kısmen bitti ama hepsi bu kadar. Bitirmek için fazla bir şey gerekmedi," diyor Paul. Üçüncü kattaki yatak odaları kulelerde pencere koltukları vardı ve çatıya çıkan metal bir döner merdiven ve bir dullar yolu vardı. Dullar geçidine kolayca itilerek açılan ve aralık duran bir kapıdan giriliyordu. Yürüme yolu büyüktü, muhtemelen

On iki fit uzunluğunda, ama sadece altı fit genişliğinde.

"Ormanda dul bir kadının yürüyüşü mü?" Jillian sordu.

"Yaşlı Percival'ın nereden geldiğini bilmiyorum - Hope'un kocasıydı - ama bahse girerim yakınlarda bir okyanus vardı. Burası bir deniz kaptanının evi, dul yürüyüşü ile tamamlanmış. Manzarası da muhteşem."

Gerçekten de Jillian ağaçların tepesinden üzüm bağlarının bulunduğu vadinin aşağısını görebiliyordu. Batıya doğru deniz sisi olması gereken şeyi görebiliyordu; evin diğer tarafında birkaç çiftlik, bazı yollar ve Virgin Nehri'nin bir parçasını görebiliyordu. "Bu arazinin ne kadarı onun mu?" Jillian sordu.

"Kasaba arazisinin çoğu Percival'a aitti ama o öldükten sonra Hope hepsini sattı. Sadece on dönümünü elinde tuttu," dedi Jack. "Gençken birkaç dönüm arazisi olduğunu söyledi."

O kadar büyük sebze tarlaları vardı ki gerçek bir çiftçiydi. Ben kasabaya taşındığımda Hope seksenli yaşlarındaydı ve hala evin arkasındaki o büyük arazide bahçeyle uğraşıyordu."

Jillian aşağıya baktı ve neredeyse tamamen bahçeyle kaplı büyük bir arka bahçenin yanı sıra birkaç uzun çamın yanı sıra ladin, baldıran, akçaağaç ve sedirden oluşan kalın bir ağaç kümesi gördü. Ayrıca çok sayıda sık çalı ve eğrelti otu da vardı. Bu uzun, kalın orman korusu arka bahçeyi başka bir büyük çayırdan ayırıyordu. kolayca ikinci bir büyük bahçeye dönüştürülebilirdi, ancak ağaçların arasından geçmek dışında oraya ulaşmanın görünür bir yolu yoktu. Bir patika ya da yol varmış gibi görünmüyordu.

"Oraya nasıl geri dönüyorsun?" Jill, Jack'e işaret ederek sordu. "Ağaçların arkasındaki şu büyük çayıra mı?"

"Etrafından dolaş" dedi. "Kasabanın içinden, çiftliklerin ve üzüm bağlarının yanından. Hope ikinci bahçeden vazgeçti ve ağaçların ve çalıların erişim yolu üzerinde büyümesine izin verdi. O ağaçlar muhtemelen otuz yaşında ve tamamen büyümüş. Sanırım o

Arka taraftaki çayırı satmayı planlıyordu ama ya fırsat bulamadı ya da alıcı çıkmadı."

"Bu inanılmaz. Bu ev bir han olmalı. Ya da belki bir komün. Ya da çok geniş bir aile için bir ev. Ve bir tane küçük yaşlı kadın burada tek başına yaşıyordu."

"Elli yıl boyunca," dedi Jack. "Percival ellisine yaklaştığında on altı yaşında bir kızla evlendi. Eminim büyük bir aile kurmayı umuyordu."

Aşağıya indiklerinde Jillian boş boş, "Acaba birbirlerine aşık mıydılar?" diye yorum yaptı.

"Bildiğim kadarıyla o ölene kadar birlikteydiler ama kimse onlar hakkında pek bir şey bilmiyor, en azından özel hayatları hakkında. Buralarda kimse Percival McCrea'yı hatırlamıyor ve hiç şüphe yok ki kasabayı o kurdu. Buranın ilk toprak sahibiydi ve eğer burayı terk etmeseydi Her şey dul eşine kalsaydı, o da arkadaşlarına ve komşularına dağıtmasaydı, Virgin Nehri diye bir şey olmazdı."

Evde bir tuhaflık vardı ve Jillian geniş mutfağa gelene kadar bunun ne olduğundan emin olamadı. Sadece beyaz eşya değil, sıhhi tesisat armatürlerinin de olmadığını fark etti! Birden nefesi kesildi ve "Burayı kilitlemeden bırakamazsın çünkü burası çünkü burada çalınacak hiçbir şey yok!"

Paul omuz silkti. "Birisi çalacak bir şey arasın diye kapının tekmelenmesini ya da pencerenin kırılmasını istemedim. O ayaklı küveti merdivenlerden aşağı indirmenin bir yolunu bulamazlarsa, alacak bir şey yok. Sanırım

kapı kollarını çalabilirler, ama bu gerçekten girişimci bir hırsız. Garajımda sakladığım kurşunlu cam pencereli daha iyi bir ön kapım var. Kurşunlu cam pahalıdır. Daha sonra takmak üzere tüm tesisat armatürlerini aldım. Yine de burası oldukça güvenli. Yani, ben kapımı hiç kilitlemem ama kasabamızın polisi Valenzuela, arada bir suç işlendiğini ve akıllı olan bir insanın kapısını kilitleyeceğini söylüyor."

Adamlar konuşurken Jillian büyük mutfakta bir o yana bir bu yana döndü durdu. Çok sayıda dolap alanı ve tezgâha ek olarak, bir masa için de yer vardı. çift subzero buzdolabı ve endüstriyel boyutta bir set üstü ocak, iki çift fırın, birkaç bulaşık makinesi....

Paul çalışma adasındaki birkaç alt çekmeceyi açarak, "Buna da bayıldım," dedi. "Benim fikrim. Ekstra soğutma, muhtemelen taze ürünler veya et marine ediliyor. Diğer tarafta ısıtma tepsileri."

Mutfağın çalışmayan ucunda çok geniş bir yemek alanı vardı, uzun bir masanın oturabileceği kadar büyüktü. On iki. Arka kapının yanında büyük bir tuğla ocak vardı. Arka duvarın tamamı verandaya ve ötesindeki bahçeye bakan pencerelerden oluşuyordu. Pencerelerin altında gömme çekmeceler ve dolaplar vardı. Yemek alanının bir tarafında güzel bir gömme masa vardı.

Tura devam eden Paul, "Burada küçük bir yatak odamız var ve küçük bir banyo ekledik, mutfak tesisatına erişimimiz olduğu için bunu yapmak kolay oldu. Sanırım burası hizmetçi odası olarak düzenlenmişti. Ama yakın zamanda

Hope'un en azından son birkaç yıldır mutfağın bu küçük bölümünde yaşadığını söyleyebilirdi. Büyük koltuğunu, dosya dolaplarını, televizyonunu ve bilgisayarını burada tutuyordu. Fırın gayet iyi çalışıyor ama sanırım ateşin önünde ısıniyordu ve bildiğimiz gibi odunlarını kendi kesiyordu. Evin sahibi ben olsaydım, o odun şöminesini gazla değiştirirdim-"

"Ben değil," dedi Jack. "Odun kokusunu seviyorum. Odun kesmeyi seviyorum."

Paul, "Odun ateşi baca ve iç duvarlar için zordur ve kuru ormanlarda kıvılcımlar sağlıklı değildir" dedi.

Jillian onları zar zor duydu. Pencereden arka bahçeye bakıyordu. Dün yaklaşık üç saat boyunca bir yere taşınmıştı. Bahçeyi kazarken ağlamış olabilirdi ama San Jose'den ayrıldığından beri ilk kez gerçekten kendisi gibi hissetmişti. O bahçede evinde gibiydi.

Pislik! Mutfakta yaşadığını hayal edebiliyordu! Bahçeye bakan tüm o pencerelerle yaşamak için harika bir yer gibi görünüyordu. Yatar koltukta uyumaktan mutlu olurdu.

Ninesi birçok geceyi dik uyuyarak geçirmişti. Kucağında bir kitapla uyuyakalırdı ve bazen yatağa çıkma zahmetine bile girmezdi. Tabii bir de Jillian'ın annesi vardı; ninesinin bakıma ihtiyacı olduğu için bütün gece alt katta kaldığı zamanlar olmuştu.

İlk yıllarımı travmatik ve zor olarak hatırlamalıyım, Jill düşündü. Neden ben yapmıyorum? Kelly neden yapmıyor?

"Jillian, bak," dedi Paul. Elini onun omzuna koydu ve pencereden dışarıyı işaret etti. Tam ağaç hizasında bir geyik

ve geyik yavrusu temkinli bir şekilde bahçeye girdiler. "Vay canına, bu adam yepyeni, ayakta zor duruyor!"

Sonra ikinci bir yavru ortaya çıktı, ikizdi ve dişi geyik burnuyla arkadan dürttü ve onu ilerletti. Ağaçlara yakın

durdular.

Jillian'ın çenesi yere çarpabilirdi. "Tanrım," dedi bir nefeste. "Tanrım."

"Muhtemelen Hope'un marul mahsulünü arıyordur," dedi Jack gülerek. "Geyikler onu deli ederdi."

"Her gece içki içmek için Jack'in evine gelirdi, üstü başı bahçe çamuruyla kaplıydı ve Paul ekledi. "Jack? Sence arka tarafın her yerinde geyik iskeletleri mi var?"

"Biliyor musunuz? Şimdi sen söyleyince, biz hiç Hope'un evini temizlediğimizde bir silah bulduk! O yaşlı herif hep konuşurdu!" Jack haykırdı.

Jillian dönüp Jack'le yüzleşti. "Bana kirala!" dedi.

"Ha?" diye cevap verdi iki adam da.

"Bana kiralayın! Evi. Ve tabii bahçeyi de." "Dur bir dakika," dedi Jack. "Ben hiç düşünmemiştim o..."

"Bir düşünün. Yani, evin parası ödenmiş olsa bile, vergiler var, değil mi? Ve faturalar-su, elektrik, vs. Muhtemelen bu kötü emlak piyasasında satmaya çalışmak istemezsiniz, ta buralara kadar gelmişken. Ne yapmak istediğine karar verene kadar bana kirala." "Ne kadar süreliğine?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi başını sallayarak. "Kısa bir süreye ne dersin, mesela yaz için." Omuz silkti. "Altı ay mı?"

"Senin bir işin falan yok mu?" Jack elleri kalçalarında sordu.

"Hayır," dedi gülümseyerek ve başını sallayarak. "İzne ayrıldım. İşe başlamadan önce biraz dinlenmeye ihtiyacım var.

geri dönmek ya da yön değiştirmek. Ve dün bahçeye başladım. Bana çocukluğumu, büyük büyükanneimin bahçesini hatırlattı. Ve sadece çalışmaktan daha iyi hissettirdi.

biraz rahatlamayı öğrenmekte çok zorlanıyorum ya da bir sonraki adımda ne yapmak istediğim konusunda kafam karışıyor. Ne olmuş yani?"

Jack derin bir nefes aldı. "Jillian, bahçeye istediğin kadar girebilirsin. İsteddiğini yap. Kira

Senin ölçülerinde bir şey al ve her gün gel, gönlünce oyna...."

"Ama bu evi kiralarsam buraya bir masa veya koltuk koyabilirim ve sabahları görebilirim. Hadi ama. En azından daha iyi bir fikrin olana kadar."

"Böyle bir taahhütte bulunmak istediğine emin misin? Çünkü burası büyük bir yer ve sizin fiyat aralığınızın dışında olabilir."

"Peki, ne kadar?"

Jack gözlerini devirdi, sonra onunkilerle buluştu. "Hiçbir fikrim yok. Henüz mülke değer biçtirmedim bile," dedi.

Kadın ona güldü. "Neden biraz araştırma ve hesaplama yapmıyorsun ve en azından bunun hakkında konuşalım. Beni aniden evsiz bırakmayacak ya da seni ev için iyi bir teklif alamayacak hale getirmeyecek bir plan yapabiliriz. Gerçekten, bu işi kolayca halledebiliriz." Tekrar pencereden dışarı, geyiklere baktı. "Evet, sanırım bu benim için bir süreliğine işe yarayabilir."

Jillian Harry'nin ona söylediklerini düşündü. Harry'nin gevşemeyi öğrenmesi yönündeki önerisi ona muazzam ve muğlak gelmişti ama birdenbire doğayla yakınlaşma fikri sadece mantıklı değil, aynı zamanda çok çekici gelmeye başlamıştı. Etekler ve topuklu ayakkabılar içinde, BSS'nin tertemiz ofislerinde koşuşturarak geçirdiği on yıldan sonra Jill toprağı kazmak, güneşin tadını çıkarmak istiyordu ve vahşi yaşamı ve bu uzak yerin güzelliğini. Kazarken, ekerken ve yabancı otları temizlerken seçeneklerimi düşüneceğim. Düşünmek için çok zamana ihtiyacım var ve BSS'deki düşüşüm ile geri dönüşüm arasına zaman koymalıyım. Ya da yeni başlangıcımla. Ve kesinlikle yapmam gereken Kurt gibi bir aptal tarafından nasıl kandırıldığımı anlamaya çalışın!

Jill her konuda saf değildi, bunu biliyordu, gizlilik anlaşmasına rağmen, haber sızacak ve olmadığı kötü adam olarak ifşa edilecekti.

"Bilmiyorum..." Jack beceremedi.

"Bunu bir düşünün," diye ısrar etti. "Danışmanlarınız varsa tavsiye almak için bazı kişilerle konuşun. Benim çok

iyi referanslarım var. I

Biraz para biriktirdim. Yarın bara gelip daha fazla sorunuz, fikriniz olup olmadığını öğreneceğim. Uygun bir zaman var mı?"

"Öğleden sonra. İki ile üç buçuk arası."

Tırnaklarına kadar temiz olan elini uzattı. "Orada olacağım." Paul'ün de elini sıktı, ikisine de teşekkür etti ve neredeyse sekerek evden çıktı.

İki

Colin Riordan kardeşinin evinin ve kulübelerinin önüne geldiğinde hâlâ bunun iyi bir karar olup olmadığını kendine soruyordu. Son birkaç ay yorucu geçmişti ve bir yerde olması gerektiğinden, burası şimdilik amaçlarına hizmet edecekti.

O kadar uzun süredir şu ya da bu türden bir tedavi görüyordu ki, kendini oldukça sağlam ve dengeli gördüğü zamanları hatırlamakta güçlük çekiyordu. Aslında, sol kolu ve bacağı böylesine amansız bir düzenlilikle ağrımasaydı, kazayı zar zor hatırlayacaktı.

Ve evet, ara sıra gördüğü kâbuslar ona bunu hatırlatıyordu.

Bir zamanlar havada uçan bir Black Hawk'a ait olan karmakarışık, yanan bir yığının içinde yatarken, yanarak ölmeden önce adamları tarafından kurtarıldı. Evet, bu sonun başlangıcıydı.

Kısa kesilmiş sakalını ovuşturdu; sağ yanağındaki yara izlerini hissedebiliyordu. Elmacık kemiğinde, boynunun aşağısında, omzunda, sırtında, kolunun üst kısmında ve sol tarafında yaralar vardı.

Spor arabasını bir Jeep Rubicon'la takas etmişti; arabadan indi, bacaklarını esnetmekten mutluydu. Burada Luke ve Shelby ile kalmayı planlamıyordu. Yaklaşık bir ay önce kardeşi Aiden'la birlikte Virgin River'a gelmiş ve Bir dağ deresinin yanında, ormanın derinliklerine gömülmüş iki odalı bir kulübe bulmayı başardı. Kiralamak için düzenlemeler yaptı.

Sonbaharda av mevsimi açılana kadar buradaydı.

Luke ön verandaya çıktı, sekiz aylık Brett kalçasında dengede duruyordu. "Selam," dedi. "Yemek nasıldı? Sürmek mi?"

Korkunç, diye düşündü Colin, bacağını, sırtını, kolunu ovma isteğiyle savaşıyor. "Müthiş. Düşündüğümde daha

hızlı." Doğru yürürken hafif topallamasını pek gizleyemiyordu.

Luke'un gözlerinin bacağına kaydığını gördü. "Sadece kaskatı kesildin Luke," dedi Colin. Basamakları çıktı ve bebeğe uzandı. "Gel buraya Bud. Sana öğrettiğim numarayı hatırladın mı? Sen?"

Brett ıslak, sarkık bir gülümsemeyle ona doğru uzandı. Colin'in son altı ayda yaşadığı şoklar arasında bu en büyüklerinden biriydi; bir bebekle bağ kuracaktı! Çocukları hiç sevmemişti, hiç çocuk istememişti. ama bu seferki onu çok etkiledi.

Colin sekiz aylık hayatı boyunca sadece küçük Brett'i görmüştü.

Belki beş kez -doğduktan hemen sonra, bir kez Luke Tucson'da tedavi görürken ziyarete geldiğinde ve çocuğu da yanında getirdiğinde ve geçen ay- bu sayı üçtü. Ve yine de.

Bebek Colin'in burnunu tuttu; Colin bir ses çıkardı ve yüzünü buruşturdu. Brett çılgınca kıkırdadı ve tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve bir daha. Sonunda Colin dedi ki, "Tıpkı baban gibi - kolayca eğlendirdi."

"İçeri gelin," dedi Luke.

"Kalmayacağım. Sadece uğrayıp bir merhaba demek ve buralarda olduğumu bildirmek istedim. Kulübeye gidiyorum."

Luke sinirlenmiş görünüyordu. "Sadece bir gece burada kalamaz mısın?"

"Beni rahat bırakır mısınız? Altı aydır insanlarla birlikte yaşıyorum ve insanlarla birlikte yaşamaktan bıktım!"

Shelby ellerini bulaşık havlusuna silerek dışarı çıktı.

"Merhaba tatlım," dedi Colin, ruh hali anında hafiflemişti.

"Kocana söyle, kendi evimi istiyorum ve bir süre yalnız kalmak istiyorum ve bunu hak ettim."

"Evet, var. Bir soda ya da kahve için içeri gelin. On beş dakika sonra Luke seni yalnız bırakacak."

"Annemi görmeye gittin," diye suçladı Luke. "Annemle birkaç gün kaldın. Neden kendini toparlayana kadar burada bir gece kalmıyorsun?"

"Benim dayanaklarım var! Ve annemi görmeye sadece onu yatıştırmak için gittim, böylece beni görmeye gelmeyecekti!"

"Oh, Colin, o sadece iyi bir anne olmaya çalışıyor," dedi Shelby. "Umarım ben de Maureen kadar iyi bir anne olurum."

Colin Brett'e baktı. "Duydun mu dostum? Dikkat etsen iyi olur."

Shelby yüzünü ona çevirdi. "Bu sana beş dakikaya daha mal olacak. Şimdi buraya gel, sana En azından içecek bir şeyler. Ve sana küçük bir bakım paketi hazırlamalıyız -sandviç ya da süt ve yumurta-Markete gidene kadar sizi oyalayacak bir şeyler."

Colin başını öne eğdi. "Fena fikir değil," dedi. Bu, kadınlarda her zaman hoşuna giden bir şeydi. seni beslemek istiyor gibiydi. Sevdiği diğer şeyleri muhtemelen deneyimleyemeyecekti. Kesinlikle burada, taşrada değil.

Luke kapıyı açık tuttu ve Colin içeri girdi. "Üç günlük yolculuk boyunca yalnız değil miydin?" diye sordu arkasından.

"Araba kullanmadığım zamanlarda yalnız kalmak istiyorum." "Ne yapacaksın?"

"Birkaç şeyi boşaltacağım, yerleşeceğim ve bir süre kendi kafamın içini dinleyeceğim."

"Bu seni çok korkutmuş olmalı," dedi Luke. "Çocuğun yanında bir şeyler söylemeli miyiz?"

"Ah, bazen unutuyorum," dedi Luke.

Colin mutfak masasında oturmuş, Brett'i hâlâ kucağında tutuyordu. Shelby'den bir fincan kahve aldı ve bebeğin ulaşamayacağı bir yere ittiğinden emin oldu.

Colin vicdan azabı çekiyordu çünkü her zamanki gibi zorluk çıkarıyordu. Başına kötü şeyler gelmişti, kardeşlerinin hepsi koşarak gelmiş, altı ay boyunca ona destek olmuş, kafasını ve bedenini toparlamaya çalışmıştı ve işte buradaydı, sadece bir pislik gibi davranıyordu. Luke'a bir kemik attı. "Hey, bu hafta biraz vaktin olma ihtimali var mı? Kulübeye bir uydu anteni yerleştirmek için izin aldım. Alabilirim ama kurulum için biraz tırmanmak gerekecek."

"Tırmanmak istemezsin," diye onayladı Luke.

"Hayır," dedi Colin başını sallayarak. "Bir uyluk kemiğine titanyum çubuk sokulmasından daha kötü olan tek şeyin, bunu diğerine yapmaları olduğunu duydum." Sırıttı. "Ama sanırım internete ihtiyacım olacak. Ormanda mahsur kaldığımda iletişimde kalmanın ve ihtiyacım olan şeyleri satın almanın en kolay yolu bu."

"Elbette. Sadece zamanını söyle," dedi Luke, yardım etmek için bir şeyler yapmasına izin verilmesinden açıkça memnun olmuştu.

"Ve tüm eşyalarım depoda, fazladan bir silahınız olma ihtimali var mı? Benimkiler ev eşyalarımın yanında."

"Ayı için mi endişeleniyorsun?" Luke sordu.

"Şart değil. Yetiştiriciler konusunda biraz endişeli olabilirler.

Etrafta ot yetiştiricileri olduğunu duydum."

"Esrar yetiştiricileri ile sorun yaşamayalı uzun zaman oldu; Virgin River'dan uzak durup Clear River'a daha yakın duruyorlar. Ama bir silahınız olmalı, ayılar yavrularıyla birlikte geliyor. Dostum, bir ayıyla yavrusunun arasına girersen hiç hoş olmaz. Hiç kullanmadığım bir tüfeğim var."

"Yüksek kalibreli bir tabancanız olma ihtimali var mı?" Colin sol kolunu uzatmaya çalışarak ve acıdan yüzünü buruşturarak sordu.

"Hâlâ o koldan en iyi şekilde yararlanamıyorsun, ha?" Luke etkilenen uzvuna doğru başını sallayarak sordu.

"İyileşiyor. Bu dirsek, dostum. Asla düzelmeyebilir. Kol kemiğindeki kırıklar şimdi iyi görünüyor, ama omzumda bir sorun yaşadım, hepsini boşver. Elinizdeki tek şey buysa tüfeği alacağım."

"Kilitli bir Magnum'um var, ama mesele şu ki, onunla bir ayıyı vurursanız, sadece onu kızdırabilirsiniz."

"Yine de gürültü onu korkutup kaçırabilir," dedi Colin.

Luke başını öne eğerek, "Hmm, evet," dedi. "Daha önce hiç

bir süre ateşledim. Temizlemeniz, ateşlemeniz ve emin olmanız gerekecek-" "Harika, teşekkürler, uhh..." Colin söyledi. Sonra biraz gülümsedi

"Dostum Brett burada kucağımda otururken çok rahatlamış görünüyor. Sanırım biraz değişikliğe ihtiyacı olacak. Kendini

hazırlamak isteyebilirsiniz."

Colin kendine küçük, güzel bir kulübe kiralamıştı. Mobilyalı ama gösterişli değil; elektrik ve su tesisatı var. Birkaç eksiği vardı; birincisi, iyi ve doğal ışık. Colin önceki ay Aiden'la birlikte eve baktığında Kulübedeki karanlık gölgelerden yakınıyordu ama bununla yaşayabilirdi. Dışarıda resim yapmak için havanın çok ıslak olduğu günlerde burayı aydınlatmak için yanında parlak ışıklar getirmişti.

Resmini, şövalesini, tuvalini ve boyalarını açık havada daha yüksek bir yere, bir açıklığa götürmeyi dört gözle bekliyordu ve

Hava izin verdiğinde doğal ışıktan yararlanıyordu.

Kulübenin sahip olduğu şey, ormanda bir dere ile sessiz, تنها bir alandı. Ya da dere. Ya da küçük nehirlerle ne diyorsanız. Bu da vahşi yaşam demekti. Ve Colin'in istediği de vahşi yaşamdı.

Colin her zaman yetenekli bir ressam olmuştu ama hiçbir zaman uçmak ve spor kadar ilgisini çekmemişti. Her zaman karalamalar yapmıştı; lisedeyken tüm posterler, tabelalar, yazılar, hatta takım oyuncularının tebeşirle çizilmiş resimleri bile ona kalmıştı. Lise danışmanları ve sanat öğretmenleri onun sanat okumak için üniversiteye gitmesini istiyorlardı ama o çok daha heyecan verici bir şey.

Colin'in ilk uçuğu günden beri uçmak istemesi ironikti. Gökyüzüne baktığında ve üzerinde uçaklar gördüğünde, ailede bunu ilk yapan Luke'tu. Luke her zaman Colin'in kendisini Black Hawk helikopterlerine kadar takip ettiğini söylerdi ama öyle değildi. Luke, kendisine Gedikli Subay Okulu ve oradan da uçuş okulu teklif edildiğinde, topçuluktan KP'ye kadar her türlü göreve hazır bir şekilde orduya girmişti. Luke uçuculuk kariyerine tesadüfen adım atmıştı. Colin

Altı yaşından beri jet ya da helikopter uçuşmanın hayalini kuruyordu; tek hedefi bu olduğu için askere alınmıştı. Yere inmek için sabırsızlanıyordu!

Sanat, tıpkı lisedeyken olduğu gibi onun ek işiydi.

Karikatürde iyiydi ve asker arkadaşlarını eğlendiriyordu.

izimleriyle. Yaşları on ile on sekiz arasında değişen beş Riordan çocuğunun yağlı boya portresini yapmıştı. fotoğrafını çekip annesine vermişti. Yaklaşık on yıl önce sahip olduğu bir eve duvar boyutunda devasa bir Kara şahin resmi çizmiş ve yeni sahibi evi satın aldığında resmi sonsuza dek duvarda asılı tutacağına yemin etmişti. Ama bunların hepsi eğlence içindi.

Tedavideyken -her türlü tedavide-

Çizim ve boyama. Balo salonu dansı veya squash kesinlikle rehabilitasyon için seçenekler değildi.

Colin'in kazada aldığı yaralar Oxycontin bağımlılığına yol açmış, bu da satıcı bir doktordan satın aldığı için tutuklanmasına neden olmuş, bu da bağımlılığa yol açmıştır

tedavi, depresyona yol açtı, bu da... Hepsini koy parçaları bir araya getirdi ve altı aydır bir tür terapi görüyordu. Colin birkaç aydır yağlı boya, sulu boya ve akrilikle resim yapıyordu.

geçmişinin sadece bazı kısımlarına tutunabilmiş ve Bu artık terapisinin bir parçasıydı. Bu onu yeterince yavaşlatıyor, zihninin çılgınca değil de kolayca hareket etmesini sağlıyordu. Dayanabildiği kadar meyve kasesi ve manzara resmi yapmıştı, ama asıl ilgisini çeken şey vahşi yaşam resimleri yapmaktı.

Profesyonel eğitim almamış bir adama göre bu işte korkutucu derecede iyiydi. Bulduğu en iyi vahşi yaşam portrelerinden bazılarını taklit edebiliyordu; sonra bir fotoğraf makinesinin merceğinden kendi görüntülerini keşfetti.

Liseden sonraki hayatında sadece bir kez profesyonel sanat eğitimi almıştı ve o da tımarhanedeydi. Hastaneden fizik tedaviye, uyuşturucu rehabilitasyonundan depresyon rehabilitasyonuna kadar pek çok yere gitmiş ve nc Colin'in iyileşmesi için resim yapmak çok önemli hale geldiğinden, bilge bir danışmanın iyi niyetli bir sanat eğitmeni önermiş olması.

Sanat eğitmeni şöyle demişti: "Bir ressamı eğitmenin en zor kısmı, ona eserine duyguları nasıl katacağını göstermektir ve siz bunu doğal bir şekilde yapıyorsunuz."

Colin de "Gölünç olma, artık duygularım yok" demişti.

Bunu kendisine atanan danışmana tekrarladıktan sonra, antidepresanları yavaş yavaş azaltmaya ve ortadan kaldırmaya ve grup terapisi seanslarını artırmaya karar vermişlerdi. Bu fikre Colin, "Bunun yerine beni vuramaz mısınız?" demişti.

Colin'in o dokunaklı şeylerden hoşlanmamasına rağmen işe yaramıştı.

grup kucaklaşması seansları. Antidepresanları bırakmaya hazır olmalıydı. Şimdi mutluydu; hisleri artık herhangi bir uyuşturucu tarafından köreltilmiyor.

Sanatı bir kariyer olarak hiç düşünmemişti bile. Ama neden

Yapar mıydı? Hızlı ve sinirli yaşamayı severdi; sert yaşayan, savaş eğitimi almış bir Black Hawk pilotuydu. Spor bir araba kullanıyordu.

Çok hızlı araba kullanıyor, ara sıra çok fazla parti yapıyor, amatör rugby oynuyor, çok fazla kadınla birlikte oluyor, çok sık savaşa gidiyordu. Ve sonra her şey kelimenin tam anlamıyla başına yıkıldı. Kaybettiği hayatının parçalarını yavaş yavaş toplamayı öğrenirken sanatını da geri kazandı. Sanat yavaş hareket ediyor ve uzun zamandır görmezden gelebildiği duygularını harekete geçiriyordu.

Şimdi, uzun ayların ardından, iyileşmeye devam etmek ve sanatını sürdürmek üzere serbest bırakıldı. İyi bir dijital olağanüstü zoom lensli bir kamera. Açıkçası vahşi yaşam ona poz veremezdi ama onları vahşi doğada yakalayabilir, birkaç fotoğraf çekebilir ve bunlardan çalışabilirdi.

Kimseye itiraf etmese de Colin, sanatıyla gerçekten ilgilenmek ve sanatını geri kazanmak için sabırsızlanıyordu. neredeyse kaybettiği hayatı.

Söz verdiği gibi Luke, Colin'in interneti açmasına ve çalıştırmasına yardım etti, eskisinden biraz daha fazla konuştu. Bu

Muhtemelen bir kadınla yaşamamanın etkisiydi. Colin çoğu kadının konuşma genine sahip olduğunu hatırladı.

Colin sonraki birkaç günü ormanda temkinli bir şekilde

dolaşarak geçirdi.

iyi bir seçim. Sessizliğı seviyordu; içerideki seslerden hoşlanıyordu.

ormanda. Şafak vakti ve alacakaranlıkta kaba yontulmuş verandasında oturmayı severdi, hareketsiz ve sessiz, fotoğraf makinesi hazır ve

Derede toplanan yaban hayatı -alabalık avlayan siyah ayıdan su içmek isteyen pumaya kadar her şey.

Bir tilkinin iyi bir fotoğrafını; bir geyiğin uzaktan çekilmiş bir fotoğrafını; çalıların arasından görünen bir dişi geyiğin başını; uçuş halindeki muhteşem bir Amerikan kartalını yakaladı.

Yağmur çamur demeden keşfe çıkıyordu ama yürüyüşüne dikkat ediyordu ve deresinde balık tutan ayıyı gördüğünden beri silahsız asla dışarı çıkmıyordu. Adımlarına dikkat ederdi ve

yavaşça hareket etti; ikinci titanyum çubuk konusunda şaka yapmıyordu. Daha fazla kemik kırmaya hiç niyeti yoktu.

Mart ayının ilkbaharında açık havada olmak onun için enerji vericiydi. Üç günün ikisinde yağmur çiseliyor gibiydi, ancak ıslak havada açık havada resim yapamasa da, Colin kesinlikle hava koşullarına maruz kalmayı umursamıyordu. Ve

Yeni bahar bitkilerinin ortaya çıkışını izlemek onun için yeni bir deneyimdi. Şimdiye kadar yeni bitki örtüsü, havanın kalitesi ve ormanın mükemmel durgunluğu gibi şeyleri hiç fark etmemişti. Hiç dikkatini çekecek kadar yavaş hareket etmemişti.

Nadiren güneşli bir günde şövaletini ve boyalarını alıp bir üzüm bağı ve birkaç çiftliğin yanından geçen eski bir toprak yola girdi.

Çiftlikler. Bir çayıra yerleşti ve birkaç gün önce başladığı kartal çalışmasına geri döndü. Fotoğrafını tuvalin üstüne yapıştırdı ve kendini, "Orada olmak nasıl bir duygu?" diye merak ederken buldu. Bana bir daldan atlayıp uçabileceğinizi bilmenin nasıl bir şey olduğunu anlatın...

Tam o sırada çok uzaktaki ağaçlarda vahşi bir hışırtı duydu. Paleti ve fırçayı yere bıraktı ve

.357 Magnum'u belindeki kemerinden çıkardı. Gürültünün geldiği yöne doğru bir duruş aldı, nabızı hızlandı ve sesin

geldiği yöne doğru nişan aldı. Ama ağaçların arasından çıkan yaratık bir siyah ayı değildi. Eşofmanlı, kırmızı lastik izmeli, kirli bir tişört giymiş bir kızdı.

Gömleği ve kasketi vardı, atkuyruğu arkadan sarkıyordu. Belli belirsiz kadın şeklinden ve ellerini başının arkasına koyarak yüzüstü yere dalarken attığı kulakları sağır eden çığlıktan onun bir kız olduğunu anladı.

Colin sakince emniyeti açtı ve silahı kemerine geri soktu. "Sorun yok," dedi. "Seni vurmayaacağım. Ayağa kalkabilirsin."

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Deli misin sen?"

şimdi oldukça büyük kahverengi gözler var, diye düşündü. Çok güzel. "Hayır. Deli değil. Ben bir ayı bekliyordum."

Kendini yavaşça kaldırdı ve topuklarının üzerine oturdu. "Neden bir ayı bekliyordun ki?" diye sordu.

"Yavrularıyla birlikte kış uykusundan çıkmaya başladılar. Birkaç tane gördüm. Neyse ki güvenli bir mesafedeydim."

Öfkelendi. "Onların senden, senin onlardan korktuğundan daha çok korktuğunu bilmiyor musun?"

Tembelce gülümsedi. "Güvende olmak için daha iyi. Belki o kadar da korkutucu değilimdir," diye omuz silkti. Paletini ve fırçasını almak için eğildi.

"İnanılmaz," dedi sinirli bir ses tonuyla. "Henüz özür gibi görünen bir şey duymadım!"

Gerçekten kızgındı ve nedense bu onu gülümsetti. Kendi kendine onu neden bu kadar eğlenceli bulduğunu sorarak küçük bir gülümseme olarak tutmaya çalıştı. Kısmen sırtışını gizlemek için yarım bir selam verdi. "Sizi korkuttuysam özür dilerim," dedi. "Beni ürküttüğün için de özür dilerim. Tehlikede değildiniz, kimliğini kesin olarak tespit edemediğim bir şeyi vurmazdım."

"Çok kötü bir girişim," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Pekâlâ, elinde bir boya paleti ve fırçayla bir şövalenin önünde duruyordu. "Tahnitçilik mi?" diye karşılık verdi kendi alaycılığıyla.

Ayağa kalktı ve kirli eşofmanını fırçaladı. "şirin," dedi. "Çok şirin. Yani, benim mülkümde mi?"

"Oh, bu sizin mi? Yollar açıktı ve hiçbir işaret yoktu. Burada ışık iyi. Benim evim ormanın içinde ve oldukça karanlık; tek sahip olduğum şey yapay ışık. Eğer bu bir sorunsa.... taşınırım."

"Ama buraya nasıl geldiniz? Yol nerede? Çünkü burası benim, yani sahibi ben değilim ama arkadaki evi kiraladım," dedi ve omzunun üzerinden, ağaçların üzerinde büyük bir Viktorya döneminden kalma evin tepesinin görüldüğü yeri işaret etti. "Ve birkaç ağaç kesmek dışında, buradaki açıklığa nasıl ulaşacağımı bulamadım. Dul kadının yürüyüş yolundan görebiliyordum ama herhangi bir giriş yok gibi görünüyordu."

"Yine de buradasın," diye gülümseyerek işaret etti. "Bir ayı gibi poz veriyorsun."

Yanaklarını fırçaladı, bu da sadece ellerindeki kirin yanaklarına bulaşmasına neden oldu. Ama Colin onu daha yakından inceliyor ve ağaçların arasından ilk fırlayıp kendini yere attığında gözden kaçırdığı şeyleri görmeye başlıyordu. Çok lezzetli bir kadın şekli gibi -yağsız ve seksi ama tüm doğru yerlerde kıvrımları olan ve yüzünü havalandırmak için şapkasından kaçan kestane rengi saçları olan. Dudakları dolgun ve şeftali rengindeydi; teni fildişi gibiydi ve burnunun üzerinde birkaç hafif çil vardı; gözleri inanılmaz derecede büyüktü

Derin ve kalın kirpiklerin gölgesinde. Birden o ağzın, o zeki, arsız ağzın tadına bakma isteği duydu.

"Kolay olmadı," dedi. "Bütün eşyalarınla buraya nasıl geldiğini sormak için ağaçların ve çalıların arasından geçtim." Bir avucunu kaldırdı; kanıyordu. "Bakın, son sahibi arka bahçesiyle burası arasındaki ağaçların ve çalıların açıklık büyüyor ve bahçe ekipmanlarıyla buraya geri dönmek istedim ama nasıl olacağını göremedim..."

Avucuna baktı, onu aşağı yukarı süzdü ve "Oradan gelen gerçekten kirli miydi?" diye sordu.

"Ha? Oh!" diye güldü. "Bahçıvanlık yapıyordum. Yani, çiftçilik - yaptığım şeye bahçecilik diyemezsin. Biraz delirdim. Şimdiden bir şeyler çıkmaya başladı. Ben İnternette ekim döngüsüne baktım ve acele edersem

Yukarı. Nisan ayından önce tüm tohumlarımı ve başlangıç bitkilerimi toprağa ekmem gerekiyor ve bu da beni biraz geride bırakıyor.

Sebze tohumları Mart başında toprakta olmalı; domateslere başlanmalı. Kabaklar ve kavunlar hariç, onlar için daha zaman var. Ve şimdiden kuşlar, geyikler, tavşanlar var-"

Ona doğru bir adım attı. "Onlar hakkında ne yapıyorsun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Benim bir boynuzum var. Bir inek boynuzu. Gürültülüdür. Kuşlar uçar, geyikler kaçır. Ama bundan nefret ediyorum. Kuşları korkutmaktan o kadar nefret etmiyorum, ama geyikler yavrularıyla geliyor ve gitmelerini gerçekten istemiyorum, ama onları korkutmazsam ve bahçeyi kazarlarsa, tüm emeğim boşa gider. Ve bahçe yapmanın tek nedeni büyümesini izlemektir. Geyik Yeni bitkilerimi çiğnemek bana bir şey

kazandırmayacak-" "Bahçeyi yemek ya da satmak için yapmıyor musun?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, o kadar ilerisini düşünmedim. Şu anda bahçe için bahçe yapıyorum."

Ona doğru bir adım attı. Elini uzattı. "Colin Riordan," dedi. Kanayan avucuna baktı.

"Kahretsin, bırak ben halledeyim," dedi. Jeep'in açılan bagajına gitti ve temiz bir bez buldu.

Ona geri döndüğünde, elini kesiğinin etrafına sardı. Sonra elini tekrar uzattı.

"Jillian," dedi elini temkinli bir şekilde sıkarak. "Luke ve Shelby ile akraba mısınız?"

"Onları tanıyor musun?"

"Burası ortaya çıkana kadar kulübelerinden birinde kaldım ve burayı kiraladım."

"Ben Luke'un kardeşiyim, Colin Amca olarak da bilinirim."

"Memnun oldum," dedi. "Peki buraya nasıl geldin?"

Arkasını döndü ve kadın adamın sırtını hızlıca inceledi; belindeki büyük, korkutucu silaha bir kez daha baktı. Ayrıca adamın geniş, kaslı omuzlarına, dar beline ve uzun bacaklarına hayran kalmaktan kendini alamadı.

"Şu yolu görüyor musun?" diye sordu, işaret ederek.
"Berbat bir yol, engebeli ve kullanılmadığı için aşırı büyümüş, ama Rubicon sorunsuzca gidebilir. Ve yol yukarı doğru devam etti, bir üzüm bağının yanından, birkaç çiftliğin yanından geçti ve ben o yolda kaldım. Yukarı benim hedefimdi. Yukarı, güneşin olduğu yerdi."

"O yolda ne kadar kalmanız gerekiyordu?" diye sordu.

"Emin değilim. Belki yarım saat kadar?"

İçini çekti. "Colin Amca, güneşe çok daha kolay ulaşabilirsin. Ağaçların diğer tarafındaki evim 36. Cadde'den birkaç sapak ötede. Ön ya da arka bahçemde resim yapabilirsin. Benim için sakıncası yok ve bu şekilde çok daha az sorun yaşarsın. Silaha ihtiyacın olmaz ve benim de sürekli eğilmem gerekmez. Ama evin, arabanın ve yürüyüş yolunun etrafına soğanlar ekiyorum, o yüzden yeni bitkilerin üzerine basmamaya çalış."

"Jillian, tüm vahşi yaşam ne zaman bahçeye musallat oluyor?" diye sordu.

"Şafak. Aslında, saat sekize kadar. Alacakaranlıkta geri dönüyorlar. Muhtemelen burada takılıyorlar. Ağaçların etrafında kaldıklarına eminim. Dışarı çıktıklarında çok temkinli oluyorlar."

"Bana bahçeni göster," dedi.

"Kolay değil," dedi. "Şu yoldan aşağıya inip 36'ya doğru dolanmak ve ön yoldan yukarı çıkmak isteyebilirsiniz."

"Sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim," dedi. "Ee? Hadi yapalım."

İçini çekti, omuz silkti ve ağaçların arasına doğru yürümeye başladı. Eline sardığı bez parçasıyla ağaçları dikkatlice ayırdı. Burası tam olarak dar bir koru değildi, patika da yoktu ve araziye tam olarak tanımadığı için eve geri dönmek için en kestirme yolun hangisi olduğundan da tam olarak emin değildi. Evde uzun süre kalmamıştı ve arazinin bildiği tek kısmı evi çevreledi.

Sonunda geçtiler ve bahçe alanına vardılar. Büyük, dikdörtgen bir kısmı sürülmüş, döndürülmüş ve ekilmişti. Burası çok büyüktü. Bazı yerlerde kazıklar vardı.

sıralar, bitkileri işaretlemek. Sonra ev vardı. Şaşırtıcı.

Colin hasır kovboy şapkasını çıkardı ve bir eliyle başını ovuşturdu. "Vay canına," dedi. "Şu eve bak! Kiraladın mı?"

"Esas olarak mutfak penceresi, arka sundurma ve bahçe için. Evin o kısmı bana büyüdüğüm yeri hatırlatıyor."

Bahçeye baktı. "Ne güzel bir çiftliğiniz var. Uzun zamandır mı bu iştesin?"

"Dediğim gibi, arayı kapatmaya çalışıyordum..."

Ona baktı. Kasketinin kenarını kaldırdı. "Ne zamandır?"

Omuz silkti. "Belki on gün. Belki biraz daha az. Bir hafta?"

"Sıfırdan mı başladın?"

"Oh, hayır. Sanırım bu bahçe elli yıldır orada, ama eskiden burada yaşayan kadın tarafından ne kadarının kullanıldığını bilemiyorum. Eğer deneyimli bir organik bahçıvan olsaydı, muhtemelen toprağı yenilemek için dönüşümlü olarak bir şeyler ekerdi. Yerleşik sıraları görebiliyordum. Otları ayıkladım, toprağı sürdüm ve tohum ekmeye başladım. Dörtte birinden azını ektim ama daha fazlasını ekmeye hazırım."

Islık çaldı. "Üstünün başının kir içinde olmasına şaşmamalı."

Kadın ona güldü. "Kulübede bir çapa makinesi var ama ben çapayı, küreği, malayı ve kültivatörü seviyorum. Toprağı bahçeye yakın olmak. Ninem mükemmel bahçeciliğin sırrının toprağı ve bitkilere yakın olmak olduğunu söylerdi. Ayrıca, kir yıkanınca çıkar."

"Bunu bir haftadır mı yapıyorsun?" diye sordu. "Tanrım, kızım, biraz OKB'n mi var?"

"Belki biraz," dedi sırtarak. "Bir şeyin içine girdiğimde, gerçekten içine giriyorum. Eminim senin resmin de öyledir."

Colin başını salladı. "Öyle bir şey değil. Takıntılı değilim."

"Ben takıntılı değilim," diye karşılık verdi, hakaret ederek. "Sadece bir iş üstlendiğimde, iyi bir iş yapmak isterim!"

"Evet," dedi dalgınca, bahçeye yaklaşırken - uzun, mükemmel sıralar, kazıklar, şurada burada başlangıç bitkileri. "Çoğunlukla tohum mu?"

"Ve birkaç fide," dedi. "Uçlarında bazı soğanlar - kulübesinde vardı. Ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yok ama öğreneceğiz. Laleler, süsenler, nergisler ve zambaklardan şüpheleniyorum. Evin önüne de biraz koydum. Ben de

Verandada yeni bitkiler var, yatağı hazırlıyorum. Ve verandaya asmak için birkaç sepetim var - bu yeni bir şey, asılı sepetin altından büyüyen kiraz domatesler." Ona sırtıttı. "Çok

Akşam yemeği için kullanışlı. Domateslerinizi verandadan toplayın. Denemek istedim. Peki ya evin yan tarafını çevreleyen ve bu ağaçlara kadar uzanan tüm çalılar? Ormangülü ve ortanca. Ve bir sürü leylak. Leylaklara bayılırım."

Üç katlı, geniş verandalı, devasa eve baktı. Başıyla evi işaret etti. "Çok büyük bir ev. Orada yalnız mı yaşıyorsun?"

Tek bacağının üzerine eğildi, elini kalçasına koydu ve ona bir bakış fırlattı. "Benim geldiğim yerde beyler böyle sorular sormaz. Korumam ve çok büyük kilitlerim var."

Ona sırtıttı. "Nadiren bir centilmen olmakla suçlanırım ama tehlikeli değilim. Ayrıca, ben istemedim Çünkü içeri girip bahçe aletlerinizi çalmak niyetindeyim, çok büyük bir ev olduğu için sordum. Nereden geliyorsun?"

"San Jose."

"O zaman burada, bu büyük evde ne yapıyorsun?" Ona avuçlarını gösterdi, biri bir bez parçasına sarılmıştı. "Tahnitçilik," dedi.

Ona bakıp kıkırdadı. Ukala çocuk, diye düşündü. "Bunu görebiliyorum. Bahçeyle uğraşmadan önce nasıl vakit geçiriyordunuz?"

"Kurumsal bir kişiydim. Yazılım sektöründe. Çok stresliydi, bu yüzden biraz ara verdim. Ben...ah...ah asla

Zihin..."

"Ne?" diye sordu.

"Uzun zamandır doğru düzgün bir tatil yapmadım, bu yüzden dinleniyorum ve bir sonraki adımda ne yapmak istediğimi düşünüyorum. Bahçeyle uğraşırken düşünüyorum."

"Birden fazla iş yaparım," dedi sırtarak. "Yağmur yağdığında ne yaparsın?"

"Aynı şey, sadece çok daha ıslak," dedi.

"Eğer açık bir günde şafak vakti burada sinsice dolaşan birini görürseniz korkmayın. Ve boynuz yok, tamam mı? Eğer geyik varsa, birkaç kare fotoğraf çekmek isterim."

"Resimler mi?" diye sordu. "Aynen öyle."

"Neden?" diye sordu.

Döndü ve ondan uzaklaşmaya başladı. "Çünkü hayvanlar bana poz vermiyor. Görüşürüz, Jillian."

Adamın bahçenin arkasındaki sık ağaçların arasında kayboluşunu izledi. En iyi ihtimalle bir baş belası gibi görünse de, birdenbire onun gidişine üzüldü.

Jillian içeri girdi, kesik elini temizledi, bandajladı ve lateks bir eldivenle kapattı. Bahçesine geri döndü ve öğleden sonra boyunca çalıştı, ancak tamamen aynıydı. Ressamın ortaya çıkması küçük bir şaka gibiydi ve bir ressama sahip olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini fark etti.

Güne biraz ara vermek ve biraz sohbet etmek için. Sonra Hope McCrea'nın gün sonu viskisi için her gün Jack'e gittiğini duyduğunu hatırladı. Jillian'ın aklına ama bir kadeh şarap ve akşam yemeği iyi gelebilir. Ve biraz da arkadaş.

Alacakaranlıkta bahçeyi vahşi yaşam için riske atarak duş almak için içeri girdi. Temiz, saçları sırlıklam, bornozunu giymiş bir halde üçüncü kata çıktı ve yatak odasının pencerelerinden birine baktı. Ağaçların üzerinden zar zor görebiliyordu ama Colin'in cipinin arkasını topladığını seçebiliyordu. Güneş alçalmaya başlamıştı; onun Resim ışığı açıkça azalıyordu.

Saçlarını kuruttu, daha güzel bir pantolon giydi, kısa tırnaklarına şeffaf bir cila sürdü ve evden çıktı.

Colin barda oturmuş, bir içki ve yeni tanıştığı Dan Brady ile vakit geçiriyordu. Colin, Dan Brady'nin Brady, Paul Haggerty için inşaatta çalışıyordu ve Haftada bir ya da iki kez bira içmek için Jack'in yerinde bulunurdu. Colin'e gelince, bu tedaviden çıktığından beri içtiği üçüncü biraydı. Aslında, her ne kadar özellikle

Biraya aşırı düşkün olduğu için kulübesinde hiç bira bulundurmazdı. Bugünlerde tamamen farklı bir yoldaydı.

Kadın içeri girdiğinde, darmadağınık hayatını ne kadar iyi toparladığı için kendi kendine sessizce sırtını sıvazlıyordu. Dan Brady hâlâ konuşuyordu ama Colin onun söylediği tek kelimeyi bile duymamıştı. İlk başta onu tanımadı bile;

Ona şöyle bir baktı ve bahçıvan Jillian olduğunu fark ettiğinde onun çok güzel bir kadın olduğunu düşündü. Kadın

ona gülümsedi. Aslında, onu gördüğüne sevinmiş gibi gülümsüyordu. Kendisine gülümsediğinden emin olmak için neredeyse omzunun üzerinden bakacaktı. Pembe burnu, yanakları ve az sayıdaki çilleri dışında neredeyse tamamen farklı görünüyordu.

Her şeyden önce, sadece bir şekli yoktu, harika bir şekli vardı. Çok büyük ya da çok küçük olmayan güzel bir göğsü vardı. Bir kıza göre uzun sayılırdı ama yine de onun altı-üç bedenine göre küçük kalırdı. Kestane rengi saçları, büyük erkek ellerini çağıran pürüzsüz, ipeksi bir perde halinde omuzlarına dökülüyordu. Dar beli, sıkı poposu, ince kalçaları vardı. Pembe dudakları kalp şeklindeydi ve gülümsemesi onu delip geçiyordu. Gülümsemesi neredeyse onu dizlerinin üzerine çökertecekti. Temiz ve şık bir komşu kızı görünümü vardı; her zamanki tipi değildi ama onu kendi tipi yapmak isteyebileceğini düşündüren türden bir fiziksel tepki hissetti.

Colin'in yanındaki tabureye atladı. "Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum," dedi ve Dan'e başıyla selam verdi.

"Vay be," dedi. "İyi temizlenmişsin. Aynı kıza benzemiyorsun."

Gülmeden hemen önce kaşlarını çattı. "Kadınlar genellikle böyle şeyler söylediğiniz için size teşekkür eder mi?"

Jack peçetesini yere atarak hemen onun önüne geldi. "Nasıl gidiyor, Jillian?" diye sordu.

"Harika, Jack. Bana güzel, odunsu bir Chardonnay içinde ne verebilirsin?"

"Vidalı kapak mı mantar mı?"

"Oh, hadi çılgınlık yapalım ve mantarla gidelim." Soğutucusuna uzandı ve açık bir Mondavi şişesi çıkardı, ona gösterdim. "Mükemmel," dedi.

"Siz ikiniz birbirinizi zaten tanıyor musunuz?" Jack doldururken sordu.

"Onu arazide, şu ağaçların arkasında resim yaparken yakaladım."

"Dan Brady ile tanış," dedi Jack. "Dan, Jillian Matlock Hope'un eski evini kiraladı. O evde biraz çalışmıştın, değil mi?"

Dan ona başıyla onay verdi. "Hayatımda hiç bu kadar çok resim yapmamıştım.

Orada seninle birlikte kaç kişi yaşıyor?" diye sordu.

"Sadece ben," dedi şarabından bir yudum alarak.

Dan dirseğini bara yasladı. "Ne yapıyorsun orada?"

Colin onun yerine, "Bahçeyle uğraşıyor ve düşünüyor," diye cevap verdi. "Bahçeyle mi uğraşıyor?" Dan sordu.

"Neden?"

Omuz silkti. "Çünkü yapabiliyorum. Küçük bir kızken öğrendim.

Bu işte çok iyiyimdir. Sanırım ailemizde çiftçi kromozomu var."

"Ne yetiştiriyorsun?" Dan sordu.

"Salata," dedi gülümseyerek. "Önce kök sebze tohumlarını ektim, sonra marulları, üç çeşit. Pazı. Yeşil soğan, pırasa, salatalık, fasulye. Daha sonra da

Kabaklar, ama verandada birkaç domates tohumu yetiştiriyorum. Büyük büyükannem her şeyi tohumdan yetiştirirdi ama domates gibi bazılarını her zaman Toprağa girmeden önce güçlenene kadar arka verandada küçük tepsiler."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Dan. "Peki seni yolumuza çıkaran ne düşünüyorsun?"

"Kurumsal bir halkla ilişkiler işinden ayrılıyorum ve bundan sonra ne yapmak istediğimi, nerede çalışmak istediğimi düşünmeye niyetlendim. ama tek düşünebildiğim bahçe işleri." Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Standart şeyler yetiştiriyorum ama ninemin yetiştirdiği şeyleri hayal bile edemezsin! Beyaz kuşkonmaz, kiraz biber, kırmızı brüksel lahanası, tomatillo, kırmızı romaine... Mor pelerin ve bebek patlıcan da vardı. Rus Gülü adında bir domates yetiştirirdi.

O kadar lezzetliydi ki elma gibi yedik.

İki kilo. Yemediklerimizi haşlayıp konserve yaptı.

Fransız ve Rus'tu ama en iyi şekilde

muhteşem İtalyan sosu -komşular bazen ondan alırdı."

Colin yüzünü buruşturdu ve titredi. "Yeşil Brüksel lahanasından daha kötü olan tek şey kırmızı Brüksel lahanası olmalı...."

"Mor Pelerin de neyin nesi?" Dan sordu. "Mor karnabahar."

Colin, "Annem deli gibi bahçeyle uğraşırdı, hepimizi otlatırdı, ama bildiğim kadarıyla kimse böcek kapmadı," dedi. "Bahsettiğin şeyi hiç görmedim bile."

Başını iki yana salladı. "Bunları her gün göremezsin, orası kesin. Bunların bazılarını beş yıldızlı restoranlarda görürsünüz. Yemeklerini bunlarla süslüyorlar. Küçük, özel, ticari bahçelerde yetiştirilirler ve yüksek fiyatlıdırlar.

Büyük büyükannemin bahçesinde olduğu gibi her zaman organikler ve yemek yiyen müşteriler bilir ki şef bunları kullanıyorsa bilgisi, becerisi, yaratıcılığı ve tarzı vardır. Bunlardan bazılarını yetiştirmek için her şeyimi verirdim."

"Sen neden yapmıyorsun?" Dan sordu.

Kadın ona güldü. "Eureka bahçe dükkanında bu tür şeyler için tohum yok. Neredeyse sadece Her gün gördüğünüz şeyler. Ninem ilk tohumlarını Fransa'daki kendi bahçesinden getirdi ve her yıl meyve ve sebzelerinden çoğalttı."

Dan, "Sadece yeterince uzağa bakmadınız," diye onu bilgilendirdi. "Bilgisayar kullanıyor musun?"

"Kullanmak mı?" diye sordu gülerek. "Az önce ayrıldığım iş, bir yazılım üreticisinin kurumsal yetkilisiydi!"

"O tohumları araştırın," dedi. "Güvenin bana, birilerinin elinde var. Eğer burada yıl boyunca saksı yetiştirebiliyorlarsa, özel domatesler yetiştirmenin de bir yolunu bulabilirler. Bir şerif yardımcısı bir keresinde bana, saksıya harcanan enerjinin aynısı hibrit sebzelere harcansaydı, elli kiloluk karpuzlarımız olacağını söylemişti."

"Ot mu?" diye sordu. "Burada yıl boyunca ot mu yetiştiriyorlar?" "Korunaklı," dedi Dan başını sallayarak.

"Sulanıyor, ışıklandırılıyor Jeneratörle çalışır, tavuk bokuyla gübrelenir." Sırıttı. "Organik!"

"Evlat, ot yetiştirmek hakkında çok şey biliyorsun."

"Bu bir gerçek. Zaman da geçirdim," dedi. "Ben tam bir zaman bahçıvanıydım. Ben tam anlamıyla bir iş adamıydım." Birasını boşalttı. "Keşke bu yüksek dolarları duymuş olsaydım.

veggies. Bu daha akıllıca bir hareket olabilirdi. İnternette sera bile satıyorlar, ama siz camdan bir evde saksı yetiştiriyorsun." Sonra gülümsedi, Belli ki yasadışı uyuşturucu yetiştirme deneyiminden hiç utanmamış.

Jillian bir an için düşüncelere daldı ve konuşmanın geri kalanına dikkat etmedi. Gözlerinin biraz yuvarlandığını ve ağzının açık kalmış olabileceğini düşündüğünü biliyordu. Dalgınca Dan'ın elini sıktı ve şöyle dedi

Onunla tanışmak bir zevkti ama Colin ona duymadığı bir şey söyledi. Beyninde öyle hızlı bir bilgi ve fikir akışı oldu ki gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Gerçekten de o büyük-

büyükannenin tohumları ve çok az insanın yetiştirmeyi başardığı o şeyleri yetiştirmek?

"Hey," dedi Colin kolunu sallayarak. "Sen iyi misin?" Kendini salladı ve yeniden odaklandı. "Evet, iyiyim. İyiyim. Jack?" diye seslendi. Hemen yanına geldi. "Şu adam mı? Dan mı?" diye sordu.

Fısıltıya yakın. "Esrar yetiştirmekten hapis mi yattı?"

Jack çubuğa bir silme hareketi yaptı. "Evet. Ciddi bir aile krizi yaşadı ve acil paraya ihtiyacı vardı, bu yüzden daldı. Bu Ona böyle bir şey yaptırmak için kötü bir durum olmalı çünkü o gerçekten dürüst bir adam. Ama adama hayran olmalısınız, cezasını çekti ve kendine yasal bir hayat kurdu. Buralarda çok seviliyor."

"Vay canına. Buna ne dersin?"

"Bu çıplak şehirde bir sürü hikaye var..."

"Bu konuda gerçekten utangaç ya da mahcup görünmüyor..." "Öncelikle, herkes biliyor, bu yüzden davranıyor. İkincisi, sanırım içinde kötü şöhretli olmaktan hoşlanan bir parça var." Jack gülümsedi. "Kötü şöhretli. Ama işin özüne indiğinizde, o gerçekten iyi bir adam. Çoğumuz zor dönemlerden geçerken, bizi normalde yapmayacağımız şeyleri yaparken yakalayın."

"Bana bundan bahset," dedi düşünceli bir şekilde. "Hmm. Dinle, yardıma ihtiyacım olacak. Tamirci yardımı gibi, evin dışında..."

"Ah. Jillian, yardım etmek isterdim ama-"

"Hayır," dedi gülerek. "Birini işe almak istiyorum! İyilik peşinde değilim!"

"Oh. Bu durumda..." Jack barın sonuna doğru yürüdü, yakışıklı ve genç bir adamla kısa bir süre konuştu.

Orada oturan yirmili yaşlarının başındaki adamı barın arkasına götürüp Jillian'la yüzleştirdi. Onu Denny Cutler olarak tanıttı. "Denny kalıcı bir şey arıyordu.

Buralarda. O benim bir arkadaşım ve ona kefil olabilirim." Jill elini uzatarak, "Memnun oldum Denny," dedi.

"Hanımefendi," dedi Denny.

"Birkaç konuda yardıma ihtiyacım var. Öncelikle bir kamyon almam gerekiyor, tercihen iyi çalışan eski bir kamyon. Bahçe ve avlu için bir şeyler taşımam gerekecek. Kamyonlar hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Bazıları," dedi ona ilgi çekici bir sırtışla.

"Bunu söylediğinizde, umarım yeterince bildiğiniz anlamına geliyordur.

Ayrıca bazı ağaçları kesmeyi ve arka çaya bir yol açmayı düşünüyorum. Bir de geyik ve tavşanları marullardan uzak tutmak için bir çit dikmem gerekiyor. Uzun bir iş olacak. çit."

"Vay canına," dedi. "Yapabileceğim işlere benziyor ama ekipmanım yok."

"Ekipman kiralanabilir mi?" diye sordu.

"Kesinlikle bulabilirim. Lisedeyken bir yaz bir peyzajcının yanında çalışmıştım. Ölümüne çalıştım ama birkaç şey öğrendim. Uzun zaman oldu, bu yüzden istediğiniz kadar hızlı olamayabilirim."

"Çok mu çalışıyorsun?"

"Öyle," dedi başını sallayarak. "Başka bir şey daha var - geçici olması gerekiyor. Jack'in dediği gibi, tam zamanlı iyi bir pozisyon arıyorum. Özgeçmişlerim ve başvurularım var ama iş piyasası zor. Bir proje işime yarayabilir ama eğer bir telefon alırsam..."

"Anlaşıldı," dedi. "Ücretiniz nedir?"

Biraz şaşırmış görünüyordu. "Hiçbir fikrim yok hanımefendi."

"Tamam, buna bir son vermek zorundayım. Ben Jillian ya da Jill ya da çok resmi hissediyorsanız Bayan Matlock, ama otuz iki yaşındayım ve hanımefendi beni biraz yanlış yönlendiriyor. Saati on altı nasıl? Asgari ücretin iki katı."

"Oha!" Colin ve Denny aynı anda konuştu.

"Ne?" diye sordu.

Denny büyük ölçüde sırtıttı. "Evet. Yani, evet hanımefendi, bu işe yarar."

"Jillian. Ben Jillian. Yarın sabah sekizde görüşürüz. Jack sana yolu tarif edebilir. Ve sakıncası yoksa ona

Bir akşam yemeğine ihtiyacım olacak?"

"Emin olabilirsin, bayan Jillian. Teşekkürler. Elimden geleni yapacağım." Ve Jack'le konuşmak için uzaklaştı.

Döndüğünde Colin'in başını eline yasladığını ve dirseğini bara dayadığını gördü. "Bu neredeyse inanılmazdı."

Şarap kadehini kaldırarak, "Görevlendirme konusunda iyiyimdir," dedi.

Sonra başını salladı. "Ne düşünüyordum ki ben? Ya da düşünmediğimi? Tohumlar internette mi? Neden olmasın?"

"Belki de toprağı kazmakla çok meşguldün?" diye önerdi.

"Hayır, öyle değil. Aklım geçmişteydi, gelecekte değil. Eski bahçeyi düşünüyordum, yeni bahçeyi değil."

"Çit zamanı mı?" diye sordu.

"Eğer yaban hayatı turplarına ve marullarına bulaşırsa, sorun değil. Ama Mor Kabak, Domatillo ya da Rus Gülü'nü feda etmeyeceğim! Ayrıca, bahçemde birkaç elma ağacı var. Geyiklere bir şey olmaz. Aslında iyi beslenirler." "Peki

ya tavşanlar?"

"Korkarım kendi başlarındalar."

"Otuz iki, ha?" diye sordu. "Ben seni yirmi beş civarına koyardım."

Kadın ona güldü. "Sanırım bu senin beni kırk beş yaşına 'koymandan' daha iyi!"

Jack yanına geldi ve sordu: "Bir şeyler alabilir miyim Jack? Herhangi bir şey? Eve gitmem lazım."

"Ev yanıyor mu, Jillian?" diye sordu.

"Umarım değildir. Yerel uzmanınız Dan'den tohumlarla ilgili bir ipucu aldım ve bilgisayara girmek istiyorum."

"Gidip sana bir şeyler hazırlayayım," dedi ve mutfağa doğru yöneldi.

Gülümseyerek şarabından bir yudum daha aldı.

"Kira kontratınız ne kadar sürecektir?" Colin sordu.

Heyecanla ona doğru döndü. "Anlamıyor musun? Tohumları bulup işe yaramasını sağlayabilirsem, bilmem gereken tek şey bu. Bunu birkaç ay içinde yapabilirim, ama o eve sahibim

ve yaz boyunca toprak. Ninemin yetiştirdiği o nadide şeylerden yetiştirmenin beni ne kadar mutlu edeceğini tahmin bile edemezsiniz."

Colin birasının ikinci yarısını barın üzerine bıraktı ve gitmek için ayağa kalktı. "Sana iyi şanslar," dedi ona gülümseyerek.
"Hanımefendi."

Üç

Jillian, Jack'i açtığı Chardonnay'den kalanları içmeye ikna etti ve Preacher'ın harika köftesi, sarımsaklı püre, yeşil fasulye, ekmek, küçük bir kap domates sosu ve bir dilim çikolatalı kekle birlikte eve götürdü. Önce pastayı yedi, ardından bir bardak daha

İnternette gezinirken, tohumları ve bitkileri araştırırken Chardonnay. Lanet olsun, Dan Brady haklı değilmiş! Düzinelerce özel tohum kataloğu! Elbette tohumların ne kadar orijinal olduğu ya da bitmiş meyve veya sebzelerin tadının nasıl olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu ilk adımdı - tohumlar

mevcuttu. Ve sıradan bahçe dükkanı tohumlarından biraz daha pahalı olsalar da, yine de düşük fiyatlıydılar.

O gece, Dan'le konuştuktan sonra, böyle birçok gecenin ilki oldu. Jillian, kendisinden önceki Hope McCrea gibi, şöminesi, bilgisayar ve çalışma masasıyla mutfakta yaşıyordu. Yattığı yerden tepside yemek yiyebiliyor, internette gezinebiliyor ve mutfak pencerelerinden o uçsuz bucaksız bahçeyi görebiliyordu.

Yine de ilk gece neredeyse bütün gece ayakta idi, araştırma yapıyor, alışveriş yapıyor, sipariş veriyor, bahçe bloglarını okuyordu.

Nihayet saat 04:00 sularında koltuğunda uyuyakaldı, ancak saat altı sularında, güneş doğmadan uyandı. Jill daha yakından bakınca bu sabah güneş olmayacağını fark etti; hava çiseliyordu. Mükemmel! diye düşündü. Önemli işleri vardı.

Bu iklimin en iyi yanı, çiseleyen yağmurun onu bahçede çalışmaktan alıkoymamasıydı ve nadiren şiddetli, sürükleyici bir yağmur olurdu. Ama o kadar lezzetli bir ıslaklığı vardı ki, bir bahçenin susuzluğunu çok iyi giderirdi!

Denny saat yedi kırk beşte geldi ve Jillian onun erkenci ve

Çalışmaya hazır olmasına bayıldı. Jillian da hazırdı. O da

ön kapıya geldi ve onu içeri davet etti; onu boş oturma odasından, yemek odasından geçirdi ve mutfağa götürdü. "Yol için bir fincan kahve ister misin?" diye sordu.

"Tabii. Teşekkürler. Nereye gidiyoruz?"

"İlk olarak, bir kamyon almak için. Hibrit'im için çok büyük olan malzemeleri taşımak için bir kamyona ihtiyacım var. Kahvenizi nasıl alırsınız?"

Adam hemen cevap vermeyince, başını kaldırıp onu yaşam alanına bakarken gördü. Yorganı yatar koltuğa örtülmüştü, orada yemek için bir tepsi, uyumak için bir yastık, yeni alınmış küçük bir televizyon, bilgisayar, ihtiyaç malzemeleri vardı. "Denny?" dedi.

Adam tekrar ona baktı. Şaşkınlıkla kaşlarını çatmış olsa da kız onun uzun boylu olduğunu fark etmekten kendini alamadı,

yakışıklı bir gençti. Kısa kesilmiş saçları, derin çikolata rengi gözlerinin üzerinde belirgin kahverengi kaşları vardı. Gözleri şu anda endişe gösteriyor. "Umarım bir yerlerde yatağınız vardır, Bayan Matlock. Bu pek gerçekçi görünmüyor. rahat."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu harika bir şey! Daha önce hiç bu kadar rahat ettiğimi sanmıyorum. Ve muhtemelen sırtım, boynum ve her şeyim için daha iyi.... Kahve?"

"Siyah," dedi. Sonra başını salladı ve kadın güldü.

Öğleye doğru bir kamyonetleri vardı, büyük kasalı 02 model bir Ford. Büyük bahçesi için zincir bağlantı çitleri sipariş etmek üzere birlikte çit şirketine gitmişlerdi.

Direkleri kamyonun kasasına yüklediler ama zincir bağlantıların geri kalanı

birkaç gün içinde teslim edilecekti. Denny'yi kamyonla gönderip ekipman kiralaması, birkaç ağacı kesmesi ve arka çayıra düz bir geçit açması için bir ekip ya da her ikisini birden ayarlamasını istedi. Onlar ev işleriyle uğraşırken ayrı araçlar, satın alma işine gitti

bazı bahçe malzemeleri. İnternetten toprağını kimyasallar açısından test edecek bir şirket bulmuş ve nakliye için uygun kapları satın almıştı. Umarım o toprakta uzun yıllar boyunca hiç böcek ilacı bulunmamıştır. Yapması gereken

pH değerini, hangi besin maddelerinin mevcut ya da eksik olduğunu, şirketin sağlamayı vaat ettiği her şeyi bilmek.

Birden fazla çim ve bahçe mağazasını ziyaret etti ve organik gübre için saf kanatlı gübresi sordu. Bahecilikle uğraşıyordu ve gülümsemeler ve kaldırılan kaşlar karşısında oldukça şaşırmıştı. "Domates yetiştiriyorum, marihuana değil," diyerek kendisine yardım eden görevlileri bilgilendirdi.

"Bazılarının var," diye cevap verdi.

İyi bir fiyat bulunduğunda birkaç büyük torba satın aldı ve Denny tarafından kamyonla alınmaları için bekletti. Gazla alışan bir çapa makinesi aldı ve Lexus'unun arkasına, yolda doldurabileceği bir benzin bidonuyla birlikte koydu. Eve dönüş yolu.

Victorian'a dönmeden önce Jack'in Bar'ında durdu. İçeri girdiğinde Jack arka taraftan ıktı. "İşte benim ev sahibim," diye selamladı onu gülümseyerek. "Size iletmem gereken birkaç şey var."

"Koşarken içecek bir şey ister misin?" diye sordu.

"Kola?"

"Geliyor."

"Bence eve gelmelisin.

zamanım var. Benimle Dullar Yolu'na gelmeni istiyorum, böylece arazinin çoğunu görebiliriz. Nasıl olduğunu biliyorsun Eve giden araba yolu yukarı doğru uzanıyor ve güneydoğu köşesinde çatallanıyor mu? Yolum bir kısmı evin önünde sola doğru kıvrılıyor, diğer kısmı ise düz gidiyor. evin doğu tarafı boyunca arkaya doğru uzanıyor."

Jack, "Evin arkasında bağımsız bir garaj için en uygun yer hep orası gibi görünmüştür," dedi.

"Sadece akıllı bir yol, o yüzden merak ettiğim bir şey var. Arka çayıra erişim için yolu ağaçların arasından uzatırsam, bu fikre katılır mısınız?"

"İyi fikir," dedi. "Ama zlerek söylüyorum ki, o eve daha fazla yatırım yapmanın benim için sorumlu bir davranış olacağını sanmıyorum. Bu bir ev sahibinin yapması gereken bir şey. Bir gün."

"Teklifim şu," dedi Jill. "O çayırın arkasına birkaç portatif sera koymak istiyorum, bazı bitkileri başlatmak için korunaklı bir yer. Yaban hayatını dışarıda tutmak için evin arkasındaki arsayı çitle çevireceğim ama seralar için o arka ayırı kullanacağım. İnternetten tanesini birkaç yüz dolara buldum ve kolayca taşınabilir."

İki elini de barın üzerine dayadı ve ona dikkatle baktı. "Jillian, bu bahçıvanlık işini biraz abartmıyor musun?"

"Oh, kesinlikle. Bir sonraki seviyeye. Orada bazı özel meyve ve sebzeleri denemek istiyorum. Denny kazı ekipleri için tahminler almaya gitti.

ekipman kiralamak. Asfalt bir yoldan bahsetmiyorum, daha çok bir aracın geçebileceği genişlikte bir yoldan bahsediyorum ve tabii ki masrafları ben karşılayacağım. Bu gerçekten

On ağaçtan fazlasını sökmek zorunda kalmayacağız. Aslında, halihazırda yolda bulunanlarla eşleşmesi için biraz çakıl almak muhtemelen en pahalı kısmı."

"Jillian, biraz daha yavaş gitmeyi düşündün mü? Biraz daha küçük? Yani, aslında yaptığın şey bir deney ve bu çok büyük, pahalı bir deney gibi görünüyor."

Gülümsedi. "Bana düşüncesiz olabileceğim söylendi, ama bu

İçgüdülerime göre hareket etmek genelde işime gelir. Elbette, kira kontratım bittiğinde genişletilmiş yoldan ayrılacağım, bu yüzden mülkün iyileştirilmesi gerekiyor. Şimdilik, bu benim

o çayıra erişebilmemiz gerekiyor. Denny için de teşekkürler, zeki çocuk. Ondan hoşlanıyorum. Benim biraz kaçık olduğumu düşünüyor ama çok sevimli, çok kibar ve ondan ne istersem yapıyor. Eve gelip planlarıma bakar ve bana onay verir misin?"

"Kahvaltı bittikten sonra dışarı çıkacağım," dedi. "Yarın görüşürüz."

"Harika!" dedi barı tokatlayarak.

Gölmekten kendini alamadı. "Jillian, bütün bunlar nereden çıktı?"

"Büyük büyükanıemden," dedi kolasından bir yudum alarak. "Bize bahçe işlerini, yemek yapmayı, okumayı, temizlik yapmayı, dikiş dikmeyi öğretirken, bizi hayata hazırladığını söylerdi. Onun benim yaşımnda olmasından bu yana geçen yıllar içinde hayat çok değişti, ama bir şekilde dersler gerçekten değişmedi. Evrim geçirdiler. Ben de bunun bir parçası olmak istiyorum."

Denny döndüğünde Jillian eve gitmiş, bahçenin farklı bölümlerinden topladığı toprağı kapaklı küçük plastik kaplara dolduruyor ve etiketliyordu.

"Bugünlerde çok fazla iş yok, bu yüzden yarın ilk iş olarak size son bir tahmin vermek için bir ağaç ekibinin gelmesini sağlayabildim," dedi. "Umarım bu işinize yarar. O ağaçları kesmeleri iki gün sürer. I Alanı düzeltip düzleştirecek birini bul. Çakıl işini ondan sonra düşünebilirsin. Bu arada çit örme işine başlayabilmek için bir burgu kiraladım."

Onun iş anlayışına çok mutlu bir şekilde gülümsedi. "Mükemmel," dedi, toprakta topuklarının üzerinde arkasına yaslanarak. "Onlar

"Biraz ıslak olsa da gelir misin?"

Başıyla onayladı. "Dediğim gibi, bugünlerde pek iş yok. Sanırım bu yüzden iyi bir fiyat aldım. Ağaçları onlara bırakırsanız indirim alırsınız.

İşleyerek kullanılabilir kereste haline getirecekler."

"Ciddi misin?" diye sordu, ayağı kalkarak. "Çok büyük değil ama yine de..."

"Biraz alışveriş yaptınız mı?"

"Üç işyeri," dedi başını sallayarak. "Hemen hemen aynı sıradaydılar. Ben müsait olanı seçtim. hemen." Sonra endişeli bir bakış attı. "Her şey yolunda mıydı? Bir karar verdim mi? Ve posta kazıcısını kiraladım?"

"Senden de bunu yapmanı bekliyordum, hallet şu işi," dedi küçük kapları eve götürmek üzere dengede tutarken. "Bugünlük bırakmak ister misin yoksa benim için FedEx'e bir koşu yapmak ister misin? Toprak örneklerini göndermem gerekiyor."

"Beni daha fazla çekemez hale gelene kadar çalışacağım," dedi sırtarak.

Kadın olduğu yerde durdu, adama gülümsedi ve "Sen tam benim tarzımda bir adamsın Denny" dedi.

"Ve siz de benim tarzımda bir patronsunuz, Bayan Matlock."

Jillian sık sık en iyi arkadaşının kız kardeşi olduğunu ve küçüklüklerinden beri öyle olduklarını, ancak neredeyse her yönden birbirlerine tamamen zıt olduklarını düşünüyordu. Birbirlerine benzemiyorlardı bile, Jillian uzun boylu, ince bir esmerdi.

Kelly ise daha kısa boylu, yuvarlak hatlı bir sarışındı. Jill'in teni güzelce bronzlaşırken Kelly'ninki yanmaya meyilliydi; Jill her zaman akademisyenliğe meyilliyken şef Kelly daha sanatsaldı. Ve Jill bile aceleci olmaya eğilimli olduğunu kabul ederken, Kelly hayatının her ayrıntısını her zaman dikkatle planlardı.

Jill her zaman Kelly'ye çok güvenirdi. besleyici bir kişiliğe sahipti. Jill on iki yaşına geldiğinde ve regl olmaya başladığında, ona ipleri gösteren Kelly oldu. Ve Jill'in kalbi ne zaman kırılrsa, ister bir erkek tarafından isterse sadece bir hayal kırıklığı olsun, onu destekleyen ve cesaretlendiren, ikisi arasında daha sağlam olan Kelly'ydi.

Virgin River'da yeni bahçesiyle meşgulken bile Jillian her gün Kelly ile konuşuyordu, genellikle Kelly öğleden sonra işe gitmeden hemen önce. Çatıya tırmanmayı ve cep telefonunun en iyi çektiği dul yürüyüş yoluna oturup Kelly'yle konuşmayı seviyordu ve gün geçtikçe büyüyen planları hakkında onu bilgilendiriyordu. Üçüncü haftanın sonunda Kelly'ye, "Evin önüne park etmiş bir sürü inşaat ekipmanı var. Evin yan tarafında, büyük bir ağaç gövdesi yığını düz yatak ve arka çayıra giden yol neredeyse bitti.

Çitler nihayet geldi ve Denny direkler üzerinde çalışıyor. Onar metreye on ikişer metrelik iki sera yolda ve yerleştirilecekleri toprağı işlemeye başladım. Hem toprağa hem de koruyucu kubbelerin altındaki başlangıç tepsilerine ekim yapabilirim. İki aşamalı bir operasyon olacak.

"Ve," diye devam etti Jillian, "San Jose'deki evimi satışa çıkardım."

"Ne yaptın?" Kelly neredeyse çığlık atıyordu.

"Anahtarı FedEx ile acenteme gönderdim ve temizlik ekibinin her şeyi temizlemesi için kişisel bir çek verdim. ve şık. O yerle işimin bittiğini fark ettim, Kell," dedi. "Oraya bağlı değilim."

"Ama orada, Virgin River'da mı kalacaksınız? Yeni plan bu mu?"

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum."

"Ama ya Harry seni arar ve BSS'ye geri dönmeni isterse?" Kelly sordu.

"O köprüye geldiğimde geçeceğim. Şu an için, ben burada eğleniyorum. Daha önce ne zaman bu kadar eğlendiğimi bilmiyorum." "Ama Jill, bir planın yok mu?"

"Sayılır. Yaz boyunca bahçeyle uğraşmak istiyorum. Ne yetiştirebileceğimi görmeliyim. Eğer şimdi vazgeçip gitmek zorunda kalırsam

kalbimi kırardı! Ayrıca, sonbaharda San Jose'ye dönsem bile, bir süreliğine bir yer kiralamak isteyeceğim. O şehir evini düşündüğümde, kendimi evimde gibi hissetmediğimi fark ediyorum. Şu anda burası daha çok evim gibi geliyor, ve aslında ev bile değil, daha çok mülk." "Ama rahatlıyor musun?" Kelly sordu. "Evinizin durumunu

hayat? Sırada ne var diye mi düşünüyorsun?"

Jillian güldü. "Aynı şekilde insanlar da maraton koşuyorum," dedi. "Bütün gün meşgulüm, gece geç saatlere kadar bilgisayarda bahçe araştırıyorum."

"Peki geçiminizi nasıl sağlamayı düşünüyorsunuz?" Kelly, pratik zekalı olan, sordu.

"BSS'de geçirdiğim on iyi yıl, güzel bir çıkış paketi ve akıllı bir finansal planlamacı sayesinde şu anda bu konuda endişelenmeme gerek yok. Ama satmayı düşünüyordum. sebzeler."

"Kulağa kârlı geliyor," dedi Kelly alaycı bir ifadeyle. "Ben biraz daha uzun vadeli bir şey düşünüyordum."

Jillian ona sadece güldü. "Kiskandın mı?"

"Yeşil!" Kelly söyledi. Her ikisi de Jill'in havuzun derin ucuna atlamasıyla tanınmasına ve Kelly'nin her şeyi acımasız bir planlamayla düşünmesine rağmen, Jill'in BSS'den bir ton para kazandığını ve Kelly'nin nispeten fakir bir yardımcı şef olduğunu biliyordu.

"Sizin restoranınız ve diğer beş yıldızlı restoranlar gibi yüksek kaliteli meyve ve sebzeler satmayı düşünüyorum. satın alırdı. Ama aceleci davranmayalım. Şu anda tek bilmek istediğim onları yetiştirip yetiştiremeyeceğim; sonra bir sonraki adımı düşüneceğim."

"Oraya gelsem iyi olacak," dedi Kelly. "Sanırım aklını kaçırdın...."

Jill güldü. "Tam tersi, Kell. Sanki ben Aniden buldum! Biliyor musunuz, en son ne zaman bu kadar heyecanlanmışım? Muhtemelen Harry BSS'yi kurmam için bana birlikte çalışma teklif ettiğinde! Yazılım endüstrisi hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bunu yapabileceğimi biliyordum! Peki ya bu? Kelly, bunu biliyorum! Büyükanнем bize kendi bahçesinde bunlardan bazılarını nasıl yetiştireceğimizi öğretti. Rus Gülü! Beyaz kuşkonmaz! Mor su kabağı! Ve tohumları buldum. Fide kaplarım çoktan hazır. Bir kamyon dolusu tavuk aldım. Kahretsin!"

"Bir kuşkonmaz yatağı üç yıl kadar sürer..." "O zaman başlasam iyi olur," dedi Jillian. "Çok fazla para harcamıyor musun?"

"Hayır. Şu anda en büyük masrafım yeni asistanım Denny. Ama o harika bir adam ve iyi bir çalışan, tüm bu süreci hızlandırmama yardımcı oluyor, bu yüzden değer her senti."

"İzinler, ruhsatlandırma, tarımsal kısıtlamalar gibi anlamadığınız alanlarla karşılaşabilirsiniz. Tüm tarımsal denetimlerden geçmemiş bir yetiştiriciden asla egzotik, organik meyve veya sebze almam."

"Kelly, rahatla biraz. Kimse bir danışmanın nasıl işe alınacağını benim kadar iyi bilemez - bu sektörde yaptığım kadar iyi anlamadığım bir sektörde bunu yüzlerce kez yaptım. Bir danışman olamaz mısın? biraz daha olumlu?"

"Belki titremeyi bıraktığımda..."

"Ah, kardeşim. Sen kendi restoranını almadan önce burayı açıp çalıştırsam iyi olur. O kadar çok liste ve kontrol noktasından geçeceksin ki, burası asla açılmayacak. Ben olmadan asla açamazsın."

"Cidden, oraya gelip tamamen delirmediğinden emin olmam gerekebilir."

"Başımızın üstünde yeriniz var ama kendi koltuğunuzu getirmeniz gerekecek."

Colin cipini Jill'in araba yoluna sapağın yakınına park etti, böylece motor sabahın erken saatlerindeki vahşi yaşamı ürkütmeyecekti. Yoldan yukarı doğru yürüdü ve daha fazla ilerlemeden birkaç şey fark etti. Bir kere yol çamurluydu ve büyük ekipmanların lastik izleriyle işaretlenmişti. Eve yaklaştığında

Evin doğusundaki ağaç sırası boyunca bir forklift, odun kırma makinesi ve küçük bir Bobcat iş makinesinin park edilmiş olduğunu gördü. Evin etrafında dolaşırken, ağaçların arasından arka çayıra doğru geniş bir yol açıldığını, kesilen tüm büyük ağaçların istiflendiğini ve götürülmeye hazır olduğunu gördü.

"Günaydın," dedi.

Şaşkınlıkla arkasına döndüğünde Jillian'ın mor kürklü terliklerini giymiş, yorgana sarınmış ve iki elinde dumanı tüten bir fincan kahve tutarak arka verandanın merdivenlerinde oturduğunu gördü. Saat sabahın altısı bile değildi.

"Günaydın. Burada neler oluyor?"

"Küçük bir kazı. Arka çayıra erişmem gerekiyordu. Bahçeyi de çitle çevirdik sayılır. Korkarım vahşi yaşamı şimdilik korkuttuk ama eminim ortalık sakinleşince geri döneceklerdir."

"Ortalık sakinleşecek mi?"

"Elbette. Bahçıvanlık sakin bir uğraştır. Ama şimdilik biraz gürültü var. Ağaçların arkasına birkaç sera kuruyorum. Denny seraları nasıl kuracağını bulamazsa bir hafta içinde her şey bitmiş olur. Daha fazla yardım almak zorunda kalırsak, daha uzun sürebilir. Bunca yolu geldiğine göre bir fincan kahve ister misin?"

Fotoğraf makinesini yana doğru tutarak ona baktı. Artık işe yaramaz, diye düşündü. "Elbette."

"Sizin için getireyim ve dışarı çıkarayım. Evde oturacak yer yok. Nasıl alırsın?"

"Biraz krema."

"Yüzde iki süt olur mu?" diye sordu.

Ona hafif bir gülümseme verdi. "Evet. Bu iyi olur."

Yorganı üzerine çekti ve ayaklarını sürüyerek eve, mutfağa girdi. Kahvesini doldurdu ve hazırladı.

"Burada hiç mobilya yok," dedi arkasından. Onu içeri kadar takip etmişti.

Karıştırırken arkasını döndü. "Elbette var. Bir koltuğum ve tüm önemli eşyalarım var -bilgisayar, yazıcı, televizyon. Jack'ten buraya bir set üstü ocak ve buzdolabı koymasını istemek zorunda kaldım, her ne kadar nihai sahibinin inşaatçının sağladığı alana gerçekten uyan özel eşyalar isteyeceğinden emin olsam da.

Çok sayıda büyük, üst düzey mutfak aleti için yer var - tüm zil ve ısıklara sahip şeyler. Benim sadece ara sıra yanan bir ateşe ve küçük bir buzdolabına ihtiyacım vardı. Çoğunlukla mikrodalgayı kullanıyorum."

"Bir yerlerde yatağınız var mı?"

"Bu önemli mi? Yatar koltukta çok rahatım ve misafir beklemediğim için de işimi görecektir."

Şimdilik... Kız kardeşim gelmediği sürece tamamen aklımı kaçırdım." Gülümsedi ve "Ona kendi yatar koltuğunu getirmesi gerektiğini söyledim" dedi.

Kahveye uzandı. "Neden bu kadar endişeli? Bu mu? Çünkü mutfakta yaşıyorsun ve arka kırkı ekiyorsun?"

Jill kıkırdadı. "Bunun ne kadar mükemmel olduğunu tahmin bile edemezsin. Işıkları ve televizyonu kapattığımda o koltuktan yıldızları görebiliyorum. Hava açıksa tabii. Ve yazın hava çok daha sık açık olacak. Geyik ve tavşanları bir sonraki çiftliğe gitmeleri için eğitmeye çalışarak nöbet tutuyorum. Sabahın erken saatlerinde, sis ve pus kalkarken, arazinin canlanmasını izleyebiliyorum. Genelde yediden önce dışarı çıkmam ama bugün çok güzel bir sabahtı. Aslında, yarım gelmeni bekliyordum."

Kahvesini yudumladı. "Kıyafetlerin nerede?"

Yorganı üzerine çekti. Saçları uykudan hâlâ karmakarışık ve yanakları pembeleşmişti ve adam onu kollarının arasına alıp küçük bir dokunuş yapmak istedi. Küçük bir tat. "Birazdan giyineceğim," dedi.

"Hayır," dedi gülerek. "Gardırobunuz. Bavullarınız. Belli ki onları mutfakta tutmuyorsunuz."

"Oh, şu yatak odasında bir dolap var - tüm evdeki iki dolaptan biri. Hizmetçi odası olduğunu düşünüyoruz."

"Ah," dedi. "Yani, sanırım bu tam gaz ilerlediğiniz anlamına geliyor?"

"Büyürken mi? Oh, evet. O kadar şarj oldum ki Geceleri zor uyuyorum. Dışarı çıkmak ister misin? Verandada oturmak? Yani, dışarıda kazıdan tamamen korkmamış çılgın bir geyik olabilir. gürültü."

"Elbette," dedi. "Ve bana bu egzersizden en büyük beklentinizden bahsedebilirsiniz."

"Sanırım," dedi kapıdan çıktıklarında, "ticari bir çiftçi olmak için şansımı deneyeceğim. Bir şeyler yetiştirip yetiştiremeyeceğimi öğrenene kadar işe yarar mı bilmiyorum ama

Egzotik, nadir, aile yadigârı meyve ve sebzeler yetiştirebilirim. Üretilmesi zor olan türden. Bunları yeni ve eşsiz, muhteşem ürünler arayan üst düzey restoranlara satabilirim. gıdalar."

Tekrar yudumladı. "Bunları büyük şehirlere teslim etmek için bir kamyon filosu mu satın alacaksınız?"

Güldü. "Hayır. UPS ya da FedEx'i arayıp bir gecede göndereceğim. Hassaslar, hiçbirinin raf ömrü uzun değil. Ve büyük miktarlarda kullanılmazlar, genellikle garnitür veya garnitür olarak kullanılırlar."

"Bunu yaparak nasıl para kazanıyorsun?"

Omuz silkti. "En iyi pazarlama kampanyasıyla en iyisi olursunuz. Ve tabii ki küçük ve bölgesel olarak başlarsınız. Beş yıldızlı restoranları olan hedef şehirler belirledim bile. New York'a gönderim yapmazdım, çok uzak. Ama Portland, Sun Valley, Seattle, Vancouver, San Francisco ve çevresindeki bölgelere nakliye bir sorun olmayacaktır. sorun."

Kıkırdadı. "İtiraf etmeliyim ki cesurca ve aslında kulağa mantıklı geliyor."

"Bu tamamen mantıklı! Bir 'x' faktörü var... o da bu nadir, eski tohumları yetiştirip yetiştiremeyeceğim. Birkaç farklı tohum şirketinden ürün aldım ve onları kontrol edeceğim. Büyük büyükannem bazılarını konserve yaptı, bazılarını verandada taze olarak sattı - o zamanlar geçinmekte zorlanıyorduk ve gelirini desteklemek için birçok yolu vardı.

Bu tamamen farklı bir hikaye. İşe yararsa, alıcılar sezon öncesinde sipariş verecek, bu yüzden teslim edebileceğimi bilmeliyim. Bunu anlamam altı ila on sekiz ayımı alacak."

"Ama ne kadar süreyle kiraliyorsunuz...?"

"Yaz boyunca. Ama taşınma ve kira sözleşmesi gibi şeyler halledilebilir. Kontrol edemediğim tek şey malları yetiştirip yetiştiremeyeceğim."

"Yani meyve ağaçlarınız da mı olacak?" diye sordu.

"Ağaç yok," dedi başını sallayarak. "Arazide birkaç elma ağacı var ama ben ağaç dikmiyorum..."

"Ama meyve demiştin..."

"Domates, tomatillo, kavun ve benzerlerinin hepsi meyve sayılır." Gülümsedi.

Küçük bir sızı hissetti. Bir çeşit sarsıntı. Korkunç tatlıydı. İnanılmaz zeki ve çok tatlıydı.

Colin biraz irkildi. Şirinlik onun dilinde yoktu. Kadınlarla birlikteyken o cızırtılı sarsıntıları hissediyordu. seksi ya da yenilebilir olarak tanımlayabilirdi, ama daha önce şirin için tek bir sinir karıncalanması bile hissetmemişti. Bunun için fazla bıkkındı. Bunun nedeninin muhtemelen uzun süredir bir kadınla birlikte olmaması ve daha da ötesi, muhtemelen bir daha olmayacağını, en azından çok uzun bir süre olmayacağını varsayması olduğunu düşündü. Ve kesinlikle bu kadınla değil - bir kırbaç kadar zeki olmasına rağmen, fazla "komşu kızı" gibiydi. O

Cömert göğüs dekolteli dekolteli üstler, mikroskobik etekler ve dört inç topuklu ayakkabılar giyen kadınlara ilgi duyuyor. Annenizin tanışmasını istemeyeceğiniz türden kadınlar.

"Kartal resmi tamamlandı mı?" diye sordu ona.

"Bitti mi? Oh, hayır," dedi. "Bir süre daha bitmeyecek. Belki birkaç hafta daha."

"Vay canına. Bir resim üzerinde bu kadar çok zaman harcamaktan sıkılmıyor musun?"

"Aynı anda devam eden birkaç çalışmam var. Sürekli geri dönüyorum, geliştiriyorum, değiştiriyorum, düzeltiyorum, doğru hale getiriyorum. Ne zaman gerçekten bittiğini bilmek zor. Bazen bittiklerini düşündüğünüzde, bitmemiş oluyorlar. Daha sık olarak, bitmediğini düşündüğünüzde, gerçekten bitmiştir. Bazen ne zaman duracağınızı bilmek, ne zaman üzerinde çalışmaya devam edeceğinizi bilmekten daha önemlidir."

"Sonra da onları satıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hiç satmadım."

Daha dik oturdu ve yorganı bir omzundan kayarak çizgili pijamasını ortaya çıkardı. Neredeyse küçük kız pijaması gibiydiler. "Hiç satmadın mı? Nasıl yapıyorsun Yaşamak mı?"

Yine kıkırdadı. "Ben bağımsız olarak zenginim."

"Senin için ne güzel. Hiç satmayı düşünüyor musun yoksa bunu eğlence için mi yapıyorsun?"

"Şu anda onları boyamak satmaktan daha önemli" dedi.

"Bir... kartal için nasıl bir pazar var?"

Ona gülümsedi. Direkt konuya girdi, değil mi?

"Çok büyük," dedi. "Hayvanlara bağımlı olduğumda bunu fark etmemiştim. Vahşi hayvanlara, kedi ya da köpek yavrularına değil. Onları bir kase meyveden daha çok seviyordum...."

Yüzünde alaycı bir sırıtış vardı. "Çıplaklardan daha mı iyi?"

Onun sırıtışıyla eşleşti. "Hiç çıplak resim yapmadım." Bir kaşını kaldırdı. "Bu bir teklif miydi?"

Kadın bir kahkaha patlattı ve adam bu sesin Mükemmel derecede büyüleyici. Büyüleyici mi? Colin'in daha önce hiç kullanmadığı başka bir sözcüktü ama ona uyuyordu. Onu büyülemediyse ne olayım!

"İnan bana, benden çok daha iyisini yapabilirsin! Belki soyunabilirim, bahçe eldivenlerimi, hasır şapkamı ve lastik çizmelerimi giyebilirim - bu sana büyük bir Playboy komisyonu kazandırır!" Ve kadın biraz daha gülerken, adamın kafasında resmini yapmak istediği karşı konulmaz bir görüntü oluştu. "Ama cidden, kim hayvan resmi alır ki?"

"Vahşi yaşam sanatı," dedi. "Bir ara Google'a bak. Beni çok şaşırtmıştı."

"Yani," dedi kahvesini yudumlarken, "bir süredir bu işi yapıyorsun?"

Ne olacak ki, diye düşündü. Kardeşi burada yaşadığı için muhtemelen herkes biliyordu. "Ordudaydım. Pilottum ve bir helikopter kazası geçirdim. Bir sürü kemiğim kırıldı. Bazı yanıklarım vardı, altı ay boyunca ayaklarımın üzerinde durabilmek için terapi gördüm ve resim yaptım." Omuz silkti. "Her zaman biraz çizim ve resim yaptım, ama en azından şimdilik zamanımı böyle geçireceğim gibi görünüyor. Ordu beni emekli etti. Yani," dedi çenesini sallayarak, "Ben iyi olmaya çalışıyorum."

"Oh," dedi ciddi bir şekilde. "Kaza için üzgünüm. Şimdi iyi misin?"

"Oraya varıyorum. Biraz sertleşiyorum ve ağrım oluyor ama onun dışında oldukça iyiyim."

"Ve sen buradasın çünkü...?"

"Çünkü kardeşim burada ve bir de vahşi yaşamın bolluğu. Chico'da bir kardeşim daha var ama onun evinin etrafında geyik, tilki ya da kartal yok. Eylül'de av sezonu açılana kadar bir kulübe kiraladım. O zamana kadar yola çıkmaya hazır olurum. Bu arada resim yapabilirim. Kulübem bir vadide, dere kenarında, çok ıssız bir yerde. Şimdiden orada bazı güzel hayvan resimleri çekiyorum."

Biraz daha dik oturdu. "Av sezonu başladığında ne olacak?"

"Hayatıma devam edeceğim. Ara sıra ziyaret edeceğimden eminim. Ama bundan sonra nerede yaşayacağıma karar vermeden önce altı ayımı Afrika'da geçirmeyi planlıyorum. Serengeti'de. Hatta belki de Amazon."

"Büyük av," dedi. Gözleri hafifçe kapandı ve onun da kendisi gibi kafasında canlandırıp canlandırmadığını merak etti - filler, aslanlar, kaplanlar, antiloplardan oluşan büyük tuvaller....

"Benim için büyük bir oyun, senin içinse küçük, tuhaf sebzeler."

Nasıl yapacağımızı düşünüyorsun?"

"Nasıl yapacağını bilmiyorum Colin, ama biraz kış tekmeleyeceğim. Ben bir pazarlama ve halkla ilişkiler uzmanıyım ve bana büyümeyi en iyi ninem öğretti. Toprağa bir elmas atar ve bir elmas yetiştirirdi. asma." Sırıttı. "Beni tanı mıyorsun ama inan bana, çok uzun zamandır bu kadar heyecanlanmamıştım."

Dört

Colin, Luke'larda akşam yemeğini haftada bir kezle sınırlamaya çalıştı. Tek başına olmaya alışmıştı. Bu onu rahatsız ediyordu.

Aslında bu durum hoşuna gitmişti ve bu durum onun bağımsızlığını biraz yitirip yitirmediğini merak etmesine neden olmuştu. Shelby'ye düşküncü; o tatlı genç şey Luke'un kesinlikle hak edemeyeceği bir hazineydi. En büyük zevki Brett'ten alıyordu. Bebek artık emekliyor ve mobilyaların üzerine çıkmaya çalışıyordu. Colin'in Luke'la hâlâ bir sorunu vardı ve muhtemelen hep de olacaktı. Belki de Riordian erkeklerinin en büyüğü olduğu için Luke her zaman ataerkil bir tavır takınıyor -en azından Colin'e karşı- sanki ebeveyn kendisiymiş gibi davranıyor ve bu da Colin'in sinirlerini bozuyordu.

Ağabeylik için zaman aşımı olmalı. Aralarında sadece iki yaş vardı ve Luke daha zeki ya da daha deneyimli değildi. Colin, bu olaydan sonra

Otuz yaşına geldiğinde, her yaştan kardeş eşit olmalıydı.

Luke'un evine vardığında, kardeşi onu verandada karşıladı. "Güzel, biraz erken geldin. Seninle konuşmam gerek. İzin ver Sana bir kola getireyim."

"Boş ver," dedi Colin. "Aklında ne var?"

Luke derin bir nefes aldı. "Jack durduğundan bahsetti bira içmek için uğradı. Ona bunun bir bira olduğundan emin olup olmadığını sordum, o da emin olduğunu söyledi."

Colin ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Dur tahmin edeyim. Ona bana bira satmaması gerektiğini mi söyledin?"

Luke başını salladı. "Hayır, ama sipariş vermemeye karar vereceğine güveniyorum."

"Neden bunun dışında kalmıyorsun Luke? Ben kendi hayatımı idare edebilecek kapasitedeyim."

Luke başını salladı. "Colin, bunu yapamazsın, bunu biliyorsun. Alkol bir uyuşturucudur!"

Colin dişlerini sıktı. "Buraya bana mikro yönetim uygulayabilesin diye gelmedim. İnan bana, tedavide senin asla bilemeyeceğin kadar çok şey öğrendim. Kendi kararlarımı vermeme izin vermeni istiyorum. Ben iyi olacağım."

"Dinle," dedi Luke, açıkça sabırlı olmaya çalışarak. "Hâlâ birçok şeyle başa çıkmaya çalıştığınızı biliyorum. Ben sadece yardım edebilmek için her şeye göz kulak olmaya çalışıyorum ve-"

"Ben de bunu istemiyorum, anlamıyor musun? Pek çok şeye göz kulak olmanı istemiyorum!"

"Cevap bira değil!" Luke neredeyse bağıırıyordu.

"İnan bana, altı ayda üç bira içmek cevap aramak değildir! Beni gerçekten kızdırmadan önce geri çekilmelisin. Çekil!" Colin bağıırarak karşılık verdi.

"Bazı zorluklar yaşadığınızı biliyorum ama-"

"Bazı zorluklar mı?" Colin hararetle sordu. "Hayatımı kaybettim! Kariyerimi, gerçekten uğruna yaşadığım tek şeyi, uçmayı kaybettim! Bedenimi ve bir süreliğine beynimi kaybettim! Sırtımdan geriye kalanlardan uzak durmalısın!"

"Evet, sadece hepsini tekrar kaybetmeni istemiyorum! Tanrım, dostum, resmini almışsın! İyi geçiniyorsun!"

"Sen buna geçinmek mi diyorsun? Sence bu benim ne istiyorsun?"

"Colin, daha iyi olacak, sadece-"

"Sabit kalmaya çalışmalıyım!" Colin bağıırdı. "Geri çekilmelisin!"

Ve böylece döndü, neredeyse verandanın merdivenlerinden aşağı atlayacaktı, cipine bindi ve daha fazla ısınmadan oradan uzaklaştı. Daha da aptallaşmadan. Luke onu her zaman kızdırmıştı ya da o Luke'u her zaman kızdırmıştı; hangisi olduğundan emin değildi. Ama bir yumruk atmak istemişti. Bundan daha saçma bir şey olamazdı -Luke karşılık verirdi ve vücudu çok daha iyi olsa da bir kavgaya hazır değildi.

Beş yıl önce Luke'un kışını tekmeleyebilirdi, ama şimdi? Şimdi mi?

hala iyileşiyordu; kırılgan ve dengesizdi. Muhtemelen bazı şeyleri yeniden kıracaktı.

Eve gitti. Bira içmeyi dilediği yere!

Artık aç değildi. Parlak ışığını açtı ve geyiğin dörde dörtlük tuvalini çıkardı. Tuvalin üstüne iki fotoğraf ilıştirdi; biri nehirde kameraya çektiğı hayvanın fotoğrafı, diğeri de daha güzel görünen bir arka plan. Genelde resmin içinde biraz kaybolabiliyordu ama bu sefer öyle olmadı. Yarım saat kadar sonra bir araba ya da kamyon motoru sesi duyunca yeniden sinirlendi. Luke'un onu dövüşle takip etmesi ne hoş!

Ama o Luke değildi.

Shelby arkasından, "Konuşsak iyi olacak," dedi. Kendini içeri aldı.

Elinde paleti ve fırçasıyla döndü. "Seni Luke sanmıştım."

Shelby kapıyı kapattı ve parlak ışıklı kulübesine girdi. "Sana bir tavsiye," dedi. "Luke'u dışarıda tutmak istiyorsan, kapı kilitlerini denemek en iyisi olacaktır."

Paleti ve fırçayı yere bıraktı. Botları, kot pantolonu, süet ceket ve poposuna kadar inen saçlarıyla çok güzel, minik bir şeydi. Yirmi yedi yaşındaydı ama daha da genç görünüyordu. "Tipik bir Riordan'dan korkmuyor musun? Çığlık eşleşmesi mi?" diye sordu.

"Buna cesaret edemezsin," dedi. "Riordan erkeklerinin pek çok kusuru vardır ama kadınlara karşı her zaman naziktirler. Hadi konuşalım. Buna bir son vermeliyiz."

"Shelby, Luke'un üzerime atlaması için bir sebep yoktu.

"Shelby, Luke'un herhangi bir uyuşturucu kullanmadım. Sadece birkaç hafta arayla birkaç bira içtim...."

"O değil, o umurumda değil. Bu senin Luke'la, onun da seninle yaşadığı çatışmayla ilgili. O, Luke'un Ama bunun bir önemi yok. O senin kardeşin. Seni önemsiyor. Bir şekilde sen ve Luke anlaşmaya varmak için. Her ne olursa olsun ailenin geri kalanını üzme gereğ yok."

"Ailenin geri kalanı, biz sekiz ve on yaşına geldiğimizde bununla yaşamayı öğrendi" dedi.

"Ben yapmadım," diye cevap verdi. "Brett yapmadı."

Bir an için sersemlemiş bir sessizliğe büründü. Kısa bir süre utandı. "Ah, Shelby..."

"Birinin sürekli sizi izlediğini hissetmenin sinirlerinizi nasıl bozduğunu anlayabiliyorum. Seni neredeyse kaybetmemiş olsaydık, belki Luke biraz daha hafif davranırdı..."

"Şüpheli," dedi Colin. "Sorumluluk alma eğilimi var. Sorumluluk almak onun için eğlenceli. Benim için o kadar değil."

"O seni seviyor. Seni önemsiyor."

Colin, "O bir kontrol manyağı," dedi.

"Bu da doğru," dedi. "Ve sen de öylesin, yoksa onun endişelerine her seferinde kavga etmeden cevap verirdin."

Colin aniden söndü ve en yakındaki sandalyeye oturup başını öne eğdi. Başını kaldırdığında gözleri hüzünlüydü. "Lütfen," dedi Shelby'ye. "Biraz otursana ikinci."

Ona en yakın sandalyeye oturdu, ona doğru eğildi, elleri dizlerinin üzerindeydi.

Colin derin bir nefes aldı. "Çapraz bağımlılıkla ilgili sorunlar konusunda uyarıldım. Birkaç ay boyunca mikroskobik miktarda alkol içeren gargarayla gargara bile yapmadım. Hiçbir zaman büyük bir içici olmadım. Oğullarımla birlikte aşırıya kaçtığım zamanlar oldu ama Sorumsuzum, geçmişimde alkollü araç kullanmak yok, bar kavgası yok, sorun yok. Haftada ya da ayda bir biranın benim için sorun olacağını sanmıyorum. Ama yine de bu kulübede herhangi bir türde içki yok. Devam et," dedi. "Kontrol et."

"Kontrol etmeyeceğim."

"Hiçbir zaman uyuşturucu ya da içki problemim olmadı ama kazadan hemen sonra bir aydan fazla Oxycontin kullanmak bambaşka bir şey. Çok güçlü bir madde ve çok acı çekiyordum. Sanırım bir ya da iki hafta sonra ilacımı narkotik olmayan bir ilaca çevirmiş olsaydım bu sorunla karşılaşmazdım, ancak bu geriye dönük bir bakış açısı.

İlaçlarıma devam etmek zorundayım.

Sokakta satın almaya çalıştığımı bildiğimden, bitme düşüncesiyle paniğe kapılmıştım. Bağımlı düşüncesi bu. İnanın bana, farkındayım."

"Neden bu konuyu Luke'la konuşmadın?" diye sordu.

"Durum biraz karışık," dedi. "Her şeyden önce, Luke asla Dinler. Asla kendi işine bakmaz. Çok yargılayıcı, her şeyi bildiğinde böyle olur. Ve benim daha büyük sorunlarım var, bir hayat kurmaya çalışıyorum! Aklımdeki bu değildi."

"Tablolar, Colin," dedi, eliyle odayı işaret ederek, neredeyse tamamlanmış, duvarlara yaslanmış ya da şövalelerin üzerinde duran tüm tabloları gösterdi. "Çok güzeller. Sadece inanılmaz."

"Ama planladığım şey bu değildi. Çizmeyi, boyamayı, inşa etmeyi severim... Ama uçmayı seviyorum! Durmayacaktım.

FAA beni durdurana kadar uçmaya devam edecektim. Ordunun beni eninde sonunda uçuşa zorlayacağını biliyordum ama sivil kurtarma helikopteri, haber helikopteri ya da kurumsal uçuş yapmayı planlıyordum. Ama şimdi, uyuşturucu tedavisi ve depresyon nedeniyle hastaneye yatma geçmişimle birlikte, bu ihtimaller ortadan kalktı. Ben bile işe almazdım Ben."

"Üzgünüm Colin. Ama bence doğru karar buydu. Tedavi."

"Buna itirazım yok. Ben sadece oxy merry-go-Bir ay boyunca, yıllardır bağımlı olan insanlarla aynı koğuştaydım. Buna ve daha kötü şeylere. Birden fazla maddeye. Şimdi kendimi kandırıyor olabilirim, görecek ama uzun süreli çoklu uyuşturucu bağımlılığından kurtulanlar muhtemelen ara sıra bira içme riskini göze almamalı. Otuz gün boyunca oksijen kullandım ve bağımlılığımın ne kadar sürdüğünü gerçekten bilmiyorum ve Tanrı'nın lütfuyla ilk seferinde yakalandım. sokaktan almaya çalıştım. Bunun ötesine geçme şansım var mı? İyi olduğunu söyleyebilirim! Doğruyu söylemek gerekirse, bu benim sorunlarımın en küçüğü - bir ağrı kesici bile istemiyorum. Ağrılarım ve sızılarım var ama seçmediğim

bir hayat bana bırakıldı.

Ve geri çekilip işleri çözmeme izin vermeyen bir ağabeyim var."

"Yaşam tarzını değiştirmek senin için çok zor olmalı."

"Hiçbir fikrin yok," dedi. "Yeniden başlamam yeterince kötü değilse, kırk yaşındayım, rehabilitasyon ve diğer şeylerle ilgili kabataslak bir sicilim var ve yirmi beş yaşında bir sürü

benim yerimi doldurmaya hazır. Şimdi bak, derin uçtan gitmeyeceğim. Şikayet etmeyeceğim, uyuşturucu almayacağım ya da kör bir sersemlikle içmeyeceğim, ama Luke durmazsa

ve sürekli ateşimi ölçerse, tamamen çıldırabilirim. Ya da onu yere sererim. Ya da taşınırım. Sonuçta bunların çoğu onun suçu."

Shelby biraz daha dik oturdu. "Luke'un hatası mı?"

"Hayatım boyunca ona ayak uydurmak için mücadele ettim. Ona çok hayrandım, yaptığı her hareketi izledim. Ama bir helikopterin gökyüzünde süzüldüğünü ilk gördüğüm andan itibaren helikopter pilotu olmak istiyordum. Sonra Luke orduda helikopter pilotu olarak işe girdi ve bunu eğlenceli ve kolaymış gibi gösterdi. Sanki kendi fikriymiş gibi gösterdi. Benim için bundan çok daha fazlasıydı." O ona doğru eğildi. "Shelby, bu hayatımda yaptığım en iyi şeydi. Benim tutkum, sevgilim, en iyi arkadaşım oldu. Luke'un bundan nefret ettiğini biliyorum ama ben iyiydim. Doğuştan yetenekliydim. Eğer Luke iyiye, ki öyleydi, o zaman ben de inanılmazdım. O makine benim için yaratılmıştı. Uçmayı seviyorum."

"Luke kazadan sonra kendinize geldiğinizde ilk sözünüzün tekrar uçmak olduğunu söyledi."

"Bunu başarmam mümkün değildi," dedi.

Shelby, "Vazgeçmek zorunda olduğundan emin değilim," dedi.

"Belki bir süreliğine, bedenim ve ruhum iyileşirken, ama sonsuza kadar değil. Henüz o köprüden düşmeyelim."

"Boş ver. Dışarıda iş arayan bir sürü eski ordu helikopter pilotu var Shelby. Bir ağacı sallarsan on tanesi düşer."

"Yani? Sonra?"

"Yolun ilerleyen kısımlarında bir tür uçma işi bulabilirim
- sıradan bir aile babasının yapabileceği bir şey.

almazdım. Petrol kuyularına gidip gelmek, vahşi doğa işleri, bilmiyorum. Bu ileride olacak. Şu anda bir süre resim yapmanın nasıl bir şey olduğunu göreceğim. Nefret etmiyorum. Hiç nefret etmedim. Annem ve lisedeki tüm öğretmenlerim üniversiteye gittim ve sanat okudum, ama sanat benim için çok uysaldı. Ama şimdi biraz daha yavaşım, bu yüzden... Yeterli olacak mı bilmiyorum. Sean'ın yaşadığı Montgomery'ye ya da Aiden'in yaşadığı Chico'ya gitmek yerine buraya gelmemin nedeni burada vahşi yaşamın olması. Güçlenmek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Ağırılık çalışıyorum. Çaba sarf ediyorum. Ama burada olmam kalıcı değil. Bu kalıcı değil. geçici."

"Bunu biliyoruz."

"Geçmişte olduğundan daha sık ziyaret edeceğim," dedi. "O küçük adam, sanırım babasını dengelemek için bana ihtiyacı var...."

Shelby gülümseyerek, "Şimdi kibar ol," dedi. "İşte sevdiğim adam bu."

"Düşünsene," dedi gülerek. "Seni nasıl yakaladı bilmiyorum."

Shelby ayağa kalktı. "Onu yakaladım. Benimle sonuna kadar mücadele etti." Colin ayağa kalktı. "Gördün mü? O aşağılık bir varlık."

"Artık iyi olduğunu bildiğime göre, güzel bir akşam yemeğini kaçırıyor olsan bile, ben gidiyorum."

"Ona ne konuştuğumuzu söyle. Ona kaybettiğim için üzgün olduğumu söyle."

Ondan nefret etmiyorum. Sadece beni rahat bırakmasını istiyorum."

Omzunun üzerinden Colin'e baktı. "Ona ne konuştuğumuzu anlatacağım. Sen ona üzgün olduğunu ve neye ihtiyacın olduğunu söyle. Siz yetişkin adamlarsınız. Şimdiye kadar bunu yapabilmeniz gerekirdi."

"Bir türlü oraya varamıyoruz," dedi Colin. "Daha çok dene," diye önerdi.

"Luke'a bu dersi sen mi verdin?" Colin sordu.

"Bu değil," dedi. "Nazik olanı almadı." Ve sonra kapıdan

çıktı.

Bir saat sonra kulübenin kapısı çalındı ve Colin yemin etti. Kapıyı çekip açtı ve Luke elinde kahverengi bir kese kağıdıyla orada duruyordu. Colin, "Umarım Luke ve Shelby gösterisini bitirmek üzereyizdir," dedi.

Luke buna cevap vermedi. "Shelby o kadar da iyi bir aşçı değil...." dedi. Bunu söylediğimi ona da söyleme. Ama hiç beceremediği birkaç şey var, bu köfte gibi. Sanırım Vaiz'in tarifi. Kaçırmak istemezsin."

"Zaten bir şeyler yedim," diye yalan söyledi Colin.

"Yarın akşam için buzdolabına koy. Ben de senin işine karışmayacağım."

Colin kaşlarını kaldırdı. "Bu bir özür müydü?"

"Hayır. Henüz bunu yapabileceğimi sanmıyorum çünkü her ne kadar biraz sorumluluk alsam da sen tam bir baş belasısın.

İşte," dedi ve çantayı ona doğru itti.

Colin çantayı aldı. "Kıçını çiğnedi, değil mi?" Luke başını salladı. "Daha da kötüsü. Ağladı."

"Shelby ağladı mı?" Colin sordu. "Ah, Tanrım. Gel buraya."

"Öyle hissetmiyorum. Onu sen ağlatmadın. Ben ağlattım. Ve bunu bir daha asla yapmayacağım. O mutsuzken bunu gerçekten kaldıramıyorum. Biliyorum bu beni senin erkek gözünde tam bir pısırik yapıyor ama o kadın..." Omuz silkti beceriksizce. "O gelene kadar hayatım boş bir fıçı gibiydi. geldi ve beni tokatlayarak şekle soktu. Artık sert olmadığımı biliyorsunuz...."

"Onu ağlatmak için ne dedin sen?" Colin biraz acımasızca sordu.

"Ona söylediğim şey bu değildi, seni aptal. Ona söylediğim şey
Sen!"

Colin başını salladı. "Burada biraz kayboldum, dostum." "Evet, çünkü o kadar da zeki değilsin.

Biz henüz

Sen ve ben yine tartıştık ve Shelby bana aptal bir pislik olduğumu söyledikten hemen sonra, eğer seni senden uzaklaştıracak ya da planladığından önce taşınmana neden olacak bir şey daha yaparsam, affedilmemin çok zor

olacağını söyledi."

"Sonra ağladı mı?" Colin sordu.

Luke başını salladı. "Benim senin hakkında ne hissettiğim ya da senin benim hakkımda ne hissettiğin umurunda bile değilmiş ama seni seviyormuş. Ve evet, tatlı küçük Shelby de öyle dedi. O da seni seviyor, Brett de seni seviyor ve hayatımızda olmanı istiyor ve seninle aramı düzeltsem iyi olacak yoksa beni asla affetmeyecek."

Colin bir an için tamamen afallamıştı. Shelby'nin Luke'a bağırıldığını ve onu azarladığını hayal etmek onun için zor değildi. Çocuklar yine kavga ettikleri için onun düpedüz sinirlendiğini hayal etmek de zor değildi; Kadınlar bundan çabuk bıktı, annelerine şahit olun. Ama onu sevmek? Brett'in onu sevdiğine odaklanmak? Hepsi onu seviyor muydu? Tek başına sevilmezken mi? Bu nasıl oldu da mümkün mü?

"Seni bir kardeş gibi sevdiğini kastettiğini varsayıyorum." Luke dedi ki. "Bu da olsa iyi olur, yoksa savaş daha yeni başlıyor."

Colin kendine rağmen sırtmaya başladı. "Ve sanırım ağlamak da öyle."

"Şaka yapmaya devam et, ama o iyi bir kadın. Benim için fazla iyi, orası kesin. Kalabilmek için gerçekten çabalamak zorundayım. onun için yeterince iyi, ama bu benim yapabileceğim bir iş. O yüzden şu lanet köfteyi ye, gelecek hafta ya da daha erken yemeğe gel, ben de senin işine karışmayayım."

"Tamamdır," dedi Colin.

Luke elini uzatarak, "Tamamdır," dedi.

Colin elini sıktı. "Köfte için teşekkürler. Yarın akşam harika olacak."

"Rica ederim," dedi Luke. Gitmek için döndü.

"Luke," diye seslendi Colin. Luke arkasını döndü. "Ona öpüşüp barıştığımızı ve artık onu ağlatmayacağımızı söyle."

"Planlıyorum." Ve böylece gitti.

Colin kapıyı kapattı ama bu kez kilitledi. Bu karmaşık aile saçmalığıyla bu gecelik işi bitmişti. Riordan klanının bir parçası olmak bile bir temas sporuydu.

Çantayı masanın üzerine koydu ve içindeki küçük plastik kapları çıkardı - etli ekmek, patates püresi, bezelye, sos. Bir tabak çıkardı ve her birinden kendine sağlıklı bir porsiyon ayırdı. İki gece için fazlasıyla yeterliydi. Yemekleri beğeniyle yedi; Luke bu konuda haklıydı - mükemmeldi. Shelby'nin harika bir aşçı olmadığı konusunda da haklıydı ama yeterince iyiydi. Ve mutfakta iyi olmaktan çok daha önemli nitelikleri vardı.

Yemeği kürekle ağzına attı. Onu seviyorlar mıydı? Onu kabul ettiklerini biliyordu; Brett'in onu benimsediğini de biliyordu. Sadece Shelby'nin evliliğini gözyaşlarıyla tehdit edecek kadar derinden önemseme ihtimali olduğunu hiç düşünmemişti.

ve ültimatolar ve onun yanında olmasını isteme kavgaları. Bunu yaptığına göre Luke'un bağlılığından oldukça emin olmalı. Bu sadece aile sevgisiydi, romantik değil. Onunla ilgili tek bir romantik düşüncesi bile olmamıştı; Luke'a böylesine çılgınca aşıkken bu hiç akla yatkın değildi. Ve Tam tersi.

Aslında ona çılgınca aşık olan bir ya da iki kız vardı. Ama aynı şekilde hissettiği bir kızla hiç tanışmamıştı. Onu mutlu etmek için her şeyi yapabilecek kadar güçlü hissettiği bir kadınla hiç tanışmamıştı.

Birdenbire ve fazla uyarıda bulunmadan tatmin olduğunu hissetti ve bunun nedeni köfte değildi. Duygusallaştı.

İçinden, lanet olası enkazdan, haplardan ve depresyonla flört etmekten diye düşündü; daha önce hiç böyle olmamıştı. Ona dokunmak o kadar kolay değildi.

Ama tamamen ve derinden etkilenmişti. Belki de helikopterin sevgilisi olduğu onca yıl boyunca içinde gerçek insanlar tarafından doldurulması gereken bir boşluk vardı. Bir risk, bir şans, bir bahis alabilecek insanlar. başaracağını, buna degeceğini düşündüm.

Evet, kesinlikle macera, meydan okuma ya da saf umursamazlıkla dolduramadığı bir boşluk hissediyordu. Bunu hissedebiliyordu; bir özlem vardı.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu fırçalamadı. Ve neden olmadığından emin değildi.

Bu konu bir daha konuşulmadı. Colin birkaç gün sonra Luke ve ailesiyle akşam yemeği yedi. Brett'le birlikte yerde yuvarlandı, ancak iri oğlanı sol koluyla başının üzerine kaldıramıyordu. Luke'un evin ve kulübelerin arkasında küçük, dört portlu bir karavan bağlantı istasyonu için yaptığı planlara baktı. Bir elektrikçi ve tesisatçı tutmuştu; atık bertarafı için biraz kazı yapılacak, içme suyu bağlantısı için ayrı bir su hattı çekilecek, yeni bir elektrik ünitesi kurulacak, biraz beton dökülecek ve çevre düzenlemesi yapılacaktı. Her bağlantı noktası, çalılar ve çiçeklerle çevrili küçük bir verandaya ve nehre giden bir ortak yola sahip olacaktı. Nihayetinde Luke, kulübelerine ek olarak, annesi ve George da dahil olmak üzere motorlu karavanlarla tatil yapanlar için bağlantı tesislerine sahip olacaktı.

Colin bunu başarılı bir akşam olarak değerlendirdi -Luke'la tartışmak yoktu- ve iyi geceler demeye hazırdı. Teşekkür etti. Yanağına tatlı bir öpücükle harika bir akşam yemeği için Shelby.

Birkaç gün sonra Colin Jack's Bar'a gitti ve Luke'u aynı anda bira molası verirken buldu. Kaderde varmış. Birlikte oturmuyorlardı ama dik açıdaydılar. barda birbirlerine bakıyorlardı. Colin bir kola sipariş etmeyi düşündü ama haftalık birasına hazırdı ve onu içmeye de hazırdı.

Luke kadeh kaldırmak için kendi birasını kaldırdı ve Luke'un gözlerinde yanan sorular vardı - kaç tane? Ne kadar süre?

Bunun hakkında konuşmalı mıyız? Krizde miyiz? Ama Luke hiçbir şey söylemedi. Colin bunun büyük bir irade gerektirdiğini biliyordu. Luke gitmek için ayağa kalktığı anda Colin ona el salladı, barış adına ona bir kemik attı. "Ben sadece

Bir bira ve akşam yemeğine kalıyorum, ama Shelby'ye konuştuğumuzu ve iyi olduğumuzu söyle."

"Bunu yapacağım."

Ertesi gün aydınlık bir şekilde doğdu; bahar toprakta ilerlerken güneş daha erken doğmaya başlamıştı. Colin dışarı çıktı.

Yaban hayatı arıyordu ve sabah geç saatlerde Viktorya döneminden kalma eve eski yoldan, çiftliklerin ve üzüm bağlarının yanından, dağın yamacından, birkaç hafta önce keşfettiği o arka meraya varana kadar gitti. Ama orası değişmişti; topraktan başka bir şey olmayan yol şimdi ince çakıllarla kaplıydı. Ağaçların arasından geçerken Colin küçük bir seranın dikilmiş olduğunu gördü. Pleksiglas paneller yerde yatıyordu.

Yanında.

Jillian inanılmazdı, bir hevesle yapmaya cesaret ettiği her şey.

Onu hiçbir yerde göremedi ama seranın içinde ne olabileceğini merak ediyordu. Kapı açık duruyordu ve içine baktı. Kadın yerde sırtüstü yatıyordu ve yukarı bakıyordu. Elleri karnının üzerinde çaprazlanmıştı ve gözleri açıktı.

İçeri girdi ve onun başında dikildi. "Göründüğün kadar gülünç hissediyor musun?" diye sordu ona.

Ona bakmadı bile. "Fidelerin göreceği ve hissedeceği şeyleri görmek ve hissetmek istiyorum. Ninem toprağın tadına bakardı."

"Ama sen o kadar ileri gitmezsin," dedi.

Ayağa kalktı ve ona gülümseyerek alay etti. "Tadı gayet güzel," dedi.

Onunla göz hizasına gelmek için çömeldi. "Ağzına gerçekten pislik koymadın. Sadece beni yönlendiriyorsun."

"Nasıl istersen öyle düşün," dedi. "Neden buradasınız? Geyik mi arıyorsunuz?"

"Neler başardığını görmek istedim. Çok meşgul bir kız olmuşsun." Ayağa kalktı ve ona baktı. "Neden diğer sera sadece çerçevesi?"

Yerden kalkması için elini uzattı. "Ortağım Denny'nin bir iş görüşmesi vardı ve henüz bitiremedik. Bunlar bizim şartlarımızdı, hatırlayın.

Daha kalıcı bir iş arıyordum ve bunu biliyordum." Kot pantolonunun kışını elleriyle fırçaladı. "Umarım kabul etmez - benim için gerçekten iyi çalışıyor. Öte yandan, eğer daha uzun süre kalırsa, ayarlamalar yapmam, sosyal güvenlik ödemesi yapmam, bazı yardımlar sağlamam, belki daha iyi bir maaşla rüşvet vermem ve sonra ona yapacak bir şeyler bulmam gerekecek."

"Bu şekilde devam etmeniz beni oldukça etkiledi. Bir fikrin var ve hepsi bu. Olduğunu gördüm, oradaydım. Dan sana özel tohumlarını nasıl bulacağını ve buralarda nasıl saksı yetiştirdiklerini anlattığında gözlerinin parladığını gördüm ve sonra bir de baktım ki mülk ekipmanla dolu ve sen havalanıyorsun! Bu inanılmaz bir şey.

Cesur ve etkileyici. Sen cesur bir kadınsın. Bir kadında buna hayranım."

Tüm vücudunun ısındığını hissetti; ona yepyeni bir gözle baktı. Jillian kendisine hayranlık duyan erkeklere bayılırdı. Onu zaten çekici buluyordu ama bu kolaydı. Çünkü gerçekten öyleydi. Birdenbire o da arzulanır oldu. Sonra

Çok takdir ettiği kız kardeşi de dahil olmak üzere bu kadar çok insanın bu kadar ileri gitmesinin aklını kaçırdığını düşünmesi, Colin

etkilendiğini söyledi. Onu yeni gözlerle görüyordu. Parmaklarını onun özenle kesilmiş sakalında ve kısa bir at kuyruğu şeklinde toplanmış kıvrıkcık saçlarında gezdirmek istedi. Dikkatini çekti

Boynunun sağ tarafında gömleğinin yakasında kaybolan hafif bir yara izi vardı ama bu ona çirkin gelmemiştir.

Kahverengi gözleri boğucu ve seksiydi; kolları çok güçlü ve becerikli, elleri çok büyük görünüyordu. Ve ya çekmecesinde bir çorabı vardı ya da takdire şayan bir paket. Gözlerini tekrar adamın yüzüne çevirdiğinde onu sırtırken buldu.

"Teşekkür ederim," dedi, onu yakaladığını kabul ederek.

"Ama neden seni öğle yemeğine götürmeme izin vermiyorsun?

önce."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "İlk mi?" En iyisi aptalı oynamaktı.

"Bir sürü kirli, akılsız seksten önce."

"Pekâlâ, artık gitmenizi istemek zorundayım." "Ah, aş artık bunu. Seni bir yere götürmeme ne dersin? yemek, zorunluluk yok. Açım ve öğle yemeği vakti."

İç çekti. "Berbat durumdayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Jill, berbat bir haldeyken bile çok güzelsin." "Hmm.

Cehennem kadar güzel," diye taklit etti. "Bahse girerim kadınlar

bunu söylediğinde bayılıyorum."

Adam ona güldü ve kadın en güzel beyaz, düz dişlerini fark etti.

"Öğle yemeği için bir şeyler çözdürdüm," dedi. "Eğer yapabilirsen

Kendine iyi bak, Denny'nin yarısını alabilirsin, çünkü o bir gösteri değil."

"Ve sonra-"

"Zorlama." Yürümeye başladı, onu eve götürecek yeni yola yöneldi.

"Hadi binelim," dedi. Ona gülmekten kendini alamadı. "O zaman cipi arka verandanın yanına park edebilirim."

Yürümeyi bıraktı ve ona lanet dolu bir bakış fırlattı. "Arka verandama yaklaşmana izin verdiğim için bile deliyim," dedi ona.

Sürücü tarafına doğru gitti. "Senin daha iyi bir espri anlayışın olduğunu düşünmüştüm. Hadi, neşelen biraz. Bin arabaya."

Cinsel taciz deneyimi göz önüne alındığında, bu şekilde alay edildiğinde biraz alingan olmasının muhtemelen iyi bir nedeni vardı. Ama Colin'in kendisini dava edemeyeceğini ve kendisinin de onu dava edemeyeceğini kendine hatırlattı, öyleyse neden heyecanlanıyordu....

Ve her ne kadar aksini iddia etmeye ve gözlerini onun gözlerinden uzak tutmaya çalışsa da, aldığı şey heyecanlıydı. Vücudu. Büyük, güzel bir adamdı ve sırtığında, oynadığında ve alay ettiğinde dizlerinin bağı çözülüyordu. Kendini bir kız gibi hissediyordu ve bu kötü bir duygu

değildi.

Cipe bindi ve "Sana bahivanlığı öğretebilirim...." dedi.

"Sana resim yapmayı öğretebilirim ama günün sonunda ne ben bahçivan olurum ne de sen ressam."

"Sanırım bu konuda haklısın." Kadın yumuşadı. "Yine de senin yaptığını yapabilmeyi çok isterdim. O kartal mükemmel."

Ağaçların arasından geçerken ona bir bakış attı. "Gerçekten mi? O zaman belki çok iyi olursan sana ayı, tilki, dağ aslanı ve geyik. Bir de fotoğraf modeli olmadan uydurduklarım var." Evin hemen yanına yanaştı ve cipi parka çekti.

Dışarı ıktı ve verandanın basamaklarını çıkarken şöyle dedi: "Neden bunu iyi olarak kazanmak zorundayım? vnmek istemiyor musun?"

"Yalvardığın zaman daha iyi," dedi, sesi alaktı. "Yalvarmak her zaman daha iyidir."

Bunda bir tür cinsel ima olduğunu biliyordu ama bunu fark ettiğini ona belli etmedi. Verandadan geçip mutfağa gitti ve ellerini yıkadı.

ve buzdolabına yöneldi. Bir şeyler çekmeye başladı. Bir tabak İtalyan sosisi, plastik bir kase soğan ve biber, bir torba sandviç ekmeği. "Sosis ve biber mi?" diye sordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Kulağa harika geliyor. Ve şuraya bakın," dedi, çalışma adasındaki bir tabureye oturarak. "Mobilya!"

Biberleri ve sosisleri mikrodalgaya attı. "Fazla abartmak istemedim," dedi, kendine rağmen gülümseyerek.

"Gvendesin," diye güldü. "Kimse seni aşırı sslenmekle suçlamayacak." Onun tabakları çıkarmasını, ekmekleri uzunlamasına dilimlemesini, mikrodalgadan ısıtılmış sosis ve biberleri çıkarmasını, dilimlenmiş ekmekleri kızartmasını ve sandviç yapmasını izledi. Adamınki onunkinden çok daha büyük ve etliydi.

Çalışma masasının üzerine birkaç kutu kola koydu ve

karşısındaki tabureye oturdu. "Denny öğle yemeğine gelirse ne yapacağız?" diye sordu.

"Endişelenme," dedi. "Salam ve peynir var." Sonra sandviçini ısırdı.

"Peki, senin gibi genç bir kıza böyle bir şeyin peşinden gitme hırsını veren nedir?" diye sordu. "Bu kadar büyük bir ölçek?"

Çiğnedi ve yutkundu. "Her şeyden önce, artık genç bir kız değilim. Otuz iki çok saygın bir yaş ve sizden çok da genç değilim."

"Ah, anladım. Sana kız denmesinden rahatsız mı oldun?" diye sordu.

"Yetişkin olmamı şart koştuğunuz sürece pek sayılmaz."

"Sen kesinlikle bir yetişkinsin," diye itiraf etti gülerek.

"Hırsın mı? Onunla birlikte gelen özgüven?"

"Aslen mi? Muhtemelen büyük büyükannemden. Nana." Sandviçini yere bıraktı. "Ninemin bir kızı vardı, tek çocuğu. Büyük büyükbabam yaşlı bir adamdı.

evlendiler ve kızları büyümeden öldüler. O kızın, yani büyükannemin evlilik dışı bir oğlu olmuş, ki ellili yıllarda bu hala büyük bir skandal, büyük bir utanç kaynağı." Bir ısırik daha aldı, sandviçini yere bıraktı ve çiğnedi. "Yani," dedi ağzını silerek. "Büyükannem

Çok küçüktü ve bebeğin babası olan adamın peşinden gidebilmek için küçük erkek çocuğunu Nana'ya bıraktı. Nana onun adamı kovaladığını ve bir daha geri dönmediğini söyledi. Belki bir şey

ya da belki de temelli kaçıp gitti. Böylece ninem torununu tek başına büyüttü ve sonra, zavallı kadın şanssız bir yıldızın altında doğmuş gibi, babamızı ölü, annemizi de sakat bırakan bir kaza oldu ve ninem hepimizi yanına aldı - sakat annem, ben ve beş ve altı yaşlarındaki Kelly. O zaten yaşlı bir kadındı.

O zaman," dedi Jillian başını sallayarak. "Nasıl başardı bilmiyorum. Ama inanılmazdı. İşler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, o tamamen pozitif. Ve cesurdu? Aman Tanrım, o kadar korkusuzdu ki! Belki de en zeki

Tanıdığım en zeki kadındı ama kendini zeki olarak görmezdi. Çok fazla resmi eğitimi yoktu ama beş dil konuşabiliyordu! Ve kesinlikle hiç parası yoktu, bu yüzden bizi okumaya, burs almaya ve kendimiz için bir şeyler yapmaya çok zorladı." Bir ısırık daha aldı, yavaşça çiğnedi, yutkundu ve "Biz de öyle yaptık" dedi.

Colin bir süredir sandviçini ısırmamıştı. can kulağıyla dinliyordu. Kendi yetiştirilme tarzının da zorlukları vardı - çok fazla para yoktu, annesinin bahçesi ailenin geçimi için önemliydi. Kısmi burslu Katolik okulu ve Beş oğlunu üniversiteye gönderecek parası yoktu. Ama onun büyümesi onunkine hiç benzemiyordu!

Tepki vermemeye çalıştı. Sandviçinin bir kısmını yedi. "Kendine bir burs buldun, değil mi?"

"Ben yaptım. Kelly daha zorluydu; şef olmak, aşçılık eğitimi almak istiyordu. Aşçılık enstitüleri için mali yardım almak, özellikle de yurtdışında, neredeyse umutsuzdu. Ama başardık. Oldukça iyi iş çıkardım ve pazarlama diplomamla üniversiteden yeni mezun olmuştum ve iş arıyordum ki Bir şirket kurmakta olan bir adam tarafından yaklaşıldı - bir yazılım üretim şirketi. O beni buldu Üniversite Kimler Kimdir- İyi bir not ortalamam vardı. Ama yazılım üretimi hakkında bildiklerimi bu çöreğin dilimlerinin arasına sığdırabilirdiniz," dedi sandviçinden kalanları havaya kaldırarak. "Bana bir iş teklif etti. Başlangıç için düşük maaş, çılgın saatler, makul sosyal haklar, ama eğer başarabilirsek hisse senedi ve ikramiye. Ona işi hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledim ve o da 'Araştır. Öğren' dedi. Ben de araştırdım. O da başarılı bir şekilde birkaç şirket kurdum ve daha işi kabul ettiğimde, onun hakkında bilebileceğim her şeyi biliyordum. Doğum kilosunu bile biliyordum! Harry Benedict-Bu adamı seviyorum. Bana sadece bir şans vermekle kalmadı, öğretti, performans göstermeme izin verdi, beni işin başına geçirdi ve ben de o şirketin dünyanın en başarılı halka arzlarından birine imza atmasına yardımcı oldum.

rekor. On yıl boyunca onlarla birlikteydim.

değişim, devam etme zamanı." Ona gülümsedi.
"Rahatlamak, biraz düşünmek için izin almıştım ama ellerimi toprağa batırdım, ninemi ve kankalarımı hatırladım...." Omuz silktili. "Bahçeye geri döndüm. Ve rahatlamak istediğim son şey."

"Ve sen mutlu musun?" diye sordu.

Güldü. "BSS'de Harry ve büyüyen bir şirketle mutsuz olduğumu düşünmüyordum ama bu daha iyi, şaşırtıcı bir şekilde."

"Büyük büyükanne mi öğretti sana bahçeciliği?"

"Evet," dedi Jillian. "Eski yöntemle. Küçük bir bahçe. Şimdi internet bana öğretiyor," dedi ve koltuğundan, bilgisayarından ve diğer şeylerden oluşan "ofisini" göstermek için bir kolunu genişçe salladı. "Belli ki her şey değişmiş. Sana resim yapmayı kim öğretti?"

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Resimlerim diğer çocuklar gibi lekeli değildi ve öğretmenler beni ilerletti. Benden de faydalandılar, tüm resimlerini, posterlerini ve yazılarını bana yaptırdılar. Liseye geldiğimde duvar resimleri yapıyordum. Üniversitede sanat okumamı istediler ama ben orduya katılmak istedim."

"Gerçekten mi? Ordunun nesi vardı?" diye sordu ona.

"Alçak, hızlı, korkutucu, tehlikeli savaş helikopterleri. Ben istedim uçmak için. Önce Kobraları istediğimi düşünmüştüm ama Huey ile başladım ve Black Hawk'lara geçtim ve onları sevdiğimi fark ettim. Orduda yirmi yıl görev yaptım. Peki, neden evli değilsin?" diye sordu.

Bir kahkaha patlattı. "Hafta sonu izin alamadım. Harry beni ölümüne çalıştırdı."

"Ciddiyim," diye itti.

"Ciddiyim! Bazen çıkıyordum." Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Tamam, biraz çıktım. Birkaç ay biriyle birlikte oldum ama ayrıldık."

"Neden?"

"Önemli değil. Ve çoktan bitti."

"Ama neden? Tacizci miydi?"

"Asla kötü konuşmadı ya da bana vurmadı. Vazgeç artık. Sana söylemiyorum ve bunu asla anlayamayacaksın."

"Aldattı mı?" Colin sordu.

"Muhtemelen, ama bizi ayıran şey bu değil. Gerçekten, beynini dinlendir. Bu henüz Sevgili Abby sütununa ulaşmadı."

Bir an için onu inceledi. "Hmm," dedi. "İlk başta çamurlu küçük bir kızsın. Daha yakından incelendiğinde ise karmaşık bir kadınsın."

"Eminim orada bir yerde bir iltifat vardı...."

"Ve güzel," diye ekledi gülümseyerek, yüz ifadesiyle onu şaşırttığını fark etmekten memnun olmuştu.

"Oh, çok yalnız ve zor durumda olmalısın. Hiç tanımadığın kız kardeşim Kelly, gerçekten güzel olan. Ben idare ediyorum. Ama o çok çekici."

"Çok mu çekici?" diye sordu, birden doğruldu, gözleri irileşmişti. "Jillian, çok seksisin! Yani, seni sadece bir kez giyinik gördüm, ama seksi olmadan da seksi olabilen biri etrafta yaygara koparmak çok seksi. Ayrıca şu aktrise benziyorsun, adı neydi..."

"Evet," dedi, sıkılmış gibi çenesini eline dayayarak. "Onu gördüğümü hatırlıyorum."

"Ciddiyim. Akademi Ödülü aldı. Sandra Birileri. Fazla yaygara yapmaman da hoşuma gidiyor. Yaygaradan hiç hoşlanmadım," diye yalan söyledi. Yaygaradan her zaman aşırı derecede etkilenmişti ve nedenini hatırlayamıyordu. "Ayrıca, büyümeye çalışıyorsun şeyler." Ve çok dünyevi, çok sağlıklı, çok doğal güzel görünüyorsun. Ve seksi. Küçük sıkı poposunun dolgunluğu O kargo pantolonu görünce ağzının suyu akmak istedi. Kadının tişörtün altına atlet giydiğini, sütyen takmadığını ve göğüslerinin tam olarak doğru boyutta olduğunu düşündü. Ve çok lezzetli görünüyordu.

"İşe yaramıyor," dedi. "Buranın küçük bir kasaba olduğunun farkındayım. ve burada çok fazla bekâr kadın yok, ama ben bir kaçamak aramıyorum. Çok meşgulüm."

"Seninle kafa bulmuyorum," diye ısrar etti.

Yine bir kahkaha patlattı. "Oh, Colin, yalan söyleme konusunda biraz daha çalışman gerekecek. Bu konuda çok kötüsün."

"Yalan söylemiyorum," dedi yüzünü ekşitmeden. "Sen çok güzel bir kadınsın."

"Doğru," dedi bir el sallayarak. "Her neyse. Sen de çok hoş bir adamsın. Ama beni bekleyen tohumlar var." Kaşlarını kaldırdı. "İşin bitti mi?"

Sandviçinden son ısırığı aldı, çiğnedi ve yuttu. "Şimdilik," dedi ağzı dolu olmasına rağmen. Şimdilik, diye düşündü.

Beş

Denny, Jack's Bar'a girerken başındaki şapkayı çıkardı.

"Pekâlâ," dedi Jack neşeyle. "Şöhret ve servet peşinde koşmak nasıl gidiyor?"

"Şöhret mi?" Denny gülerek sordu. "Umarım değildir!"

"İş arama mı? Bugün mülakat yapmadın mı?" Jack sormadan ona bir bira ikram etti.

"İki. Büyük bir bakkal için stoklama ve yükleme rıhtımı ve vadinin diğer tarafındaki bazı çiftlik işleri - Ferndale - orada altı yüz kişi ve altmış bin inek var."

Jack güldü. "İkisinde de bir potansiyel görüyor musun?" "Oh, bakkal beni birliğin başkanı yapacak. Eğer gemiye atlarsam ve minimum ücretle çalışırsam şirket oldukça hızlı büyür." Birasını yudumladı. "Bunu daha önce ne zaman duymuştum? Ben de memnunum."

"Memnun musun?"

Denny omuz silkti. "Geçici olduğumu biliyorum ama Jillian için yaptığım işi seviyorum. Her dakika meşgulüm, maaşı iyi ve sürekli konuştuğunu biliyor muydun?"

Jack güldü. "Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Tam olarak gevezelik sayılmaz - yetiştiricilikten, büyük büyükannesinin eskiden yetiştirdiği ve eski ülkeden getirdiği, neredeyse hiç görmediğiniz ilginç meyve ve sebze çeşitlerinden bahsediyor. Ayrıca pek çok farklı şey yapıyorum - bazen ağaçları kesiyorum ya da seralar inşa ediyorum, bazen de küçük toprak kaplara küçük küçük tohumlar atıyorum. Ve sonra Jillian bu tohumlara ne olacağını adım adım anlatıyor, toprağın asitliğinden, zeminden bahsediyor

Sıcaklık, yükseklik, her şeyin nasıl bir arada olduğu... ve bunu kaçırmaktan nefret ediyorum."

"Sence seni daha ne kadar tutacak?" Jack ona sordu.

"Bilemem," dedi omuz silkerek. "Şimdilik işlerimiz neredeyse bitti. Ama yetiştirdiği çok şey var ve eğer onu tanıyorsam, birkaç sera daha kuracak. Bundan bahsediyor. O çayırda yer var. Onları ısıtması, sulaması gerekecek ve sonbahar ve kış geldiğinde... kim bilir neler olacak. Geleceğinde bazı yetiştirme ışıkları görmekten bahsediyor." Birasından bir yudum daha aldı. "Görünüşe göre bir süre kirada kalacak. Senin için sorun olur mu?"

Jack omuz silkti. "Bu ekonomide işler çok değişmedikçe önümüzdeki kış bir alıcı bulamayacağım. Ve o da evi güzel tutmak ve faturaları ödemek."

"Güzel," dedi Denny. "Ben de bu işe giriyorum...." "Bunu ona söyledin mi, evlat?" Jack sordu.

Denny'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Sonra da basitçe "Hayır" diye cevap verdi.

"Ona sırrını söylemelisin. Ona işten zevk aldığını söyle. Zararı olmaz. Yardımı dokunabilir."

"Evet... Olabilir..." Boğazını temizledi. "Bugün bazı iyi haberler aldım. Şerif Departmanı üç ila altı ay içinde işe alım yapacak. Tüm kolluk kuvvetleri ve itfaiye departmanlarına başvurumu yaptım."

"Aferin sana!"

"Bu arada, bugün Jillian'a gitmem gerekmiyordu, ben de sizin eve geldim ve bahçede birkaç iş yaptım; köpek pisliğini topladım ve çim biçme makinesini çimenlik alanda çalıştırdım. Oyun setinin altını kestim, kaydırağın etrafını, ayaklarını ve orman jimnastiğinin altını düzelttim."

Jack ısıklık çaldı. "Çok uzun sürmüş olmalı."

"Yavaş ve istikrarlı," dedi Denny.

Jack barı bir güzel sildi. "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, Denny. Gerçekten minnettarım ama bunu beklemiyorum."

"Noel'e kadar iki ay boyunca orada kira ödemedenden kalmama izin verdin! Bunu uzun zaman sonra geri ödeyeceğim."

"Borç falan yok," dedi Jack. "Görünüşe göre yaptığım en akıllıca şey buydu - bir sürü bedava iş gücü oldu. Fitch'lerin evinde işler nasıl gidiyor?"

"Harika. Garajın üstündeki oda mükemmel. Mahremiyet istiyorum, birlikte çalışacağım kimse yok, iyi insanlar. Bayan Fitch odadaki tüm kadınsı, çiçekli şeyleri erkeksi şeylerle değiştirmeye çalışıyor," dedi sırtarak. "Ona bunun önemli olmadığını söyledim. Cinsel tercihim konusunda endişelenmiş olmalı."

"Sanırım bu konuda endişeliyim," diye şaka yaptı Jack. "Hiç dışarı çıkıyor musun?"

"Mindy adında bir kızla birkaç kez çıktım. Arcata'da bir restoranda garsonluk yapıyordu, hoş bir kızdı. Eğlendik, sonra eski erkek arkadaşı çıkageldi. Onu öldürmeliydim. Yine ava çıktım."

"Dikkatli ol, dostum," dedi Jack. Jack duyulmadıklarından emin olmak için etrafına bakındı. "Peki ya diğer mesele? Seni buraya getiren? Biyolojik babanı arayışın?"

"Hmm," dedi Denny. "Onu bulduğumdan oldukça eminim. Sadece çok yavaş hareket ediyorum. Bu sürpriz olmamalı - evli ve bir ailesi var. Onun durumunu bozmak istemiyorum."

"O iyi bir adam mı? Bunun endişe listenizde üst sıralarda yer aldığını biliyorum."

"Anladığım kadarıyla çok iyi bir adam. Onu biraz tanıdım. Kim olabileceğim hakkında hiçbir fikri yok, bu yüzden üzerimde baskı yok. Hesaba katmadığım bir şey var, artık kendimi buraya adanmış gibiyim. Adam bana nasıl tepki verirse versin, burada kalmak istiyorum."

"Bu bir sorun olmamalı, evlat. Burada herkese yetecek kadar yer var. Belki sen ve yaşlı adam hiçbir zaman kanka olamayacaksınız, ama en azından birbirinizi tanımanız, kabul etmeniz, iyi geçinmeniz yeterli değil mi? Ya bir gün böbreğe ihtiyacın olursa?"

Denny güldü. "Gerçekten de pratik bir yanın var Jack. Umarım bunu ona açıkladıktan hemen sonra benden bir organ istemez."

Jack sırtıttı. "Asla bilemezsin. Belki de sabırla o günü bekliyordur! Akşam yemeği ister misin?"

"Bu gece olmaz. Balık yemeğinde Mindy'nin yerine geçmesi muhtemel kişiyle buluşmak için Fortuna'ya gidiyorum." Kaşlarını kaldırdı. "İlk sorum yakın geçmişinde bir erkek arkadaşı olup olmadığı olacak."

"Sana iyi şanslar."

Denny birasını boşalttı, kapıdan çıktı ve Jack'in "Ne iyi bir çocuk" diye düşünmesine neden oldu. Ve ilk defa Denny'nin barına gelmesine ne kadar sevindiğini düşündü.

Oldukça iyi arkadaş olmuşlardı. Genç çırağı Rick artık genç sevgilisi Liz ile evli olduğundan ve Oregon'da tam zamanlı üniversitede okuduğundan Jack onu çok sık görmüyordu, sadece kasabaya dönecek kadar zamanı olduğunda yaşlı büyükannesini kontrol etmek için. Düzenli olarak e-posta gönderiyor ve telefonda konuşuyorlardı ama Jack iyi huylu genç bir adamın varlığını özliyordu. Kariyerinde pek çok genç denizciyle çalışmış olan Jack için bu çok doğaldı. Aslında, Denny sadece birkaç yaşındaydı.

Rick'ten daha yaşlıydı ve Jack'e birçok yönden onu hatırlatıyordu.

Bar, Mart ayının sonlarında bir akşam için çok kalabalıktı. Görünüşe göre birçok arkadaşı bu geceyi birlikte akşam yemeği yedik ve mahallenin çoğu uğradı. Jack, Mel ve çocuklarla birlikte akşam yemeği yiyebildi.

Yemek yediği sürece masalara hizmet etmek ve servis yapmak arasında kısa vardiyalar halinde çalışıyordu.

Kayınbiraderi, Mike, biraz zaman geçirdi

Mike barın arkasında, fiçileri ve içkileri dolduruyordu; Mike fazlasıyla yeterli bir barmen vekiliydi ve emeğinin bedeli de tamamen bedavaydı. Erken saatlere kadar çalışan küçük bir çiftçi kasabası olduğundan, sekiz buçukta sadece birkaç kişi kalmıştı ve Jack mutfakta biraz yardım etti. Dokuza doğru evini hayal etmeye başlamıştı, çocuklar yataktaydı, karısı rahatlamıştı ve

dizüstü bilgisayar, e-posta yazmak veya internette gezinmek, araştırma yapmak, tıbbi blogları okumayı. Geceleri evine, ailesinin yanına gitmeyi çok severdi.

Kapı açıldı ve Denny kafasındaki kasketi fırçalayarak içeri girdi. "Oh-oh," dedi Jack. "Bu Mindy'nin yerine geçecek kişinin soruya doğru cevap vermediği anlamına mı geliyor? Son erkek arkadaş sorusuna mı?"

"Hayır, iyi gitti. Bu arada adı Crystal." Omuz silkti. "Yeterince hoş bir kız. Yine de çanlar çalmadı."

"Ben de tam gün sonu shot'ını doldurmak üzereydim," dedi Jack. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Belki ben de size katılırım," dedi Denny. "İskoç olduğunu biliyorum. Benimkini Kanada yap, olur mu?"

Jack bardakları hazırladı. "Randevun pek iyi gitmemiş gibi davranıyorsun." Bir şişeye uzandı ve Denny olduğu için onu iyi bir Kanadalı yaptı.

"Randevu iyiydi. Sadece aklımda bir şey vardı, bu yüzden mükemmel olmadıysa kendimden başka suçlayacak kimsem yok."

"Ne var ne yok?" Jack sordu.

Denny nefes aldı. "Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum. Bazılarını geçen sonbahar buraya geldiğimde sana anlatmıştım, babamı aramakla ilgili. Annemin erkek arkadaşının adı doğum belgemde yazıyor ama ben yedi ya da on yaşlarındayken çekip gitmiş. Temelli gitmeden önce birkaç kez gelip gitti ve o son seferden sonra onunla sadece ben bağlantı kurarsam konuştum. Ben ve annem onun gidişine üzülmedik. Her şeyi biliyorsunuz...."

"Sorun ne evlat?"

Derin bir nefes daha. "Annemin adı Susan Cutler'dı. Sana bir şey çağrıştırıyor mu Jack?"

"Onu tanıyor muydum?" diye sordu.

"Kısa bir süre için. Fort Pendleton'dayken onunla birkaç ay çıkmıştın. Sanırım yirmi yaşlarındaydın."

"Eğer yirmi yaşındayken Fort Pendleton'da olsaydım ve annenle çıksaydım, onu pek görmezdim," dedi Jack.

"Sanırım ben

orada antrenman yapıyordu."

"Kulağa doğru geliyor. Benden daha genç iki çocuktunuz." Ceketinin iç cebinden eski ve yıpranmış bir zarf çıkardı. "Zor zamanlar geçirdi gençliğinden bahsederdi. Her zaman beni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetti. Hiç evlenmemiş, beni tam bir ahmak olan bir baba figürüne maruz bırakmış ve sonunda beni tek başına büyütmüş. Beni hayal kırıklığına uğratmadı - annem harikaydı. Ama gözlerimin içine bakıp bu konuda konuşmakta zorlandığı için bana bu mektubu yazdı. Sonra bunun hakkında konuştuk. Okur musun?"

Jack kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten yapmamı istiyor musun?"

"Çok uzun değil. Evet, okumanızı istiyorum." Barın üzerine koydu ve ona doğru itti.

Jack zarfı çekerken onunla göz göze geldi. Bunun gidişatından hoşlandığından emin değildi. Açtı ve okudu,

Denny, sevgilim,
İkimiz de bu kanserin geçmeyeceğini, sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyoruz ve sana söylemem gereken bir şey var, ama benim için çok zor, gerçekleri bir mektuba koyuyorum ve sonra, eğer istersen, bunun hakkında konuşabiliriz.

Yirmi yaşımıdayken aşık oldum. Gerçekten aşık oldum ama birkaç ay içinde askere gidecek olan ve herhangi bir bağlılık istemeyen yirmi yaşında bir deniz piyadesine aşık olma hatasını yaptım. O da Bana iyi davrandı, iyi bir ailesi olan harika bir genç adamdı ve birlikte gerçekten iyi vakit geçirdik. Biz çok güldü! Çok nazik ve şefkatliydi ama aynı zamanda güçlü ve korkusuzdu. Ve beni uyardığı gibi, gitti. O Elimi ilk tuttuğu andan itibaren bana aşkımızın bir son kullanma tarihi olduğunu söyledi.

Kalbim çok kırılmıştı ama Bob'la çıkmaya başladım, o da o zamanlar denizciydi ama iyi bir adam değildi.

dünyada. Birkaç hafta sonra hamile olduğumu anladım ve babasının Bob olmadığını biliyordum. Özür dilerim, Denny, bunca yıl sana yalan söyledim çünkü Utanmış ve üzgündüm; ayrıca Bob'un ona yalan söylediğini öğrenirse bize yapacaklarından korkuyordum. Tanıdığım en iyi adam gitti, onu bulmaya hiç çalışmadım çünkü bir anlaşmamız vardı, söz vermek yok. Bob'un ve senin, Bob'un babanız olduğunu düşünmenize izin verdim. Yani... Bob'un nasıl biri olduğunu biliyoruz - sadece kötü bir örnek değil, aynı zamanda bir erkek için kötü bir bahane - tacizci, kaba, sadakatsiz. Temelli gittiği gün muhtemelen en güzel günümüzdü. Ve şimdi bu korkunç kanserle seni hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum. Denny, ölmekten korkmuyorum, sadece seni sorularla ve gurur duyamayacağın korkunç DNA'ya sahip bir baban olduğunu düşünerek bırakmaktan korkuyorum! Gerçek şu ki, Bob senin baban değildi. Babanın adı Jack Sheridan. Nereye gittiğini ya da ona ne olduğunu bilmiyorum ama bir baban olduğuna inanabilirsin. gurur duyabilirdi.

Mektupta daha fazlası vardı ama Jack elini bara bıraktı ve gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde Denny'ye baktı. Ona dosdoğru baktı ve Jack'e özgü bir şekilde, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi.

Denny'nin rengi soldu. "Hayır, efendim. Bulmaya geldiğim adam sensin." "Emin miyiz?" diye sordu.

"Mektuptan sonra," dedi Denny, "bunun hakkında konuştuk. Genç bir kızdı ama o yaştaki kızlar her şeyi bildiklerini sanırlar - onun sözleri, benim değil. Camp Pendleton'da çalışıyordu. O işe erkeklerle tanışmak için girdiğini söyledi ama sonunda orada on yıl kadar çalıştı, sivil bir çalışan olarak. Ama boş durmadığını söyledi. Dışarı çıkmayı, dans etmeyi, sinemaya gitmeyi, partileri, bu tür şeyleri severdi. Elimde bazı fotoğraflar var," dedi ve o fotoğraflara geri döndü.

cebinde. "Çok güzeldi." Fotoğrafları barın diğer ucuna uzattı.

Jack kaşlarını çattı. Resimlerde yirmi yaşında görünmüyordu, ama ondan daha yaşlı görünüyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece Denny'yi bekledi.

"Seninle tanıştığında kendini kaybettiğini söyledi. Sana tamamen aşık olmuş, ama bekleyen bazı siparişlerin varmış ve ancak anlaşılırsa çıkabilirdi..."

Jack üzüntüyle başını salladı. "Bu kesinlikle Jack Sheridan'a benziyor...." Fotoğraflara baktı. Her ikisi de çok daha genç bir Denny ile çekilmiş stüdyo portreleri. Tatlı bir gülümsemesi ve yakışıklı küçük bir oğlu olan çekici bir esmerdi. Kafasını bara vurmak istedi. Kadın belli belirsiz tanıdık geliyordu ama onu hatırlayamıyordu. Onu hatırlamayı o kadar çok istiyordu ki içi sızladı.

"Bana ailenden bahsetti - baban bir çeşit borsa simsarı ya da onun gibi bir şeymiş. Ve dört kız kardeşin - ikisi büyük, ikisi küçük ve küçük olan hala ilkokulda Okulda. Ama onu utandıran ve bana karşı dürüst olmasını engelleyen kısım, sen gittikten hemen sonra Bob'la çıkmaya başladı çünkü sen gittiğinde çok yalnızdı ve kalbi çok kırılmıştı. Bir ay sonra hamile olduğunu ve Bob'un baba olamayacağını anladı." Başını iki yana salladı. "Başka kimse olmadığını söyledi, Jack. Onun benim annem olduğunu biliyorum ama yine de ona inanıyorum."

"Denny, yirmi yaşımıdayken birkaç aylığına Pendleton'a gitmiştim. Bir süre Ginger adında bir kızla çıktığımı hatırlıyorum ama kendimi tamamen Kolordu'ya kaptırmıştım. Ciddi düşünmediğim için Ginger benden ayrıldı." Omuz silkti. "Orada burada birkaç kız olmuş olabilir ama aşık olabilecek birini hatırlamıyorum...."

"Deniz kuvvetlerinde 20 yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim Jack."

Jack mektubun geri kalanını okumadı. Mektubu barın öbür ucundan Denny'ye doğru kaydırıldı. "Aylardır buradasın," dedi Jack.

"Evet. Seni tanımam biraz zaman aldı, sonra gerçeğin hayatını zorlaştırmayacağından emin olmam gerekti,

sonra...

Bir de cesareti toplamak için gereken zaman vardı. Çünkü bir kez içimi döktüm mü, bir daha geri alamazdım. Anlıyor musun?"

Jack kadehini kaldırdı ve geri fırlattı. Elinde shot bardağıyla Denny'nin içkisini işaret etti. "Bunu içsen iyi olur, evlat."

Denny içkiyi kaldırdı ama durakladı. "Bak, bunun hayatının en mutlu günü olmadığını söylersen anlarım."

Jack kaşlarını çatı. "İç," dedi. Denny bardağı bıraktığında Jack, "Her erkek senin gibi bir oğlu olduğu için gurur duyar. Her erkek, ben de dahil. Sadece gerçeklerle, nasıl bir adam olduğumu bilmekle, bir kadını hamile olduğunu söylemekten korkutmakla gerçekten zor zamanlar geçiriyorum çünkü sorumlulukla uğraşamam. Ve bana bir oğul getirecek türden bir ilişki yaşadığımı düşünmekte gerçekten zorlanıyorum ve... Ve onu hatırlayamıyorum."

Jack bara yaslandı. "Kazalar her zaman olur Denny, ama sana karşı dürüst olmalıyım, ben dikkatliydim. Aptalca bir dikkat değil, her zaman korumalıyım. Ne zaman

Annenle konuştun mu, bize böyle bir şey söyledi mi? bir sorun olduğunu biliyor muydun? Patlama gibi bir şey mi?" "Onunla bu konulara giremezdim, Jack. O benim Annem. Ve o hastaydı."

Jack göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu çocuk bir adamın babası olmadığını, diğerinin ise babası olduğunu keşfettiğinde kendini düşünüyordu, hem de annesi ölmek üzereyken! Ve prezervatifinde delik olup olmadığını mı düşünüyordu? "Ne tür bir kanser, Denny?"

"Meme, sonra yayıldı. Çok gençti, kontrol edilmedi, iyi bir tıbbi bakım almadı. Agresif bir kanserdi. Onu yenmek için beş yıl harcadık.

başka bir yerde ortaya çıktı, sonra daha fazla kemoterapi, sonra umut verici görünen birkaç iyi ay, sonra- Mesele şu ki, onu yenemedi. Ve benden gerçeği öğrenmemi istedi. öldü." Denny yutkundu. "Kimseye söylemek zorunda değiliz, Jack."

Jack sadece başını salladı. "Önemli olan bu değil Denny. Mesele sır olarak saklamak değil...." Başını salladı. "Benimle ilgili bazı gerçekler var evlat, bunlardan biri de Mel'le tanışana kadar yuva kurmak istediğim bir kadınla tanışmamış olmam, ama kendimi hiçbir zaman zalim olarak görmedim. Belki de bu konuda kendime yalan söylüyordum. Annenin beni arayacak, bana senden bahsedecek kadar cesur olmamasının bir nedeni olmalıydı...."

"Pek çok nedeni var," dedi Denny. "Seni hiç suçlamadı. Benim kendisinden olduğumu düşünen bir adamla birlikteydi ve adam iyi biri değildi. Onunla hiç evlenmedi bile. Bir şey düşünemiyorum

Annem kötü ya da yanlış bir şey yaptı ama yine de onu tokatladı. Gerçeği söyleyemeyecek kadar korkuyordu ondan, ve seni bulmaya çalıştı. O aramızdan ayrıldığında aradan çok uzun yıllar geçmişti."

"Bir kadına evlenmek istemesem bile sorumluluk sahibi olabileceğimi söylemek bir kez bile aklıma gelmedi..." Jack'in sesi kesildi.

Denny, "Askerler, denizciler böyle şeyler yaparlar," dedi. "Ben de yaptım. Afganistan'dan hemen önce bir kızla birlikteydim ve

"Ona, ben varken eklentiler hakkında endişelenmek istemediğimi söyledim."

Jack bir elini kolunun üzerine koydu. "Denny, bir koca olamasaydım bile, bir baba olabilirdim. Sana destek olmalıydım, seni tanımalı, sana öğretmeliydim. Bir denizci için kolay değil, hem de bekâr bir denizci için, ama ben denemek isterdim. En azından anneni kaybederken yanında olabilirdim. I

senin savaştan dönmeni bekliyor olabilirdi." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim evlat. Bilmediğim için üzgünüm. Ama artık biliyorum."

Denny gülümsedi. "Hey. Hiçbir şey beklemiyorum. Ben sadece

Seni tanımak istedim, hepsi bu. Gerçekten, bu kadar şanslı olacağımı düşünmemiştim, gerçekten hoşlandığım bir adam olduğunu, başka bir bağlantı olmasa bile arkadaş olarak isteyeceğim bir adam olduğunu öğrendim. Ama Jack, hiçbir

şey yapmana gerek yok. Ben her şeyi olduğu gibi seviyorum.

onlar." Çocuksu bir şekilde sırttı. "Böbreğe ya da başka bir şeye ihtiyacım yok. Kendime gayet iyi bakabilirim."

Jack birkaç kadeh daha doldurdu. "Genelde kendimi bir taneyle sınırlarım ama bu büyük bir gece. İstersen misafirhaneye geri dönebilirsin. Kira bedava tabii ki."

"İstediğim şey kendime bakmak. Son yirmi dört yıldır etrafımda olsaydın bile bunu yapmak isterdim. Aslında, şu ana kadar seni tanıdığım kadarıyla, bahse girerim beni bunu yapmam için yetiştirirdin."

Jack bardağını kaldırdı. "Muhtemelen bu konuda haklısın."

Tam o anda Preacher mutfaktan bara girdi. "Daha hızlı yıkanmayı öğrenmek zorundayım. o atış için şirket istiyorum," dedi. "Benden önde gidiyorsun."

"Sana bir tane doldurayım," dedi Jack. "Haberleri duyana kadar bekle. Vaiz Amca."

Mel büyük boy yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu, dizüstü bilgisayar

Jack volta atıp konuşurken, Denny'nin ona anlattığı hikâyeyi ona anlatırken, Jack bir kenara itildi. Ara sıra volta atmayı bırakıyor, belinden eğilip iki elini yatağa dayıyor ve vurgulu bir şeyler ekliyordu. Dramatik. Sonra tekrar adımlamaya başladı.

"İnanılmaz," dedi sonunda. "Ama yine de değil. Hafif bir benzerlik bile var. Ama Rick'le ilk tanıştığımda onu oğlunuz sanmıştım. Sence onlardan kaç tane daha vardır?" diye sordu.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Biraz endişelendiğimi sanıyordum."

"Dinleyin, bunun duymayı beklediğim en son şey olduğunu söylerken size kesinlikle doğruyu söylüyorum. Cidden çok ama çok temkinliydim. Biyolojiden A almıştım. İşimi şansa bırakmadım."

"Bana ulaşana kadar mı?" diye sordu.

"Açıkçası, evet! Sen tamamen farklıydın! Ben Sana tamamen aşkıttım! Sonsuza kadar seninle olmak istedim! Tamamen aklımı kaçırdım!"

"Lütfen sesini yükseltmez misin? Birincisi, bunu sana ben yapmadım ve ikincisi, çocuklar uyuyor."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Özür dilerim. Özür dilerim." "Jack, prezervatifler yüzde yüz işe yaramaz. Bazen

Küçük bir delik, bir sızıntı, bir yırtık. Ve kanıtladığımız gibi, sen oldukça güçlüsün. Bunun gibi daha fazla haber alacağından mı endişeleniyorsun?"

"O kadar da değil." Yatağın üzerine oturdu. "Mel, gençken biraz gevşek oynadığımı itiraf edebilirim ve ara sıra gerçek kısa süreli ilişkilerim oldu.... O kadar da değil Düşündüğünüz kadar çok. Ama ya ben yaşılanıyorum ve Hafızamı kaybediyorum ya da Denny'nin annesiyle sadece bir ya da iki kez birlikte oldum. Mel, kız arkadaşlarım her zaman hatırlanabilir olmayabilir ama Denny'nin annesini hiç hatırlamıyorum. Biraz tanıdık geliyor ama onu tek bir randevuya, olaya, konuşmaya, hiçbir şeye bağlayamıyorum. Yine de Denny'ye ailem hakkında her şeyi anlattı! Bir ya da iki kez çıktığım bir kızla paylaşacağım türden şeyler değil."

"Denny tatillerde buralardaydı, Jack. Eminim sürekli aileniz hakkında konuşmuşsunuzdur."

Başını iki yana salladı. "Ona hâlâ ilkokulda okuyan küçük bir kız kardeşim olduğunu söylemiş. Çok yakın olmalıydık - ben yirmi yaşındayken Brie sadece on yaşındaydı. Ve benim denizci olmamı çok zor karşıladı."

Mel omuz silkerek, "Belki de sarhoştun," dedi.

Doğruldu. "Bilinen bir gerçek olarak, kişisel olarak ve genel olarak, sarhoşken pek fazla cinsel başarı elde edemedim. Ancak keyifli bir hafıza kaybı yaşadım."

"Belki hepsi sana geri döner. Ama Jack, bu bilginin doğru olduğundan emin misin? Yani, belki de iyi hatırlamayan kişi Denny'nin annesidir. Yine de..."

"Buna rağmen...?" diye sordu.

"Şunu söylemeliyim ki, deneyimlerime göre kadınlar, çok kısa bir süre içinde birden fazla partnerle birlikte olmadıkları sürece, genellikle kendilerini kimin hamile bıraktığını biliyorlar. Çoğu kadın bu tür şeyleri çok ciddiye alırken, erkekler ortalama bir karşılaşmayı geçiştirmeye daha yatkın görünüyor."

"Bunu biliyorum," dedi. "Erkeklerin ve kadınların seks gibi şeylere farklı baktığını biliyorum ve itiraf ediyorum, yattığım her kadının telefon numarasını hatırlayamıyorum ama o mektup

bana aşık olduğunu söyledi. Çok aşık olduğunu. Bir ya da iki kez oldu - bir kadının bana olan hisleri benim ona olan hislerimden daha güçlüydü ve bu olduğunda Birinin canı çok yanmadan buradan gitmeliyiz. Dört kız kardeşim var. Bir aptal yüzünden feryat edip ağlamalarını dinledim.

Onları yönlendiren çocuk sonra ortadan kayboldu. ve bir daha aramadı. Bunu bir kıza yapamazdım, bu yüzden kurşunu ısırdım ve ayrıldım. Bunu yapmak zorunda kaldığımda hiç kolay olmadı ve her birini hatırlıyorum."

Mel yüzünü buruşturdu. "Bunun için sana hakkını vermeliyim Jack.

Bu çok nadirdir. Çoğu erkek duyguları hakkında dürüst bir konuşma yapmaktansa ülkeyi terk etmeyi tercih eder."

"Beni fazla övmeyin. İyi bir iş çıkardığımdan emin değilim ama iyi bir erkek arkadaş olamayacağımı, bende bir gelecek olmadığını itiraf ettim. Deniz Piyadelerini seviyordum, hayatımda başka bir kadına yer yoktu."

"Kız kardeşleriniz hariç," diye işaret etti.

"Evet, onlarla baş başa kalmıştım," dedi. "Bunu babama anlatmayı ne kadar istemediğimi biliyor musun?" Elleriyle yüzünü kapatıp dirseklerini dizlerine dayadı.

"Jack, Denny'nin annesini ya da ona ne zaman hamile kaldığını hatırlamadığına göre, tüm aileye ve tüm kasabaya söylemeden önce, ölümünden sonra yazılmış bir mektuptan daha somut bir kanıt bulmanı tavsiye ederim.

İkinizin küçük bir kan testi yapması gerekiyor. Akraba olduğunuzdan emin olun."

Jack yıkılmış görünüyordu. "Ah, Mel, çocuğa bunu yapamam. Yaşadığı onca şeyi düşün. Ve ben onu tanıyorum.

Altı aya yaklaşıyor ve o iyi bir genç adam. Ölen annesinin itirafını onu incitmeden gerçekten sorgulayabilir miyim?"

"Eğer çocuk doğduktan bir yıl sonra sizden katılım ve destek isteyen bir mektup alsaydınız ve anneyle birlikte olduğunuzu hatırlamıyor olsaydınız, mümkün olan en nazik şekilde, tamamen istekli olduğunuzu, ancak bir kan testinin herkesin yararına olacağını söylemez miydiniz? dahil mi?"

"Bu sadece bir yıl sonra belli olurdu," dedi. "Adam yirmi dört yaşında. Bu an için yaşadı. Zaten birkaç on yıldır onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu daha fazla sorgulamak istemiyorum."

"Bunu takdir ediyorum ve onu çok seviyorum. Ama Jack, her şey Denny ile ilgili değil. Sen de varsın. Ve bir de David ve Emma...."

"David ve Emma kan testi olup olmadığını umursamıyor...."

"Kemik iliği nakline ihtiyaç duyarlarsa olabilir."

"Eğer tıbbi bir durum söz konusu olursa, inanın bana hemen kan tahliline başlayacağız."

"Bu senin durumun," dedi Mel. "Ben sadece bu yolculuğun bir parçasıyım ve Denny'yi oğlun olarak kabul etmekte hiç zorlanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, tek bir kromozomu bile paylaşmadığınız Rick'i de oğlunuz olarak kabul etmekte zorlanmıyorum - onu da oğlum olarak görüyorum. Biyolojik olarak bizim olmayan bir bebeği evlat edinmeye hazırdım ve onu kendi biyolojik çocuklarımız kadar seveceğimizden bir an bile şüphe etmedim. Jack, açık fikirli ol. Denny ile olan ilişkiniz değişmek zorunda değil. Ondan bahsetmemiş olsan da ona değer verdiğin çok açık; hiçbir kan testi bunu değiştirmez. Ama bu iddiaya kanıt sağlayacaktır." Omuz silkti. "Olabilir. ikinize de büyük bir huzur verecektir."

Jack uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda dedi ki, "Bunu aklımda tutacağım. Ama şimdi zamanı olmadığını biliyorum."

Altı

Jillian çok geçmeden Colin'i tekrar göreceğini biliyordu. Colin'i düşünüyordu, onun da kendisi gibi Colin'i merak ettiğini biliyordu ama sabahın altı buçuğunda arka kapısından içeri girmesini beklemiyordu. Pijamalarıyla mutfak lavabosunun başında durmuş, yumurta kartonlarını büyük bir torbadan aldığı toprakla dolduruyordu. saksı toprağı. Seksi pijamalar giymiyordu ama biraz açıktaydılar. Sütyensizdi ve göğüslerinin kıvrımları açıkça görülüyordu. Ve biraz da memnundu.

"Günaydın," dedi. "Kapıyı çalmıyor musun?"

Kollarını kaldırdı, her birinde kahverengi kâğıttan birer market poşeti vardı. "Boşta el yok."

"Kapıyı çalabilirdin. Botunun burnunu kullanabilirdin."

"Bunu unutmamak için elimden geleni yapacağım. Kahvaltı yaptın mı?"

"Ben de tam Froot Loops yemek üzereydim."

"Ugh," diye inledi. "Zehir. Ben kahvaltı hazırlayayım. Sen ne yapıyorsun?"

"Tohum kapları yapıyorum. Vaiz yumurta kartonlarını bana saklıyordu, mükemmeller." Ellerindeki toprağı fırçalayarak torbaya attı. "Bu toprak torbasını taşıyacağım ve giyinmiş."

"Benim hesabıma değil, iyi görünüyorsun." Elindeki poşetleri çalışma masasının üzerine koydu. "Senin için toprağı arka verandaya taşıyacağım. Yumurtanı nasıl istersin?"

"Benedict?"

"İkinci seçenek mi?"

"Buharda pişmiş. Orta pişmiş. Sert beyazlar, bol sarı yumurta sarısı."

Ona gülümsedi. "Beni kandırmaya çalışıyorsun. Yemek yapamayacağımı düşünüyorsun. Ben oldukça iyi bir aşçıyım. Kahvaltı benim

özel." Adamın gözleri kadının göğüslerine kaydı ve hafifçe sallanır gibi oldu; neredeyse inleyecekti. "Sen git, giyin. Ben mutfakla meşgul olacağım."

Mutfağın yanındaki küçük yatak odasına girip kapıyı kapatırken gülümsüyordu. Artık ödeşmişlerdi.

Kız adamın kasıklarına bakarken yakalanmış ve adam da kızın göğsünü incelemişti. Verdiği tepkiyi fark etmemiş olamazdı; adamın rengi solmuştu ve eğer yanılmıyorsa, adam

ürperdi. Göğüsleri tamamen yeterli ve hala oldukça diri olduğu için, onlardan hoşlandığını varsaydı. Onları hiçbir zaman özel bir şey olarak görmemişti ama bir erkeğin elleri için yeterince büyük ve güzel şekillendirilmişlerdi.

Jillian son zamanlarda Colin'i çok fazla düşünüyordu çünkü ondan inkar edilemez bir şekilde etkilenmişti. Bu olmazdı

eski hayatında oldu. Çok meşguldü.

BSS'de çalışıyor, haftada altmış ila seksen saat mesai yapıyordu. Yüksek basınçlı işinin tüm heyecanı ve kaygısı altında onun dikkatini çekmek çok zor olmuştu.

Muhtemelen

Kurt'ün onun romantik hayatına girmesinin tek nedeni birlikte çok fazla zaman geçirmeleriydi.

Ama burada, bu tamamen yabancı ortamda, çoğunlukla tek başına, Colin ona çok basit ve dünyevi bir şekilde çekici gelmekle kalmadı, ikisinin de geçici olduğu ve aynı kasabada birkaç aydan fazla kalmayacakları fikri, onun için kesinlikle iyi bir şeydi.

Bir erkeğe yeniden güvenmekten çok ama çok uzaktaydı ama Colin'le tanıştığından beri bir erkeği istemekten o kadar da uzak olmadığını keşfetmişti.

Kot pantolonunu, sütyenini ve tişörtünü giyip saçlarını taradıktan ve dudaklarına biraz parlatıcı sürdükten sonra mutfaktan gelen güzel kokuları seçebiliyordu. Burnunu takip etti ve mutfak adasındaki iki tabureden birine

oturdu. Adam ocağın başında meşguldü ve

omzunun üzerinden ona baktığında gülümsedi ve şöyle dedi:
"Acaba çok eski bir şey deneyebilir miyiz?
moda mı? Önceden plan yapmak gibi mi?"

"Deneyebiliriz," dedi. "Ama bu bir kural olsaydı, şu anda burada olmazdım. Ve sen de bundan nefret ederdin. Tabaklar?" diye sordu.

Ocağın üstündeki dolabı işaret etti. Sonra da adamın mutfakta dolaşmasını hayranlıkla izledi. Poposunun kot pantolonunu dolduruşunu beğendi - bacakları çok uzundu. Kollarının da öyle olduğunu fark etti. Elleri büyüktü ama şaşırtıcı derecede zarıftı. Pastırma ve sosisi birlikte kızarttı, yumurtaları buharda pişirdi, ısıttı kruvasanları, market poşetinden bir paket somon füme, bir kavanoz kapari ve bir kap krem peynir çıkardı ve bunları çalışma adasının ortasına koydu. Mutfak eşyalarını bulana kadar çekmeceleri açtı; peçete yerine kâğıt havluları katladı. Yumurtaları ve etleri tabaklara koymadan hemen önce küçük bir tabağa hızlıca ve incecik bir kırmızı soğan dilimledi. Ve işte! Onun karşısına oturdu.

"Fena değil," dedi.

"Fena değil mi? Çok acımasızsın! Elimde ne olduğunu düşünürsek, bu bir ziyafet! Piknik tarzı, ama bir ziyafet!"

Güldü. "Haklısın. Ayrıca Froot Loops'un canı cehenneme."

"O şeyleri gerçekten yiyor musun?"

"Bayıldım," dedi çocuksu bir tutkuyla, ağzı krem peynir ve kapariye sarılmış somon fümeyle doluydu. "Domatesleri unutmuşsun."

"Rus Gülü'nü bekliyorum," diye cevap verdi ve sonra göz kırptı. "Cidden, doğruluk payı var, iyi pişirebildiğim tek şey bu, kahvaltı. İyi omlet de yaparım. Izgarada biftek ya da hamburger pişirebilirim ama gerisi? Bu bir benim için tam bir gizem."

"Tek bir şey pişireceksen neden kahvaltı?" diye sordu.

"Kahvaltıya bayılırım."

Çatalını yere bıraktı. "Hiç evlendiniz mi?" "Hayır. Neden?"

Çatalını aldı ve yumurtalarına daldı. "Kafamda tatlı bir kadının sabahın köründe kalkıp Sabah 4:00'te seni helikopterine göndermeden önce mükemmel yumurtalar yapmak için. Ve bu vizyondan nefret ederdim."

"Bunca yıllık meslek hayatımda bir tek kadın bile bulamadım.

Bunu benim için kimin yapacağına bakıyordum, bu yüzden kendim için yaptım. Peki bundan neden nefret ediyorsun?"

Omuz silkti. "Her zaman uzun saatler çalıştım. Gerçekten bir eşim olsun istedim."

Ona doğru eğildi. "Jillian, tatlım, bütün dünya bir eş istiyor. Ama bunu yapmak zorundayız. Şimdi, bugün ajandanda ne var?"

"Bütün tohum kaplarını verandadan Seralar! Dan Brady - bardan arkadaşımız - daha sonra gelip bize bazı ışıkların nasıl kurulacağını gösterecek. Fideler üzerinde kimyasal gübre kullanmayacağım ama Eğer yardımı olacaksa yapay aydınlatmanın üstünde. Küçük bir golf arabam var.

Peyzajcıların ve bahçıvanların kullandığı türden, arkası düz yataklı bir şey sipariş ettim ve bugün ya da yarın burada olması gerekiyor. Bu beni bahçeler, seralar ve bu ev arasında taşıyacak. Ön bahçeye yakından bakarsanız sebzelerin çıkmaya başladığını görürsünüz! Havuç, pırasa ve taze soğan filizleri.

marul. Yapacak çok şey var." Biraz sosis, yumurta ve kruvasan aldı ve "Biliyor musun, bu senin tek yeteneğin olabilir ama bu konuda çok iyisin" dedi.

Ağzının bir köşesi kalktı. Sonra diğer köşesi. Sonra ona güzel, düz, seksi dişlerini gösterdi ve "Bu benim tek yeteneğim değil, Jilly" dedi.

Evet, onu istiyordu. Onu mutlaka elinde tutmak istemiyordu ama istiyordu. Yanakları pembeleşti, onların yandığını hissedebiliyordu.

"Doğru ya," dedi. "Uçmak ve resim yapmak da var." Anında hüznünlendi. Ve sessizleşti.

"Uh-oh," dedi. "Sanırım sinirlerime dokundum."

Çiğneyip yutkunduktan sonra şöyle dedi: "Henüz uçmayı bırakmaya hazır değildim. Kaza beni ordudan ayrılmaya zorladı."

"Peki ya sivil uçuşlar?"

"Şu anda sağlık kontrolünden geçemem," dedi. "Ama Afrika'dayken oradaki bazı uçuşlara bakmayı planlıyorum. Denemek için uygun bir yer olabilir." Omuz silkti.

"Belki de titanyum çubuklar ve dirsek vidaları gibi şeylere o kadar yakından bakmıyorlar." ABD'de muayeneden geçmesini engelleyen şeyin çubuklar ve vidalardan biraz daha fazlası olabileceğinden bahsetmedi.

uyuşturucu ve depresyon hakkında...

"Seni Afrika'ya sürükleyen sadece büyük bir oyun değil," diye düşünceli bir şekilde gözlemledi. "Reklam girişimine can atıyorsun."

Omuz silkti ve yemeğini yedi. "Bundan emin değilim," dedi. "Biraz hareket belki. Fırçaların üzerindeki boyayı temizlemekten biraz daha fazlasını yapmamı gerektirecek bir şey."

"Sıkılıyor musun?"

"Bazen, evet."

"Bu yüzden mi arka verandamda takılıyorsun?" Bu onun sırtmasına neden oldu. "Senden zevk alıyorum, Hepsi bu."

"Atış mesafesindeki tek bekâr kadın olduğum için olmadığına emin misin?" diye sordu, biçimli bir kaş kaldırarak.

"Öyle değil," dedi. "Aslında, sadece sen değilsin Buralarda bekar bir kadın. Bu bölgede tonlarca bekar kadın var. Belki bu dağda değil ama arabam var. Ve dışarıda yemek yemeyi severim."

"Eminim ne kadar çok ortak noktamız olduğunun farkında değilsindir." "Aydınlat beni," dedi Colin.

"Şey," diye başladı Jill, çatalını bırakıp peçetesiyle dudaklarını silerek, "ben de aşağı yukarı işimden atıldım. Astlarımdan biri için büyük bir darbe oldu. Eminim orduda da benzer şeyler görmüşsünüzdür. Rütbe almak rekabetçi olmalı."

Bir an için nutku tutuldu. "Kovuldun mu?"

"Hayır, yerime başkası geldi. İzne ayrıldım. Ya o ya da ben olacaktım ve ayakta kalıp savaşmak istedim ama patronum, akıl hocam

ve çok iyi bir arkadaşım istifa etmek ya da işten çıkarılma tehdidiyle yüzleşmek yerine biraz izin almamı tavsiye etti. Çıkışımı müzakere etmesi için bir avukat tuttum." Başını öne eğdi. "İşte böyle

yönetici deneyimi." "Bana şaşırtıcı geliyor."

"Evet, muhtemelen öyledir. Akıl hocam ve patronum Harry'nin yıllar boyunca benimle paylaştığı pek çok felsefe vardı.

Gözünüz her zaman bir sonraki adımda nereye gideceğinizde olsun, yerinize geçecek kişiyi eğitin, performans seviyenizin zirvesine ne zaman ulaştığınızı bilin ve muhtemelen bana tavsiyede bulunurken kullandığı, bazen şirketin ihtiyaçları çalışan kazıklanıyor olsa bile, bireysel çalışanın ihtiyaçlarının önüne geçer."

"Buna iyi tavsiye mi diyorsun? Kazıklandığında sessizce çekip gitmek mi?"

"Hayır, Colin- başarıyla git. Daha iyi hazırlansaydım ve Harry'nin tavsiyesini dinleseydim, bir sonraki adımda nereye gideceğimi çok iyi bilirdim. O tavsiyeyi almadım.

Cidden, kendi pazarlama danışmanlığı işimi kurma fikri hep aklımdaydı ama buna gerçek bir beyin gücü ayırmamıştım. Seçeneklerimi değerlendirmek için birkaç hafta ayırmayı düşünmüştüm ama sonra yolumdan saptım." Gülümsedi.

"Nasıl oldu da bir astın tarafından kovuldun?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Anlaşmamın bir parçası da gizlilik anlaşmasıydı."

"Söylemem."

"Ben de öyle. Eski patronum Harry birçok başarılı şirket kurdu ve hepsini halka açtı. Bir keresinde başkan ve CEO'luğa zorlanmıştı ama bunları asla kişisel olarak algılamazdı. Yönetim kurulunun tamamı sizi kovduğunda önemli olduğunuzu anladığınızı söylerdi. Buna cevabı iyi bir çıkış paketi almak ve yeni bir şirket kurmak oldu.

daha güçlü ve daha büyük bir şirket. Eğer

Köpekbalıklarıyla yüzüp büyük paralar kazandığınızda, pozisyonunuz her zaman inişli çıkışlıdır."

"Ortak bir noktamız yok, büyük paralar."

"Bağımsız olarak varlıklı olduğunuzu söylemiştiniz."

"Görünüşe göre sizin kadar bağımsız değilim, ben emekli bir ordu subayıyım. Gelirim hiçbir zaman büyük olmadı.

Olma potansiyeli de yok gibi görünüyor ama her ay bir çek alıyorum ve bu beni idare ediyor."

"Şu potansiyel meselesini yeniden düşünmelisin. Yukarı baktım.

Vahşi yaşam sanatı... İnternette araştırdım. Bazı tablolar ve baskılar etkileyici satış fiyatlarına ulaşıyor. Yani kazaya kızılabılır, fırçanızı sallayarak dışarı çıkabilir ve orduda yapabileceğinizden daha iyisini yapabilirsiniz."

"En iyi intikam iyi yaşamaktır?"

"Evet. Bunu planlamamıştım. Devam edemesem bile çok eğleniyorum." Kısa bir süre yukarı baktı. "Bütün bunlara aklımda eğlence fikriyle başlamadım. Sadece bahçe yapmak istedim. Ve şu anda bu bana gerçekten iyi."

Colin tabakları masadan kaldırdı ve lavaboya götürdü.

"Kokpitin dışında pek yapamadığım şey bu. Bu gerçekten iyi hissettirdi ve sadece tam zamanlı boyama yapmak onun yerini tutmuyor," diye atıldı. "Senin mobilyaya ihtiyacın var Jillian," dedi, bir yandan da onunla birkaç saat bir kanepede oturmanın ne kadar güzel olacağını düşünüyordu.

Mutfak lavabosunda ona katıldı. Bazen tabakları birbirlerine uzatırken elleri kısa süreliğine birbirine değiyordu. "Bir golf arabasına, bazı ışıklara ihtiyacım var ve çok geçmeden, bahçem için iyi bir kapalı sulama sistemine ihtiyacım olacak. seralar."

"Buradan ayrıldığınızda nereye gideceksiniz?" diye sordu.

"Tamamen belirsiz" dedi. "Ama bir şeyler yetiştirebilirim, uygun fiyatlı bir kırsal mülk için pazarda olacağım. En iyi iklim ve toprak koşulları. Her şeyin yeri değiştirilebilir Colin. Bitkilerin yeri bile değiştirilebilir. Jack söz verdi.

Bana altı ay verdi ama işler iyi giderse biraz daha zaman vermeye meyilli olabilir. Yaz boyunca neler olacağını göreceğiz."

Ellerini bulaşık havlusunda kurularken ona döndü. "Afrika'ya uçak biletimi aldım bile," dedi. "Birinci sınıfta iyi bir fiyat yakalamak için erken rezervasyon yaptırdım, o uzun uçuşu ekonomi sınıfında yapmak için fazla uzunum. 1 Eylül'de."

Ona gülümsedi. "O zaman ortak bir noktamız da var, yazı en iyi şekilde değerlendireceğiz. Ve Colin? Son işimden zorla çıkarıldığımı kimseye söylemedim. Önemli olduğundan değil, ama birçok insan anlamaz. Benim sadece bir ezik olduğumu düşünürler."

"Yine ödeştik-Luke uçak biletim olduğunu bilmiyor."

Colin gerçekten anlamadı. Jillian hiç de onun tipi değildi. Her zaman güzel görünen kadınlara ilgi duymuştu. seks istiyorlardı, hem de hemen. Göğüslerine, bacaklarına, kalçalarına ya da popolarına dikkat çekecek şekilde giyinen kadınlar. Sürtük görünümlü kadınlar değil, yine de ayrımcılık yapmıyordu. Onları da. Daha çok "görünmek için dışarı çıkan", üzerine tam oturan kıyafetlerini giyen futbol annesi gibiydi. Bolca aksesuar ve makyajdan bahsetmiyorum bile. Colin Uçuş günlerinin başlarında kadınlara karşı tarzını geliştirmişti; yumuşak, flörtöz, seksi ve nihayetinde başarılıydı. Hiçbir zaman kadın arkadaş sıkıntısı çekmemişti, bu kesin. En sevdiği şeylerden biri, sabah duşunda en sevdiği organındaki ruju yıkamaktı ki bu yakın geçmişte yeterince sık gerçekleşmemiş bir şeydi.

Ama bu kadın farklıydı. Jillian yepyeni bir varlıktı. Çok lezzetli görünen göğüslerinin hemen üzerinde taze, sağlıklı, güzel bir yüz, saatlerce hafızasında yanan iri kara gözler ve onu bayıltan bir gülümseme vardı. Ve o kafanın içinde? Bazı çok seksi, inanılmaz

Zeka. Adamım, kız onun için fazla zekiydi. Şirket stratejisi hakkında konuştuğunda, onu tahrik ediyordu. Ne zaman Süslü tohumlarını yetiştirmekten bahsederken onu tahrik ediyordu. Yumurtasını ve kruvasanını yerken, onu yakalayıp yere yatırmak ve kıyafetlerini soymaya başlamak istemesine neden oldu.

Bütün sabah onu düşündü. Kahvaltıdan sonra geyik resmini bol güneş alan bir çayıra götürdü. ve şövaleyi kurdu. Tüm bu süre boyunca kendi kendine antidepresanları iyi ve azgın olacak kadar uzun süre mi bıraktığını, yoksa bu kadının çok uzun zamandır karşılaştığı en iyi, en nadir kadın mı olduğunu sordu.

Küçük bir geyik sürüsü (dişi ve yavrular ve bir erkek geyik) dağın eteklerinde dolaşıyordu ve o da zumuyla birkaç kare fotoğraf çekti. Dışarıda güzel bir geniş aile vardı; dişi geyik yavrularını dürtüyor, erkek geyik uzun boylu ve nöbet tutuyordu. Bir sürü kadar detaylı ve geniş bir şeyin resmini yapıp yapamayacağını merak etti.

Ama sonra düşünceleri tekrar Jillian'a döndü; çok güzel, çok taze, çok seksi, çok akıllı. Başka şeyler düşünmeye çalıştı.

Kıyı kasabalarındaki sanat galerilerini ziyaret ederken birkaç kadınla karşılaşmıştı, ona kartvizit vermekten mutluluk duyan yakışıklı kadınlar. Georgia'da, geçirdiği kazadan sonra görüşmeye devam ettiği birkaç kadın vardı. Hatta birkaç eski kız arkadaşı bile vardı.

fazla çaba harcamadan dirilebiliyordu. Zengin olmaktan çok uzaktı ama uçak biletini kolayca karşılayabilirdi.

Bir kadınla birlikte olmanın basit bir mesele olup olmadığını ziyaret etmek.

Bir şekilde bu kaşıntıyı kaşıyacak ve kafa karışıklığını giderecek herhangi bir şey.

Ama beyni ve vücudu tamamen Jillian'a göre ayarlanmıştı. Yatar koltuğu ve mobilyasız haliyle, tohum bardaklarıyla, golf arabası için heyecanlanışıyla tuhaf, küçük bir tabaktı. Sonra bir şey daha vardı.

onu okuyabiliyordu. Ben de işimden atıldım. Ve şimdi Onun uçak bileti ve iş kaybı gibi sırlarını paylaştılar.

Bunu daha önce yaptığını hiç hatırlamıyordu. Garip bir şekilde çekiciydi.

Colin hiç de dindar bir adam değildi, ama hayatta kalmaması gereken bir Black Hawk enkazından, inip onu kurtarmaya gelerek kendi hayatlarını riske atan pilot arkadaşları tarafından çıkarıldığından beri güçlenen güçlü bir inancı vardı. Bu yüzden Tanrı'ya, bu kaliteli kadını yoluna çıkarmasının kötü bir fikir olduğu konusunda ders verdi çünkü o biraz

Savunmasızdı ve onun gibi sorumsuz, vahşi bir adam tarafından incitilmemesi gereken birinci sınıf bir kadına benziyordu.

Vahşi adam mı? Bu kişilik artık çoğunlukla geçmişte kalmıştı. Hâlâ vahşi bir adamın ruhuna sahip olabilirdi ama şu anda sadece bir kadına ihtiyacı olan bir adamdı.

At nallarının sesini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı ve döndüğünde ata binen bir adam gördü ona doğru geliyordu. Cipi hâlâ çitin dışındaki yoldaydı ve arka kapağı açıktı, bu yüzden paleti ve çalıları yere koyup bekledi.

Colin yaklaştıkça adamın Kızılderili olduğunu, kovboy şapkasında bir tüy bulunduğunu ve sırtında uzun bir örgü olduğunu görebiliyordu. Colin atlar hakkında pek bir şey bilmezdi ama güzel bir at gördüğünde tanırdı. Bu at inanılmazdı; kestane renginde, genç ve kaslıydı. Adam ona doğru atını sürdü ve durdu, attan inmedi ama eyerdeki pozisyonundan elini uzattı. "Nasılsın?" dedi. "Ben Clay Tahoma."

"Colin Riordan," dedi elini sıkarak. "İzinsiz mi giriyorum? Herhangi bir işaret görmedim."

"Çitlerin üzerine işaretler asılmış olmalı, ancak burada resim yapmanız sorun değil - hoşlanmadığımız şeyler atış talimi, sezon dışı avlanma ve kaçak avlanma gibi şeyler. Burası bir arka mera; Jensen Büyük Hayvan Kliniği'nin sahibi veteriner Dr. Nate Jensen'e ait. Burası özel mülk, ancak boş olduğu sürece buraya gelebilirsiniz. Zor bir atı klinikten bu kadar uzakta bırakmamız pek mümkün değil. Sadece dikkatli olun, hepsi bu. Önce etrafa bakın. Dikkat et

çit. Yıkılan bir çit bizim için felaket olabilir."

Clay atından inip resme baktı; bu dört noktalı bir geyikti.

"Harika," dedi. "Bu

"Muhtemelen numaraya göre boyamayız."

Colin güldü. "Onların harika bir fotoğrafını çektim. zoom," dedi ve uzaktaki küçük geyik sürüsünü işaret etti.

"Nehre doğru gidiyorlar," dedi Clay, "gençleri gezintiye çıkarıyorlar. Ben Luke'un bir arkadaşıym ve Shelby bir süre burada kalacağından bahsetmişti."

"Görünüşe göre herkes Luke'un arkadaşı ve Shelby'nin...."

"Sanırım burada herkes birbirinin arkadaşı. Ben de geçen Ağustos'tan beri buradayım." O resme doğru başını salladı. "Bu çok güzel bir çalışma. Amerikan yerlilerinin resimlerini yapan bir kuzenim var. Şu anda Sedona'da yüksek mevkilerde bir ressam ama Navajo Ulusu'nda yan komşum olarak büyüdü. Sen neredesin? eserlerinizi gösterecek misiniz?"

"Henüz bir sergi ya da satış yapmadım. Şu anda sadece resim yapıyorum."

"Albuquerque, Sedona, Phoenix çevresinde çok sayıda yerli ve vahşi yaşam çalışması... Bir yolculuğa çıkma zamanı gelmiş olabilir."

Colin güldü. "Belki. Hazır olduğumda."

"Görünüşe göre hazırsın, ama ben ne bilirim ki." Clay şapkasını eğdi. "Arka otlakları ve yolları kontrol etmek istiyorum. Eminim seni yine buralarda göreceğim. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ve sen," dedi Colin.

Colin, Clay'in atını sürerek ondan uzaklaşmasını izledi. Bir sürü

İnsanlar eserlerini satmaya başlaması fikriyle ilgileniyor gibiydi. Sanatına bir fiyat etiketi koymanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilmiyorlardı. Hâlâ havalanmak istiyordu.

Ve hala Jillian Matlock'la birlikte olmak istiyordu.

Colin günün geri kalanında çalıştı ve kadının evine dönmeden önce akşam 8'e kadar dayanmayı başardı. Arabayı evin yanına kadar sürdü ve park etti. Daha cipten inmeden onu karanlıkta arka verandanın basamağında otururken gördü, direğe yaslanmıştı, elinde bir etrafına sarılmıştı. Büyük bir mum yakmış ve gerçek bir şarap kadehinde bir kadeh şarap içmişti; Jillian öyle yaşıyordu ki seyrek bir şekilde şarabını kahve fincanından içmediğine şaşırdı. Arabadan indi ve cipe yaslanıp ona baktı.

Gözleri birleştiği anda, ikisi de bir şey söylemeden önce, bunu hissetti. Karşılıklı bir çekim vardı.

"Geri döneceğini biliyordum ama bu kadar erken olacağını bilmiyordum," dedi.

"Neden böyle düşündün?"

"Gözlerinde gördüm," dedi omuz silkerek. "Şehvet."

"Dinle, aklımda birkaç şey var," dedi adam.

ona doğru yürüdüğünü söyledi. Aynı basamağa oturdu ama karşıdaki direğe yaslanarak ona baktı. "Şu son erkek arkadaşın sana ne yaptı?"

"Söylemem," dedi başını sallayarak. "Belki bir gün, ama şimdi değil. Ayrıca, bu seni ilgilendirmemeli."

"Öyle. Eğer sadece bir aptal olsaydım.

sana da aynı şeyi yapabilir mi? Seni gerçekten fena halde mahvedebilir mi?"

Kadın ona güldü. "Colin, şaşırdım! Bana bu tür şeyler için gerçekten endişelenen bir adam gibi gelmedin!"

"Muhtemelen bu konuda haklısın. Benim dünyamda... Benim geldiğim dünyada, güzel bir kız görür ve onunla birkaç dakika konuşur, telefon numarasını alır, onu bir yere götürürdüm, onun beklentilerini öğrenir ve genellikle yatağa girerdik. Bu bazen birkaç kez ya da birkaç hafta sürerdi. Belki birkaç ay. O ordu karakolu küçük bir kasaba gibiydi ve bir adamın ortalığı karıştırmamak için dikkatli olması gerekiyordu. Ama buraya gelene kadar küçük bir kasabanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ah," diye onayladı. "İtibarınız için mi endişeleniyorsunuz?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "İnsanların hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil. Ama son erkek arkadaşından kalan bazı yüklerin varsa-"

"Bavul yok," dedi başını sallayarak. "Şey, bu tam olarak dürüstçe değil - biraz olmalı çünkü şu anda yolda yürüyor olsaydı ve bir silahım olsaydı, ona ateş etmemek çok zor olurdu."

"Şimdi, bakın, vurulmak yapmak istediğim şeyler listemde yok. Bu yüzden ne için arandığınızı soruyorum."

Gülmekten kendini alamadı. "Tamamen güvendesin. Onun davranışları ve hakaretleri tekrarlanamaz ve ayrıca başka bir erkek arkadaş istemiyorum. Nokta."

Ona doğru eğildi. "Ama hiç yuva falan kurmak istedin mi? Ciddileşmek, evlenmek falan?"

Bir gün mü? Çünkü başka planlarım var ve Bu kasabadaki herkes bana kızgın, senin için üzülüyor ve buraya gelmeme izin verdikleri için Luke ve Shelby'ye kızgın."

"Biliyorum Colin," dedi. Jill şarabından bir yudum aldı. "Serengeti. Büyük avlar için, uçuş kariyerinin olası bir uzantısı için, o kadar da evcil olmayan bir hayat için."

"Gerçekten anlamış olman mümkün mü?" diye sordu ona.

"Sanırım öyle. Ayrıca, ben bir ilişki aramıyorum. İstemiyorum," dedi başını sallayarak. "Senin de istediğini sanmıyorum."

Sadece başını salladı.

"Yine de resim yapmayı bırakırsanız çok yazık olur. Sanat hakkında fazla bilgim yok, ama sanırım olağanüstü."

Ona biraz daha yaklaştı; ona bakarken gözlerinin ısındığını hissedebiliyordu. Sıcak ve parlak. "İşte tam da bu, Jilly -hani akıl hocan sana her zaman bir sonraki adımda ne yapacağını bilmeni söylemişti ya? Bundan sonra yapmak istediğim şey resim yapmak. Sonsuza kadar uçamam ama sonsuza kadar resim yapabilirim. ayakta durabildiğim ve fırça tutabildiğim sürece. Ama 'sıradaki' burada değil."

henüz. Yirmi yıl daha uçabilirim. Ve uçarken resim yapmalı ve daha iyi olmalıyım ki uçmayı bitirdiğimde yapacak daha çok resim olsun. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

Başını salladı. "Kulağa gayet mantıklı geliyor Colin. Bu konuda neden bu kadar gerginsin?"

"Kız arkadaş istemiyorum," dedi kesin bir ifadeyle.

"Anlaşılabilir," dedi. "Bunun planlarınızı nasıl zorlaştıracığını anlayabiliyorum. Ama bir şey istediğiniz izlenimini edindim."

Uzun kollarından birini uzattı ve kızın saçlarıyla oynadı. "Bütün gün seni düşündüm. Başladım Bugünden önce seni düşünüyordum. Seni ve o tuhaf küçük sebzelerini, kurumsal stratejini ve çillerini. Ve diğer şeyleri."

"Evet, seni kendine bir bakış atarken yakaladım. Kısasa kısas, kelime oyunumu mazur görün."

Güldü. O ana kadar mizahın ne kadar seksi olduğunu fark etmemişti. "Sorun şu ki Jilly, senden etkilenmekle kalmıyorum, aslında senden hoşlanıyorum."

"Çok dikkatli ol, Colin. Yaralanmanı istemem." Sonra ona gülümsedi.

Atletinin iki yanından tuttu ve çekti. "Daha yakına gel," diyerek onu kendine doğru çekti. Bir elini ensesinden saçlarının altına doğru kaydırды ve ona doğru eğilerek kısa bir öpücük kondurdu. Bir test.

"Sakallı bir erkeği hiç öpmedim," dedi.

"Nasıl beğendiğini bana bildirmek zorundasın." Ve onun ağzına daha ciddi bir şekilde yaklaştı, dudaklarının üzerinde gezinerek

açtı ve sonra diliyle ağzının yumuşak iç kısmını süpürdü.

Kadın inledi ve kolları adamın boynuna dolandı. Adam dudaklarından boynuna doğru ilerledi ve "Tanrım, Jilly, çok güzel kokuyorsun" diye fısıldadı.

"Sabun," diye fısıldadı. "Ve sen de duş aldın."

"Bunu planlıyor muyduk?" diye sordu ona.

"Seni böyle bir şey yapmaktan alıkoymayı planlıyordum. Bu," dedi. Ama bütün gün onu düşünmüştü,

Ben de. "Sorun řu ki, ben de seni dűřűndűm. Ve dűrűst olmak gerekirse, bu fikre karřı deęildim," dedi, daha da yakınlařarak. űnkű bu bir iliřki deęil, diye dűřűndű. Bu bir tűr kaçamak. Bu řimdiye kadar yařadıęım her řeyden farklı. Ve garip bir řekilde korkutucu deęildi.

Onu daha da yakına, kuşaęına çekti, açlıkla ptű, gęsűnű kendine doęru çekti, aęzını yedi, derin, sıcak ve tűketen pűcűklerle besledi.

İnleme. İ ekerek. Adam elini tiřrtűnűn altından geçirip çıplak bir gęsűnű okřadıęında, kadın hoř bir iniltiyle bařını geriye attı. Adam bacaklarını yeniden konumlandırıdı, böylece

kuşaęına oturdu. İgűdűleri devreye girdi; ona doęru bastırıdı. Hayatında bir erkek olmasının pratik olmadıęını dűřűnebilirdi, özellikle de bu adamın, ama iyi hissetmenin gerçekten önemli olduęu yerlerde iyi hissettiriyordu.

Aniden ona doęru hamle yaptı, bűyűk elleri belindeydi ve onu ereksiyonuna doęru çekti. "Ah, Tanrım," dedi, ona doęru iterek. "Kahretsin, bu çok iyi..."

Jillian onun aęzının tadını sevdi; parmaklarını onun uzun saçlarına daldırarak at kuyruęundan kurtardı. Tanrım, tűm o kalın, kıvırcık salar... Böyle saçlara sahip olmak için neler vermezdi. Karnına sűrtűndűęűnű hissetmek için neler vermezdi.

Daha önce hiç böyle, bu kadar sert, bu kadar hızlı istedięini hatırlamıyordu. Bunu tekrar dűřűnmeye kesinlikle niyeti yoktu. Sarmal çiziyor, dűřűyor, onun içine dalıyordu. Ve gerçekten tek istedięi

şu anda istediği şey onun içine dalmasıydı.

Gęsűlerine bakmak için tiřrtűnű kaldırıdı ve aęzını meme ucuna yönlendirdi. Bir inilti ile oraya gitti, yaladı, aęzına çekti, hemen sert bir çakıl tařına dnűřtű, tam olarak doęru boyutta ve kűűk sesler çıkararak aęzlűlűkle emdi.

Colin içindeki sıcaklığın hızla arttığını hissetti ve sonra kız ona doğru sűrtűnmeye başladı, pelvisini ona doğru hareket ettirdi. Aklını kaçırmasına ramak kalmıştı. Her iki gęsűnű de elleriyle tuttu ve açık ağzına karşı fısıldadı, "Oh adamım, seni çok istiyorum..."

"Hmm..."

"Yapamayız."

"Neyi yapamazsın?" diye fısıldadı, lezzetli bir şekilde dönerek. "Hiçbir şeyim yok. Koruma."

"Neden olmasın!" diye çaresiz bir fısıltıyla yalvardı.

"Çünkü en son seks yaptığım zaman.... yanan bir helikopterden çıkarılmamdan kısa bir süre önceydi. Ben hallederim, gerçi.... Bunun olmasını istiyordum ama bilmiyordum. olur."

Ellerini adamın yanaklarına dayadı, gözlerinin içine baktı ve "Şimdi icabına bak!" dedi.

"Sakin ol, Jilly. Bir gün daha bizi öldürmez." "Öldürebilir!"

Kıkırdadı. "Seninle bu kadar ilerleme kaydedeceğimi bilmiyordum, yoksa daha iyi hazırlanırdım. Özür dilerim."

"Hadi sadece... Bilirsin..." Derin bir iç çekti. "Korunma gerektirmeyen bir şey yapalım."

"Yapamam," dedi. Dudaklarını onun boğazına bastırdı. "Eğer tenine biraz daha yaklaşırsam, eğer seni tadarsam aklımı kaybedip içine girip beynimi uçuracağım. İstesem de istemesem de. Çok ateşliyim. Bu tarafta kontrol yok."

"Colin, bunu bana gerçekten yapıyor olamazsın! Bunu sen başlattın!"

"Biliyorum. Biliyorum. Düşünmüyordum, sana yakın olduğumda bu çok oluyor. Ama geri döneceğim Jilly ve beklediğime geçecek."

"Ama seni itiyor olmalıydım!" dedi.

Onun dudaklarına karşı kıkırdadı. "Seni böyle seviyorum. Tam da olman gerektiği gibisin. Ama durmak zorundayız.... Sadece bir ikincisi..."

"Beni böyle bırakmaya cüret etme." Sonra onun sakallı yüzünü okşadı. "Her şey yoluna girecek. Şansını denemek için ayın iyi bir zamanı ve ertesi sabah yardım var...."

"Çok korkutucu," dedi başını sallayarak. Çok fazla sorun, çok fazla risk. "İlk seferde doğru yapmalıyız." O

onu yavaşça kucağından indirdi. "Hâlâ yürüyebiliyorken gitmeliyim."

Neredeyse nefes nefese kalmıştı, nefesi çok zor geliyordu. Adam eğildi ve onun dudaklarına dokundu. "Seni yakında göreceğim."

Ve bir dahaki sefere seni bırakmayacağım. Git güzel, sıcak, köpüklü bir banyo yap ve... Şey, iyi olacaksın." Sonra gülümsedi.

"Beni böyle bırakıp gidersen, bir daha geri gelmeye zahmet etme!" dedi kaba bir şekilde.

Çenesini kaldırdı, gözlerinin içine derin derin baktı ve "Geri döneceğim. Ve çok memnun olacaksın, söz veriyorum. Bu bir daha asla başımıza gelmeyecek." Tam boyuna göre ayağa kalktı. "Böyle olmasını istememiştim Jilly. Bunu telafi edeceğim."

"Öyle olsa iyi olur," dedi ama bunu daha yumuşak bir sesle söyledi.

Yedi

Denny Jack'e insanların içinde bulundukları durum hakkında ne bilmelerini istediğini sorduğunda Jack şöyle dedi: "En iyisi gerçekte başlamak. Bu şekilde hatırlanacak daha az ayrıntı olur. Tabii bunu gizli tutmak istemiyorsanız -şimdilik sadece Mel ve Vaiz biliyor."

Gizli mi? Denny başını salladı. "Utanmıyorum. Aslında tam tersi. Ama şimdi sen..."

Jack Denny'nin omzuna güçlü bir el koydu ve şöyle dedi: "Sürprizler arasında bu en iyilerinden biri. Eğer bir pişmanlığım varsa, o da hiç bilmediğim, sana babalık yapamadığım içindir. Bunun için uzun süre kendimi kötü hissedeceğim."

"Eğer şimdi iyi bir ilişkimiz olacaksa, bunu bırakman gerekecek. Bu konuda üzgün değilim. Annem benim için elinden geleni yaptı. Elinden geldiğince beni korudu. Beni uyardı - yirmi yıl sonra beş yıl sonra bile, babam olan denizcinin yirmi yaşındayken tanıdığından çok farklı bir adam olabileceği gerçeği. Bunu hepimiz biliyoruz Jack.

Savaşlar falan vardı - bazı erkekler başa çıkabilir, bazıları çıkamaz. Bana hamile kaldığımda birlikte olduğu adamın, yani DNA'sına sahip olduğum adamın, onu tanıdığına çok sağlam bir adam olduğunu bilmenin keyfini çıkarmamın en iyisi olacağını düşündüğünü söyledi. Gurur duyabileceğim biri." O

biraz gülümsedi. "Bunu bilmek güzeldi. Ama seni aramaya gitmemin onun oyun planının bir parçası olmadığını biliyorum."

"Babamı aramam gerekecek," dedi Jack. "Şu anda yetmiş dört yaşında...."

"Sanırım bunu bana.... tatillerde Sacramento'ya gitmeden önce Tatil için Sacramento'ya gitmeden önce..."

"Sağlığı mükemmel," dedi Jack. "Ama buna rağmen, sizi aileden biri olarak tanımak için benim sahip olduğumdan daha az zamanı var."

Denny bir kahkaha attı. "Benim hiç ailem olmadı, hele şu anki akrabalarımın sayısı hiç olmadı! Yani, küçükken büyükanne ve büyükbabam vardı ama onları zar zor hatırlıyorum. Ailen bu konuda ne düşünecek? Benim hakkımda? Yani, hiçbir şey istemediğimi tamamen anlıyorsun, değil mi?"

"Elbette evlat," dedi Jack. "Mel tüm bunları bir kan testiyle doğrulamamız gerektiğini düşünüyor."

"Elbette. Bunu yapabilirim. Ne zaman?"

"O konuya da geleceğiz. Şu anda bence daha fazla acil konular. Zaten arkadaş olsak da, şimdi birbirimizi tamamen farklı bir düzeyde tanımak zorundayız."

"Bunu nasıl yapacağız?" Denny sordu. "Balık tutuyor musun?" Jack bilmek istedi.

Denny omuz silkti. "Birkaç kez olta attım...." "Bu balık tutmak değil. Bir sonraki izin günün ne zaman?

Jillian Farm?"

"İstedğim herhangi bir gün," dedi.

"Bir gün isteyin. İşte o zaman sana gerçek balıkçılığı öğretirim. Sinekle balık tutmayı. Bir çift erkeğin birbirini daha iyi tanması için düşünebileceğim en iyi yer orası."

Denny gülerek, "Kulağa hoş geliyor," dedi.

"Ama babamı arayacağım," dedi Jack. "Sonunda beni cezalandıramayacağı kadar büyüdüğümü mü düşünüyorsun?"

Jillian'ın seks yapmak için bir randevusu vardı ama ne zaman ve nerede olacağını bilmiyordu.

Colin'i gördükten sonra ertesi gününü Arada bir yanaklarının ısınıldığını hissedirdi. Sadece arka verandasında işi bitirmeye çok yaklaştı ve işi bitirmediği için Colin'e bağırıyordu. Bir kadın bunun için özür dilemeli mi? Ve tam olarak ne

İfadeler nasıl olacak? "Böyle vahşi, talepkar, kolay bir kadın olduğum için özür dilerim?"

Hayatında daha önce hiç kendini ana yemek gibi sunmamıştı. Asla. Ve tüm bunları bir erkek arkadaşına ya da ilişkiye ilgi duymadığını belirttikten sonra! Seks yapmadı mı? bir ilişki oluşturabilir mi? Tanrı aşkına!

Çok fazla partneri olmamıştı ama her birini kendisi için çalışır hale getirmişti. Her zaman ilişkinin kalıcı olacağına dair kesin beklentileri vardı, yoksa bu kadar ileri gitmezdi. Kurt onu takip ettiğinde, sonunda pes etmeden önce birkaç ay direndi ve gerçekten de daha uzun süre direnebilirdi.

Ama Colin'le? Muhtemelen öptüğü en ateşli adamdı ve burada farklı beklentiler içindeydi.

-Hiçbir beklentileri olmasın diye!

Ama daha önce Colin gibi bir adamla hiç karşılaşmamıştı. Onunla ilgili bir şey onu çılgınca istemesine neden oldu.

"İyi misiniz Bayan Matlock? Jillian?" Denny sordu. "Ha?" dedi kadın, dönüp ona bakarak. Jillian, Denny'nin Seraya başka bir düz tohum kabı. "Ne?"

"Kendini iyi hissediyor musun diye sordum. Biraz, ne bileyim, kızarmış görünüyorsun. Ve çok sessizsin."

"Üzgünüm, konsantre oluyorum," dedi ve tohum kaplarından daha fazlasını işaretledi. "Yine de kendimi iyi hissediyorum." Aslında kendini tahrik olmuş hissediyordu. Ne zaman Colin'in onu kucağına alacağını, üzerine çıkıp ereksiyonunu iteceğini düşünse, külotunun içinde yeni bir elektrik çarpması oluyordu. Bu heyecan verici olduğu kadar kafa karıştırıcıydı da.

-Jillian zamanında pek çok çekici erkekle birlikte olmuştu ve arzusun yükselen ateşini ilk kez hissetmiyordu ama hiç bu kadar çok, bu kadar hızlı ve bu kadar güçlü olmamıştı. İşte Colin'le aramızda çılgın bir kimya var.

Ya geri dönmenin kendi yararına olmadığına karar verirse? Davranışlarından sonra?

Colin'le ilgili tüm bu durum onun aşına olduğu bir dünya değildi. Onun dünyasında insanlar telefon numaralarını değiş tokuş ederlerdi ve eğer bir adam seninle ilgileniyorsa, ona

kartvizit, e-posta adresi ve ofis numarası. Arka verandadaki aç bir kedi gibi onun peşinden gitmediniz ve sonra da sonuna kadar gitmediği için ona bağırmadınız! Ona nasıl ulaşacağını ya da nerede yaşadığını bile bilmiyordu. Ona ulaşmanın tek yolu randevu almadan evine gitmekti.

"Aklımı tamamen kaçırmışım," diye mırıldandı.

"Ne dediniz Bayan Matlock?" Denny sordu.

"Tamamen aklımı kaçırmışım.... Purple Calabash yetiştirebileceğimi düşünmek. Ve, İsa aşkına, lütfen bana Jillian der misin! Ya da Jill!"

Adam ona güldü. "Elbette, Jillian. Ve eğer biri yetiştirebiliyorsa, bahse girerim sen de yetiştirebilirsin. Biliyor musun, söylemek istediğim bir şey var."

Ona doğru döndü. "O nedir, Denny?"

"Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Buradaki işi seviyorum - sanırım böyle söylenebilir. İşin içinde gibiyim. Umarım fideler filizlendiğinde, meyveler geldiğinde bana hâlâ ihtiyacınız olur."

Bunun üzerine mutlu bir şekilde gülümsedi. "Bu hoşuma gitti. Elimden geldiğince seni meşgul edeceğim. Her şey bitkilere bağlı."

"Bunu anlıyorum - eğer güçlü bir şekilde gelmezlerse, işe yaramıyor demektir."

"Hepsi bu kadar."

"Başka bir şey daha var," dedi. "Senden yaklaşık sekiz yaş daha genç olduğumu biliyorum ama-"

Sertleşti. Ciddileşti. "Benden seni evlat edinmemi istemeyeceksin, değil mi Denny?"

"Hayır," dedi gülerek. "Seni akşam yemeğine götürebilir miyim diye merak ediyordum. Sadece Jack'in yerine, ama buralardaki en iyi yemek orasıdır."

Birdenbire içine soğuk bir his doldu. "Asla yapamayız," dedi, belki de kastettiğinden biraz daha sert bir şekilde. Derin bir nefes aldı; bu genç adam tanıdığı entrikacılardan en uzak olanıydı. "Eğer Jack'in evinde birlikte yemek yiyeceksek, ki bunu yapmak isterim, o zaman

Dutch. Benim için çalışıyorsun. Seninle çıkarak seni istismar etmiş olurum."

"Ciddi misin?" diye sordu gülerek.

"Kalp krizi gibi," dedi kadın.

"Vay canına," dedi. "Ben bunu istismar olarak görmezdim. Bir tür mucize olarak görürdüm. Ama bunu gerçekten bir randevu olarak düşünmüyordum, Jillian. Daha çok bir teşekkür olarak düşünüyordum. İş için, iş için."

Pes etti; o da gülümsedi. "Sen en iyi adamsın," dedi.

"Tamam, işte sana bir sır. Bunun için iyi misin? Bir sır mı?"

"Dilimi koparmak zorunda kalacaklar," dedi.

"Biriyle görüşüyor gibiyim."

"Dur tahmin edeyim. Ressam mı?"

"Neden böyle bir şey söyledin?" diye sordu, elleri kalçalarında.

"Bilmiyorum. Aklına başka kimse gelmediği için mi? Ama sen istemezsen kimseye söylemem."

"Bu gündelik..." Jill kendinden emin bir şekilde konuştu.

"Gayri resmi. Bu yüzden 'sayılır' dedim ve senin tahmin etmeni hiç beklemedim...."

"Söylemeyeceğim. Ama o geldiğinde biraz mutlu olduğunu fark ettim." Oh, mutluluk ona dokunmadı, diye düşündü. Çılgın, sıvı, vahşi ve talepkârdı - tam bir beden dışı deneyim. Mutlu'nun ona yaptığı buydu.

Denny kendi şakasına sırtarak, "Eğer ressamla işler yolunda gitmezse bana haber ver," dedi. "Ciddiyim, Bayan...Jillian, sadece sosyalleşiyordum. Evlenme teklif etmeyi falan planlamıyordum. Sadece daha fazla dışarı çıkarsan iyi olur diye düşündüm." Sonra gülümsedi. "Bilirsin işte, şehirde takıl."

"Sorun değil. Sanırım niyetini yanlış yorumlamışım. Çünkü bir numaralı kural, patronunla çıkmaktan kaçamazsın."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim. İtiraf etmeliyim ki patron olayını beklemiyordum, yaş olayını bekliyordum."

"Eh, o da var," dedi. Ve sonra, çok sevimli bir genç adam ve çok çalışkan olduğu için, "ama yaşına göre olgunsun" diye ekledi.

Göğsü kabardı ve gözleri parladı. "Teşekkür ederim, Bayan Matlock. Siz de öyle."

Bunun üzerine ona bir avuç gübre fırlattı.

Temelde bir çiftçiyseniz ve yepyeni potansiyel sevgilinizin ne zaman ziyarete geleceğinden emin değilseniz, kiri ve pası temizlemek için ne zaman duş almanın uygun olacağını bilmek zordur. Artık güneş daha geç battığı için Jillian bahçede daha uzun bir gün geçirmek istiyordu ama Colin'in habersiz gelme ihtimalini göz önünde bulundurarak Denny'yi ve sonra duşa atladım.

Dizlerinin üstünü tıraş etti, umutsuz ve bariz bir hareketti. Tüm vücuduna losyon sürdü, saçlarını gür ve yumuşak olması için fönledi, hatta biraz makyaj yaptı. Ama giyindiğinde rahat bir eşofman giymişti; yumuşak, temiz, pudra mavisi bir takım. Kabarık terliklerini giydi. Hizmetçinin odasından çıktığında, adam oradaydı, koltuğunda oturmuş, ayaklarını yukarı kaldırmış, bir tohum kataloğunu karıştırıyordu. Ellerini kalçalarına koydu ve bir iç çekti.

"Duş sesini duydum ve sizi korkutmak istemedim," dedi. "Ama benim gibi insanları dışarıda tutmaya gerçekten kararlıysan, her zaman kilitler vardır." Onu dışarıda tutmaya kararlı değildi! Hiç kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişi ve

Bunu yüzüne yansıtmamaya çalıştı. "Geri dönmene biraz şaşırdım," dedi. "Dün gece bana ne oldu bilmiyorum. Sana karşı pek nazik olduğumu sanmıyorum."

Kataloğu bir kenara fırlattı. "Bir kadın onu tatminsiz bıraktığım için bana cehennemini yaşıtıyorsa, bunu çok ciddiye alırım." Kendini sandalyeden kaldırdı. Kadın kızardı ve adam kıkırdadı. Sonra dedi ki, "Bu yatar koltuğu neden sevdiğini anlayabiliyorum.

-Güzel bir sandalye. Yemek yedin mi?"

Kadın başını salladı.

"Seni yemeğe çıkarmamı ister misin?" diye sordu.

Dişlerini sıktı ve gözlerini kısıtırarak kapattı. Gözlerini açtığında onu sırtıırken ve kendisiyle dalga geçerken buldu. Kaşıntını kaşımadan önce seni besleyeyim mi? Kahverengi sakalına rağmen bembeyaz olan dişleri onu neredeyse öldürüyordu.

"Kadınlarına çok fazla yatırım yapmıyorsun, değil mi Colin?" diye sordu.

"Oh, Jilly, onlara sahip olduğum her şeyi veriyorum. Ne yapmak isterdim biliyor musun?" diye sordu ona. "Çatıya çıkıp oradan gün batımını seyretmek istiyorum. Var mısın?"

Ona küçük bir gülümseme gösterdi. "Orayı çok seviyorum. Sonsuza kadar görebiliyorsun, neredeyse okyanusa kadar."

"Beni çatıya çıkar Jilly," dedi, sesi kısık ve gözleri parlıyordu.

Tırmanış üç katlıydı ve son merdiveni çıktıklarında onun arkasından hafifçe inlediğini duydu. Omzunun üzerinden baktı. "Tamam mı?"

"Bunu daha fazla yapmalıyım," dedi. "Bacağım hala sertleşiyor ve bazen gerçekten güçlü olmuyor. Ama sana ayak uyduruyorum."

"Adımlarına dikkat et, çatıdan düşersen yapabileceğim pek bir şey yok." Ama tehlikeli bir çatı değildi - düzdü, yaklaşık altıya on iki ölçülerindeydi ve on sekiz inç yüksekliğinde, dekoratif, dövme demir bir bordürle çevriliydi. Eğer bu ev 1800'lerde deniz kıyısında inşa edilmiş olsaydı, bir kaptanın karısı çatıya tırmanıp ufku taradı, yelkenlilerin görünmesini ve erkeğinin ona dönmesini bekledi.

Colin tepeye ulaştığında şapkasını çıkardı, elini başının üzerinde gezdirdi ve "Tanrım" dedi. Tam daire döndü ve manzarayı seyretti. "Bu hayal ettiğimden de iyiymiş."

"Yüksekte olmayı seviyorsun," dedi.

"İronik olarak, o kadar da değil. Yükseklikten biraz korkarım. Pek çok pilot öyledir. Uçmayı severiz ama uçurumların kenarlarına yakın durmayı sevmeyiz. Yine de bu iyi bir şey. Bir bakıma güvenli hissettiriyor." Aşağı indi, çatıya oturdu.

"Buraya gel," dedi. Ve o oturduğunda, onu çekti

Uzun bacaklarının arasında, dizlerini kaldırmış, sırtını göğsüne dayamış, kollarını beline dolamıştı ve yüzleri sahile, gün batımına dönüktü. "Bak, bu çok güzel. İyi fikirlerle doluyum."

"Burada oturuyorum ve kız kardeşimle cep telefonundan konuşuyorum," dedi ona. "Evin birinci katında ve dışarıdaki ağaçlar yüzünden bağlantı zayıf. Ama burada iyi. Ve burayı seviyorum, özellikle de gün doğumu ve Gün batımı." Omzunun üzerinden ona baktı. "Seni ilk kez buradan gördüm."

"Bu yüzden burası tamamen temizlendi.... buraya çok geliyorsunuz."

"Buraya oturabilmek için süpürdüm. Sadece sandalye getirmeye fırsat bulamadım."

Saçlarını boynundan çekti ve dudaklarını oraya koydu. "Hmm. Güzel," dedi. Bir eli gömleğinin altına kaydı. Boynunu emdi ve aynı anda çıplak bir göğsünü kavradı. "Hmm," dedi. "Daha da güzel. Fazla giyinmediğine çok sevindim."

Hafifçe güldü, sonra göğüs ucuna yumuşak bir çimdik attı ve zevkle nefesi kesildi. Ona karşı daha da geriye çekildi.

"Bana bir iyilik yap, Jilly," diye fısıldadı. "Benim için şu botların bağını çöz."

"Önce bana burada ne olacağını söyleseniz iyi olur," dedi.

"Ne istersen," diye cevap verdi kısık sesle. "Ne istersen."

"Evin tepesinde mi?"

Diğer eli gömleğinin altına girdi ve her iki eliyle bir göğsünü tuttu. "Batan güneşle birlikte mi?" diye sordu. "Güzel ve kolay, güzel ve yavaş, güzel ve aklını kaçırmışken mi?"

"Bu biraz çılgınca!"

"Düşmeyeceğiz, küçük bir çit var. Ve senin biraz deli olduğun izlenimine kapıldım." Onun boynunu tekrar öptü. "Benden daha evcil değilsin."

"Ama bunu hiç bilmiyordum," dedi. "Çok muhafazakâr olduğumu sanıyordum." Sonra inledi ve elini botlarının bağcıklarını çözdü ve gevşetti. Birinin burnunu diğerinin topuğunu itmek için kullandı ve sadece bir saniye içinde her iki bot da arkasında, yolunun dışında duruyordu. Bir elini boynunun arkasına götürdü, tişörtünü topladı ve başının üzerine çekti. "Yaralıyım, Jilly. Seni şaşırtmadan ve korkutmadan önce görmelisin. Seni soğutabilir."

Adamın ellerini göğüslerinden çekmesinden nefret ediyordu ama onları kenara itti ve ona doğru döndü. Önünde, bacaklarının arasında diz çökmüş, topuklarının üzerinde geriye doğru otururken şunları gördü yara izi. Korkunç değildi ama belliydi. Bu Cildinin dokusu pürüzlü ve renksizdi, dalgalı gibiydi. Boynundan aşağıya, omzuna, kolunun üst kısmına, sırtının üst kısmına ve göğsünün üst kısmına doğru uzanıyordu. Ayrıca birkaç dövme vardı. -Sol kolunda dekoratif bir kol bandı, bazı Asyalı Göğsünün sağ tarafında bir yazı vardı. Yara izi tam yazının olduğu yerde duruyordu. Küçük elini çok hafifçe, çok dikkatli bir şekilde derinin üzerinde gezdirdi.

"Bu korkutucu değil, Colin. Hala acıyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Bacağım bazen sertleşiyor ve dirseğim beni deli ediyor ama her geçen gün daha iyiye gidiyorum. Sevişebilecek kadar iyileştim." Sonra elini onun boynuna doladı ve ağzını kendi ağzına çekti, dudaklarının üzerinde yavaşça, derinlemesine, sıcaklık ve tutkuyla hareket etti. Onu dudaklarından kavrarken, bir elini eşofmanının arkasından aşağı kaydırarak poposunu yumuşak ve tatlı bir şekilde okşadı. Sonra tişörtünü çekip başının üzerinden kaldırdı ve onu bakışlarına çıplak bıraktı. Nefesini içine çekti. "Harikasin."

Ona güldü. "Sanırım ortalama biriyim."

Ona doğru eğildi ve bir meme ucunu dilledi. "Hmm, benim kitabımda değil. Nefesimi kesiyorsun, o kadar güzelsin." Gömleği hâlâ avucunun içindeydi ve silkeledi. Etrafına uzandı ve gömleği arkasındaki çatiya yayarak onu sırt üstü yatırdı. Sonra üzerine eğildi ve göğüslerine

çok daha ciddi bir ilgi var. "Hiçbir şey, burada ortalama bir şey yok. Tadın hatırladığımdan daha güzel. Tanrım, seni çok istiyorum."

"Peki bu sefer hazır mıyız?" diye sordu biraz soluk soluğa.

"Ve mümkün," dedi, arka cebine uzandı ve küçük, kare, folyo bir paket çıkardı. Kızın eline tutuşturdu. "Ve güvenlikten sen sorumlusun."

"Önce güvenlik," dedi prezervatifi kabul ederken.

Bacaklarını ayırdı ve kendini onun üzerine indirdi, ağzını onun ağzına dayadı, ereksiyonunu ona sürttü bacaklarını ayırdı. İnledi. "Aman Tanrım... Umarım acelen vardır."

Bir elini vücutlarının arasına doğru uzattı, sadece Pantolonundaki şişkinliğin üzerinde gezdirerek ondan bir inilti daha çıkardı.

"Tatlım," dedi gergin bir fısıltıyla. "Ben gerçekten Bu pantolonu çıkarman lazım." Konuşurken eşofmanını çekiştiriyordu. "Gerçekten. Ve gerçekten çabuk."

"Bu sadece işleri daha da zorlaştıracak. Daha hızlı."

"Bebeğim, daha fazla zorlaşamaz. Ve biraz daha hızlı gitmemiz gerekecek. Tüylerim diken diken oldu. Beni cidden tahrik ediyorsun."

Ona direnmedi; eşofmanlarını indirmesine, dizlerinin üzerinden çekip çıkarmasına izin verdi. Onları arkasına fırlattı ve alacakaranlıkta ona baktı, çıplak görüntüsü nefes alış verişini hızlandırdı. "Dostum," dedi, büyük bir eli yumuşak bir okşamayla kasıklarını kapladı, parmaklarından biri yumuşak, nemli kıvrımlara kaydı. "Güzel. Oh, çok iyi..."

Pantolonunun çitçitına uzandı, fermuarı buldu ve aşağı çekti, elini kısa bir dokunuş için içeri kaydırды, ama sonra klitorisinin üzerindeki parmakları neredeyse aklını kaybetmesine neden oldu ve ona doğru eğilerek geri yattı.

Onu vücuduyla sardı ve ağzını tüketen bir öpücükle yuttu, diliyle ağzının içinde dolaştı, diliyle oynadı ve sonra bir yol yaladı

Vücudundan aşağı iniyor, ağızıyla göğüslerini okşuyor, karnının üzerinden aşağıya doğru öpüyor, bacaklarını ayırıyor ve diliyle göbeğine dalıyor, her seferinde zevkle inliyordu. Kadın adamın başını tuttu, kalçalarını adamın yüzüne doğru kaldırdı, adam ona enfes öpücüklerle işkence ederken kendi çaresiz seslerini çıkardı.

Sonra durdu ve ağızını onunkine doğru kaldırdı. "Tadın harika. Seninle sarhoş olabilirim. Saatlerce orada kalmak istiyorum."

"Umm," diye inledi. "Tamam," dedi zayıfça.

Kıkırdadı ve elindeki folyo paketi çekti. "Artık güvenlikten sorumlu olmayacaksın, dikkatini vermiyorsun."

"Çok dikkat ediyorum," diye fısıldadı ama gözleri hiç açılmadı ve ona doğru uzanıyordu. "Oh Tanrım." İç çekti. "Acele et."

"Şu anda tek derdimiz acele etmek," dedi. "Jilly, senin içinde olmak zorundayım. Bana hazır olduğunu söyle...."

Ve sonra onun, tek kolunun gücüyle kendisini üzerinde tuttuğunu, tam merkezini nazikçe yokladığını hissetti.

"İyi misin tatlım?" diye sordu fısıltıyla.

"Tamam..." Ona dokunmak, onu sarmak, ona yol göstermek için elini aşağıya uzattı. Ve fark ettiğinde Uzunluğu ve çevresi, açlıkla iç çekti. Nefes nefese kalabilirdi. Bu, şimdiye kadar eline, vücuduna almadığı kadar büyük bir erkekti.

"Bunun için endişeleniyor musun?" diye sordu ona.

"Endişeli," diye fısıldadı. "Ve bunun için ölüyorum."

"Yavaş ve sakın gitmeye çalışacağız," dedi. "Seni incitmeyeceğim."

Ağızını kendi ağızıyla kapatırken klitorisine birkaç vuruş daha yaptı ve uzun, yavaş, kolay bir hareketle içine girdi, kendini onun derinliklerine gömdü, ona alışana kadar orada tuttu. Sonra hareket etmeye başladı, ilk başta yavaşça, ama dizlerini büküp ona karşı ittikçe daha hızlı, daha sert, daha derin hareket etti. Emmek için kızın ağızını bıraktı.

başını geriye attı, topuklarını içeri çekerek leğen kemiğini ona doğru itti, haykırdı ve adam bunu hissetti, tüm leğen kemiğinin kasılmaya, titremeye, titreşmeye başladığını ve onu sıcak bir sıvıyla ıslattığını hissetti.

"Ah, tatlım," diye fısıldadı onun dudaklarına. "İşte bu, işte bu...."

Bir büyük eli küçük poposundayken onu sıkıca kendine doğru tuttu, orada olabildiğince uzun süre asılı kaldı ve ne zaman

Onun tamamlandığını hissettiğinde, kendini bırakarak birkaç sert ve uzun vuruşla ona vurdu. Şok ve şaşkınlık içindeyken, kadın tekrar boşalmaya başladı ve bunun verdiği zevk onu bir sonraki evrene uçurdu. Bu konuda, onun ne kadar özgür ve güzel olduğu konusunda mükemmel bir şey söylemek istedi ama bunun yerine tek söyleyebildiği bir dizi inleme, homurtu ve minnettar, anlaşılmaz sesler oldu. Tüm bunların sonunda, nefesi kesilmiş bir halde, "Tanrım. Çok tatlı. Çok tatlı!"

Kollarında tamamen gevşedi, başı sallanıyordu, gözleri kapalıydı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Kollarını omuzlarının altından geçirdi ve onu kaldırmaya çalıştı ama başı geriye düştü. Adam usulca kıkırdadı, dudaklarını kadının açıkta kalan boynuna dokundurdu ve sordu: "Tamamen bilinçsiz mi?"

"Belki," diye fısıldadı. "Ohhhh..."

"Hadi seni giydirelim," diye mırıldandı öpücükler arasında. "Henüz değil. Bir dakika içinde." Ve sonra leğen kemiğini

Onu olduğu yerde, tam içinde tut.

"Güneş batıyor. Üşümeni istemiyorum." "O zaman olduğun yerde kal, ben de üşümeyeyim."

"Jilly, Jilly, biraz açgözlüsün."

"Ben olsaydım sen de olurdun...." Çekip gitti, eğilmiş dizlerinin arasında topuklarının üzerinde otururken, "Awww..." dedi.

"Seni daha sonra tekrar uyutacağım," dedi. "Bu gece seni eve götüreceğim."

"Neden?" dedi, doğrulmaya çalışarak.

"Çünkü benim bir yatağım var."

"Yemeğiniz var mı?"

Başını salladı. "Süslü bir şey değil ama yemek."

"Akşam yemeği için bana kahvaltı hazırlayabilirsin."

Arkasına uzandı ve tişörtünü kaptı. Onun için tuttu omuz silkti. Sonra etrafına bakındı. "Nerede bu eşofmanlar..."

Alacakaranlıktı ve ikisi de ellerini çatıda gezdirerek giysi arıyorlardı. Sonunda Colin o küçük on sekiz inçlik ferforje çitin üzerinden eğildi ve "Uh-oh."

Jillian küpeştenin üzerinden eğildi ve arabanın çatısında ikinci kattaki güneşlenme odasında bir erkek botu, bir erkek tişörtü, bir kovboy şapkası, bir kadın pofuduk terliği, bir çift pudra mavisli eşofman altı ve bir küçük, altın rengi, folyo paket, açık ve boş. Colin'e baktı. "Bu hemen hemen tüm hikâyeyi anlatıyor."

Jillian çatıdaki deneyiminin bu kadar tatmin edici olmasının onu bir süre daha tutacağını düşünebilirdi. En azından akşam yemeği yiyebilecek kadar. Ama hayır. Colin onu ormanın derinliklerine, kulübesine götürdüğünde, onu yeniden istemekten deliye dönmüştü. Ve Onu belinden kavrayıp usulca yatağına doğru çekişine bakılırsa, o da aynı ıstırap verici durumdaydı.

Jillian hayatında hiç böyle bir sevişme yaşamamıştı. Sanki onun vücudunu ve ihtiyaçlarını sonsuza dek biliyormuş gibiydi. Onu çılgına çevirdi, söylediği gibi yalvarttı ve onu iliklerine kadar sarsan şaşırtıcı bir dizi orgazm yaşattı. Kadın yine nefes nefese onun kollarına yığıldı; adam yine gururla kıkırdadı.

Sonra bir duş, ardından biraz yemek geldi. Sonra dedi ki, "Beni eve götürsen iyi olur."

"Neden? Evde daha iyi bir anlaşman mı var? Yatar koltukta tohum katalogları mı yoksa çıplak, hazır ve bana ihtiyacın olduğunda hemen yanında olan ben mi?"

"Zorlayıcı bir argüman oluşturunuz...."

Onu kendine çekti ve "Bu gece benimle uyu Jilly. İki şey için söz veriyorum: Bütün gecelerini bana ayırmanı sağlamaya çalışmayacağım."

"Bu bir sözdü. İkincisi ne?"

"Sana bir yatak almam gerekecek. O koltukta yapabileceğimi sanmıyorum ve çatıya da çıkmayacağım. tekrar...."

Bu yüzden onunla kaldı. Etrafında kıvrılmış bedeninin sıcaklığıyla derin, mışıl mışıl uyudu ve Gece, adamın ellerinin onu nazikçe okşadığını, okşadığını hissederek uyandı ve yuvarlanıp ona açıldı. Tam, hızlı, çok katmanlı, zevkin rengiyle zengin bir şekilde açan bir gül goncası gibiydi ve Tatminin doluluğuyla derinlere daldı. Adam kadının dünyasını temelinden sarsmıştı. Daha da iyisi, adamın titreyip zevkten inlemesine bakılırsa, kadının da onunkini sarstığı açıktı.

Jillian, Colin'le yaşadığı deneyimin, bildiği diğer yakın deneyimlerden çok farklı olduğunun farkındaydı. Normalde bir erkekle tanışana kadar kendini savunmasız ve güvensiz hissedirdi.

bir süredir yakındı. Neredeyse hiç tanımadığı Colin'in yanında kendini tamamen güvende ve korunmuş hissediyordu. Ve genellikle güvenmesi ve çekingenliklerini bırakması biraz zaman alsa da, ondan hiçbir şey saklamadı. O bir

Kendi sesinin gücüyle şaşırmış, kendini bırakmış bir şekilde haykırıyordu ve onun boğuk, hışırtilı sesi

Onu cesaretlendirmek.... kendini bırakmaya teşvik etmek Her şeye izin vermek için

Git.

Onunla ilk gecesi idi ve onu daha iyi tanıyana kadar kendini tutmak yerine, kendini onun vücudundan aşağı kayarken ve onu ağzına çekerken buldu. Elleri saçlarında, içinden gelen zevk hırıltısı içinde derin bir ihtiyacı besliyordu ve buna bayılıyordu. Ve bu kadar ileri itildiğinde

itilebildiği kadar, onu yukarı çekti, tek bir ustaca hareketle ters çevirdi, korumasını uyguladı ve onu aldı; onu daha önce hiç keşfettiğini hatırlayamadığı yüksekliklere götürdü.

Tamamen gevşek ve doluydu, ruhuna kadar beslenmişti. Ve sevgilisinin kollarında daha önce hiç uyumadığı gibi uyudu. Şafak sökerken gözlerini açtığı anda onu kendisini izlerken buldu, saçlarını nazikçe alnından uzaklaştırıyordu. Ona kısa bir öpücük verdi. "Jilly, sanırım bu hayatımın en güzel gecesi idi."

Ellerini onun yanaklarına koydu. "Teşekkür ederim, Colin. Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim."

"Bir şeyimiz var, sen ve ben."

Parlak bir şekilde güldü. "Birkaç kez bir şeyler yaşadık. Sen hiç yorulmaz mısın?"

"Seninle değil. Tam doydüğümü sandığım anda sana dokunuyorum ve açlığımı yeniden hissediyorum. Sabah oldu, kalkmalıyız."

"Biz..."

"Beni bir kez daha alabilir misin?" diye sordu, parmağını dudaklarında gezdirerek, çok fazla öpüşmekten dolgunlaşmış ve pembeleşmiş dudaklarında. "Nazik olacağıma söz verirsem sadece bir kez daha?"

"Belki sadece bir kez daha," diye fısıldadı, parmağını ağzına götürüp emerken. Parmağını bıraktı ve "Çok nazik olmana gerek yok...." dedi.

Nefesi kesildi ve inledi. "Bebeğim, aklımı başımdan alıyorsun."

"Ve diğer şeyler," dedi gülerek.

Ama o gülmüyordu; daha geldiğini bile görmeden içine girmiş, onu sallıyor, yutuyor, mutlak sınırına kadar zorluyor, onunla birlikte saf, kör edici zevkin tatlı sonrasına düşüyordu. Nefesini tuttuğunda söyleyebildiği tek şey, "Oh... Colin!" oldu.

Sekiz

Jillian, o gece ne yapacağını düşünmemiştii bile. giysiler, ayakkabılar ve diğer eşyalarla başa çıkmaya çalışıyordu, ama görünüşe göre Colin başa çıkmıştı. Birlikte geçirdikleri ilk geceden sonra onu eve götürdüğünde, güneşliğı içeriden inceledi ve birkaç çatı penceresi buldu. Daha sonra bir A-çerçeve merdiven, tornavida ve yapabilirim tavrıyla geri geldi; bir tavan penceresini çıkardı, merdivene çıktı ve kafasını delikten içeri soktu, uzun saplı bir süpürgeyle çatıya uzandı ve mahsur kalan eşyalarını geri aldı.

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim," dedi. "Bunu düşünemeyebilirdim."

"Sorun değil. Bu çizimleri gerçekten çok beğendim ve kürklü terliklere bağlı olduğunu biliyorum." Veda öpücüğü için çenesini kaldırdı. "Bu gece kulübeme gelir misin?"

"Beni uzak tutamazsın."

Güneş battığında ve gün bittiğinde Jillian kendini Colin'in ormandaki kulübesine doğru sürmeye başladı. Colin'in her sabah ona o gece tekrar gelip gelmeyeceğini sormasına çok minnettardı çünkü onunla yatmanın o kadar mükemmel olduğunu ve her gece onun kollarında olmak istediğini ona nasıl itiraf edeceğinden emin değildi. Ona bunu asla yaşatmadı; her zaman onu yanında ne kadar çok istediğini söyledi.

"Uykunda konuşuyorsun," diye bilgilendirdi onu. "Yok artık!"

"Turba yosunu.... malç.... isli saksılar.... makaslar hakkında mırıldanıyorsun. Bu benimle, seksle ya da benden ne istediğinle ilgili değil.

ama bahçeniz hakkında." "Gücenmiş mi hissediyorsun? Küçümsenmiş mi?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Çünkü bilincin yerindeyken bana ne istediğini, neye ihtiyacın olduğunu, nasıl hissettiğini, bana ne yapacağını haykırıyorsun. Tatlım, ben küçümsenecek bir şey değilim. Tekrar ve tekrar ve tekrar."

İlk gecelerinden dört gün sonra Jillian'ın evine bir yatak getirilmiş ve alt kattaki yatak odasına yerleştirilmişti. Colin ona bir yatağı olmasını sağlayacağını ilk söylediğinden beri bundan bir daha söz etmemişti. O öğleden sonra sorumluluğu Denny'ye bırakıp çarşaf ve yiyecek almak için Fortuna'ya doğru yola çıktı. Yatağın teslim edildiğini öğrenince vaftiz etmeye yardıma gelecek miydi?

O yaptı.

Her sabah geceyi nerede geçireceklerine karar veriyorlardı. Bazen büyük, eski Viktoryen evde; bazen de dere kenarındaki küçük kulübede. Geceleri uzun ağaçların arasından süzülen ay ışığıyla ve şafak vakti su içmek için kulübeye yaklaşan yaban hayatıyla o dereyi çok severdi.

"Hayatımda hiç bu kadar çok seks yapmamıştım," diye itiraf etti ona. "Yürüyebildiğime şaşıyorum."

"Komik, her zamankinden daha iyi yürüyorum," dedi.

Ona çok ilginç gelen şey, hayatında hiçbir ilişkide kendini bu kadar güvende hissetmemiş olmasıydı ve muhtemelen en savunmasız hissetmesi gereken de oydu. Bu ilişkiye fiziksel olarak tahrik oldukları için girmişlerdi, bunun her ikisinin de sonraki hayatlarını planladıkları kısa bir zaman dilimi olduğunu biliyorlardı - birbirlerini içermeyen hayatlar. Adam vahşi hayvanlar ve belki de başka bir ülkede sinirli bir uçuş işi bulmaya gidiyordu; kadının tek ihtiyacı biraz yaşam alanı ve bolca bahçe iken altı yatak odalı bir Viktoryen'de daha fazla zaman geçirmesi pek olası değildi. Geçiciydi ama yine de çok güvenli, çok kalıcı hissettiriyordu.

Birkaç hafta boyunca kartlarını oldukça kapalı oynadı ve bahçecilik faaliyetlerini geliştirmeye odaklandı. Bahçesine sulama sistemi kurdurdu.

taşınabilir seralar kurdu, Dan Brady'nin önerdiği türden yetiştirme ışıklarını satın aldı ve Denny'ye yardım etmesi için ona para ödedi.

onları çalıştırdı. Denny, Dan'in Victorian'dan kablo döşemeye alternatif olarak önerdiği jeneratörleri aldı ve birlikte çalıştırdılar.

Gündüzleri o bahçeyle uğraşüyor, Colin de resim yapıyordu. Geceleri birlikte yemek yiyor, sonra birbirlerinin kollarına uzanıyor, bazen çılgınca sevişiyor, bazen de birlikteliğin rahatlığının tadını çıkarıyorlardı.

Nisan ayında filizler topraktan çıktı ve tohum kaplarında belirdi - güçlü filizler. Onlara gülümsedi; onları öptü. Kalbindeki doluluğun onları bir zafer telaşıyla ortaya çıkardığına inanıyordu ve biliyordu, biliyordu ki onlar doyurucu bitkiler olacaklardı. Parmakları toprağa dokunduğunda, hafızasında en güçlü tohumları tutan parmaklardı bunlar.

Hayal edilebilecek en güzel fiziksel aşktı ve tohumların bunu anlatabileceğine inandı ve karşılık verdi. Ve sonra, nihayet, bir çağrı üzerine

"Bir aşk ilişkisi yaşıyorum." dedi.

"Şimdi öyle misin?" Kelly gülerek sordu. "Erkeklere tövbe ettiğini sanıyordum. Çok uzun sürmediği kesin. Kim bu şanslı adam?"

Jillian Colin'i, onunla nasıl tanıştığını ve sanki onun için yaratılmış gibi ona nasıl karşılık verdiğini anlattı. Kelly'ye Colin'in yaz sonunda ayrılmayı planladığını ve nereye yerleşeceğinden emin olmadığını, her şeyin hasada bağlı olduğunu söyledi. Muhtemelen

Sonbahar hasadından sonra seralarını sökecek ve bahçeleri için uygun bir arazi aramaya başlayacak. "Organik mahsullerimin işe yaramasını sağlayabilirsem, bu benim bir sonraki işim olabilir."

"Bekle, bekle, bekle," dedi Kelly. "Aşık mısın?"

"Bilmiyorum. Olmak zorunda mıyım? Daha önce hiç daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. O kadar

uyumluyuz ki neredeyse korkutucu."

"Ama her şey Eylül'de mi bitecek?" Kelly sordu.

"Bu işe hayatlarımızın farklı yönleri gittiğini ve bunun bir bekleme süreci olduğunu bilerek girdik. Ben hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Şimdiye kadar yaşadığım her ilişkide, tüm endişemin geleceğe, nereye gideceğine odaklanmış olması komik değil mi? Bu sefer ise şu anda bulunduğum yere odaklandım. Ve her şey yolunda."

"Ama Jillian, planlarını değiştirecek misin? Ondan planlarını değiştirmesini isteyecek misin? Onu sevdiğini söyleyecek misin?"

Sadece güldü. "Şu anda tek planım, her sabah uyandığımda tüm gün boyunca hayatımdaki en harika adama ve mutluluğuma karşılık veriyor gibi görünen bir sürü fideye sahip olduğumu bilmek. Deli ya da umutlu olabilirim ama yemin ederim ki başlangıçta harika olan resimleri daha da güzelleşiyor. Büyüyorlar da. Ciddiyim."

"Tanrım, sanırım hipnotize edilmişsin. İçebileceğin bir şey yetiştirmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama yerel ürünlerle ilgili tavsiyelerimin çoğunu bir saksı yetiştiricisinden aldım. Bana doğru tohumları nasıl bulacağımı, seraları nasıl sulayacağımı ve çalıştıracağımı söyleyen oydu. O bir çok akıllı bir adam."

"Yattığın kişi o mu?" Kelly'nin nefesi kesildi.

"Hayır," diye güldü. "Yani evet, Colin çok zeki biri, ama bu barda tanıştığım bir adamdı, benimle aynı adam değil. yatmak."

"Tanrım ve Meryem, seni kaçırıp programdan çıkarmam mı gerekiyor?" Kelly sertçe sordu. "Seni tanı mıyordum gibi hissediyorum!"

"Harika değil mi? BSS'deki işimi seviyordum ama buraya gelip parmaklarımı toprağa sokana kadar hayatın bu kadar tatmin edici olabileceğini bilmiyordum. Haftalardır o fare yarışını düşünmedim."

"Ama Colin seni terk ediyor!"

Jillian ciddileşti. "Dinle Kell, bana çok pahalıya mal olan bir alçak, işbirlikçi bir pislik yüzünden haftalarca acı çektim,

Beni tuzağa düşüren, kandıran ve benim olanı, inşa ettiğim şeyi benden alan! Bu iyi, sağlam, harika adamla geçireceğim birkaç ayı Kurt gibi bir ezikle geçireceğim altı yıla tercih ederim.

Colin'in Afrika planları daha benimle tanışmadan önce yapılmıştı ve benim bahçeyle ilgili planlarım çoktan netleşmeye başlamıştı. Düzenleme bu Kelly, böyle olacak - birbirimiz hakkında bildiğimiz ilk şey buydu ve tamamen tartışılmaz. Onu kendime uydurmak için değiştirmeye çalışarak bu kadar mükemmel bir şeyi bozmayacağım. Ben o kadar deli değilim."

Kelly, "Bu büyük bir laf, şimdilik," dedi.

"Ama ben büyüğüm," dedi Jill kendinden emin bir şekilde. "Buraya gelip kendimi test edene kadar ne kadar büyük olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben buna hazırım - bu deneyimlediğim her şeyden daha iyi ve önüme engeller koymayacağım. Bunu yaşayacağım ve her şeyi seveceğim. bir saniyesini bile. Ve şu anda onun da en az benim kadar memnun olduğu konusunda hiçbir şüphe yok. Ve başka ne var biliyor musunuz? Bence ten rengini gerçekten daha iyi yapıyor!"

Colin öğlen saatlerinde aileyi kontrol etmek için Luke'un kulübesine uğradı. Yaklaşık üç haftadır her akşam yemeği davetini reddettiği için zaman zaman uğramayı ihmal etmiyordu. O ve Jillian'ın yapacak başka işleri vardı. her gece. Luke, Shelby ve Luke'un yardımcısı Art'ı mutfakta öğle yemeği yerken buldu. "Bazen çok seviyorum zamanlama," dedi sırtarak.

Shelby gülümsedi ve "Otur da sana bir sandviç yapayım. Ben de senin zamanlamayı seviyorum."

"Kendine ne yapıyordun?" Luke sordu. "Epeydir ortalıkta yoktun."

"Pek değil," dedi omuz silkerek. "Resim yapıyorum. Boyamak için bir şeyler avlıyorum - kamerayla avlanıyorum."

Shelby tam Colin'in önüne bir sandviç koyarken, üst kattaki yatak odasından küçük bir yaygara geldi ve

Brett'e göz kulak ol. Art sandviçini bitirdi ve biraz balık tutmak için kapıya yöneldi. O sırada Luke, Colin'e Cumartesi gecesi birkaç saatliğine bebek bakıcılığı yapıp yapamayacağını sordu.

"Elbette," dedi Colin. "Neye ihtiyacınız var?"

"Shelby'nin ihtiyacı olan şey bu - bahar tatilinde ama Pazartesi okula dönecek. Bir randevu gecesine ihtiyacı var. Çok yakında finalleri için çalışmaya başlayacak ve eğer karımı tanırıysam, sınavlar bitene kadar hava almaya çıkmayacaktır. Tüm bunlar başlamadan önce onu Nehir. Bebekten biraz uzaklaşsın. Bununla başa çıkabilir misin?"

Colin, "Brett'le aramızda bir anlaşma var," dedi. "Ben halledebilirim. Bir sorun çıkmayacak."

"Seni bebekle hiç yalnız bırakmadık," dedi Luke. "Ne yapacağını biliyor musun?"

Colin omuz silkti. "Benim için yaz. İyi olacağız." "Bu akşam yemeğe gelmek ister misin?" Luke sordu. "Teşekkürler, ama bugün öğle yemeğiyle yetineceğim. Meşgulüm."

"Şaka yapmıyorsun. Seni haftalardır neredeyse hiç görmedik!" Colin sadece gülümsedi. "Bu iyi bir şey. Meşgulüm demek.

Üretken olmak."

"Unutmayın, gelecek ay Chico'da Aiden'ın düğünü var. Bizimle gelmek ister misin?"

"Hatırlattığın için teşekkürler," dedi Colin. "Arabayı kendim kullanabilir ve etrafa biraz bakma fırsatını değerlendirebilirim, belki Bay Area'da birkaç gün geçiririm. Ama gerçekten, teklif etmeniz çok hoş."

Yarım saat sonra Colin gitmeye hazırlanırken verandada durdu ve Luke'un Harley'sine baktı. "Hey, bisikleti bana birkaç saatliğine ödünç verir misin?" "Bunu yapabilir misin?" Luke sordu.

"Evet anne, halledebilirim," dedi gülerek. "Onu şu dağ yollarından birine götürmek istiyorum. Birkaç saat içinde geri getiririm."

"Bu ağır bir bisiklet, Colin, ve eğer hala-"

"Ben iyiyim," dedi. Elini Luke'un omzuna koydu. "Bisiklete ya da kendime zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"Bisiklet için o kadar endişelenmiyorum, dostum."

"Ah," dedi Colin muzip bir sırıtışla. "Çok tatlısın." Sonra da güldü. "Her şey yoluna girecek Luke. Yemekten önce geri getiririm."

Luke omuz silkerek, "Sanırım öyle," dedi ve anahtarı almak için cebini karıştırdı.

"İşte cipin anahtarları, eğer taşımak ya da kullanmak zorunda kalırsan diye. Sonra görüşürüz." Ve Colin, Luke fikrini değiştiremeden Harley'e binip uzaklaştı.

Shelby elinde Brett'le verandaya geldiğinde Colin'in arabaya doğru gittiğini gördü. "Nereye gidiyor bu?"

Luke dönüp ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Colin'de farklı bir şey fark ettin mi?"

"Sevmek mi?" diye sordu.

"Yumuşak başlı ve gerçekten iyi biri gibi mi?" "Colin'in her zaman iyi biri olduğunu düşünmüşümdür."

"Ama bana?" Luke sordu. "Gerçekten düzeldi. Tekrar uyuşturucu aldığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Luke, ikiniz nihayet yarım saatliğine anlaşıldınız diye bunu sorman için bir neden yok. Ayrıca, Colin uyuşturucu isteseydi senin etrafında dolanacağını sanmıyorum. Kardeşlerinin onu bulamayacağı bir yere giderdi."

"Sanırım," diye yumuşadı Luke. "Sadece... ben alışkın değilim... Ah kahretsin, belki de kendini daha iyi hissetmeye başlamıştır. Ben alışkın değilim.

sakin, nazik ve uyumlu olmasına alışmıştım. Cumartesi gecesi bebek bakıcılığı yapacağını söyledi."

"Güzel. Bir süreliğine sadece bana odaklanmaya çalış," diyerek onun yanağını okşadı ve gülümsedi.

O da gülümsedi. "Bunu yapabilirim, evet. Aslında bunu yapmak için randevu gecesini beklememe gerek yok. Brett'in bugün başka şekerleme programı var mı?"

Colin arabasıyla Viktorya döneminden kalma eve gitti ve arka tarafa geçtiğinde Jillian ve Denny'yi bahçede çalışırken buldu. Motosikletin onlara doğru geldiğini duyunca ayağa kalktı. Colin kaskını çıkarıp kendini gösterdiğinde Jillian güldü ve ona doğru yürüdü, Ellerini kotuna silerek.

"Bu da ne böyle?" diye sordu.

"Kardeşimin Harley'i. Benimle gezmeye gel."

"Çalışıyorum. Dikim yapıyorum."

"Haftanın yedi günü çalışıyorsun. Denny'ye bir süre yalnız kalacağını söyle. Erkek arkadaşınla gezmeye gel."

"Kendini erkek arkadaşlığa mı terfi ettirdin?"

Colin ona göz kırptı. "Ona seks kölenle gezintiye çıktığını söyleyeceğim..."

"Tamam, bizim hakkımızda kimseyle konuşmana izin yok." dedi. "Sanırım sorun çıkarmaktan hoşlanıyorsun. Yapamam, Colin. Çok kirliyim."

"Seni kirli seviyorum." Şeytani bir şekilde sırıttı. Baştan çıkarıcı bir şekilde. "Haydi. Gerçekten, hadi."

İç çekti. "Ellerimi, yüzümü yıkamalıyım, dişlerimi fırçalamalıyım...."

Başını iki yana salladı. "Bu kadar titiz olmana gerek yok, nasıl olsa dişlerine böcek kaçacak. Acele et, Luke Ana endişelenip bir arama ekibi göndermeden önce onu geri götürmeliyim."

"Denny ile konuşayım."

Jill, Denny'yi görmeye gitti. hemen işinin başına döndü ve bakmaya dayanamadı. "Colin'le gezmeye gidiyorum, Denny. Sen gelmeden dönebilirim.

Bugünlük işim bitti... Bitmeyebilir. Ama burada ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Omzunun üzerinden ona baktı. "Başlangıçları çizelgenize göre nakledin ve işaretleyin."

"Aynen öyle. Teşekkürler."

Sonra gülümsedi ve "Artık resmileşti mi?" diye sordu.

"Şşş. Hâlâ rahatım." demeden hemen önce gülümsedi.

Ne yalan ama! Bunda sıradan bir şey yoktu ama bu onun işiydi. Eve koştu, çabucak yıkandı, çamurlu kotunu ve gömleğini çıkardı, temiz kıyafetler aldı ve kapıdan öyle hızlı çıktı ki, onunla o bisiklete binmek için can attığı herkes tarafından anlaşılabilirdi. Kesinlikle onun için de açık olmalıydı - gülümsüyordu. Adam ona bir kask uzattı; kadın kaskı taktı ve Bisikleti monte ettim.

Ah Tanrım, diye düşündü araba yolundan aşağı inip 36. otoyola çıkarken. Bu neredeyse seks kadar iyi, ona tutunmak, başını onun sırtına yaslamak ve onu koklamak, altında titreşen bu devasa makineye sahip olmak.

Motosiklet sürerken pek fazla konuşulmazdı ve Colin aklında bir varış noktası olup olmadığını açıklamamıştı. Sadece sürdü, sonra otoyoldan çıkıp tepelere doğru kıvrılan dar bir yan yola girdi. Ara sıra tek tük kulübelerin yanından geçiyorlardı ama buralar ekinler için çok yüksek, çiftlik hayvanları içinse çok uzaktı. Yol dönüp dolaşıp Dağ, manzara harikaydı, inişler üzücüydü, lastiklerin altındaki toprak yol çok fazla toz kaldırıyordu. Ve o bunu sevdi.

Saatın kaç olduğunu farkında değildi, ama saatine baktığında o kadar da uzun süre gitmediklerini fark etti - yaklaşık otuz dakika. Colin Harley'i güzel manzaralı çimenli bir platoda durdurdu, sehпасına dayadı ve indi. Kaskını çıkardı ve inmesine yardım etmek için kızın eline uzandı.

Kaskını çıkardı. "Burası çok güzel! Buraya ne sıklıkla çıktın?"

"Asla," dedi. "Sonumuzun ormanda olacağını düşünmüştüm ama bu yol ilginç görünüyordu. Yıllardır bisiklete binmemiştim."

"Her gün ata biniyormuş gibi idare ettiniz."

"Bugün Luke'un yerindeydim. O bisikleti gördüm ve mükemmel olduğunu düşündüm. Seni yalnız yakalamak istiyordum...."

"Beni her gece yalnız bırakıyorsun Colin," dedi gülerek.

"Konuşmak için," diye açıkladı.

A zı açık kaldı. Biraz şaşırmış görünüyordu. "Beni terk mi ediyorsun?" diye sordu. "Sana daha alışamadım bile!"

"Hayır, bebe im." Onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Beni terk etmen için sana bir şans vereceğim."

"Ama neden ben-"

"İşte biz de bunu konuşacağız."

Dayanamadı; ona derin, nüfuz edici bir öpücük verdi, vücudunu uzun, şehvetli bir an boyunca kendi vücuduna karşı tuttu. A zını ve bedenini bıraktı ında tek s yleyebildi i, "Ahhhh... Tanrım, sanırım sana ba ımlıyım!" oldu.

Dizlerinin ba ı çözülmüş bir halde, ki o böyle şeyler yaptığında bu onun için olağan bir şeydi, "Shew, sen aranan bir suçlu falan mısın?" dedi.

Yumuşak  imlerin üzerine oturdu ve onu da yanına çekti. Birbirlerine bakacak şekilde ba daş kurarak oturdular. "Yakın," dedi adam, kadının iki elini de kendi ellerinin arasına almak için hareket ederken. "Biliyorsun benim bir Kötü bir kaza, bir  arpışma." Başını salladı ve gözlerini kocaman açarak bekledi. "Muhtemelen içinde  lmeliydim ama çocuklarım sayesinde başarmıştım. Beni dışarı çıkardılar. Oldukça hırpalanmıştım."

"Eleştirel yaklaşıyordun," diye araya girdi.

"Biri sana söyledi mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"şanslı bir tahmin," dedi omuz silkerek.

"Evet," diye onayladı. "Bir sürü kırık kemik, yanık vesaire. Bahane uydurmak istemem ama çok acı çekiyordum. OxyContin bağımlısı oldum. Doktor ilacı kesince yasadışı yollardan almaya çalıştım ve sonunda tutuklandım. şansım yaver gitti ve tedaviye başladım - muhtemelen yardıma gelen kardeşim Aiden sayesinde. Bütün kardeşlerim Bir zamanlar bana yardım et, ben gerçek bir y kt m. Sanırım yaklaşık kırk yıldır bir y kt m.

ve savunmacı davranışlar. Her neyse, önce yaralanmalar, sonra bağımlılık, daha sonra da depresyon nedeniyle aylarca tedavi gördüm. Ordunun benimle işi gerçekten bu yüzden bitti ama en azından beni emekli ettiler. Özgeçmişimde bunlar varken hiçbir sivil operasyon beni işe almazdı - en azından benim varsayımım bu. Bebeğim, bu dağlara geldiğimde yarı canlıydım. Vücudumda bir sürü lastik izi var."

"Bütün bunları sana karşı kullanacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu.

"Hayır, yapmayacağını biliyorum. Sende bir şey var, çok eşsiz ve güzel bir şey, daha önce hiç hayatımda daha önce de vardı. Ama bazı gerçekleri bilmeniz gerekiyor - beni şu anda olduğum kişi yapan şeylerin yarısı sadece bir kazaydı, ama yarısı da ben olmadığım için kızgındım.

o hayatı geri alacaktım. Oxy ve depresyonun bir kısmı, kaybettiğim hayatımın yasını tutmamdan kaynaklanıyordu. Jilly, kazadan önceki halimi seviyordum. O helikopteri uçurmayı seviyordum - yağlı tarafı aşağıda tutmak, dar noktalara manevra yapmak, ateş hattından uzak tutmak biraz yetenek ister. Ne kadar korkutucuysa, o kadar hoşuma gidiyordu. Bu işte iyiydim.

Bana öyle bir heyecan verdi ki.... açıklayamıyorum bile."

Ona sadece gülümsedi ve tırnaklarını sakalında hafifçe gezdirdi. Adam onun elini yanağına bastırdı.

"Helikopterde olmadığım zamanlarda, o heyecan, o yük için başka şeyler yaptım. Amatör rugby oynadım - sadece amatör, ama daha az sert değil. Birkaç kişiyi bir araya getirebildiğimizde biraz hokey oynamayı severdim. Çok hızlı araba kullandım, uçurumlardan daldım, para yelkeni yaptım, kayak yaptım, tüplü dalış yaptım. Yapabileceğim her şey

Bu heyecanı çoğaltmak. Kardeşlerimin hepsi benim pervasız olduğumu düşünür. Bana hep vahşi adam ya da deli adam derlerdi. Kendimi pervasız ya da çılgın hissetmedim - sanırım sadece her şeyimi ortaya koymayı seviyorum. Meydan okumayı sevdim."

"Bu çok komik," dedi. "Benimle sevişirken deli gibi

görünmüyorsun. Biraz vahşisin," diye ekledi sıritarak. "Ama bana çok iyi bakıyorsun."

"Eski hayatımda da böyle hissediyordum," dedi. "Biraz vahşi ama kontrol tamamen bende."

"Uçurumdan mı atladın? Yükseklikten hoşlanmadığını söylemiştin," diye hatırlattı ona.

Neredeyse utanarak gülümsedi. "Bu bir şekilde her şeyi daha iyi yapardı. Mesele şu ki Jilly, resim yapan ve merdivenleri topallayarak çıkan bu adam mı? Ben böyle biri değilim. Bu sadece benim gerçekte olduğum kişiye geri dönmem. Hayatıma giren en iyi kadın olabilirsin... ama ben yine de Afrika'ya gideceğim ve hatta orada kalıp çalılıklarda uçabilirim."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor? Çalılıklarda uçmak mı?" "Basitçe, tehlikeli, misafirperver olmayan dünyanın bölgeleri. Savaşta uçmaktan sonraki en iyi şey bu. Afrika'nın sunduklarını beğenmezsem, Yeni Zelanda'ya, Alaska'ya, Güney Amerika'ya bakarım. Bir paralı asker operasyonunda uçuş fikrinden bile hoşlanmıyorum - savaş bölgesinde bir sivil. Benim için önemli olan tek şey hayatımı geri almak - soyulduğum hissinden kurtulamıyorum. Bir gün yavaşlamaya hazır olacağım, ama tatlım, bu uzun bir süre olmayacak. Şu anda yavaş ve kolay bir diyeteye hazır olmadığımdan eminim."

Nazikçe gülümsedi. "Senden gitmemeni isteyeceğimden mi korkuyorsun?"

"Belki biraz," dedi başını sallayarak. "Çoğunlukla seni inciteceğimden korkuyorum."

"Çünkü bana her gece sahip olduğun her şeyi veriyorsun ve çok yakında bu sona erecek?"

"Onun gibi bir şey," dedi.

"Ama Colin, acele etmeni anlıyorum!"

Biraz arkasına yaslandı. Neredeyse kekeliyordu. "Alınma Jilly, ama bahsettiğim şeyin biraz daha fazla olduğunu düşünmek zorundayım. toprağa tohum atmaktan ya da domates toplamaktan daha dramatik."

Güldü. "Sadece küçük bir bahçıvan olmadığımı biliyorsun, Colin. Büyük bir yazılım şirketinin kurulmasına yardım ettim. Haftada seksen saat çalışarak o şirketi dünyanın en büyük şirketlerinden biri haline getirdim."

O sektördeki en büyük halka arzlar. Gerçek uçurumlardan değil ama mecazi uçurumlardan atlıyor, her şeyimi halka arzın sonucuna bağlıyordum. Baskı yoğundu, güvene dayalı risk yüksekti, başarısızlık potansiyeli çok fazlaydı ve Başarı potansiyeli ayın üzerinde. Ve bayıldım! Bayıldım! Her başarılı olduğumuzda Olimpiyat Altını gibi hissediyordum." Güldü. "Ya da her başarısız olduğumuzda. Her gün verdim, her hafta sonu, her tatil o şirketi korumak için güçlü ve başarılı. Bugün Harry Benedict'i arayıp BSS'yi bir marka ve milyonlarca dolarlık bir şirket haline getirmesine yardımcı olan üç yöneticiyi sorarsanız, bunlardan biri ben olurum. Bunu garanti ederim.

Bu elimden alındığında neredeyse çöküyordum. Risk ve günlük baskı olmadan yaşamak çok zordu."

Bir an için tamamen şaşkın görünüyordu. "Ama sen yürüyüp gidebildin ve toprağa küçük tohumlar ekebildin. ve-"

Başını sallıyordu. "Dışarı atıldım, köpekbalıklarıyla yüzen büyük çocukların başına gelen budur. Ve bu neredeyse beni öldürüyordu. Eski patronum Harry bunu bir izin olarak görse de işime son verildi. Bana biraz ara vermemi, düşünmemi ve rahatlamayı öğrenmemi söyledi. Belki bir

BSS'ye geri dönmem için bir fırsat var mı, bu biraz belirsiz. Ama şimdilik bahçeyle uğraşıyorum, düşünüyorum ve her geçen gün kendimi daha gerçek bir insan gibi hissediyorum. Ama Colin, sanırım Üstünlüğümü kaybettim. Hâlâ her gün içimde o heyecanı hissediyorum.

"Seni değiştirmeye çalışmayacağım Colin. Anlıyorum.... Ve mükemmel hissettiren bir hayatın elinden alınmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum." Omuz silkti. "Sen kendi bildiğin gibi yap.

-Büyük maceranın peşinden gidiyorum. Bunu kendi yöntemimle yapacağım. Hayatında bir şeyleri kaçırmıyormuşsun gibi hissetmeni istemiyorum. Ben öyle bir insan değilim."

Biraz afallamış görünüyordu. "Tamam, bu seni dünya tarihinde erkeği heyecan peşinde koştuğu için

sinirlenmeyen ilk kadın yapar."

"Kibirlisin," dedi gülerek. "İhtiyaçları olan, hayalleri olan tek kişinin sen olduğunu sanıyorsun. Yaptığım işi seviyorum ve davet edilmemiş olsam da Afrika'ya, Alaska'ya ya da Yeni Zelanda'ya gitmek istemiyorum. Yine de bir uzlaşma yapmalıyız."

"Ne?" diye sordu.

"Gitmeden önce, ne olacağını görmek için bir ya da iki resim satmaya çalışmalısın. Seni gitmekten alıkoymak için değil, neyi dört gözle beklediğini göstermek için. Bildiğini sanmıyorum. Hiçbirimizin gerçekten ne olduğunu bildiğini sanmıyorum.

sahip olduğumuzu ya da kim olduğumuzu riske atana, test edene kadar.

Hayatınızı riske atmaya çok isteklisiniz ama egonu ya da sanatını riske atıyorsun. Sen bir pısıırıksın, Colin." Ve sonra gülümsedi.

Nutku tutulmuştu; hayatında hiç böyle bir kadın tanımamıştı. Bu tür bir özverili destekle hiç karşılaşmamıştı.

"Ee," dedi sonunda. "BSS'ye geri dönmeyi düşünüyor musun?" "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bazı günler öyle düşünüyorum. Ve bazı Gün geçtikçe hayatımın o kısmının uzaklaştığını hissediyorum. Hayatım şu anda çoğunlukla sakin ve sessiz, ama ben mutlu."

Biraz kafası karışmış görünüyordu. "Ama o kenar için ne yapıyorsun?"

Ona sırtıttı. Tırnaklarını adamın sakallarında gezdirdi. "Sen," dedi usulca, ona doğru eğilerek. "Ben seni yapıyor."

Bu bir anını aldı. Sonra aniden onu yere yatırdı ve ölmek üzere olan bir adam gibi ağzının peşine düştü. Onu öpmeyi bıraktığında nefes nefese kalmıştı, bir beyzbol sopası kadar sertti ve gözleri kor gibi parlıyordu. Ve dedi ki, "Sanırım sana sahip olmalıyım, tam burada, hemen şimdi."

Parmaklarını adamın uzun, kıvrırcık saçlarında gezdirdi. "Şimdi bundan vazgeçmek zor olacak...."

Dokuz

Randevu gecesi geldiğinde, Luke karısına odaklanmakta zorlanır çünkü düşünceleri kardeşi Colin'le meşguldür. Colin o akşam erken saatlerde bebek bakıcılığı görevi için ortaya çıktığında yalnız değildi. Bir kadın getirmişti, hem de herhangi bir kadın değil, Jillian Matlock! Luke duramıyordu bu garip eşleşme üzerine spekülasyon yapmak Arcata'da Shelby ile özel bir akşam yemeği olacaktı.

"Neden bu kadar şaşırdığınızı anlamıyorum," dedi Shelby. "Yakışıklı bir çift olmuşlar. Jillian da çok hoş biri."

"O bir enkaz. Her şeyi mahvetmiş. Artı o bir görünüyor berbat," diye karşı çıktı Luke. "Sanırım eskiden iyi görünüyordu, eğer büyük, aptal tiplerden hoşlanıyorsan, ama şimdi ona bir bak!"

Shelby başını salladı. "Senin sorunun ne bilmiyorum, Colin çok yakışıklı bir adam! Kazada aldığı yara izleri yakışıklılığını hiç de azaltmıyor. Ve aptal olmaktan çok uzak! Luke," dedi ciddiyetle, "bazen beni yoruyorsun!"

"Sadece yanık izleri değil, ki kabul ediyorum o kadar da belirgin değil, peki ya o uzun saç ve sakala ne demeli? Anlamıyorsun Shelby, o sadece benim gibi bir homurtu, Jillian ise büyük bir şirketin başkan yardımcısı gibi! Çalışmak zorunda olmadığı için buraya gelip toprağı eşelemeye başladığını düşündüm. O zengin, tüm parasını yazılım endüstrisinde kazanmış. Onun hakkında bunu bilmesem bile,

Onun zeki olduğunu bilirdim. Sadece biraz zeki değil, çok zeki! Şimdiye kadar tanıdığım tüm Riordan'lardan daha zeki."

"Ne kadar gülünç, Riordan'ların hepsi akıllı ve yakışıklı. Aiden bir doktor, Tanrı aşkına."

Luke bifteğinden bir parça keserken, "Bu Aiden," dedi. "O her zaman bir inek olmuştur."

Shelby sadece başını salladı. Luke'un şu anki aptallığı bir yana, Riordan erkeklerinin hepsi son derece güzel ve oldukça zekiydi.

"Ama bu işin yarısı değil Shelby, sana söylüyorum, Colin Jillian gibi zeki, güzel, klas kızlara pek sıcak bakmıyor. O daha çok direk dansçısı tipini tercih ediyor." Çiğnedi düşünceli bir şekilde bifteğinin üzerine oturdu. Yutkundu. "Elbette ben de öyle. Seni bulacak kadar şanslı olmamalıydım. Sen benim ligimin çok dışında."

Bir kaşını kaldırdı. "Barışmaya mı çalışıyorsun?"

"Bebeğim, bunu seni pohpohlamak için söylemiyorum, bu sadece Tanrı'nın gerçeği!" Başını iki yana salladı.

"Colin'in tüm pürüzlerinin Jillian tarafından törpülendiğini düşünmek. Bunun yasadışı uyuşturuculardan kaynaklandığını sanıyordum." Bir lokma daha et çiğnedi. "Aiden'ı aramak için sabırsızlanıyorum!"

"Neden bir kez olsun kendi işine bakmıyorsun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Ben bir Riordan'ım," dedi basitçe.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Colin ve Jillian'la pasta ve kahve içtikten sonra, telefon görüşmesi yapmak için çok geç bir saatte Luke, Aiden'ı aradı.

"Ne?" Aiden huysuzca cevap verdi.

"Erin'i uyandırmadım, değil mi?" Luke sordu.

"Uyandırdıysam özür dilerim ama bu bekleyemezdi."

"Sarhoşken mi arıyorsun dostum?"

"Colin kendine bir kadın bulmuş. O kadar rahat ve keyifliydi ki uyuşturucu olduğundan emindim ama kadınmış."

"Büyük sürpriz," dedi Aiden. "Colin'in her zaman bir yerlerde bir kadını var gibi görünüyor. Yeni olan başka ne var? Peki bu ne

benimle ne ilgisi var..." Sanki saate bakıyormuş gibi durakladı. "Tanrım, saat on bir buçuk! Beni on bir buçukta arayabilecek tek kişi doğum sancısı çekenlerdir!"

"Bu seni bayıltabilir," dedi Luke. "Sadece gerçekten zeki değil, bence muhtemelen zengin ve

Çok güzel! Onu çoğu zaman sadece kirli bahçe kıyafetleriyle görüyorum ve onları bile yüksek moda gibi gösteriyor, o kadar güzel ki. Ve gerçekten çok temiz. Onun Çiller!"

"Aferin ona," dedi Aiden yorgun bir sesle.

"Ama Colin'i bilirsin," diye ısrar etti Luke. "O genellikle - Shelby, tatlım? Ellerini bir saniyeliğine kulaklarının üzerine koy." Telefona dönerek, "Gerçek sürtüklerden hoşlanıyor. Ah!" diye bağırdı kafasının arkasına bir darbe aldığı anda. Telefonu düşürdü ve hatta geri döndüğünde tek duyduğu çevir sesiydi.

Aiden telefonu yüzüne kapatmıştı.

Bulutlu Nisan gökyüzünün yerini parlak ve güneşli bir bahara bırakmasıyla birlikte Jack, Virgin River'ın her yerinde dillerin dolaştığının farkındaydı.

Her zaman yeni ilişkiler ortaya çıkıyordu, bu yüzden Jillian ve Colin adında iki yeni katılımcının ortaya çıkması River kalabalığını çok fazla etkilemedi. Her zaman beklenmedik aşkların filizlenmesini izlemeye alışkındılar.

Ancak Jack ve Denny Cutler arasındaki yeni ilişki ortaya çıktığında, konuşmalar gerçekten yüksek hızda başladı.

"Bebek partisi için muhtemelen çok geç," diye gözlemledi Connie. Connie ve kocası barın karşısındaki The Corner Store'un sahibiydi.

Jack göz kırparak, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Denny daha iyi balıkçılık malzemeleri arıyor."

Denny çok kısa bir süre içinde oldukça iyi bir olta balıkçısı olduğunu kanıtlıyordu, ancak döküm yapmak ve alabalık yakalamak

Yeni bir seviyede tanışmak ikinci derecede önemliydi. Bu ifşaattan önce Deniz Kuvvetleri'nden araba motorlarına kadar gündelik şeylerden konuşmuşlardı ama Jack şimdi Denny'ye Sheridan aile ağacını anlatma ihtiyacı hissediyordu. Ve Denny'nin

Ailesinin tek oğlu olduğu için babasına her zaman çok yakın olmuştı, bu yüzden Denny'ye yeni büyükbabası Sam Sheridan hakkında her şeyi anlatmaya çalıştı. Ve ona büyüme yıllarına dair hatırlayabildiği her şeyi, normalde bir arkadaşıyla konuşmayacağı şeyleri anlattı - izcilikten lise futboluna ve kız kardeş sahibi olmaya kadar çeşitli konular.

Jack, Denny'nin hayatının fırtınalı denizlerden ibaret olmadığını öğrenince çok rahatladı. Denny küçük bir çocukken annesi zor ve bazen de tacizci eşiyle zor zamanlar geçirmiş olabilirdi, ama Denny sevgi dolu büyükanne ve büyükbabası tarafından büyük ölçüde rahatlatılmıştı. "Babası" onu terk etti

Büyükannesi ve büyükbabasının vefatından kısa bir süre önce, geride sadece kendisi, annesi ve geçinmelerine yardımcı olan küçük bir miras bırakarak. "Annem ve benim iyi bir hayatımız vardı. Hatta annem Dan Duke adında çok iyi bir adamla tanıştım; hiç nişanlanmamış olsak da görüşmeye devam ettik. Ben futbol oynardım, o da hiçbir maçı kaçırmazdı. Bir aile gibiydik. O kanseri ilk kez ben daha on yedi yaşındayken buldu. On sekiz yaşında Deniz Kuvvetleri'ne katıldığında, ikimiz de kanseri yendiğini düşünmüştük; durumu çok iyiydi. Ama olmadı. Ben yirmi bir yaşındayken öldü.

Başından sonuna kadar beş yıl. Sana karşı dürüst olacağım Jack. Bu yaşadığım en zor şeydi."

"Biliyorum oğlum. Otuzlu yaşlarımdayken annemi kaybettim ve bu korkunç bir şeydi ama hala etrafımda büyük bir ailem vardı.

Vaiz, lise son sınıftayken annesini kaybetmiş ve başka ailesi yokmuş. Futbol koçunun yanına taşındı."

Denny kıkırdadı. "Deniz piyadelerinin yanına geri taşındım," dedi.

"Hemen gelip beni bulmadığına şaşırdım," dedi Jack.

"Bunu uzun süre düşünmek zorunda kaldım," diye yanıtladı. "Ya seni bulursam ve sen de Bob gibi çıkarsan?" Başını iki yana salladı. "Kafamda bir plan yapmak zorundaydım. Benim

Annem onunla çok hızlı ilişki kurdu. Ben bu hatayı yapmayacaktım."

"Oldukça sağlam bir planın vardı, hakkını vermeliyim," dedi Jack. "Yıllar sürmüş olsa bile."

"Yol boyunca çok fazla tökezledim ve düştüm. Annemi kaybetmek, Afganistan'a gitmek ve bildiğim kadarıyla babamın olmaması gibi şeyler yüzünden çok saçma şeyler yaptım. Becca adında bir kızım vardı. Bana bir şey olursa onun acı çekmesini istemedim, bu yüzden ondan ayrıldım." Döndü ve Jack'e baktı. "Yazık. O kıza gerçekten değer veriyordum."

"Son zamanlarda onu tekrar kontrol ettin mi?"

"Geri döndüğümde hâlâ kızgındı. Başka biriyle birlikte olduğunu söyledi. Onu kim suçlayabilir ki?"

"Bazen elimizden gelenin en iyisini yaparız," dedi Jack. "Bazen elimizden gelenin en iyisi o kadar da değerli değildir."

Jack son zamanlarda bazı şeyleri düşünmek için çok zaman harcıyordu; örneğin Susan Cutler'ı hatırlayamaması gibi. Onun "Susan" mı, "Sue" mu yoksa "Susie." Bu, onun Susie'yi nasıl bir araya getirdiğini düşünmesine yol açtı.

On sekiz ya da yirmi yaşlarındayken büyük bir plan yapmıştı - cinsel dürtüleri olan genç bir adamın yapabileceği türden bir plan. Eğer

Ben ve kadın bir anlayışa sahibiz ve eğer dikkatli olursak, korunursak, biz rızası olan yetişkinleriz.

kendine söyledi. Birbirimize mecbur değiliz.

Ayrıldığımızda üzülecek ya da incinecek değiliz çünkü en başından beri bunun sadece şimdilik olduğunu, sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorduk.

Ne kadar da mutlu bir saçmalıktı.

Belli ki Susan Cutler'la böyle bir anlaşma yapmış olmalıydı ve yirmi dört yıl sonra böyle bir planın aptallığı çok açıktı - yirmi yıldan uzun bir süredir bir oğlu vardı ve onun için hiçbir şey yapmamıştı.

Kafasında bunu nasıl farklı bir şekilde halledebileceğini bir türlü çözemiyordu. Hiçbir zaman evlenecek kadar aşık hissetmemişti ve seks yapmadan yaşama fikri? Seks onun için her zaman çok işe yaramıştı, onsuz yaşamayı hayal

etmek bile zordu. Ama şu anda, yanında duran

Denny, onunla birlikte balık tutmak, annesinin ölümünü, sevgilisinden ayrılışını, savaşa gidişini, tüm bunları bir babanın desteği olmadan anlatmasını dinlemek...? Bu Jack'e keşke yirmi beş yıl boyunca zaman geçirmek için hep güzel bir kız aramak yerine seks meselesini kendi eline alsaydı dedirtti.

Yine de, hayatının sonlarında ortaya çıkan bu çocuk gerçek bir hediye idi. Jack onu sevmiştir. Pek çok konuda aynı düşünüyor gibiydiler; aynı anda gülüyor, aynı anda kaşlarını çatıyorlardı. Zekiydi ve muhtemelen üniversite hakkında düşünmeliydi. Jack doğru zaman geldiğinde bunu teşvik edecekti. Bu yüzden yıllar önce bekâr kalması gerektiğini düşündüğünde, bunu yapmış olsaydı Denny'nin şu anda hayatında olmayacağını kendine hatırlattı.

Ve bu genç adam kaliteliydi. Saygılıydı, neşeliydi, düşünceliydi.... Ah, onu yetiştiren kadını hatırlayabilmeyi ne kadar isterdi!

"Merak ediyorum, Denny... Bana gösterdiğin annenin fotoğraflarını hatırlıyor musun? Bana bir tane ödünç vermek ister misin? Eminim eninde sonunda bizimle ilgili pek çok şeyi hatırlayacağım."

"Elbette," dedi sırtarak. "Senin için kazacağım."

Papaz Noah Kincaid, güneşli bir Cumartesi öğleden sonra Lydie Sudder'in evinin önünden geçerken arabasıyla şehir dışına çıkıyordu.

Orada doğru olmayan bir şeyler vardı. Ona el sallamıştı. Yanından geçmişti ama verandada oturmasına rağmen el sallamamıştı. Noah geniş bir U dönüşü yaparak geri döndü ve küçük evin önüne park etti. Gördü ki Dışarıda hava hâlâ oldukça serindi ama o verandada üzerinde sadece terliğiyle oturuyordu.

"Lydie?" dedi, verandaya doğru yürürken.

Gözlerini kaldırdı ve gülümsedi ama gözlerinde uzaklara ait bir bakış vardı; sersemlemişti. Noah onunla çok zaman geçirmişti.

Yıllar boyunca huzurevlerini ve hastaneleri ziyaret etmiş ve Lydie'nin yaşlı, diyabetik, romatizmal ve bir tür kalp rahatsızlığı olduğunu biliyordu.

"Pekala, canım," dedi gülümseyerek, kolunu kaldırarak dirsek. "Seni içeri götürüp bornozunu ya da elbiseni bulsak iyi olur. Dr. Michaels'ı arayıp bir bakmasını isteyelim; şekerin mi düşmüş.... yoksa başka bir şey mi?"

"Hmm?" dedi biraz gülümseyerek. Gerçi neredeyse her Pazar gününü kilisede ön tarafa yakın oturarak geçiriyordu, Belli ki onun kim olduğundan emin değildi. Onun ısrarıyla ayağa kalktı ve kendisini içeri götürmesine izin verdi.

O kadar kırılğan ki, diye düşünürken buldu kendini. Yaşından emin değildi, sadece beyaz saçlı, kemikli, yaşlı bir kadındı ve onu kavrarken kendini çok kırılğan hissediyordu. Onu mutfağa götürdü ve masaya oturttu. "Bana bir saniye ver Lydie, sonra bornozunu ve terliklerini bulacağım." Mutfak telefonunu aldı ve evdeki Cameron Michaels'ı aradı - Cumartesiydi ve klinikte kimse olmayacaktı. Hızlı ve açık konuştu. "Merhaba Cam, Lydie Sudder'ın evindeyim. Onu verandasında üzerinde sadece terlikle buldum ve terliğin dışında. Beni tanımış gibi görünmüyor."

"Geleceğim," dedi. "Nefesini koklayabiliyor musun?"

"Elbette, ama meyveli nefes gibi bir şey algılamadım." Lydie'nin ağzına doğru eğildi; Lydie ellerini hızla savurarak onu sanki bir hayvanmış gibi alanından çıkarmaya çalıştı. sivrisinek. "Hiçbir şey anlamıyorum, Cam. Üzgünüm, şeker seviyesini nasıl test edeceğimi bilmiyorum."

"Tedirgin mi?"

"Sadece nefesini koklamaya çalıştığım zaman," dedi Noah. "Acele etmek ister misin?"

"Yola çıkıyorum. Bana bir iyilik yap ve Mel'i evden ara, acil bir durum olması ihtimaline karşı onu haberdar et."

"Elbette."

Noah kendisinden isteneni yaptı ve sonra bir bornoz ya da örtünecek bir şey aramaya koyuldu ama yatak odasının kapısında bir elbise ve ayakkabı buldu. Sanki daha önce

orada soyunmuş ve dışarı çıkmıştı. Adam elbiseyi kadına geri götürdü ve kadın da yardımsever bir şekilde önce elbiseyi, sonra da ayakkabıları giymesine izin verdi. Sonra onun karşısındaki masaya oturdu. "Peki Lydie, benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı?"

Ona gülümsedi ve başını salladı ama tek kelime etmedi. "Ben Noah, Lydie. Papaz Kincaid. Kendini iyi hissediyor musun?"

Sadece belli belirsiz gülümsedi ve işaret parmağıyla masanın üzerine bir daire çizdi. Sadece birkaç dakika sonra

gerçekliğe geri dönmek için. Başını eğdi, kaşlarını hafifçe çattı ve "Noah?" dedi.

Gülümseme sırası ondaydı. "Şey, merhaba." "Özür dilerim Noah, kapıyı duymadım."

Bu çok zor olacaktı. "Nasıl hissediyorsun, Lydie? Bir süre sersemlemiş gibiydin."

Hafifçe, sabırla güldü. "Mutfağa gidiyorum, neden gittiğimi hatırlayamıyorum, dişlerimi fırçalayıp fırçalamadığımı anlamak için diş fırçasına dokunmak zorunda kalıyorum, daha geçen hafta bir parti kurabiye yaktım. Unutkan yaşlı kadın." Sonra kaşlarını çattı. "Noah, özür dilerim. Kapıyı duymadım."

"Lydie, seni verandada slipinle otururken buldum. Beni tanıyamamış gibiydin. Dr. Michaels'ı aradım. Birazdan burada olur. Bu arada, şekerini kontrol edebilir miyiz? Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bunu her gün yaptığını biliyorum."

Biraz titremeye başladı. "Evet," dedi zayıf bir sesle. "Aman Tanrım. Kaymam mı? Aman Tanrım!"

"Bu kadar üzülme. Açıkta değildin. Sadece kolların çıplaktı. Yeterince örtünmüştün. Elbiseni yerde buldum. İçine girmene yardım ettiğimi hatırlıyor musun?"

Başını salladı ve mutfak dolabına gitti, test kitini aldı ve mutfak masasına getirdi. Tekrar oturdu, kiti kullanarak küçük bir damla kanı test etti ve sabırla bekledi. "Yüz otuz, sorun değil, değil mi? Bence sorun yok."

"Unutkanlık dönemlerin mi oldu Lydie?
Kafa karışıklığı mı?"

Ciddiyetle başını salladı. "Sağlığım uzun zamandır kötü ama zihnim hep güçlü oldu. Neden, Papaz? Bu adil görünüyor mu? Önce şeker hastalığımın ya da kalbimin beni ele geçireceğini düşünmüştüm."

"Her şey yoluna girecek Lydie," dedi. "Sana yardım bulacağız."

"İkimiz de biliyoruz..." Durdu ve cümlesini hiç tamamlamadı. İkisinin de bildiği şey, eğer bu muhtemelen bir şeyse, bunun için çok fazla yardımın olmadığı idi. "Hani hep deriz ya Papaz, Tanrı bize kaldırabileceğimizden fazlasını vermez diye?"

"Evet, Lydie."

İç çekti. "Keşke Tanrı benim hakkımda bu kadar büyük düşüncelere sahip olmasaydı."

Öğleden sonra erken saatlerde birkaç saat balık tuttuktan sonra Denny, Jack'i bara kadar takip etti. İkisi de arka kapıdan mutfağa girdiklerinde Paige ve Preacher'ın akşam yemeğini hazırladığını, küçük Dana Marie'nin de mama sandalyesinde oturduğunu gördüler.

Vaiz, "Jack, Noah seni barda bekliyor, Lydie'yle ilgili bir sorun varmış," dedi.

"Gerçekten mi? O iyi mi?" Jack elindeki nehri hızla yıkayarak, "Gerçekten mi?" dedi.

Vaiz başını salladı. "Görünüşe göre pek iyi değil. Noah ile konuşmanız iyi olur."

Jack endişeyle kaşlarını çatarak aceleyle bara girdi. Noah elinde bir fincan kahve ve bir defterle barda oturuyordu. yazıyordu. "Noah, neler oluyor?"

Noah defteri çevirerek kapattı. "Birkaç saat önce Lydie'nin evinin önünden geçiyordum ve onun verandada üzerinde terliğiyle oturduğunu gördüm. Tabii ki durdum.

Kafası karışmıştı. Şeker hastalığı olabileceğini düşündüm, bu yüzden onu içeri götürdüm ve Cameron'ı aradım. Tansiyonu ve şekeri gayet iyi, en azından onun için iyi. Mel de geldi.

Çocukları kız kardeşine bıraktı. Lydie iyi.

Şimdi kafası karıştı ama elbisesini giymesine yardım ettim ve şimdi çok utanıyor ama akli başında. Ancak..."

"Ancak?" Jack zorladı.

Noah derin bir nefes aldı. "O gerçekten gitmişti, Jack. Tamamen bu dünyanın dışındaydı. Mel evinin etrafında dolaştı, tabii ki onun izniyle. Benden onu takip etmemi istedi. Bulduğu şey o kadar da iyi değildi. Korkarım bunama belirtileri var, belki de Alzheimer. Küvette kurumuş yiyeceklerle dolu kirli tabaklar var, çok sayıda tavası yanmış, banyo yapmamış gibi görünüyor, yemek yemeyi unutuyor olabilir ve diyabeti var..."

"Acaba aşılarını yaptırıyor mu?" dedi Jack.

Noah omuz silkti. "Görünüşe göre bugün insülinini almış. Cameron ve Mel onu muayene etmeye geldikten kısa bir süre sonra akli tamamen başına geldi. Yine de çok korkmuş. Fiziksel rahatsızlıkları üzerinde biraz kontrolü vardı, ama bunun üzerinde? Uzun zamandır hastaneleri ve huzurevlerini ziyaret ediyorum Jack. Bazen gelir ve gider.

İnsanlar bir dakika içinde kendilerinden geçip bir dakika sonra dünyaya geri dönebilirler. Bazı belirtiler var. Yaşlanmaya bağlıyoruz. Hepimiz mutfağa neden gittiğimizi unuturuz ama karşıdan karşıya geçip eve nasıl gideceğimizi hatırlamamak? Korkarım bu oldukça ciddi bir durum. Ve sorun şu ki, akli başında değilken bir tencere yağı yakıyorsa, bu bir felaket olabilir. Sadece onun için değil, mahalle için de, ne demek istediğimi anlarsınız. Daha iyi bir değerlendirme isteyebilirler -Mel ve Cam- ama bana sorarsanız Lydie yardımcı yaşama doğru gidiyor. En azından."

Yaşayan tek akrabası olan torunu Rick de Oregon'da yeni evli, tam zamanlı çalışan bir üniversite öğrencisi. "Artık tek başına güvende değil, Jack," dedi Noah. "Ta ki onun için bir şey bulabilirsek.

onunla kalacak biri."

Jack elini ensesinde gezdirdi; eli birden terlemeye başlamıştı. "Acaba Mel bir şeyler düşünebilir mi? Herhangi biri. Sanırım Rick kısa bir hafta sonu için buraya gelmeye çalışmalı ama önce birilerinin bazı şeyleri açıklaması gerekiyor.

Lydie bunu nasıl karşılıyor?"

"Ağladı," dedi Noah. "Kalbimi kırdı. Kimseye yük olmak istemiyor. O çok gururlu bir kadın. Uzun yıllar boyunca pek çok zor durumun üstesinden gelmeyi başardı - yetim bir torun büyüttü, evini

Irak'ta savaş yaralanmaları nedeniyle kritik durumdayken güçlü,

Yıllarca hastalık çekmiş, yoksulluk sınırında yaşamış. Sahip olduğu tek şey evi. Evi kaybetmekten korkuyor ve kendisi öldüğünde Rick'in bir şeylere sahip olmasını istiyor...."

"Rick'in bir diploması olması o eski evden daha iyi," diyor Jack

küçümseyerek söyledi.

"Bu senin iyi arkadaşın Rick'in büyükannesi mi?" Denny araya girdi. "Sokağın aşağısındaki küçük beyaz evde oturan yaşlı kadın mı?"

"Bu Lydie," diye yanıtladı Jack. "Bu korkunç, Noah. Ama ben

buna hazır olmalıydı. Yaşlıydı, sağlığı yıllardır kötüydü.

Buna rağmen o kadar iyi idare etti ki, sanırım hepimiz onu hafife aldık."

"Yalnız bırakılırsa zarar görebilir," dedi Noah.

"Kaybolabilir, diyabetik komaya girebilir, kasabayı yakabilir...."

"Hiç yalnız bırakılabilir mi?" Jack sordu.

"Bu konuda son sözü Mel ve Cameron söyleyecek," dedi Noah. "İyi olduğu zamanlarda gayet iyi görünüyor. Bence onu gün içinde birkaç kez kontrol etmeye başlamalıyız."

"Geceleri orada kalmamın bir faydası olur mu sence?" Denny sordu.

İki adam da dönüp şaşkınlıkla ona baktı.

Denny sadece omuz silkti. "Sonsuza kadar değil," dedi.

"Gündüzleri çalışmak zorundayım ve tüm eşyalarımı Fitch'in

garajının üstündeki dairede tutacağım, ama bir süreliğine

gece boyunca bir şey olmasın diye orada uyuyacak. Böylece dışarı çıkıp kaybolmaz ya da yangın çıkarmaz."

"Bunu yapar mıydın?" Jack sordu.

"Eğer yardımı olacaksa. Onu biraz tanıyorum. Yanından geçerken hep benimle konuşurdu. Onu birkaç kez burada gördüm. Bir keresinde bana Rick dedi. Bunun hakkında hiçbir şey düşünmedim. Yaşlı insanlar, bilirsiniz?"

"Senden bunu yapmanı isteyemem, Denny," dedi Jack. "Rick yokken o benim sorumluluğumda, ona söz verdim. Bunu bir an önce halletmem gerekiyor."

"Dinle, okuldan Rick'i ara," dedi Denny. "Ona büyükannesinin kötüleştiğini söyle. Fiziksel sağlığı yerinde ama akli eskisi gibi değil ve ona bir şeyler ayarlanana kadar geceleri onunla kalacağımı, kanepesinde uyuyacağımı falan söyle. Ona fazla endişelenmemesini söyle, burada yardım edecek çok insan var. Tabii ki gün içinde onu sık sık kontrol etmeniz gerekecek; gündüz vakti evi kolayca yakabilir."

Jack neredeyse şaşkın görünüyordu. "Neden böyle bir şey yapasın ki? Çok az tanıdığın biri için?"

Denny gülümsedi. "Rick'in senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Onun bir denizci olduğunu biliyorum. Neden bir kardeşime yardım etmeyeyim ki? Yaşlı bir kadının kanepesinde birkaç gece uyumak bana bir şey kaybettirmez," diye ekledi omuz silkerek. "Rick'e her şeyin yoluna gireceğini söyle. Bunu da atlatacağız."

Rick Sudder işinden ve okulundan izin alabildi ve bir haftadan kısa bir süre sonra Virgin River'a geldi, ancak memleketine dönüşü buruk oldu. Büyükannesini, gündüzleri ona göz kulak olan arkadaşları ve geceleri kanepesinde uyuyan yeni bir tanıdığıyla emin ellerde buldu ama onu orada bırakamayacağını hemen anladı. Eğer onun için bir huzurevi bulunabilseydi Humboldt County'nin büyük kasabalarından birinde yaşasaydı, yine de

Onu kontrol etmek, ihtiyaç duyduğu bakımı aldığından emin olmak ve en önemlisi onu düzenli olarak ziyaret etmek için çok uzaktaydı.

Evi kapatmak ve onu Oregon'a geri götürmek zorunda kalacaktı.

Karmaşık ayrıntılar hızla çözüme kavuşturuluyordu. Ev, kafası karışmadan çok önce bu konuda büyük bir öngörü sahibi olan Lydie tarafından çoktan onun adına yapılmıştı. Ne yaptığını Rick'e hiç söylememişti.

Ricky'nin genç karısı Liz, Lydie için bakımevi bulmaya çalışmak üzere Oregon'da kalmıştı; bu biraz zaman alabilecek bir şeydi, yani uygun bir yer bulunana kadar Lydie'yi küçük dairelerinde yanlarında tutmaları gerekecekti. Rick'in zaten bir vekâletnamesi vardı, böylece Lydie'nin adına hareket edebilirdi. Lydie'nin eşyalarını ve çocukluğundan kalan bazı hatıraları topladı ama şimdilik ev kapatılacak, elektrikler kesilecekti, ta ki geleceğe dair daha iyi bir fikir edinene kadar.

Lydie Ricky'ye, "Hatırlayabildiğim tek ev burası," dedi.

"İşte bu yüzden satmıyoruz Gram," dedi. "Üniversitede iki yılım daha var ama bu şekilde geri dönebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Buraya asla geri dönemeyeceğim, Ricky," dedi.

"Hayatında çok şey atlattın, başına ne geleceğini asla bilemezsin. Henüz pes etmeyelim."

"Yük olmak istemiyorum, Ricky. Bana bakmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Güldü ve ona sıkıca ama nazikçe sarıldı. "Beni tek başına büyütmedin mi? Her zaman birbirimize göz kulak olmadık mı? Saçmalamayı bırak ve biz ayrılmadan önce arkadaşlarını çay içmeye çağır."

Virgin River'da işleri yoluna koymak için gereken birkaç gün boyunca Rick büyükannesine çok yakın durdu.

Kafasının karışık olduğu dönemler düzenli ama oldukça kısaydı; banyoyu

ve yıkamadan bıraktı; yumurta haşladı ve unuttu

Yanmış haşlanmış yumurtanın kükürtlü kokusu evi doldurana kadar onlardan bahsetti; slipini elbisesinin dışına giydi ve sabah boyunca fark etmedi; gece evin içinde dolaştı ve Rick'i uyandırdı. Bakıma ihtiyacı olduğu çok açıktı.

Lydie'nin sadece Medicare ve Sosyal Sigortası vardı, bu yüzden Liz onu yatılı bir tesis için listeye almıştı, ancak bir geriatri uzmanı tarafından tıbbi değerlendirme yapılması gerekecekti. Onun için Oregon'da bir randevu ayarlandı ve yerleştirilmesi tıbbi durumunun ciddiyetiyle çok ilgili olacaktı.

Rick, Jack ve Denny'ye, "İçimden bir ses o listede oldukça yüksek bir sıralama elde edeceğini söylüyor," dedi. "Oldukça hızlı kayıyor. Birkaç ay önce buraya son geldiğimde unutkanlığımı pek fark etmemiştim. geri."

"Hiçbirimiz yapmadık, evlat," dedi Jack. "Önemli olan tek şey ona iyi bakılması."

"Çok geçmeden ona veda edeceğim," dedi. Sonra başını salladı. "Yine de, sorunlarına rağmen, bu kadar uzun süre dayanabilmesine şaşırdım." Denny'ye döndü ve "Yardım ettiğin için teşekkürler dostum. Bizi tanımıyorsun bile, çok iyiydin."

Denny omuz silkti ve şöyle dedi: "Burada insanların böyle yaptığını hemen anladım. Yapabiliyorlarsa, öne çıkarlar."

Rick'in Lydie'yi ve eşyalarını kamyonuna yüklediği sabah, ona geçmiş olsun dileklerini iletmek için etrafta epeyce insan toplanmıştı. Her zamanki gibi muhteşemdi. -Gururlu, sırtı dik, her şeyi hazır ve mizacı güçlü. Nazikçe kucaklayarak ve yanaklarını sıkarak vedalaştı, arkadaşlarına ve komşularına onları tekrar görmeyi umduğunu söyledi ama gerçekte bunun pek mümkün olmadığını biliyordu.

Mel ona sarıldı ve şöyle dedi: "Jack ve ben bir ay içinde nasıl olduğunuzu görmek için buraya geleceğiz Lydie. Biz de

O zamana kadar telefonla irtibat halinde olacağız."

"Çok tatlısın Mel. Elbette buna minnettarız." "Ricky size çok iyi bakacak."

"O iyi bir çocuk," dedi Lydie.

"Onu siz yetiştirdiniz, tabii ki iyidir."

Rick kamyonu binmeden önce Denny'nin elini sıktı. "Sağ ol dostum. Jack'le birbirinizi bulduğunuza gerçekten sevindim."

Denny gülümsedi. "Birbirimizi tekrar görecekđiz Rick. Dikkatli sür. Çok çalış."

On

Nisan ayının sonlarında Colin, Jillian'a düğünde giyebileceği bir şeyi olup olmadığını sordu. "Neden?" diye sordu. "Benimle evlenmeye mi çalışıyorsun?"

"Kardeşim iki hafta içinde Chico'da evleniyor. Ben de düğünde olmalıyım. Tüm kardeşler düğünde olmalı. Bu büyük bir şehir kulübü çilesi. Tanrım, eminim şimdi bir şehir kulübüne üyedir. Hiç sormadım. Her neyse, smokin giymek zorundayım ve seni de yanımda götürmek istiyorum. Bu davette bir sürü Riordan olacak."

"Ve onlar da bana bakacaklar mı?" diye sordu.

"Oh, hiç şüphesiz," dedi. "Ayrıca Oxys patlatmadığımdan ya da çok fazla şampanya içmediğimden emin olmak için beni kontrol edecekler. Benimle gel, Jilly. Beni onlardan koru."

Başını öne eğdi. "Gereksiz kıyafetler getirdim ama doğru gereksiz kıyafetleri getirdiğimi sanmıyorum. İnternetten alışveriş yapabilirim. Onları kalıcı bir kız arkadaşın olduğuna inandırmak istediğine gerçekten emin misin?"

"Henüz hiçbirine Afrika'dan bahsetmedim," diye itiraf etti. "Aşılarımı olmaya başladım ve çok yakında onlara haber vereceğim...."

"Oh, Colin, neden bunun icabına bakmadın?"

"Hepsi Eylül'e kadar kulübem olduğunu biliyor ama hiçbiri bana bundan sonra ne yapacağımı sormadı. Herkesin çocuklardan birinin yanında bir şeyler bulacağımı düşündüğünden eminim ama Afrika onları şaşırtacak. Böyle bir yolculuk için yeterince güçlü olduğumu düşündüklerinden şüpheliyim."

"Emin misin?" diye sordu kolunu okşayarak.

"Yeterince güçlüyüm ve Afrika'nın bana neler yapabileceğimi, hala nelere sahip olduğumu göstereceğini umuyorum. Onlara söyleyeceğim ama düğünden önce değil. Bir düğünde tartışma olmamalı. Aiden tıraş olmayı ve saçımı kestirmeyi önerdi."

Parmaklarının ucunda durup parmak uçlarını onun parmak uçlarında gezdirdi.

Kıvrılan bukleler; at kuyruğundan kurtulduğunda saçları neredeyse omuz hizasındaydı. "Belki biraz kırpabilirim ama çok fazla değil. Bu saç seviyorum. Sahip olduğun vahşi adam görünümünü seviyorum. Eğer bu konuda bir sorun yaşarsan, onları bana yönlendir."

"Benimle gelecek misin?"

Başını salladı. "Ama kardeşlerini planların konusunda yanlış yönlendirmen beni endişelendiriyor."

"Pek sayılmaz, Jilly. Sadece kendi tavsiyelerime uyuyorum," dedi.

gölümseyerek söyledi. "Düğünden hemen sonra dolaptan çıkaracağım."

Kulak memesini yakaladı ve çekiştirdi. "Beni bunun ortasına koyma!"

Onu etrafında döndürdü, güldü ve öptü. "Bunu sana yapmazdım, Jilly!"

"Ve benimleyken gerçeğin etrafından dolaşarak paçayı kurtarabileceğini sanma!"

Hareket etmeyi bıraktı. Ona baktı, gözleri karanlık ve ciddiye. "Jilly, eğer en iyisinden başka bir şey alırsan Benden derin bir gerçek duyarsan, beni ara. Kendimi oracıkta öldürürüm." Başını iki yana salladı. "Kardeşlerimden bir şeyler saklamak için pek çok nedenim var -her zaman herkesin işine karışmalarıyla bilinirler. Ama ben asla Senden hiçbir şey. Başından beri sana karşı tamamen dürüst olmak istedim."

Bu onu derinden etkiledi ama bir suçluluk duygusu da hissetti. Ona bakarken dudağını ısırды. "Ben hiç Kendimi sana tam olarak açtım," dedi ve ikisi de ne sakladığını biliyordu. Ona hayatındaki son erkeğin onu incitecek ne yaptığını birden fazla kez sormuştu.

"Sorun yok tatlım," dedi burnuna dokunarak. "Hazır

olduğunda. Ama bana yalan söylemediğini biliyorum.
Biliyorum.

Bu."

Colin, Jill'in bahçesinde işlerin yavaş yavaş değiştiğini fark etti. Domateslerin günde sekiz saat güneşe ihtiyaç duyduğunu ve dağlardaki Humboldt County'nin ilkbahar ve yaz aylarında bile güneşli ve sıcak olarak bilinmediğini öğrendi,

Ama zengin toprağıyla biliniyordu. Kasabadaki herkes Hope McCrea'nın bahçesiyle elde ettiği büyük başarıdan bahsediyordu ve herkes Jill'in bahçeyi yeniden hayata döndürdüğünü bilmekten mutluydu.

Bir başka değişiklik de Colin'le ilgiliydi - güneş odasında sık sık resim yapmaya başlamıştı - havalar ısındığında kulbesindeki yapay işığı ya da açık havayı tercih ediyordu güneşli öğleden sonra. Jillian'ın devam eden işlerine tepeden bakabilmeyi ve onun bahçe arabasıyla arazide dolaşarak toprak işlemesini, ilaçlama yapmasını, ekim yapmasını, bitkileri seradan toprağa taşmasını izlemeyi seviyordu. UPS kamyonu her gün geliyordu; Jilly sürekli malzeme satın alıyordu. Colin birkaç saat resim yaptıktan sonra bir fincan kahve içmek için mutfağa iner, sonra da dışarı çıkardı.

mola vermek için verandaya çıkardı. Jill onu gördüğünde çalışmayı bırakır ve onunla biraz zaman geçirirdi. Jill'in en çok hoşuna giden şey, Jill'in sessizce merdivenlerden çıkıp Jill'in arkasında yere oturması ve onu resim yaparken izlemesiydi. alışmalarının giderek daha fazlası Viktorya dönemine taşındı ve orada kaldı. Hâlâ fotoğraf makinesiyle dışarı çıkıyordu ama Colin zamanının çoğunu pencereleri, iki tavan penceresi ve bolca doğal işığı olan o büyük odada resim yaparak geçiriyordu. Gecelerinin çoğunu da ona aldığı yatakta geçiriyordu.

Kulübesinde hâlâ sakladığı resimler vardı, Jillian'la bir gece orada kalırlarsa Jillian'ın bakmaması için üzerleri rtlmş ve duvara doğru evrilmişlerdi. Onlar üzerinde sadece yalnızken çalışırdı. Bir tanesinde baldırına kadar uzanan lastik çizmeler, bahçe eldivenleri ve geniş kenarlı bir şapka giymiş bir bahçıvan vardı.

Hasır şapka ve hepsi bu kadardı. Yan dönmüştü; yüzünün sadece alt yarısı, çenesinin güçlü çizgisi ve gizli bir gülümseme içindeki güzel, dolgun, pembe dudakları görünüyordu. Ayrıca çıplak vücudunun yandan görünüşü de görülebiliyordu; göğüslerinin yumuşak kıvrımı, mükemmel poposunun yuvarlak kavisi, uzun, zarif bacakları, zarif kolları ve lezzetli omuzları. Bu Jilly'yi hayal ettiği gibi.

Bu tablonun ikizi, bitki sıralarının arasına çömelmiş, elinde küçük bir kürekle bakım yapan çıplak bahçıvandı. Colin'den başka kimse o kıvrımların her birinin onun iri ellerine ne kadar mükemmel oturduğunu, o kadife tenin onun daha sert tenine karşı ne kadar yumuşak hissettirdiğini, o enfes dudakların ona ne kadar zevk verdiğini bilemezdi.

Fısıldadığını bilmediği duaların cevabı olmuştu.

Mükemmel ışıkla geçen bir öğleden sonranın ardından Colin fırçalarını temizledi, boyalarını kaldırdı ve üst kattaki banyoda elini yüzünü yıkadı. Hemen altındaki odadan gelen bir kazıma sesi duydu ve hizmetçinin odasına girdiğinde hâlâ ellerini küçük bir havluyla kuruluyordu. Jillian'ı buldu yatağı duvardan uzaklaştırmış ve odanın büyüklüğünü ölçüyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Gözleri parlayarak ona doğru döndü. "Şehirdeki evim için bir teklif aldım. Kabul ediyorum. Emlakçıdan tüm eşyalarımı toplayıp bana buraya getirmesi için bir taşıma ekibi tutmasını istedim. Eşyalarımı ya burada, yaşadığım ve geniş bir alana sahip olduğum yerde depolayacağım ya da bir depolama tesisi kiralayacağım. Fazla yerim yok, evim oldukça küçük. O yüzden bir değişiklik yapacağız. Bu yatak üst kata çıkacak.

Masamı, sandalyemi ve raflarımı buraya koyacağım. Burası benim ofisim olacak. Ne dersiniz?"

Colin başını eğdi ve hafifçe kaşlarını çattı. "Evini kapatmak için oraya geri dönmek istemiyor musun? Kendi eşyalarını toplamak? Arkadaşlarını tekrar görmek? Çünkü sana yardım edebilirim.

Eğer uzakta olman gerekiyorsa Denny ile bahçeyi idare et."

"Satışı tamamlamak için bile geri dönmeyeceğim. Ta ki Buraya yerleştiğimde, o kasaba evinin benim için ne kadar az şey ifade ettiğini fark etmemiştim bile. Bir sığınaktan fazlası değildi. I

tüm zamanımı işte geçirdim. Eğer oraya geri dönersem, farklı bir şey bulacağım."

"Özlediğiniz iş arkadaşlarınız olmalı," dedi.

Derin bir nefes aldı ve yatağın kenarına oturdu. "Sanırım sana anlatmaya hazırım. Onun hakkında. Bana ne olduğu hakkında."

Colin onun yanına oturdu. "Sadece sen istersen."

"İstiyorum. Zihnimde bulanık ve gerçeküstü bir hal aldı, hala bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum.

"Görevi olan bir adamdı. Ve acımasızdı...."

Yirmi dakika sonra Jillian Colin'le birçok şeyi paylaşmıştı. Kurt ile olan ilişkisinin detaylarını acımasız bir dürüstlikle anlatıyor.

Colin onu kendine doğru çekerek, "Kuralları çiğneyecek olsaydın en azından gururun okşanırdı," dedi.

Güldü. "Doğrusu, onu terfi ettirdim çünkü bölümümdeki bir müdürü kaybettik ve Kurt parlayan tavsiye mektupları. Eklenen sorumluluklarına nasıl dayandığını görmek için onu yakından izliyordum. O da beni başka nedenlerle yakından izliyordu. Ondan cazibe mesajı almaya başladım ve o..."

"Seni baştan çıkarmak..."

"İşle çok meşguldüm. Sosyalleşmek için çok fazla zamanım yoktu. Ancak, onu iş dışında da görmeye başladım ve bunların sadece akşam yemeğinde iş konuşan birkaç iş arkadaşı olmadığını anladım. Niyetinin ne olduğunu biliyordum. Bunun iyi bir fikir olmadığı konusunda onu uyardım, ancak birkaç ay sonra, sürekli olarak ikimizin de

İş yerinde çok fazla zaman geçiriyorduk, ikimizin de çıkacak kimsesi yoktu ve bir baktım ki onunla yatıyor ve bunu patrondan saklamaktan endişe ediyordum." O acı acı güldü. "Patron Harry, şirketteki en iyi arkadaşımdı. Kurt'le tanıştıktan altı ay sonra ve onunla ilk yakınlaşmamdan bir ay sonra beni cinsel tacizle suçladı. Bir avukatı, tanıkları, tam olarak yalanlayamadığım karmaşık bir olay kaydı, bana yaklaştığı, beni baştan çıkarmak için çok çalıştığı ve tamamen rızaya dayalı olduğu basit gerçeği olmasaydı kesinlikle istismar olarak yorumlanabilecek metin mesajları ve e-postaları vardı. Aslında, işin aslına bakarsanız, bana baskı yapan oydu! Çok isteksizdim! Bana tuzak kurmuştu.

Başından beri beni işimden atmaya zorladı ve bizi mahkemeden uzak tutmak için istediği anlaşmanın bir parçası da benim pozisyonumu devralmaktı ve benim işime son verilmesini istedi."

"Kavga mı ettiniz?"

Başını iki yana salladı. "Onunla savaşmayı konuştuk, ben ve Harry. İkimiz de her şeyin uydurma olduğunu biliyorduk. Ama sonunda Harry beni ateşin içinden çekip çıkardı. İstifa etmemi ama yerime bir danışman atayacağını söyledi. istifamı izinli sayacağını söyledi. Kurt'e kazanılmış hisse senedi opsiyonları verdi - muhtemelen çok para ederdi, ama mahkemeye gitmek daha pahalıya mal olabilirdi. Ama Harry'nin

Kurt ve benim imzaladığımız bir gizlilik anlaşması ve bir feragatname... Bu, şikâyetin sonu olacaktı. Başka dava açılmayacaktı. Bu çok önemliydi; bu düzmece suçlamalar yüzünden itibarım zedelenmeyecekti. Sektörde hâlâ iyi bir itibarım var." Yatağa geri yaslandı ve ona baktı. Başını iki yana salladı. "Bu kadar saf olduğuma inanamıyorum. Bu kadar hazırlıksız olduğuma."

Colin onun yanına uzandı, dirseğini yatağa dayadı, başı elinin üzerinde dengede duruyordu. "Hiç şüphelenmedin mi?"

"Bir an için bile," dedi. "Sevimli ve çekiciydi ama çok da kurnazdı. Hem tembel hem de yırtıcı olduğu hiç aklıma gelmezdi. Beni bir mücevher dükkanına bile soktu.

ve yüzüklere bakmamı sağladı. O kadar ciddi olmaya hazır değildim, sadece sıradan, eğlenceli bir şeydi. Gerçeği nasıl öğrendim biliyor musun? Bir toplantı için patronun ofisine girdim.

Kurt orada mükemmel, acınası bir şekilde oturuyordu. Hangdog bakışı, zavallı kurban. Sersemlemiştim. Zar zor nefes alabiliyordum."

Yatakta bağdaş kurarak oturdu ve yüzünü ona döndü. "Yıkılmışım. Sadece bu adamın beni öldürmek istemesi değil Bana bu şekilde ihanet ederseniz, gerçek aşkımı, kurulmasına yardım ettiğim şirketi kaybetmiş olurum."

"Ve bana şunu söyleyin, akıl hocanız, en iyi arkadaşınız bunun başınıza gelmesine nasıl izin verdi?"

"Çünkü bilmiyordu. Geriye dönüp baktığımda, Harry'ye hemen sırrımı açmalıyım." Başını iki yana salladı. "Arkadaşımın ve akıl hocamın aşk hayatıma karışmasını istemiyordu. Sonunda, elinden geldiğince beni kurtarmak zorunda kaldı.

"Bu suçlama ortaya çıktığında her şey değişti. Ben savaşmak istedim ama Harry başka türlü düşündü. Şimdi onun ne kadar mantıklı düşündüğünü görebiliyorum. Her şey bittiğinde BSS'den ayrıldım, arabama bindim ve yola çıktım. Buraya uzaklaşmak, dinlenmek ve düşünmek için gelmişim. Bahçeyi keşfedeceğimi bilmiyordum. Bu bir kazaydı."

"Peki ne aldı?" Colin uzanıp bir parmağını kulağının etrafında, çenesi boyunca gezdirerek sordu.

"İsteddiği her şeyi değil. Hak ettiği opsiyonları aldı ve biraz para kazanacak ama benim işimi alamadı. Ama benim için bir veda partisi yoktu. Bu bana olması gerektiği kadar gizli olmadığını ve her şeyi sızdığını söylüyor. Ve benden daha fazla insanı etkilemiş."

"Piç kurusu," diye homurdandı Colin.

"İlk soruya cevap olarak - orada arkadaşlarınız var mı? Yine birlikte çalışacağım birkaç kişi ve arkadaş olarak gördüğüm birkaç kişi var, ama açıkçası San Jose'de çok fazla yakın arkadaşım olmadı - muhtemelen

Son on yılın çoğunu sadece çalışarak geçirdim. İnanın bana, bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Colin'in çenesi kısa sürelğine titredi ve avucunu çenesine dayadı. "Yapma," dedi. "Lütfen benim için üzülme."

Kısa bir kahkaha attı. "Senin için üzgün müyüm? Tanrım, hayır! Senin için kızgınlım, evet!"

"Ama işte buradayım ve doğrusu Colin, kendimi hiçbir konuda bu kadar iyi hissetmemiştim. Arka bahçenin CEO'suyum ve bu gerçekten iyi hissettiriyor. Burada kimse benden daha iyi olamaz. Don ya da yaprak bitleri olabilir ama ben her şeyin üstesinden geliyorum!" Ona gülümsedi.

"Jilly, şimdi kendini güvende ve kontrol altında hissediyor musun? Bahçede? Ve benimle?"

Öpmek için ona doğru eğildi. "Evet. Ve benim için kızgın olmana da gerek yok. Bunu ben hallederim."

Jillian, Colin'e en kişisel bilgilerini gizli tutmasını teklif bile etmedi. Buna gerek olmadığını biliyordu. Ona sorduğu tek şey, "Gittiğinden beri Harry'yle konuştun mu?" oldu. Sadece birkaç kez konuştuğunu söylediğinde "O senin tarafındaydı Jilly. O sırada ihtiyacın olanı alamadığını düşündüğünü biliyorum ama güvenilir bir kişi için elinden gelenin en iyisini yapmış gibi görünüyor. En önemlisi de size inanmış olmasıydı."

Kurt'ün nasıl olduğunu sorarak zayıflığını göstermek istemediği için Harry'den kaçındığını fark etti. Küçük bir parçası onun gelişmesinden korkuyordu.

Ofis dedikodularının üstesinden nasıl geleceğini biliyordu. Ne yazık ki bu kadar gerekli olduğunu düşünmemişti. Kurt'ü görmek! Ama Jillian Matlock'un CEO'yu aradığı haberini kimseye vermesine izin vermeyecekti! Ofisini aramadı; dul kadının yürüyüş yolundan

Harry'nin cep telefonunu onun cep telefonundan. Arayanın kimliğinde onun adı çıkıyordu.

"Yani ölmedin mi?" diye huysuzca cevap verdi.

Merhaba demeden önce güldü. "Hayattayım ve üç katlı, doksan yıllık Viktoryen bir evin tepesinde, dullar yolunda, ormanın ortasında oturuyorum, çünkü burada telefonum iyi çekiyor. Ormanın ve çiftliklerin manzarası harika. Nasılsın Harry?"

"Huysuzum. Dizimi değiştirmem gerektiği söylendi. Karım kolesterolüm için bana diyet yaptırıyor. Karım kolesterolüm için

bir aylık gemi seyahati. Böyle bir şeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Onu kız kardeşiyle birlikte gemi seyahatine göndermek ve üç günlüğüne Pebble Beach'e gitmek istiyorum. Sence bunu kabul eder mi?"

Kadın ona güldü; adam karısına hayrandı. "Bu dizinle bir gemide olsan daha iyi olur. Ayrıca, tatile de ihtiyacın var," dedi.

"Ben de diz protezi yaptırabilirim ama kimin vakti var ki? Cidden, bir ay boyunca bir tekne de mahsur kalabileceğimi sanmıyorum. Kendimi denize atabilirim. Jillian, nasılsın?"

"Uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim, Harry. Ne yaptığımı asla tahmin edemezsin. Çok özel bir bahçeye başladım...."

"Oh, Tanrım, lütfen bunu bir an önce ilginç hale getir...."

Bu yüzden ona madde madde sıraladı - özel, bulunması zor meyve ve sebzeler yetiştirmeye başlamıştı, lüks restoranlarda yemekleri süsleyen egzotik türden, herhangi bir bahçıvanın yapabileceği bir şey değil.

"Yazın büyüyecek, kışın seks romanları mı okuyacaksın?" diye sordu.

"Bana rahatlamamı ve düşünmemi söyledin. Bazı insanlar gemi seyahatlerine çıkar, bazıları dizleri kötü olsa bile golf oynar, bazıları yazın göle ya da plaja gider. Hatta bazıları eğlenmek için paraşütle atlar! Peki ya ben? Ben yazı bahçede geçireceğim. Ve sadece rahatlamıyorum, aynı zamanda eğleniyorum da! Eğer ben

Eylül'den sonra hala buradaysam, isli saksılar alıp kış mahsulünü deneyebilirim. Şu anda neyin işe yaradığını, neyin güçlü, neyin zayıf olduğunu görmek için pek çok şey ekiyorum. Yaz sonuna kadar nelerin mümkün olduğuna dair bir fikrim olacak. Geniş bir çeşitlilik ya da sadece birkaç özel ürün elde edebilirim. O zaman bunu neden yaptığıma karar vermem gerekecek."

"Organik mi? Böcekler ve solucanlar ne olacak?" "Harry, bahçecilikten anlar mısın?"

"Hiçbir şey. Bunlar bariz sorular gibi görünüyor."

Kıkırdamak zorunda kaldı. Buraya kadar böyle gelmişti; birçok şey hakkında biraz, birkaç şey hakkında da çok şey biliyordu. Zeki adam. "Çok fazla araştırma yapıyorum ve şu ana kadar işler iyi gidiyor. Kendi malçımızı bile yapıyoruz. şimdi...."

"Biz mi?"

"Bir elçi tuttum. Kasabadaki evimi de sattım, mallarım yakında teslim edilecek. Bahçeye biraz para yatırıyorum. Buna araştırma ve geliştirme diyebilirsiniz, ama bu aslında düşük maliyetli bir operasyon."

Kadın durakladığında, adam da durakladı. Sessizlik uzadı. Sonunda sert sesiyle, "Sesin iyi geliyor, Jill," dedi.

"İyiym, Harry. BSS iyi mi?"

"Pekâlâ. Hisseler yükseldi. Yönetim kurulu başımın belası. Bir yazılım ürünümüz berbat oldu ve geri çağrıldı ama bu pek çok ürünümüzden sadece biri ve bunu kaldırabiliriz." Bir sessizlik daha. "O artık burada değil, Jill."

"Sormadım," dedi. "O-"

"Sormadığımın kayıtlara geçmesini isterim," dedi ısrarla.

"Sıcaklığa dayanamadı. Benim gibi bir düşmanla karşı karşıya olduğunu biliyordu. Ayrıca tamamen beceriksiz olduğu da tesadüfi bir gerçektir. Buradan çıkmasına yardımcı olmak için ona iyi bir tavsiye verdim - bunu daha tatlı hale getirebilecek tek şey

Rakiplerimiz. Atladı, bir unvan ve maaş zammı aldı. Ve ne mutlu ki gitti."

Aslında çenesini düşürdü ve şakaklarını ovuşturdu. "Özür dilerim. Kendimi bir kez daha tamamen aptal gibi hissediyorum."

"Kendine biraz zaman tanı. Muhtemelen bitki çayına ilaç falan koymuştur. Sana söyledim Jill, hayatında biraz denge kurmalısın. Çok çalış ama biraz da iyi zamanlar. Arada sırada birkaç martini için, hayatınızda bazen erkekler olsun ki yalnız kalma riskiniz olmasın, yanlış biri gelip size çelme takmasın."

"Burada öyle bir şansımız yok," dedi.

"O gitti ve ikimiz de biliyoruz ki başaramayacak. O kadar sert düşecek ki.... düştüğü yerde büyük bir boşluk bırakacak. Ve sen mutlusun, sadece mutluluk dansı yap ve bizi görmeye gel. Eve gel, büyük bir yemek ye, bize bahçelerden bahset...."

"Bir gemi seyahatinde olacaksın," dedi, biraz duygusal hissederek. "Ya da karbonhidrat..."

"Cidden, kendi şirketini kurmaya hazırsın. Her zaman hazırdın. İlk şirketimi yirmi sekiz yaşındayken kurdum. Pek iyi gitmedi ama ben hazırdım ve deneyim benim için iyiydi. Siz de denemelisiniz. Şimdi tam zamanı."

"Şu an için bahçe zamanı. Bu çok garip bir şey - bana kendimi... bilmiyorum... hiç durmayan bir şeyin parçasıymışım gibi hissettiriyor. Yıldan yıla, yaşam döngüsü gibi bir şey. Mükemmel bir dünyada yılda altı ay çalışırdım. ve ilkbahardan sonbahara kadar bahçe. Bunu yapabilir misin, Harry? Beni Ekim'den Nisan'a kadar çalıştırır mısın?"

"Bundan bir iş çıkarırsan beni şaşırtmaz. Her zaman kendi şirketini kurmanı bekledim. Domates yapacağını düşünmemiştim ama ne olacak ki? Orada Bu dünyanın her yerinde para var; bunun için burnunuzun olması yeterli. Bu domatesler para gibi mi kokuyor, Jillian?"

Boğazında biriken gözyaşlarının hissiyle güldü. "Bazen yaparlar."

"Hah! Biliyordum! Olgunlaştıklarında bana biraz gönder, olur mu?"

"Elbette."

"Peki Jill? Bir şey daha var ve bunu kesinlikle konuşmamam gerekiyor. Bir kaç kadın Davasında tanıklık eden Kurumsal İletişim bana geldi - hatalarını anladılar, fark ettiler Onu sömürdüğünüze inandırılmış ve kandırılmışlardı. Şimdi suçluluk duyuyorlar. Işığı görüyorlar ve kullanıldıklarını biliyorlar. Üzgünler."

"Onlara cehenneme gitmelerini söyle," dedi acı bir sesle.

O kadar yüksek sesle ve sert güldü ki öksürük krizini tetikledi. "Evet," dedi. "Şey, söyleyemedim ama düşündüm. Çok az çok geç, ha?"

"Nasıl bu kadar sert olabilirim," diye düzeltti. "Ne de olsa beni kandırdı."

"Bırakın gitsin. Çok bitkin, vücudu soğuyor. Hey, eğer buraya gelmezsen, yukarı gelip ne olduğuna bakabilirim."

"Bir gemi yolculuğuna çıkacaksın."

"Uzlaşabiliriz," dedi. "Üç günlük gemi seyahati, sebze çiftliğine üç günlük gezi, Pebble'da üç gün Kumsal. Biliyor musun, Matlock? Seni çok özleyorum. Dünyayı ele geçirmenin zamanı gelmişti ama bu kolay değil."

"Seni seviyorum, Harry."

"Evet, evet... Birkaç milyon verdiğim her kadın bunu söyledi."

Telefona doğru güldü.

"Yolun açık olsun evlat," dedi.

"Tanrı seni korusun, Harry," dedi.

Jillian'ın şehir evi iki yatak odalı küçük bir evdi; yaklaşık bin altı yüz metre kareydi. Bekâr bir kadın için mükemmeldi. Bu nedenle fazla mobilya barındırmıyordu. Denny, Colin'in satın aldığı yatağı evin dışına taşımasına yardım etti.

hizmetçinin odası ikinci kattaki yatak odalarından birine taşındı. Eşyaları geldiğinde, ikinci yatak odasında bulunan ofis mobilyaları hizmetçi odasına taşındı. Kadın bilgisayarını ve koltuğunu mutfaktan o odaya taşıdı.

Oturma odasındaki koltuğu, büyük düz ekranı, kitaplıkları ve yan masalarıyla birlikte güneşlenme odasına taşındı ve Colin'in resim yapması için hala fazlasıyla yer vardı. Burası en harika oda haline gelmişti; hem çalışma odası hem de atölye. Colin'in boyalarının kokusunu sevmeye başlamıştı.

Jillian yemek masasını daha uzun hale getirmek için her iki yaprağı da masaya yerleştirdi ve yine de masanın yemek yeme alanını bastırmadı.

geniş mutfak. Veranda mobilyaları -masa, sandalyeler, iki şezlong- arka verandaya gitti. Yatak odası mobilyaları ikinci kattaki en büyük yatak odasına gitti.

Kendisine giysiler için bir askılık aldı ve yatak odasındaki çekmeceleri doldurdu. Askılık, büyük bir dolap görevi gören ikinci kattaki üçüncü boş yatak odasına yerleştirildi. Bu eski Viktorya dönemi evlerinin sorunu dolaplarının olmamasıydı. Buraya kalıcı olarak kim taşınırsa taşınısın gardıroplara yatırım yapmak zorunda kalacaktı.

Viktorya döneminin bazı bölümleri huzurlu bir ev görünümüne bürünmüştü. Colin ve Jill birbirlerinden nadiren ayrılıyor ve asla birbirlerinden uzak bir gece geçirmiyorlardı. Colin hâlâ etrafta dolaşmayı seviyordu. Yaban hayatı çekimleri için etrafta dolaşıyor ve tepelerde birkaç saatliğine resim yapmaktan hoşlanıyordu, ancak günlük hayat onları

çoğunlukla birlikte. Akşamları Jill ofiste oturup bilgisayarda bahçecilik bloglarını okurken, Colin de aynı odadaki koltukta oturup kitap okuyor ya da dizüstü bilgisayarında sanat eserleri ve galerilerde geziniyordu. Jill onu istediği zaman bilgisayarını kullanmaya davet etti ve çok geçmeden

dizüstü bilgisayar ve renkli

yazıcı ofiste kalıcı bir ev bulmuş gibi görünüyordu.

Gecelerinin çoğunu Viktorya döneminde geçiriyor gibiydiler, bu da kulübeye yapılan bir yolculuğu Şehir dışına kaçmak, tamamen farklı bir ortam. "Daha önce hiç böyle bir ilişkim olmamıştı," dedi. "Ben Otuz iki yaşındayım ve ilk defa bir erkekle yatıyorum. her gece. Biraz şaşırdım - bu benim için çok yeni. Ve çok doğal."

"Benim için de öyle," dedi Colin. "Bunu sevdim."

"Ama hayatımda neredeyse hiç erkek olmadı. Çok fazla kadınla birlikte oldun, bunu söyleyebilirim."

Onu kendine çekti ve tüm dürüstlüğüyle, "Böyle değil, Jilly. Senin gibi değil."

Mayıs ayının başındaki parlak güneş ışığında, Jillian'ın çiçekleri

Evin etrafı, açık bahçedeki meyve ve sebzeler ve avludaki çiçekli çalılar tüm hızıyla devam ediyordu.

Evin önünde birkaç elma ağacı vardı ve hava çiçeklerin tatlı kokusuyla doluydu. Bir de arılar vardı, ama her bahçıvan için arılar

polen taşıyordu. Soğanlar konusunda haklıydı; nergisler, laleler, zambaklar, hepsi sıcak güneşte çiçek açmıştı. Jill arka çayırdaki ağaçların hizasında uzun bir böğürtlen çalısı sırası keşfettiğinde şaşırmıştı. Hepsi olgunlaştığında, uğraşmak için bile çok fazla olacaktı.

Bir ev ve bahçeden daha fazlasıydı. Bir çocuk yuvasıydı.

Evin etrafında dolaşırken çim biçme makinesinin sesini duyabiliyordu; Denny, günün yarısını alabilecek bir iş olan çim biçme makinesini geniş ön bahçede çalıştırıyordu.

Parlak güneş, ılık hava, bol yağmur çimleri koyu, canlı, kalın bir yeşile dönüştürdü. Hem de bol miktarda; Denny her hafta kesiyordu. Kendine bir rampa yapmıştı, böylece çim biçme makinesini Jillian'ın kamyonetinin arkasına yükleyip

Jack'in evine gidip biraz bakım yapacağım. Jack'in binicisi yoktu.

Tam Jack aklından geçerken, onun kamyonetini gördü. Yoldan geliyordu. Eldivenlerini çıkardı, dizlerini fırçaladı ve ona gülümsedi.

Ama Jack gülümsemiyordu. Ona yaklaşırken çok ciddi bir ifade takınmıştı. Aklına gelen ilk düşünce onun kötü haberler getirdiğiydi. Akli oradan oraya savruldu. Birinin Kelly ile ilgili bir felaketi bildirmek için Jack'i araması mümkün müydü? Colin bir kaza mı geçirmişti? Denny'nin çim biçme sesini duyabiliyordu.

o iyiydi. Eli boğazına gitti ve ona doğru yürüdü. "Ne oldu?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Birdenbire ortaya çıkan bir sürpriz oldu Jillian," dedi. "Beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Evde ilgi var."

Aslında rahat bir nefes aldı. Hepsi bu mu? diye düşündü. Ve hemen ardından neredeyse nefesi kesilecekti. "Eve ilgi mi? Ama...?"

Başını iki yana salladı. "Satış için listelemedim ama Birkaç emlakçıya eninde sonunda satmak istediğimden bahsettim, muhtemelen bu berbat ekonomide biraz iyileşme olduğunda. Ama buralarda emlakçılık pek alışıldık bir şey değil Jillian. Çoğumuz bu ev gibi taşradayız ve tabela asmanın bir anlamı yok, kimse görmez. Ama bazen San Francisco'dan bir emlakçı

Francisco ya da Los Angeles emlakçılarımızdan birini arayacak ve yazlık ev, okyanus kıyısında bir mülk ya da av kulübesi için uygun bir yer olup olmadığını soracak."

"Ve...?" diye zorladı, gerilim onu öldürüyordu.

"Bay Area'dan bir çift, büyük şirketlerinden emekli olmuşlar, çocukları büyümüş, büyükçe bir arazisi olan bir pansiyon arıyorlar. Yılın birkaç ayında işletebilecekleri, onlara dinlenmek, ailelerini ziyaret etmek veya seyahat etmek için bolca zaman bırakacak bir şey. Sevdikleri birkaç misafir ve belki de kullanılabilecek alanlar fikri

kutlamalar için, düğünler gibi. Bahçeyle u ra mayı sever. Yemek yapmayı seviyor. Fortuna'daki emlakçı buradan bahsetti ve dışarıdan bir göz attılar - sanırım onları fark etmediniz. İçeri bakmak istiyorlar ve eğer uygunsa bir teklif yapmak isteyecekler."

"Ama, Jack..."

"Onlara Eylül ayına kadar hazır olamayacağını söyledim. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorlar - kış aylarında yerleşmek, B

B, çocukları ve torunları tatile götürmek, seyahat etmek.

Zamana ihtiyacın varsa, onları Ekim ayına kadar erteleyebilirim bile."  enesini salladı. "Biz arkadaşız ve komşuyuz Jillian, seni kovacak değilim. Ben olsam Aklınızda tutarsanız çok memnun olurum... Güvenin hakkını vermek zorundayım. Ev emanetin bir parçası...."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Elbette. Ama bir fiyat belirlediniz mi? Bir fiyat öneren oldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Değer bi tirme zamanı geldi. Paul' n burada yaptığı harika i le birlikte iyi bir fiyat getirecektir. Muhtemelen bir milyonun biraz üzerinde."

Neredeyse gülecekti ama bunu gülümsemeyle sınırlı tuttu. "Burayı San Jose'ye taşımanın bir yolunu bulmalısın. Ben bile değilim

orada ne kadara gideceğini söyleyeceğim. Bu seni a   zl  yapar." Jillian'ın bahçesiz küçük kasaba evi kötü bir ekonomide    elli dolara gitti. En azından para kaybetmemi ti ama fazla da kazanmıyordu.

"Biliyorum," dedi. "Sadece Virgin River'daki bir B and B'ye kim gelmek ister diye düşünmeden edemiyorum. Değil

avcılar, bu kesin. Luke'un evinde ya da açık havada biffy yapabilecekleri bir kulübede daha mutlu olurlar.

gürültü yapmak, küçük karısının evde içmelerine izin vermediği puroları içmek, geyi i yenmek için dörtte kalkmak.... Kim ister

yaz aylarında böyle bir yere geldi inizde

Avlanmak mı? Ve eğer balık tutuyorsanız, verandada ıslak kıyafetlerinizi de i tirmeniz ve balı ınızı temizlemeniz gerekir.

Böylece birinin güzel küçük B ve B'sini dağıtmamış olursunuz."

Kadın ona sabırla gülümsedi. "Son zamanlarda Ferndale'e gitmedin, değil mi Jack?"

"Öyle mi?"

"Buralarda, özellikle de Ferndale'de çok sayıda B & B başarılı. İnsanlar rahatlamak için geliyor. Manzaranın tadını çıkarmak için, dükkanlar, okyanus, sekoya ağaçları. Bazı insanlar yürüyüş yapmayı, güzel ağaçlar ve çiçeklerle çevrili bir verandada oturup sadece kitap okumayı sever. Bekleme listeleri olmayabilir ama gayet iyi idare ederler. Bana güvenin."

"Seni uyarmayı borç bilirim. Ve senden.... içeriği görmelerine izin vermeni istemek zorundayım."

"Elbette," dedi ama bu düşünce bile onu çok üzdü. "Ne zaman?"

"Hemen, sanırım. Birkaç hafta önce Bay Area'dan gelip dışarıyı gördüklerini ve içerisi onlara uygunsa iş yapmaya hazır olduklarını söylediler."

"Bana haber ver yeter," dedi omuz silkerek. "Giyindiğimden ve bulaşıkları yıkadığımdan emin olacağım."

Kendisi de üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Sormamın sakıncası yoksa, nereye gideceksiniz?"

"Oh, seçeneklerim var. Aslında eski işimi istediğim zaman geri alabilirim. Sadece bunu istediğime ikna olmadım." O güldü. "Patronum Harry bana biraz ara verip dinlenmemi söyledi. Henüz dinlenmeyi bitirdiğimden emin değilim. Tüm bu kurumsal şeyler eskisi kadar çekici gelmiyor."

"Sanırım değil," dedi Jack. "Yirmi yıl denizlerde görev yaptıktan sonra buraya geldim ve yanımda sadece tüfeklerim, olta takımlarım, giysilerim ve kamp malzemelerim vardı. Ve hiç ayrılmadım. Ben Sacramento'da büyüdüm, küçük bir kasaba değil. Ama sonuçta ben bir şehir çocuğu değilim."

"O çiftle hemen bir randevu almak zorunda mısın?" Jill sordu.

"Çok fazla bekleyemem, Jillian," dedi. "Burası benim evim olsaydı, istediğimi yapardım. Ama burası gerçekten benim

evim değil. Benim evim.

doğru olanı yapmak için."

"Bundan sonra ne yapabileceğimi düşünmem için bana bir ya da iki gün verseniz ölür müsünüz? Nereye gidebileceğimi? Çünkü taşınırsam yapmam gereken çok şey var, en önemlisi de nereye gideceğime karar vermek."

"Beni ürkütmez bile," dedi. "En azından bunu yapabilirim. Buraya benim için çok iyi baktın ve bunu takdir ediyorum. En kısa zamanda beni ara, olur mu?"

"Elbette," dedi. "Tamamen anlıyorum. Sadece bir sonraki evim ya da işim hakkında henüz düşünmedim. Bunu yapmam gerekiyor, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi. Başını iki yana salladı. "Denny bu küçük mülkü sonsuza dek işletecek sanırım."

Gülmek zorunda kaldı. Çok büyüktü! On dönümlük bir arazi, birkaç sera ve devasa bir bahçe. Dört bin metrekarenin üzerinde bir ev. Çatıya doğru baktı, biraz duygusal hissediyordu. Bir daha asla dul yürüyüşü yapamayacaktı.

Kolunu okşadı. "Seni yarın ararım, Jack. Uyardığınız için teşekkürler."

On bir

Jillian, Jack gittikten sonra açık bahçesine geri dönmüştü. Diz çökerek, otları ayıklayarak, kökleri havalandırarak, birkaç kök sebzeyi çekerek ilerlemelerini kontrol ederken tek yapabildiği bu deneyimin, bu bahçede geçirdiği zamanın

ev ve bu arazi artık belirsiz değildi. Bu Bay Area çifti mülk için doğru teklifi yapmasa bile, başka biri yapabilirdi. Evin sahibi olmak isteyen tek kişi o değildi.

Arazinin bereketli güzelliğini ve o büyük eski evdeki inanılmaz yenilenmiş alanı karşı konulmaz bulacak bir dünya.

Yapacağı en mantıklı şeyin sonbaharda San Jose'ye dönüp yeniden BSS için çalışmak olacağını düşündü; ne de olsa anladığı bir işti bu. Harry'nin dünyayı ele geçirmesi, şimdi kendi şirketini kurması, daha güçlü bir pozisyona geçmesi gerektiğine dair tüm gürültülerine rağmen Doğru hissettiren şey tanıdık olan şeydi. Kurumsal hayata geri dönmek zorunda kalırsa, anladığı bir şirkete geri dönecekti.

Sonsuza kadar tatilde kalamazdı.

Kısa bir süre için, bir sonraki kariyerine bir pansiyon sahibi olarak başlayıp başlamayacağını düşündü. Bu düşüncelerle Jill birkaç saat daha çalıştı, ta ki tanıdık bir aracın geldiğini duyana kadar.

Colin eve biraz yiyecek getirmiş ve akşam yemeklerini hazırlamaya gönüllü olmuştu. Kadın onu kabul etti. yemek pişirmek istemiyordu. Aslında yemek pişirmek, temizlik yapmak ya da market alışverişi yapmak nadiren içinden gelirdi. Bu tür şeyleri yapılması gerektiği için yapan bir kadındı, tatmin edici oldukları için değil. O

bir pansiyonun sahibi olması gereken son kişi.

Üst kattaki banyoda her zamankinden daha uzun süre oyalandı. Colin'in merdivenlerden inip kendisine doğru geldiğini duyduğunda, yatak odasında tüm giysilerinin bulunduğu aynanın önünde duruyordu. Soluk sarı bir kapri giymişti.

dizlerinin altından bağlanmış, bir omzundan düşen bol dokuma bir kazakla örtölmüş beyaz bir atlet ve üç inçlik topuklu ayakkabılar.

Odaya girdi ve arkasından yaklaştı, elleri kalçalarına gitti, aynada gözleriyle buluştuğunda dudaklarında bir gülümseme vardı. "İlginç bir görünüm," diye mırıldandı boynunu öperken.

Parlak siyah topuklu ayakkabıyı yandan görebilmek için ayak bileğinin birini çevirdi. "Eskiden işe giderken her gün topuklu ayakkabı giyerdim. Takım elbiseler, ceketli elbiseler, etekler ve kazak takımları, hatta elbise pantolonları, ama her zaman topuklu giyerdim. Erkekler kadar uzun olmayı seviyordum. Onların gözlerinin içine bakmayı seviyordum."

"Onları korkutmak hoşuna gidiyordu," diye suçladı.

Onun kollarında döndü. "Çok daha kız gibiydim, orası kesin. Muhtemelen erkek gözüne kot pantolon ya da şort, atlet ve Skechers'tan daha cazip geliyordur."

"Olabilir Jilly, ama kendini bana daha seksi göstermek için yapabileceğın neredeyse hiçbir şey yok." Ellerini onun poposuna doğru kaydırđı. "Sen şimdiye kadar uğraştığım en seksi bahçivansın."

"Üç inç topuklu kapriler seni daha çok tahrik etmiyor mu?"

"O pazen pijamaların içinde bile beni tahrik ediyorsun."

Sırıttı. "O bebekler çok kolay kayıyor...."

"Jack'in evle ilgilenen biri var. Partim neredeyse bitmek üzere. Nereye gideceğime ve ne yapacağıma karar vermek zorundayım."

"Bunu hiç düşünmedin mi?" diye sordu. "Jack ile anlaşmanız hep Eylül'e kadar değil miydi?"

Başını salladı. "Hiçbir şeyin değişmeyeceğini ve benim burada bir yıllığına kiralamamdan daha iyi bir anlaşma yapamayacağını hayal ettim.

uzun bir süre, belki bir yıl daha. Nereye gideceğimi ve ne yapacağımı düşünmek yerine, barınakların içinde duman saksıları ve yetiştirme ışıklarıyla bir kış mahsulü denemeyi düşünüyordum. Ama... Bu bir mola, bir tatil sayılırdı. Gerçek dünyadan bir mola. Sonsuza kadar tatilde kalamam."

Ona güldü. "Kimse tatil için senden daha fazla çalışamaz Jilly. Güneşten önce kalkıyorsun, bütün gün çiftçilik yapıyorsun, bütün gece internette bitki ve bahçecilik üzerine çalışıyorsun."

"Çünkü eğlenceli," dedi. "Sanırım en mantıklı şey San Jose'ye geri dönüp BSS'de çalışmak olurdu. Orada hâlâ hoş karşılandığım için minnettar olmalıyım."

"Minnettar görünmüyorsun, tatlım."

Arkasını döndü ve tekrar aynanın karşısına geçti. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," dedi, bir ayağını parmak ucunda yukarı kaldırıp aynadaki yansımasına bakarak. "Bu Topuklu ayakkabı giyen kurumsal kız mı?" Omzunun üzerinden ona baktı. Başını hafifçe salladı. "Artık kendimi onun gibi hissetmiyorum."

Kollarını onun beline doladı. "Kim gibi hissediyorsun?" diye sordu usulca.

"Kendimi bir yerleşimci, bir ev sahibi gibi hissediyorum. Kendimi garip bir şekilde yüksüz hissediyorum, hiç çalar saat kurmak zorunda olmayan bir kadın gibi, toprakla yaşayan biri gibi. Bir doğa çocuğu gibi ama değilim. Yani, organik bitkileri seviyorum çünkü onlar mükemmel bir meydan okuma ama ben o tamamen doğal fanatiklerden biri değilim. Ayrıca kenevir değil sentetik karışımlar giymeyi seviyorum ve topraktan geçinmiyorum, bakkala gidiyorum. İpoteksiz de değilim; büyük, güzel, restore edilmiş, bakımlı ve faturaları ödenmesi gereken bir Viktorya döneminde yaşıyorum. Ama sanırım bunu sonsuza kadar yapamam. Çalışmak zorundayım."

Adam ona güldü. "Haftanın yedi günü çalışıyorsun. Belki de kendini baskı altında hissetmemenin nedeni çok fazla baskı altında olmaman. Bitkiler ve personelin işbirliği yapıyor.

Ve belki, sadece belki, sen

bunu bir yıl daha yapmaya gücü yetebilir. Bunu yapmak için başka bir arsa bulman gerekse bile. Jilly," dedi onu sıkarak. "İyi hissettiren, doğru hissettiren şeyi yapmakta sorun yok."

"Birikmiş biraz param var ama henüz otuzlu yaşlarımda başındayım. Eğer gelirimi arttırmazsam, uzun süre bu paraya sahip olamam."

"Neden bunu akşam yemeğinde düşünmüyorsun tatlım? Bize şarküteriden taze kızarmış tavuk, biraz pilav aldım ve bir salata yaptım - bahçenizdeki salata toplanmaya hazır olana kadar yapmam gereken bir şey."

Yatak odasında saat yoktu, bu yüzden Jillian uyandığında saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Dışarısı zifiri karanlıktı ama gözleri birden açıldı. Yataktan çıktı ve Colin'in tişörtlerinden birini giydi ve çıplak vücuduna geçirdi. Kürklü terliklerini buldu ve merdivenlerden inerek ofisine gitti. Bilgisayarı açtı ve saatin 02:47 olduğunu gördü. Giriş yaptı ve internette gezinmeye başladı.

Güneşin doğuşunun ve taze kahvenin hafif kokusunun hayal meyal farkındaydı. Ve sonra Colin masada onun yanına bir fincan koydu.

"Demek gömleğim oraya gitti," dedi eğilip başının üstünü öperek.

Ona baktı ve üzerinde sadece fermuarlı ama düğmesiz kot pantolon, çıplak göğüs ve çıplak ayaklar olduğunu gördü. Tanrım, ama çok güzel bir adamdı!

"Colin!" dedi heyecanla. "Kaliforniya'da kaç tane organik çiftlik ve bahçe olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım çok," dedi gülümseyerek.

"Ve çok sayıda ticari çiftlik de Özel olarak üretilen reçel ve jöleler için organik meyveler veya seçkin restoranlarda beş yıldızlı şefler tarafından kullanılan nadir, yüksek kaliteli pazar meyve ve sebzeleri gibi belirli ürünler

yetiştirmeye çalıştığım şeyler - beyaz kuşkonmaz, bebek pancar, gözyaşı domatesleri, bu tür şeyler. Bir de genel organik pazar var; mağazalara ve şarkterilere giden rnler."

"Yanaklarınızda parlak bir kızarıklık var ve gözleriniz çok ışıltılı," dedi. "Ne zamandır ayaktasın?" "Sanırım ikiye biraz geçtiğinden beri." Masasındaki sandalyeden kalktı.

"Colin, sanırım geimimi sağlamak için bu işi yapmanın bir yolunu bulabilirim.

Belki iyi bir yaşam bile. En azından kurumsal dünyaya geri dönmeden geinebileceğim kadar iyi."

"Sence?" diye sordu.

"Pek çok şey bitkilere bağlı; sağlıklarına, glerine, güvenilirlik. Müşteriler, özellikle de şarkteriler, restoranlar ve sağlıklı gıda mağazaları gibi ticari müşteriler sipariş vermek istiyor

Sezon öncesinde meyve ve sebzelerin zamanında ve gereken miktarlarda geleceğine dair güvence istiyorlar. Sonbaharda bu cevaplardan bazılarına sahip olacağım." Gülümsedi.

"Eminim bunu yapabilirim."

"Eminim yapabilirsin," diye kabul etti. "Ama sonra, benim sorunlarım var

Eğer yapmak istediğiniz bir şey varsa, yapamayacağınız bir şey olduğunu düşünmek."

Jack'e telefon etmekten biraz daha karmaşık bir durumdu; yönettiği trste karşı bir sorumluluğu vardı ve bir arkadaşına iyilik yapamazdı. "Jack'ten bir

"Sonra da mlk listeleyip teklifleri gözden geçireceğiz." dedi Jillian'a. Daha hızlı ya da kolay olmadığı için zgnm."

"Anlıyorum," dedi. "Elbette, bunu doğru şekilde yapmanı ve günün sonunda pişmanlık duymamanı istiyorum. Her şey olması gerektiği gibi olacak."

"Peki ya mlk alamazsan?" diye sordu ona. "O zaman sanırım senin şu emlakınla konuşacağım."

"zgnm, Jillian. Orası için doğru olanı yapıyorsun ve seni orada kalıcı olarak görmek isterim."

Ancak Jillian bunu cesaret kırıcı bir haber olarak görmedi. İsteddiği şey için çok çalışmaktan asla korkmamıştı ve şu anda bu etiği işe yarıyordu.

Bir hafta sonra Colin ve Jillian Chico'ya doğru yola çıktılar. Onlar uzaktayken Jack evi Bay Area'dan gelen çifte gösterecekti.

Colin, düğün için Chico'ya doğru yola çıktıklarında Jillian'a, "Doğumlar, ölümler, düğünler ve kritik yaralanmalar Riordan ailesinin çok ilgisini çeker," diye açıkladı. "Korkarım ki en sık gelmeyen, en hızlı yolculuk yapan, en kısa süre kalan kişi olarak ün salmış olan benim. Aiden, Sean ve Luke her zaman çok yakın olmuşlardır. Aiden aslında herkese yakın ve aile ilişkilerini sürdürme konusunda en iyisi."

"Şimdi de tüm kardeşlerinin kendisi için tanıklık etmesini istiyor," dedi.

"Tipik Riordan hareketi - onları topla, emin ol herkes ön planda ve merkezde. Genellikle çağrıya direnmek için elimden geleni yaparım-bazen geç gelirim, erken çıkarım. bir bahane bul."

"Neden bir şeylerin değiştiğini hissediyorum?" diye sordu ona.

"Çünkü öyle. Neredeyse yaratıcımla karşılaşıyordum. Kardeşlerim, başıma büyük bir bela olsalar da, koşarak geldiler. Hepsini öldürmek istedim ama ısrarcı davrandılar ve muhtemelen

Çünkü onları uzaklaştırmama izin vermediler. yardıma ihtiyacım vardı. Bunu kendim için yapamayacak, ihtiyacım olanı kabul edemeyecek kadar inatçıyım. Benimle ilgili bir konferans görüşmesi yaptıklarını biliyor musun? Ciddi ciddi! Ağrı kesicilerle ilgili bir sorunum olduğundan ilk şüphelenen Paddy oldu ve kardeşliği çağırdı. Kişisel olarak dahil olan Aiden'dı. Sanırım doktor olduğu için seçildi. Ve sanırım tedavi faturasına kendi kredi kartını koydu. Hiçbiri

Bunun için bana bir şey borçlu olup olmadığını söyle. Luke bile, ve eminim ki Luke beni bir deliğe tıkmak isterdi."

"Hadi ama." Güldü. "Luke harika bir kardeşe benziyor."

Colin hoşgörölü bir kahkaha atarak, "Yetki onda olduğu zaman," dedi. "Biri onunla aynı fikirde olmadığında o kadar da iyi değil. O pırlantanın içinde bir elmas - anlaşılan Shelby elması görüyor ve geri kalanımız pürüzleri görüyoruz."

"Bunu dört gözle bekliyorum," dedi gülerek. "Büyürken sadece bir kız kardeşim olduğu için, beş sert ve taklacı oğlanı hayal bile edemiyorum. Ve görünüşe göre hepiniz hala bu işin içindesiniz.

Dinle, kardeşinde kalman senin için en iyisi olacaksa Evde ailemin çoğu varken, otelde tek başıma gayet iyiyim."

Onun eline uzandı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Gerçekten, bu bir aile zamanı ve ben-"

"Sen benimlesin. Dinle, bunu sormanın iyi bir yolu yok, bu yüzden ağızımdan kaçıracağım ve umarım çok fazla karıştırmam

Kötü bir şekilde. Seni bir düğüne, bir aile toplantısına götürmek aramızdaki ilişkiyi karıştıracak mı?"

Ona gülümsedi; tamamen hoşgörölü bir gülümseme.

"Yani, planlarda bir değişiklik olmasını mı umacağım?" Başını iki yana salladı. "Bu konuda benimle uğraşma Colin. Kafamı ve bedenimi şimdiki zamanda tutuyorum. Beklentim yok değişecek bir şey yok. Herhangi bir fantezi kurmuyorum. Geceleri seninle yatakta geçirmek yeterince fantezi...."

"Evliliğı hiç düşünmedin mi? Aile? Bütün bunları?"

Başını iki yana salladı. "Soyut bir şekilde bunun geleceğimle ilgili bir şey olduğunu düşünmüştüm ama hiçbir rakip yoktu. Beni yüzük bakmaya götüren ilk kişi Kurt'tü ve bunu yapmakta isteksizdim - onu yanlış yönlendirmek istemedim." Omuz silktili. "Ona bunun ileride olabileceğini söyledim ama henüz o noktada değıldim. Ona henüz aşık değıldim-o kadar ileri gitmeye hazır değıldim...." Acı acı güldü. "Öyle değıl mi?

Komik olan şu ki, ben direniyordum ama bir kez bile aklıma gelmedi.

Benimle oynadığını mı? Bu kadar genç yaşta iş dünyasına girmiştin ama ilişkilerde? O kadar da değil."

"Deneyimsiz," dedi. "Bu da muhtemelen çok fazla yaralanmadığın anlamına geliyor."

"Erkeklerle ilişkilerde değil. Önce babamı sonra annemi kaybetmek, parayla ilgili olağan sorunlar, fakir büyümek, geçim sıkıntısı çekmek gibi başka şekillerde de zorluklar yaşadım.

Okuldaki kıt kanaat yaşam, sonra büyükannenin bakımlı yaşamı için ödeme yapma mücadelesi, sonra onun ölümü... Ama erkekler? Hayır, sadece birkaç tane.

Travmatik değil. Merak etme, Colin.

hiç vermediğin bir söz için ayaklarını ateşe tutmak gibi bir şey. Afrika'ya gitmeni istiyorum! İhtiyacın olanı bulmanı, kendini yeniden bütün hissetmeni, hiçbir şeyi kaçırmadığına dair kendine güvenmeni istiyorum! O soyulma hissi var ya? Bir daha asla benim gibi hissetmeyeceksin.

Biri seni soyacak. Beni amigo kızınız olarak düşünün. Ama bu konuda bir anlaşma yapabilir miyiz?"

"Neye ihtiyacın var Jilly?" diye sordu elini sıkarak. "Bana bir daha sormamanı istiyorum. Belli bir şey alır Sizinle ilgili konularda geleceği düşünmemek için çok çaba sarf etmemiz gerekiyor. Bunu yeniden incelemeye devam etmeyelim."

"Haklısın," dedi başını sallayarak. "Ve konu kapanmadan önce bir şey söyleyeceğim. Bu benim için de belli bir çaba gerektiriyor."

Bunu duymak onu çok mutlu etti ama "Planına uyman senin için önemli Colin. Hayatını benim için fedakârlık yaptığını düşünerek geçiren bir adamla asla mutlu olamam, benim istemediğim fedakârlıklar ve senin eninde sonunda kızacaksın. Hayatta senin için önemli olan her şeyi yaptığını bilmeni istiyorum."

"Sen milyonda birsin, bunu biliyor musun?" diye sordu elini sıkarak.

Çenesini kaldırdı. "Evet, biliyorum."

Colin ve Jillian Cuma öğleden sonra erken saatlerde Chico'ya vardılar.

Colin, onları, şehrin yakınındaki bir otele yerleştirdi. düğünün yapılacağı golf kulübüne gittiler, bavullarını bıraktılar ve kendilerine verilen talimatları izleyerek Erin Foley'nin evine gittiler.

Aiden Colin'e buranın Erin'in büyüdüğü ev olduğunu söylemişti; dört yatak odalı, konforlu bir çiftlik evi. Erin ve Aiden geçen yaz tanıştıktan sonra birlikte Chico'ya dönmüşler; Aiden onun evine taşınmıştı. Colin ve Jillian geldiklerinde ev çoktan insanlarla dolmuştu.

Colin'in kardeşleri Luke ve Sean, eşleri ve çocukları Erin ve Aiden ile birlikte kalıyorlardı. Patrick henüz gelmemişti ama onun için orada ya da Erin'in kız kardeşi ve baş nedimesi Marcie'nin yanında yer vardı. Geriye bir sürü boş yer kalmıştı. "Bizimle kalmak istemediğine emin misin?" Aiden Colin'e sordu.

"Yine de teşekkürler," dedi Colin. "Bize bir şey olmaz."

Colin ve Jillian geldikten kısa bir süre sonra büyük bir karavan evin önüne yanaştı, kaldırımın kenarına park etti ve korna çaldı.

"İşte oradalar," dedi Luke. "Çocuklar."

Jillian, Colin'in annesi Maureen ve erkek arkadaşı George'la tanıştırıldığında, nişanlı bile olmadıkları halde bir karavanda seyahat ettiklerini hemen anladı. Mırıldanılan şakalar ve kıkırdamalar vardı.

Günah içinde yaşıyorlardı, ama yaşlı çift eğlenmiş ve hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Maureen Jillian'ın elini iki elinin arasına aldı. "Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum, Jillian," dedi. "Ve ben Bahçe ve planlarınız hakkında her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Ben de bir bahçıvanım ama uzun zaman oldu."

"Beni tanıyor musun?" Jillian sordu.

Maureen gülümseyerek, "Orman yangını gibi yayıldı, canım," diye cevap verdi.

Kısa bir süre sonra ailenin bebeği Patrick kiralık bir arabayla geldi. Kemik kıran sarılmalardan geçmek zorunda kaldı.

Erkeklerden öpücükler, kadınlardan öpücükler. Bir bira basıldı eline aldı ama içmeden önce Colin'e ters ters baktı. Colin gülümseyerek alkolsüz içkisini kadeh kaldırdı ve yakışıklı genç adamın yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi.

Genç mi? Muhtemelen Jillian'dan daha yaşlıydı.

Jillian sadece Colin'le birlikte olduğu için eğlenmeyi umuyordu. Ama bu sadece iyi vakit geçirmekten çok daha fazlasıydı - harika vakit geçirdi! Tüm aile - hem Erin'in ailesi hem de Riordan'lar - veranda, mutfak ve arka bahçenin etrafında toplandığında, çok fazla gülüşme oldu neredeyse yanlarını tutmak zorunda kalıyordu. Hiçbir şey kutsal değildi; aç köpekler gibi birbirlerinin peşinden gidiyorlar, hikayeler anlatıyorlardı.

Birbirlerine. Kimsenin canı bağışlanmadı; Maureen bile sataşmalardan payını almak zorunda kaldı.

Jillian'ın en çok hoşuna giden hikayeler Virgin River'da tanışan gelin ve damatla ilgiliydi. "Sakalımı kesene ve mutfağından bir ayıyı kovalayana kadar ilk aşamaya bile geçemedim!" Aiden söyledi.

Jillian daha dik oturdu. "Bir ayı mı?" diye sordu. "Onun içinde mutfak?"

"Bütün kapılar ve pencereler açıkken kurabiye pişiriyordu," diye açıkladı Aiden.

Colin, "Anladığım kadarıyla Jillian sadece Froot Loops yiyor," dedi.

"Bunu söylemeye gerek yok," dedi Sean kötü bir ifadeyle. Çocuk sırttı, karısından şakacı bir şaplak yedi ve tüm kalabalık kahkahalarla güldü.

Colin hariç. Ciddileşti. "Jilly şafaktan karanlığa kadar dışarıda, bazen de evden epey uzakta."

Sonra çocuklar birbirlerine baktılar. "Şu dağların her tarafındalar, Jillian," dedi Aiden. "Ayı kovucun var mı? Eğer yoksa almalısın ama güvenli bir yerde sakla. Erin eski karım üzerinde bile kullanmıştı. Meğer o sadece benim eski psikopatımmış ama yine de o ayı kovucu çok etkili."

"Gerçekten mi?" Jillian beklenti içinde öne doğru oturarak sordu.

"Sana her şeyi sonra anlatacağım," diye söz verdi Colin. "Ona hemen biraz getireceğim. Hepinizi uzakta tutmaya da yarayabilir."

Saat beşte herkes prova için kulübe gitti. Erin'in refakatçileri kız kardeşi Marcie ile baldızları Franci ve Shelby, Aiden'in dört erkek kardeşi de sağdıçlarıydı. Düğün partilerinde üç kadın ve dört erkek olması Erin ve Aiden'i endişelendirmemişti.

Aiden - bu özel günde hayatlarındaki en önemli insanlar yanlarındaydı ve önemli olan tek şey de buydu.

Erin'in küçük kardeşi Drew, Erin'i koridorda yürütecek ve kayınbiraderi Ian da düğünde şarkı söyleyecekti. Parçasını bir kez prova etmişti ve neredeyse Jillian'ı dizlerinin üzerine çöktürecekti, sesi çok güzeldi.

Prova eğlence ve kahkahalarla dolu hızlı bir saatti ama sürprizler aslında daha yeni başlıyordu. Herkes Erin'in evine döndüğünde yemek şirketinin çok meşgul olduğu belliydi. Arka bahçede keten masa örtüleriyle kaplı masalar kurulmuş, her tarafta tiki meşaleleri yanıyordu. Masaların üzerinde çiçekler, porselenler ve kristaller vardı; büyüleyiciydi. Düğün ekibi üyeleri, her türlü yiyecek ve içeceklerle dolu, lezzetli görünümlü açık büfe masaya hayranlıkla baktı.

Jillian arka bahçede dolaşan konuklara baktığında düğün davetlilerinin tamamen aileden oluştuğunu fark etti. En iyi arkadaşı ya da gömlek kuyruğu yoktu. aralarında akraba vardı. Hepsi erkek kardeş, kız kardeş, kayınbirader ya da baldızdı. Bu Riordanlar her ne kadar sürekli birbirleriyle uğraşsalar da, sıkı bir klan gibiydiler. Bu onu kıskandırıyordu.

Parti o gece dağıldığında, hepsi düğün için giyinip saat 10.00'da golf kulübüne dönmek üzere anlaştılar.

14:00 Erin modern bir gelindi ve eski moda geleneklere pek bağlı değildi. Fotoğraflarını düğünden önce, gün ışığının mükemmel olduğu öğleden sonra çekeceklerdi. İki saat fotoğraf çekecekler, sonra da emekli olacaklardı.

Rötuşlar ve biraz serinlemek için kulüpteki soyunma odalarına gittiler ve düğün saat beşte gerçekleşecekti.

Jillian ve Colin'in düğün günü için planları vardı. Cumartesi sabahı yavaş bir kahvaltı için dışarı çıktılar, şehirde biraz dolaştılar, sonra saat ikide kulüpte olabilmek için hazırlanmak üzere motellerine döndüler. Colin önce duşunu aldı - fazla zamana ihtiyacı yoktu ve Jill'in yolundan çekilmek istiyordu. Temizlendikten ve sakalını düzelttikten sonra üzerine bir eşofman geçirdi ve gazete almak için dışarı çıktı

ve bir kutu kola alıp onu hazırlanması için yalnız bıraktı. Geri dönüp odaya girdiğinde, onu görünce nefesi kesildi.

Jillian aynanın önündeydi, saçlarını kuruturken beline kadar eğilmişti. Pembe askısız bir sütyen ve aynı renkte bir tanga giymişti. Onu fark ettiğinde Kapının hemen içinde durmuş, büyülenmiş bir halde doğruldu ve fön makinesini kapattı. "Colin?"

Gazeteyi yatağın üzerine fırlattı, elindeki kola kutusunu bıraktı ve kızın yanına gitti. "Şu haline bak," dedi sesi boğuklaşarak.

Kadın ona güldü. "Beni çok daha az gördün."

"Ve her seferinde beni uçuruyor." İri ellerini kızın kollarının altına koydu ve yavaşça yanlarından aşağı kaydırıldı. Ağzını onunkinin üzerine indirdi ve onu öptü, dudaklarını araladı, ağzına girdi. Ellerinden biri sırtına doğru kaydı ve başını ağzına doğru tuttu. Ve açlıkla inledi. "Şimdiye kadar sana alışmış olmam gerekmez miydi? Ne zaman odaya girsem ve seni yarı giyinik görsem, sanki ilk kez. Ve seni ilk kez istiyormuşum gibi istemeye başlıyorum."

Onu öperken, parmakları o çıtçıtın üzerindeydi. küçük sütyenini açtı ve göğüslerini avuçlarının içine bıraktı. Onu uzun ve sert bir şekilde öptü, sonra başını eğip sertleşmiş bir meme ucunu örnek aldı, erotik bir iniltiyle başını geriye bırakırken içinden gülümsedi. Başını kaldırdı ve baktı

Elleri yavaşça kalçalarının üzerinde gezinip tangayı kalçalarına, oradan da yere doğru kaydırırken kendi gözleri de dumanlı ve yoğun bir şekilde kızın gözlerinin içine bakıyordu.

"Uh-oh," diye fısıldadı. "Bizi geç mi bırakacaksın?" Derin bir sesle, "Gelmememizi istiyorum," dedi, Çakıllı bir ses.

"Oh, Colin, ailen üzerinde kötü bir izlenim bırakmak istemem...."

"Sana doyamadığım izlenimini mi kastediyorsun? Her şey düzelecek. Oraya zamanında varacağız...."

Ellerini kızın beline koyarak onu makyaj masasının üzerine kaldırdı, dizlerini ayırdı ve önünde diz çökerek kızın dudaklarını öptü.

Ağzını onun kalbine daldırmadan hemen önce kalçalarının içine. Nefes nefese kaldı ve parmaklarını adamın saçlarına geçirdi,

ona her şeyini vermek için eğildi. Aç sesler

Yaptığı şey onun için çok güzeldi; dilinin onun üzerindeki, içindeki gücü onu yarı yarıya aklından çıkardı. Onu makyaj masasının kenarına daha da yaklaştırdı, kendine daha fazla alan, daha fazla alan, daha fazla derinlik verdi.

Uzun sürmedi; parmakları adamın saçlarına dolandı, makyaj masasının arkasındaki aynaya yaslandı ve gözleri yuvalarından fırlayacak kadar güçlü bir orgazmı sarsıldı.

Colin ona işkence etmeyi uzun süre bırakmadı. Sonunda başını geriye çekti ve tişörtünü kafasının üzerinden yırttı,

eşofmanını indirip tekmeleyerek bacaklarının arasında hazır bekledi.

Bir elini kızın poposunun her iki yanına koyarak onu kendine doğru çekti. Onu kolayca kaldırdı ve bacakları beline dolandı. "Ahhh, Jilly..."

"Kolun, Colin... Dikkatli ol...."

"Kolum için endişelenme. Sen yanımdayken aklımı kaçırmak üzereyim."

"Otur, Colin. Yatağa otur. İşin bir kısmını yapmama izin ver...."

Adam onun dudaklarına karşı sırtıttı. "Şimdi buna nasıl

hayır diyebilirim?" Yatağın kenarına oturdu, elleri hala

Mükemmel poposunun altında, kıllı yüzünü boynuna gömdü ve kalçalarını kaldırarak önce yavaşça içine pompalamaya başladı. "Tanrım, Jilly," diye fısıldadı. "Çok mükemmelsin...."

Kollarını Colin'in boynuna doladı, onu kendine yakın, içinde tuttu ve Colin'le her zaman olduğu gibi, bir başkasına ulaşıyordu

hızla zirveye ulaştı, soluk soluğa ve sıkıca kavradı, bacakları onun belini saran bir mengene gibiydi. Adamın bunu hissettiğini biliyordu çünkü boğazının derinliklerinde kıkırdadı ve sonra

Bir kez daha içine girdi ve onun nabız gibi atan, zonklayan salınımını hissedebiliyordu.

Uzun bir süre birbirlerine sarıldılar, terliyorlardı ve hâlâ zor nefes alıyorlardı. Sakinleştiklerinde ve Jillian gözlerinin içine bakmak için eğildiğinde, onun kendisine gülümsediğini gördü. Adam onun saçlarını kulağının üzerinden itti. "Çok haklıyız

birlikte," dedi usulca. "Bunu bana her seferinde yapıyorsun."

Yumuşak bir şekilde güldü ve "Ah, sanırım az önce bana yaptın! Ve şimdi baştan başlamak zorundayız - duşa ihtiyacımız var.

Ve geç kalacağız! Çünkü kendini kontrol edemiyorsun ve sen edemediğinde ben de edemiyorum!"

"Yanakların pembe, tatlım. Kızarmış ve tatmin olmuş."

"Duşa gir, Colin. Ve lütfen acele et."

Sonunda Colin hızlıca duş almak, smokinini giymek ve saat ikide çekilecek fotoğraflar için golf kulübüne gitmek zorunda kaldı; fotoğraflar ve tören arasında Jillian için geri döneceğine söz verdi. Colin daha sonra otel odasına girdiğinde Jillian ona bir bakış fırlattı, onu uzaklaştırmak için elini kaldırdı ve "Yemin ederim, bana dokunursan çığlık atarım! Başka bir duş ve makyaj için zamanım yok!"

Ona sırtarak şöyle dedi: "Elbisenin altında sadece o küçük pembe kıyafet mi var? Küçük sütyen ve tanga ve hepsi bu mu?"

"Bence bu konuda konuşmak hata olur!"

"Bütün gece bunu düşüneceğim ve sonra seni buraya geri getirdiğimde dışerimle soyacağım."

"Ailenin önünde beni utandırmadığın sürece sorun değil!"

"Hadi tatlım," dedi. "Seni yataktan uzaklaştıralım. Aiden'ı evlendirmeliyiz."

Düğün şıktı, dışarıda korunaklı bir koyda yapılmıştı. Yaklaşık yüz elli davetli vardı; bunların çoğu Erin'in ortakları, hukuk bürosundaki iş arkadaşları, birkaç müşterisi ve Aiden'ın yeni tıbbi uygulamasındaki ortaklarından bazılarıydı. Bir kadın papazın önünde geleneksel yeminlerini ettiler, bir yaylı çalgılar dörtlüsü çaldı, Ian Buchanan "From This Moment On" şarkısını söyledi ve Jillian daha ne olduğunu anlamadan koridorda geri yürüyorlardı. Fotoğraflar çoktan çekildiği için gecenin geri kalanı şık bir parti. Bir şampanya saati vardı. Birçok kadeh kaldırıldı, ardından güzel bir yemek servis edildi ve son olarak inanılmaz bir pasta kesildi. Kır kulübünün içinde dans edildi, ancak konukların çoğu dışarıda oyalanmaktan, ziyaret etmekten, ılık bahar gecesinin üzerinde, ağaçların ve çiçeklerin arasında süzölen yumuşak yaylı müziği dinlemekten memnun görünüyordu.

Jillian, Colin'in annesi ve baldızlarıyla bol bol vakit geçirebildi. Akşam saat 10'da gelin, damat ve ailelerinin çoğu günün sonunda kahve içmek için eve dönüyorlardı.

Tipik olarak, gelin ve damat bir sonraki Ancak Aiden ve Erin, düğünleri için seyahat etmiş olan aileleriyle geçirecekleri zamanı kaçırmak istemiyorlardı. Pazartesi gününe kadar hayatlarına geri dönmek istiyorlardı. Bu yüzden, Aiden ve Erin hemen şehri terk etmek yerine kalıp

Pazar sabahı brunch'ı. Aynı yemek servisi bu kez brunch spesiyaliteleri ile geri döndü.

Ailenin çoğu sadece Pazar öğleden sonraya kadar kalacaktı. Colin'in acil bir işi yoktu ama Jillian bitkilerine geri dönmek zorundaydı. Aslında, tüm Riordan'lar arasında zamandan başka bir şeyi olmayan tek kişiler Maureen ve George'du. Chico'da birkaç gün daha kalmayı, ardından kuzeye gidip Virgin River'ı ziyaret etmeyi planlıyorlardı.

Yola geri dönmek.

Herkes kendi yoluna gitmeden önce Pazar öğleden sonrasını bahçede oturarak ve ziyaret ederek geçirdiler. Colin çimenlerin uzak tarafındaki bir sandalyeye oturdu. Jillian'ı izliyordum. Shelby ile çimlerin üzerinde oturuyordu. ve Marcie, her ikisi de yaklaşık dokuz aylık olan bebekleriyle birlikte bir battaniyenin üzerinde oynuyorlardı. Kızlar konuşuyorlardı

ve gülüyorlardı; kolayca arkadaş olmuşlardı. Jill kızlarla gülerken, bebeklerle oynarken ve onları kıkırdatırken çok hareketliydi.

Bir an bu kadar saf ve düzgün görünüp bir an sonra yatağında onu çılgına çeviren vahşi bir kadın olabilen bir kadına hayranlık duyuyordu. Bu onun deneyimlerinin çok dışındaydı. Vahşi yatak arkadaşlarıyla ilgili pek çok deneyimi vardı ama onları aile toplantıları. Ve sonra, elbette, bazı gerçek düzgün kızlarla çıkmıştı, ama karanlıktan sonra dikkatini çekebilecek biriyle tanışmamıştı.

"Genellikle damadın buğulu gözlerle kadınına bakmasını beklersiniz...."

Colin başını kaldırdığında Aiden'in ona gülümsediğini gördü. Güldü ve başını salladı; yakalanmıştı.

Aiden bir çim sandalyeyi sürükleyerek Colin'in yanına oturdu. "Senin kızıdan hoşlandım," dedi. "Jillian tam bir av."

Colin başıyla onayladı. "O oldukça harika biri. Onun gibi biriyle hiç tanışmadım."

Aiden sağ bacağının bileğini sol bacağının dizine dayadı ve çim sandalyesinde arkasına yaslandı. "Anladığım kadarıyla sen

iyi hissediyor musun? Tıbbi olarak?"

"Şikayet edemem," dedi Colin. "Artık neredeyse hiç ağrım yok, sadece bazen dirseğim ağrıyor." Kolunu uzatarak gösterdi. Tam olarak düz değildi. "Sürekli çalışıyor, ama hala biraz bükülmüş. Ama en azından artık güçlü. Büyük bir spor çantası gibi ağır şeyleri taşımakta zorlanmıyorum. Bazı ağırlıklarla çalışıyorum."

"Aşırıya kaçma. Yavaş ve sakın ol," diye öğüt verdi Aiden. "Yani, bu mu?" diye sordu Jill'e doğru başını sallayarak. "Ciddi misin?"

Colin tüm dikkatini Aiden'a verdi. "Jill konusunda ciddiylim. Sadece yuva kurmaya hazır değilim."

Aiden omuz silkti. "Onu o kadar uzun zamandır tanımıyorsun. Bu durum değişebilir."

"Mesele evlilik değil, Aiden. Kaza ve ardından gelen tüm o saçmalıklar bana sinsice yaklaştı. Kaskımı asmaktan çok uzaktaydım. Orduda otuz yıl çalıştıktan sonra altmış beş yaşına kadar ya da sağlık durumum elverdiği sürece sivil bir uçuş işi bulmayı planlıyordum. Bunu berbat ettim."

"Doğru, çözmeniz gereken sorunlar var," dedi Aiden. "Ama uçuş kariyerinizin sonuna gelmiş değilsiniz. Sadece lisansınızı geri almak için gerekli tüm adımları atmanız gerekiyor."

"Aiden, ehliyetimi geri aldım."

Aiden daha dik oturdu. "Şaka mı yapıyorsun? Aferin sana! Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç ay önce. Altı aydır temiz ve ayıgım, tamamen iyileştim - sağlık raporumu geri aldım ve lisansım var ama güncel değil. Güncel değilsen uçamazsın. Kontrol uçuşlarına ihtiyacım olacak ama önce lisansımı güncellemek için bu kontrolleri ayarlayacak bir işverene ihtiyacım var. Ordu beni geri almayacak ve bu ülkede sivil bir operasyon benim gibi biri için hazır olmayacak. Özgeçmişim şu anda olduğundan çok daha iyi görünüyor. Dinle.... bu biraz karmaşık olacak."

"Neler oluyor Colin?" Aiden sordu.

"Tüm bunları bugün burada konuşmamız gerektiğini sanmıyorum.

Düğününüzün ertesi günü ve Sean, Luke ve Paddy'den fikir almaya hazır değilim. Annemizden bahsetmiyorum bile."

Aiden kaşlarını kaldırdı. "Ben hazırım," dedi.

"Bu şimdilik sadece ikimizin arasında kalabilir mi? En azından birkaç hafta daha?"

Aiden, "Bana paralı asker olarak iş aradığını söylemeyeceğin sürece," dedi.

"Doğrudan değil, ama..." Omuz silkti. "Asla bilemezsin..." Aiden öne doğru eğildi ve alnını ellerinin arasına aldı.

"Ah, dostum..."

"Bu benim ilk tercihim değil. Dediğim gibi, yuva kurmaya hazır değilim, yani sakın bir hayata hazır değilim. Ben hazır değilim.

Luke gibi nehir kenarında birkaç kulübe, tatlı bir eş ve bebekle yetinmeyeceğim. Bu ben değilim. En azından henüz ben değilim. Hareket halinde olmayı, kendime meydan okumayı, herkesin yapamayacağı şeyleri yapmayı seviyorum. Bu yüzden beni hareket halinde tutacak, bana olasılıkları kontrol etme şansı verecek bazı planlarım var."

"Peki ya bu planlar?"

"Öncelikle, kulübedeki kontratım yaz sonunda bittiğinde Afrika'ya gideceğim. Oraya hiç gitmedim.

Görebildiğim kadar çok yer görmek istiyorum ama Kesin olan iki şey var: Serengeti'de vahşi yaşamın fotoğraflarını çekmek ve havacılık tesislerini kontrol etmek. herhangi bir helikopter pilotu. Bush pilotları."

Aiden başını sallayarak yana eğdi. "Bu benim için çok şaşırtıcı değil. Sanki bu ailedeki çocuklar dünyanın her yerinde bulunmamış gibi. Hâlâ bunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Biletim var, 1 Eylül'e. Afrika kıtasına altı ay ayırmayı planlıyorum, safarileri olduğunu biliyorum. ve ticari helikopter kullanan avcılık şirketleri. Müşterilerinin çoğu Amerikalı, Kanadalı ve Avrupalı olduğu için Amerikalı bir pilot işlerine yarayabilir. Onlar

Hatta düzenli olarak pilot arayan birkaç havacılık bakanlığı bile var ama onlar daha çok dindarlara yöneliyor."

"Yani," dedi Aiden, "altı ay sonra tekrar eyalet tarafına mı döndün?"

"Belli olmaz," dedi Colin başını sallayarak. "Afrika'da aradığımı bulamazsam, keşfedeceğim, deneyimleyeceğim ve bu arada iş arayabileceğim pek çok başka yer var. Alaska, Kosta Rika, Avustralya ve Yeni Zelanda, belki Hindistan. Ben hayvanlarla ilgileniyorum Aiden, günbatımıyla değil."

"Peki ya resim?"

"Resim yapmak güzel, içimdeki bir şeyi besliyor ama ne olduğundan emin değilim. Sanırım sonunda tam zamanlı olarak resim yapacağım ve Serengeti'de ve umarım Amazon'da fotoğraf çekmek istememin nedenlerinden biri de bu.

beni uzun süre resim yapmakla meşgul edecek. Ama her gün resim yapmak için yaşam tarzımdan vazgeçmeye hazır değilim. Seyahat edebildiğim ve uçabildiğim sürece resim yapmak benim için iyi. Düzenli bir diyet olarak mı? Sadece yeterli değil."

Aiden'in gözlerindeki ifade neredeyse hüzünlüydü.

"Anlıyorum," dedi. "Her zaman böyle yaşadın, bunu anlıyorum. Peki ya Jillian?"

Colin duygusal bir şekilde gülümsedi. "Onun ne kadar inanılmaz biri olduğunu hayal bile edemezsiniz. Beni anlıyor ve bunu yapmam için beni cesaretlendiriyor. Hayatımı geri kazanmak için ne yapmam gerekiyorsa yaptığımdan emin olmamı istiyor. Veda etmek zor olacak ama onunla iletişim halinde kalacağım. E-posta, canlı video yayını, uluslararası cep telefonları var. Uzun mesafeden sıkılana ya da onun için daha iyi olan biriyle tanışana kadar, ondan öylece vazgeçmeyi planlamıyorum." Omuz silkti. "Kim Biliyor musun? Belki Jilly küçük domateslerinden sıkılır ve benimle gelmeye karar verir? O tam bir risk adamıdır, hiçbir şeyden korkmaz."

Aiden bir süre düşündükten sonra, "Hmm. Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," dedi.

Colin daha dik oturdu. "Ciddi misin?"

Aiden omuz silkti ve gülümsedi.

"İyi bir kadını sadece seyahat ve iyi vakit geçirmek için terk etmekle ilgili bir ders yok mu?"

Aiden kıkırdadı. "Colin, eğer onu sevdiğin ortaya çıkarsa Kadın," dedi başını Jillian'a doğru eğerek, "onu gerçekten terk edersen, onunla kalma planlarından vazgeçersen öğreneceğinden çok daha fazlasını öğreneceksin. Umarım içgüdülerin ve zamanlaman gerçekten çok iyidir, çünkü eğer değillerse, geçen yılın ıstırabı bu yılınkine kıyasla piknik gibi görünecek.

Kalbinizin diğer yarısı olmadan bir hayat kurmaya çalışıyorsunuz."

On iki

Pazartesi öğleden sonra Paul Haggerty, Jack'in Barına bir adam getirdi. Sırıtarak, "Jack, yeni komşularımızdan biriyle tanış, Rahip Holbrook," dedi.

Jack elini uzattı. "Nasılsınız? Hoş geldiniz. İçki?" "Beni soğuk bir biraya ikna edebilirsin," dedi Lief. "Ben alkolik değilim.

"Henüz komşu değiliz, biraz zaman alacak."

"Jack, zengin çift için yaptığım tatil evini hatırlıyor musun? Buraya geldikten sonra bitirdiğim ilk evlerden biriydi. Senin. Evinizin yaklaşık üç mil kuzeybatısında, vadi manzaralı üç bin metre kare."

"O evin içinden geçtim," dedi Jack. Islık çaldı.

"Bir çeşit tatil evi. O insanlarla hiç tanışmadım."

Paul sadece güldü ve Lief'e şu açıklamayı yaptı: "Burada, inşaat halinde ya da yenilenmekte olan bir ev olduğunda, kasabanın yarısı sadece nasıl gittiğini görmek için evin içinden geçer.

Sonra çoğu kendi fikirlerini aldığımdan emin oluyor." Sonra Jack'e dönerek, "İş bittikten sonra sahiplerinin buraya bir kereden fazla geldiklerini sanmıyorum," dedi.

Lief, "Ev hacizli," dedi. "Teklifim onaylandı ama hacizli evlerin kapanması uzun zaman alıyor. Bu arada, ben Paul ofisi gömme dolaplarla bitirebilir mi diye sormaya geldi."

"Bunu seve seve yaparım. kapanır."

Jack, "Paul dışında kimsenin burayı inşa edenlerle tanıştığını sanmıyorum," dedi. "Ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Paul. "Gözleri cüzdanlarından daha mı büyük?" "Bir yıldır ödeme yapmamışlar," dedi Lief. "Ben olsam

küçük bir kasabada bir şeyler arıyordum. I

buranın küçük olduğunu biliyordum. Şimdi tek umudum dostluk konusunda haklı olduğum."

"Biz dostuz," dedi Jack gülerek. "Bize karşı gelmediğin sürece. Peki, seni küçük bir ev aramaya iten neydi? Kasaba mı?"

"Ailem için L.A.'den daha iyi bir yer ve işim dolayısıyla L.A.'de fazla zaman geçirmeme gerek yok.

"Aile mi?" Jack sordu.

"On üç yaşında bir kızım var, Courtney. Eşim vefat etti. Elbette bu Courtney için çok zor. İyileşiyoruz, geri adım atmamız gerekiyor. Anlıyor musunuz? Telaş ve gürültüden uzaklaşmalı, yavaşlamalı, devam edip edemeyeceğimize ve bunu aşip aşamayacağımıza bakmalıyız."

"Başın sağ olsun, Lief," dedi Jack içtenlikle. "Karınızı kaybedeli ne kadar oldu?"

"Neredeyse iki yıl oldu ama kolay değil.

Courtney zor bir dönemden geçiyor ve ben de onun için doğru olanı yapmak, bunu atlatmasına yardımcı olmak için mücadele ediyorum. Daha on bir yaşındaydı, bir ebeveyni kaybetmek için çok hassas bir yaş. Umarım Eylül ayında okul başlamadan önce buraya taşınmış oluruz da yeni bir başlangıç yapabilir."

"Sana iyi şanslar. Umarım iyi gider," dedi Jack.

"Gerçekten iyi bir danışman tanıyorum, ortaokul ve lise çocukları konusunda uzman. Gerçekten iyi bir adam. Yıllardır tanıdığım bir çocuk, neredeyse oğlum sayılır, Irak'tan bir bacağını kaybetmiş olarak döndü ve danışman ona çok yardımcı oldu. Eğer ismini öğrenmek isterseniz..."

"Buraya geri döndüğümüzde sizinle temasa geçeceğim. Alabileceğim her türlü yardımı kullanabilirim," dedi Lief.

Tam o anda barın kapısı açıldı.

Çerçevenin içinde pembe, mor ve kırmızıya çalan siyah saçları olan sıska bir kız duruyordu. Tırnakları siyaha boyanmıştı ve kilolarca siyah göz kalemi ve rimel sürüyordu. Turkuaz renkli küçük bir atlet düz göğsünün üzerinde ve minicik siyah bir eteğin üzerinde uzanıyordu, balık ağı hortum ve

siyah ayak bileği botları. Tüm bu görünüm, yüzünde bir şekilde karakterine uygun görünmeyen bir alaycılıkla tamamlanıyordu. "Burada işimiz bitti mi?!"

"Hemen hemen," dedi Lief sabırla.

Topuklarının üzerinde döndü ve gözden kayboldu.

Jack tezgahı sildi. Lief'e, "Ben şu danışmanın adını ve numarasını bulayım," dedi.

"Teşekkürler," dedi Lief karşılığında.

Lilly Yazhi on üç yaşından beri, yani neredeyse on dört yıldır Virgin River ile Grace Valley arasındaki bölgede yaşıyordu. Ancak Jensen Ahırları'nda bir at beslemeye ve veterinerin eşi Annie ile birlikte yarı zamanlı olarak binicilik dersleri vermeye ancak geçtiğimiz yıl başlamıştı. Ve veterinerin teknisyeni Clay Tahoma ile nişanlanalı sadece altı ay olmuştu. Lilly Hopi, Clay ise Navajo'ydu. Pek çok ortak noktaları vardı ve atlara duydukları sevgi de bunlardan biriydi.

Ahırda Arap kısırağı Blue'yu fırçalıyordu ki, onun sessiz adımlarla arkasından geldiğini hissetti. Kollarını onun beline doladı ve dudaklarını boynuna dayadı. Kadın hareketsiz durdu, gülümsedi ve mırıldandı.

"Seni şaşırtmayı asla başaramıyorum," dedi Clay Tahoma. "Beni duymadığın zamanlarda bile hissediyorsun."

"Oh, Clay? Sen misin?" Lilly alaycı bir sesle sordu.

Clay onu çevirdi ve gülen yüzüne baktı.

Sonra dudaklarıyla onun yüzündeki gülümsemeyi sildi. Onu doyasıya öptü. Derinden. Elleri onun küçük poposunu buldu ve onu sertçe kendine doğru çekti. "Dün gece seni özledim," dedi, sesi yumuşak ve boğuktu. "Bunu telafi etmeyi planlıyorum bu gece."

"Tabii bir yerlerde başka bir hasta at yoksa ve tekrar dışarı çıkmanız gerekmiyorsa," dedi.

Kaşlarını çattı. "Bu beni havaya sokabilir. Sana söyleyecektim, bu sabah annem aradı. Sen

Lilly, düşünümüzü Navajo Ulusundaki evimizde yapmayı kabul ederek onu çok mutlu etti."

"Sevindim."

"Bu onun için yaptığınız cömert bir şey. Düşün yeri sizin kararınız ve benimle evlenmeyi kabul ettiğinizde aklınızda rezervasyon yaptırmak olmadığını biliyorum."

"Bu aileniz için önemli," dedi. "Sadece büyükbabam ve ben varız, bir sürü Tahoma ile uğraşmak zorundasınız. O geleneksel Tahomaları kullanmayacak olmamız iyi bir şey. Kilisede gelin tarafı ve damat tarafı oturur; gelin tarafı ne yazık ki boş kalırdı."

"Onları düşündüğün için seni seviyorum. Seni benim kadar mutlu edecek bir şey bulacağım. Söz veriyorum. Belki bildiğin bir şey vardır...."

Kısa bir süre uzaklara baktı. "Bunu bir ara konuşuruz. Belki de yumuşak, tatlı ve savunmasız olduğun zaman. Seviştikten sonra... Tekrar sevişmeden önce..."

Ona gülümsedi. "Bana şimdi söyleyebilirsin. Bana ne istediğini söyle, tatlım."

"Önce benim merhametime kalmanı istiyorum," dedi.

"Söyle bana. Şimdi söyle ki evet diyebileyim ve bütün gün bana nasıl teşekkür edeceğini düşüneyim."

Başını salladı ve hafifçe kaşlarını çattı. "Bu bana veremeyeceğin bir şey olabilir Clay. Çok fazla olabilir. Senin oğlun var ve Gabe neredeyse bir yetişkin, şimdiden bir erkek oldu. Gabe'i oğlum olarak göreceğim olsam da, sanırım kendi çocuğum olsun istiyorum. Senden bir çocuk. Ama belki de bu konuyu Gabe'le konuşmalıyız - bu onun tarzını ciddi şekilde bozabilir."

Clay gülümsedi ve bir parmak eklemine onun çenesinde gezdirdi. "Keşke senin cadı mavisini gözlerine sahip küçük bir kız olsaydı."

"Eğer Tahoma ailesiyle evleniyorsam, bu pek olası görünmüyor."

"İnsan umut edebilir," dedi ve ona kısa bir öpücük verdi. "Bunu düşünecek misin?" diye sordu ona.

"Söz veriyorum. Gabe ile baba olmak için çok gençtim. O zamanlar bu zor bir geçişti, ama şimdi daha iyi hazırlandığımı ve bir çocuğun tadını çıkarmak için daha fazla zamanım olduğunu düşünüyorum."

"Teşekkür ederim Clay. Evet diyeceğini umuyordum."

"Lilly, elimden gelse sana ayı verirdim. Eminim bunu biliyorsundur."

"Seni nasıl buldum? Sen en iyi adamsın. Ve en güzeli."

Adamın ağzı kadının dudaklarının üzerinde gezindi. "Şu düğünü bir an önce halletmeliyiz ki küçük Nava üzerinde çalışmaya başlayabilelim-

Hopi," dedi. "Her zaman sana açım, her zaman senin için hazırım."

Kadın ona güldü. "Bunu biliyorum. Yemin töreninden sonra bunun çok fazla değişmeyeceğine söz ver."

"Sanırım bu, güvenle tutabileceğim bir söz."

Biri boğazını temizledi ve Clay ahır kapılarına doğru baktı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Colin Riordan.

Clay güldü ve Lilly'nin alnına sakın ama şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra ondan uzaklaştı. "Bu muhtemelen iyi bir şey Colin. Beni daha da profesyonelce olmayan bir davranıştan kurtardın." Atın etrafında yürüdü ve Colin'e yaklaşıırken elini uzattı. "Nişanlım, Lilly. Bizi düğün hakkında konuşurken yakaladın. Bu beni daha çok endişeli."

"Sinirli gibi mi?" Colin sordu.

Lilly de kıkırdadı ve Colin'e doğru geldi. "Memnun oldum Colin. Ve hayır, Clay gergin değil."

"Lilly'nin büyükbabasının bana dik dik bakmayı bırakması ve liseden yeni mezun olan oğlumun benimle alay etmeyi bırakması için bunun resmileşmesini istiyorum."

"Sanırım anlıyorum. Yakında olacak mı?"

"Yazın ilerleyen saatlerinde. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok ailemin olduğu Navajo Nation'daki evimize gidiyoruz. Sen nasılsın?"

"Mükemmel," dedi Colin. "Teklifini kabul etmek için uğradım Clay. Galerisi olan bir kuzenin olduğundan bahsetmiştin. Eğer isterse, onunla konuşmak ve çalışmalarımı ne yapacağım konusunda tavsiyelerini almak isterim."

"Ah, vahşi yaşam sanatı. Tabii ki. Sanırım bende onun kartlarından biri var. Bana biraz müsaade edin." Clay uzaklaştı ve Colin'i Lilly ile bıraktı.

Lilly, "Yengen Shelby benim arkadaşımıdır, birkaç kez birlikte ata binmiştik," dedi. "Sizden ve şaşırtıcı çalışmalarınızdan bahsediyor. Bölgeyi nasıl buldunuz?"

"Beklediğimden de fazla," dedi. "Burası gerçekten çok özel bir yer."

"Burayı sevmenize sevindim. Anladığım kadarıyla Shiloh ile konuşacaksın."

"Shiloh?" diye tekrarladı.

"Clay'in kuzeni, sanatçı. Adını İncil'den almış.

Sessiz olan ya da barışçıl olan hakkında referans. Tahoma ailesi, İkinci Dünya Savaşı'ndaki kod konuşmacılarına kadar pek çok savaşa katılmalarıyla tanınır ve Shiloh da bu sırada ortaya çıkmıştır

huzurlu bir zamanda. Kendisi bir Yerli sanatçı, ancak onun hakkında en ilginç olan şey, galerisinde çarpıcı olan başka sanat eserleri de taşıması. Onun hakkında okuyabilir ve Shiloh Tahoma. Kendisi bölgesel olarak ünlüdür."

"Onunla tanıştın mı?" Colin sordu.

"Hayır," dedi. "Klasik bir sanat eğitimim var.

Sanat tarihi ve modern sanat eğitimi aldım ama doğal olarak bazı yerli sanatçılar ilgimi çekti. Shiloh ile düğünümüzde tanışacağım. Clay'in dediğine göre Tahoma'lar doğum, ölüm ve düğünlere çok önem veriyorlarmış.

Orada."

Yüksek sesle güldü. "Bu tam olarak Riordan ailesini tanımlıyor. Görünüşe göre İrlandalılar ve yerlilerin pek çok ortak noktası var."

Clay kartvizitle geri döndü. "Al bakalım. Onu ara, arkadaş olduğumuzu söyle ve ne istediğini sor.

tavsiye eder. Shiloh şu anda sanat camiasında çok başarılı, ancak uzun zamandır resim yapıyor. Pek çok zorluğa rağmen, kendi nişini ve bununla birlikte başarıyı bulmuş gibi görünüyor. Onu çok yardımcı bulacaksınız."

Colin basit olan kartı inceledi. Üzerinde isim, adres, web adresi ve telefon numarası vardı. "Teşekkür ederim. Bunların hepsi benim için yeni."

"Resmini gördüm. Sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama uzun süre senin için yeni olacağını sanmıyorum," dedi Clay. "İyi şanslar."

Haziran ortalarında Virgin River'da hava ısınmıştı. Jillian'ın bahçeleri yeşermeye başlamıştı. En narin tohumları bile güçlü saplara ve sarmaşıklara dönüşmüş, sağlık ve canlılıkla hayat bulmuştu, ona büyük bir iyimserlik veriyordu. Çiçekler tam açmıştı Evin etrafında parlak sarılar, morlar, kırmızılar ve pembeler vardı; büyük ortanca ve ormangülü çalıları toz mavisi, lavanta, pembe ve beyaz renklerini katıyordu. Büyük açık bahçede Jill, asmaları ya da sapsarı güçlendirmek için tomurcukları kırptı, biraz meyveyi geciktirdi ama bitkiler daha güçlü olduğunda daha ağır bir ürün elde etmeyi umdu. Elma ağaçlarından yeşil elmalar sarkıyor, böğürtlenler hâlâ yeşil olarak çalılara ağırlık yapıyordu. Verandanın etrafındaki asılı sepetler spor domates asmaları ve bazıları çoktan olgunlaşmış küçük meyvelerle beneklenmişti.

Bu sırada Jill'in kız kardeşi Kelly, kendisine biraz zaman ayıracağını ve Virgin River'a gidip etrafı kontrol etmek istediğini söyledi.

Jillian Colin'e, "Ya benim için söylediğinden çok daha fazla endişeleniyor ya da başka bir şeyler dönüyor, Kelly'nin mutfaktan zaman ayırmasını sağlamak dış çekmek gibi bir şey," dedi. "En azından son on yıldır Kelly'nin tek tatili

Her yıl benimle ve en iyi iki kız arkadaşımızla bir hafta ya da daha fazla zaman geçiriyor ve bunu genellikle sonbaharın başlarında planlıyoruz."

"Ona iyi olduğunu söyledin mi?" Colin sordu.

"Yüzlerce kez. Elbette gelmesini istiyorum, onu özlüyorum. Zorlu işlerimiz yüzünden birbirimize zaman ayırmak her zaman zor olmuştur; onu bir haftalığına ağırlamak cennet gibi olacak... Her şey yolunda gittiği sürece."

"Sana bir şey soracağım," dedi Colin. "Bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum. Kıt kanaat geçinmek için iyi bir zaman mı? Sen ve kız kardeşin biraz yalnız kalabilesiniz diye kendimi eğlendirmek için?"

Neredeyse şaşkınlıkla sarsılacaktı. "Şaka mı yapıyorsun? Eminim gelmesinin bir nedeni de seninle tanışmaktır! Sen yok olmak zorunda."

"Yalnız uyumayı planlamalı mıyım...?"

Kadın ona güldü. "Bence Kelly, çılgın sevişmelerimizin sesleriyle onu utandırmadığımız sürece aynı yatağı paylaşma fikrini kaldırabilir." Parmaklarını onun dudaklarında gezdirdi. "Ağızına tıkacak bir şeyler buluruz."

"Pekala, bu seçeneği değerlendirin - işimle birlikte bir yolculuğa çıkmak istiyordum. Tahoe Gölü, Sedona, Albuquerque, Sante Fe.... Dışarıdayken bir adamla tanıştım. Bir merada resim yapan Kızılderili bir adam, kuzeninin Sedona'da galerisi olan bir sanatçı olduğunu ve Güneybatı galerilerinin vahşi yaşam sanatına büyük ilgi duyduğunu söyledi. Kuzeninin çalışmalarına internetten baktım, ona e-posta gönderdim, onunla telefonda konuştum. ve kendi galerisinin yanı sıra başka galeriler de önerdi. Duyurular yapıyorum ama sonuçta orijinal işler göstermem gerekiyor. Bazı temsili işler almam gerektiğinden, araba kullanmam gerekiyor." Onun gözlerinin parladığını fark etti. "Bir hafta kadar sürecektir. Kız kardeşinle buluşabilir, o ziyaretteyken burada birkaç gün geçirebilir, sonra da gidebilirim. Ben yokken onunla biraz yalnız kalırsın, ama seni terk etmiş olmam."

"Bunu yapacak mısın, Colin? Çalışman hakkında fikir mi alacaksın?"

Başını salladı. "Merak ediyorum, Jilly. Ama ikimiz de hayal kırıklığına uğrayabiliriz, biliyorsun. Kemiklerim iyileşene kadar meşgul olan bir acemi de olabilirim."

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Ama yine de kontrol edecek olman gerçekten bir şeyler söylüyor."

"Yani bu fikri beğendin mi?"

"Bizimle iki ya da belki üç gün geçirdikten sonra yolculuğa mı çıkacaksınız? Bu fikri sevdim ama sen her gün irtibatta olacağına söz vermelisin. Her şeyi duymak istiyorum. Her şeyi, her şeyi bilmek istiyorum."

Söz verdi. "Kelly nasıl biri?" diye sordu.

"Çok güzel bir kız," dedi Jill. "Belki de bizimle sadece birkaç gün geçirmen en iyisi - kendini ona umutsuzca aşık olmuş bulabilirsin."

Kendini tutamadı; gözleri jant kapağı kadar büyüdü. "Vay canına, Jilly! Bana göre yeryüzünde senden daha güzel kimse yok -içiyle dışıyla."

Tatlı tatlı gülümsedi. "İşte bu yüzden senin buralarda takılmana izin veriyorum Colin. Çünkü her zaman en akıllıca şeyleri söylüyorsun."

Kelly Virgin River'a doğru ilerlerken, küçük kız kardeşinin gerçek aşkı bulup bulmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Ona bunun son kullanma tarihi olan bir aşk olduğu söylenmişti ama bu gerçekten gerçekleşecek miydi? Eğer gerçekse, bir şey değişmek zorunda kalacaktı. Ya adam kalacaktı ya da kadın bahçesini bırakıp onunla gidecekti. Bu kadar basit. Eğer O'nu bulduysan, yapman gerekeni yaptın.

Kelly'nin şansına, "O" kişiyi bulmuştu. Ne yazık ki, ona uygun değildi. Profesyonel olarak, yakındılar.

-O bir akıl hocası ve iyi bir arkadaşı. Her zaman iletişim halindeydiler ve her zaman yemekle başlayan ve oradan devam eden birçok uzun tartışma yaptılar. Kelly'nin tek yapabildiği

tam olarak ne yapıyordu- olağanüstü bir

ve bu yoğun tartişmaları çok ciddiye almamaya ya da kişiselleştirmemeye çalıştı. Onun çoktan ayaklarını yerden kestiğini ve kendisini ona kaptırdığını belli etmemeye çalıştı.

Kendi restoranları olan ve gıda ürünleri satan İtalyan bir şef olan Luciano Brazzi varlıklı bir adamdı; güzel ve seksi bir adamdı; içindeki şefe ve içindeki kadına hitap eden karizmatik bir adamdı. Kendisinden on sekiz yaş büyüktü. Ama aralarında hiç yaş farkı yokmuş gibi görünüyordu ve kalbinin derinliklerinde onun inanılmaz derecede erkeksi olduğunu kanıtlayacağını biliyordu. Bir keresinde ona şakacı bir tavırla, "İtalyanlar orada yaşlanmaz, anlarsın," demişti.

Ona yemekle romantizm aşılıyordu ve sık sık ya onun restoranında ya da onun mutfaklarından birinde birlikte yemek pişiriyorlardı. Bunu yaptıklarında, bazen onu besler, dudaklarının arasından bir lokma geçirirdi. Küçük lokmaları kaşıkla ağzına atmaya bayılırdı; onun dudaklarındaki tadı öpmesine izin vermenin hayalini kurardı. En gizli tariflerini onunla paylaşırdı; o da büyük büyükannesinin en iyi tariflerinden bazılarını onun için yapardı. şefler için bu neredeyse ön sevişme kadar mahremdi.

Luca onun yeteneğini övdü ve kendi mutfağını, belki de kendi restoranını açmasına yardım edeceğine söz verdi; Luca yıllardır bunun için yaşıyordu ve bunun için çalışıyordu. Bunu gerçekleştirebilecek biri varsa o da Luca'ydı; çok nüfuzlu ve çok zengindi.

Seksin nasıl olacağını hayal ediyordu. Kesinlikle iftleşme kasırgaları gibi bir araya geleceklerdi. Onu tüm kalbiyle istiyordu. Tamamen uyumlu görünüyorlardı.

Ama bir aksaklık vardı. O evliydi.

şimdi Kelly'nin uzakta olması için iyi bir zamandı. Brazzi'lerin evinde yoğun bir hafta olacaktı. Luca'nın ya evli ya da okulda olan çocuklarının hepsi Luca evde olmayacak ve tamamen müsait olmayacaktı. Bırakın yemek yapmayı, telefonda sohbet bile edemezlerdi.

Kelly Colin hakkında her şeyi duymuştu ama Luca'yı kendine saklamıştı. Kelly onun tam adından ya da profesyonel arkadaşlıklarının ayrıntılarından bir kez bile söz etmemişti. Jillian'ın onu duymuş, hatta adını bir gazetede görmüş olma ihtimali yüksekti. bir şarküteri kabının yan tarafı.

Kelly arabasını Viktorya döneminden kalma evin önüne çektiğinde saat öğleden sonra dört olmamıştı. Arabayı park etti ve

Kız kardeşini bulabileceğini düşündüğü arka tarafa doğru sürdü ve haklıydı. Onu, her iki ucunda büyük bir kapı olan beş metrelik bir siklon çitin içindeki büyük bir bahçenin etrafında dolanırken görebiliyordu. Kelly izledi. Jillian birkaç adım yürüyor, çömelip bir bitkiyi inceliyor, bir tomurcuğu ya da çiçeği çimdikliyor, ayağa kalkıp birkaç adım daha yürüyor, tekrar çömeliyor ve bu böyle devam ediyordu.

Yaklaştıkça Kelly bahçenin geliştiğini gördü; Bazı bitkiler uzun, dolgun ve koyu yeşil renkte büyüyordu. Çitin bazı kısımlarına ve küçük kafeslere dolanan sarmaşıklar vardı. Bazı bitkileri ayakta tutmak için kazık çakılmıştı, bazılarının güçlü sapları vardı, bazıları gözenekli tülbentle örtülmüştü, bazıları da gürdü. Sıralar tertemiz ve renkler zengindi.

Kelly, "Aslında ne yaptığınızı biliyormuşsunuz gibi görünüyor," dedi.

Jillian sıçradı ve döndü. "Kell!" Jillian kırmızı lastik çizmeleri ve kargo pantolonuyla sıranın aşağısına doğru koştu.

kapısına gitti ve kendini kız kardeşinin üzerine atarak ona sıkıca sarıldı.

Kelly güldü ve sarılmaya karşılık verdi. Sonra bahçe kıyafetlerine bakarak kız kardeşini kendisinden uzaklaştırdı. "Tam olarak beklediğim gibi değil," dedi Kelly, "ama yakın. En son ne zaman sütyen ya da külotlu çorap giydin?"

"Külotlu çorap-bir kere. Arada bir de sütyen. Üzerimde spor bir şey var. İşimi görüyor."

Kelly sadece güldü. Sonra dönüp bahçeye baktı; neredeyse bir yıl önce Jillian ve kız arkadaşlarıyla tatildeyken ilk gördüğünden bu yana her şey kesinlikle

değişmişti. Ev çok güzeldi
Bir kere bakımlı, yeni boyanmış ve pırıl pırıl

öğleden sonra güneşi. Büyük ağaçların arasına yerleştirilmiş iki yeni alüminyum depo kulübesi ve arkadaki ağaçların arasından geçen bir yol vardı. Tam o sırada yolda genç bir adamın golf arabasını onlara doğru sürdüğünü gördü.

Jillian'ın yanına yanaşıp arabadan atladığında, "Denny, kız kardeşim Kelly ile tanış. Kelly, asistanım Denny Cutler."

Kelly elini uzattı ama o sadece elindekine baktı. "Um," dedi ve elini pantolonunun paçasına sildi. "Üzgünüm, biraz tozluyum. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde," dedi Kelly gülerek.

Jillian, "Yataktan şu daireleri al Denny," dedi. "Atla Kell, sana etrafı gezdireyim. Bu benim bahçe arabam."

Kelly kız kardeşinin yanına tırmanırken, "Bu tam bir operasyon," dedi.

Jillian onları ağaçların arasından arka çayıra götürdü. İki bağımsız sera vardı ve hemen yanlarında birileri başka bir bahçe arsasını temizlemeye başlamıştı. "Bu seraları birkaç ay önce kurduk ve bitkileri başlatmak için ışık ve sulama kullanıyoruz. Bitkilerin yarısını dış bahçeye taşıyor, yarısını da içeride bırakıyoruz, böylece aradaki büyüme farkını gözlemleyebiliyoruz, gebelik ve kalite. Arazi temizlendiğinde, sürüldüğünde ve gübrelendiğinde kurmaya hazır başka bir barınağım var ama yenisi açılır kapanır panelli perdeden yapılmış ve çok büyük. Havalar soğudukça bunu leke kaplarıyla da deneyebiliriz. Şu anda her şey deneysel ama şu ana kadar tam da umduğum gibi işliyor. Erkenci sebzelerimiz geliyor ve marul kesiyorum, Birkaç havuç ve yeşil soğan çekiyorum ama özel yadigârların ortaya çıkmasına daha bir ay var."

Kelly şaşkınlıkla küçük kız kardeşine baktı. "Tamam, bunu zaten biliyorum ama bana her şeyin nasıl başladığını tekrar anlat."

"Geçen sonbaharda burada sizinle birlikte olduğumu hatırladım ve buraya geldiğimde sadece gelip biraz bakımsız görünen arka verandayı ve bahçeyi görmek istedim.

San Jose'deki kayıplarım için kelimenin tam anlamıyla çamura ağılıyordum...."

"Kurt...?"

Jillian başını salladı. "İşin özüne indiğinizde, Kurt'le ilgili değildi. Kariyerimin sona ermesine, masumiyetimi kaybetmeme, akıl hocamı özlememe -haftada altmış ila seksen saatimi verdiğim her şeye- üzülmüştüm. Çok incinmiş ve kızgındım ve içgüdüsel olarak araştırmaya başladım. Sonraki

Jack'in barında oturup bir kadeh şarap içtiğimi, büyükanneimin yetiştirdiği şeylerden bahsettiğimi ve bardaki bir adamın bana neden o şeyleri burada yetiştirmediğimi sorduğunu biliyordum. Dedi ki Burada jeneratörle çalışan yetiştirme ışıkları kullanarak yıl boyunca saksı yetiştiriyorlar. Bahsettiğim özel bitki tohumlarının bir yerlerde mevcut olması gerektiğini söyledi. Onları internette buldum, birçok çeşit sipariş ettim ve harekete geçtim." Gülümsedi. "Denny'yi işe aldım, böylece ekim sezonuna yetişebilecektim.

ve onu elimden geldiğince uzun süre yanımda tutacağım." "Ya Colin?" diye sordu.

"Onu burada resim yaparken buldum. Dul kadının yürüyüş yolunda oturmuş sık ağaçların arasından bu alana nasıl ulaşabileceğimi anlamaya çalışıyordum ki bir adamın arabayla buraya geldiğini ve resim yaptığını fark ettim. Bu çayırı seviyordu çünkü genişti ve ağaçların gölgesi yoktu. I Burada ne aradığını öğrenmek için tırnaklarımla kazıyarak ilerledim. Ve yavaş yavaş... O tanıdığım en harika adam."

"Onunla ne zaman tanışacağım?" Kelly sordu.

"Şimdi, eğer hazırsanız. O burada. Üst katta, güneşlenme odasında resim yapıyor. Senin gelmeni bekliyor."

On üç

Colin daha önce baharatlar, çeşniler ve yemek tarifleriyle seyahat eden bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Kelly'nin hazırlamak istediği yiyecekleri almak için kasabaya gelirken markete uğramasının şaşırtıcı olmaması gerektiğini düşündü. Ne de olsa o bir aşçıydı. Nereye giderse gitsin yemek yapardı. Ama kilitli bir kutudaki tarifler, baharat kutusu ve bir başka çeşni kutusu - bu ilginçti. Ve çantaları daha çok kulplu alet kutularına benziyordu, böylece onları gittiği her yere yanında taşıyabiliyordu. Bir de bıçakları vardı - ne yaptığınızı bilmiyorsanız parmağınızı kesebilecek özel bıçaklar. Yemek pişirme ihtimaline karşı her zaman yanında kendi bıçaklarından bir set bulundururdu ve yemek yiyecekse muhtemelen yemek pişirirdi.

Kelly'yle tanışıp bir süre görüştüktan sonra Colin dizüstü bilgisayarıyla mutfak masasına oturmuş, kızların mutfakta oynaşmalarını izliyor ve dinliyordu. Koreografileri ve sohbetleri ilginçti; her şey için bir sistemleri vardı. Kelly bu mekânın lideriydi: "Bu domatesi çok küçük doğrayın, sizin domatesinizden daha büyük olmasın. bebek tırnağı. Maydanozu kıyın, kıyın diyorum. Demek bu Denny bahçeye yardım ediyor? Seni hatırlamıyorum. bana ondan bahsediyor."

"Bu boyda mı?" Jilly sordu. "Elbette biliyorsun, sana onun hakkında her şeyi anlattım. Bana çıkma teklif ettiğini düşündüğümü söylemiş miydin?"

Bunun üzerine Colin'in kulakları dikildi.

"Bu boyut iyi. Yok artık! Randevu mu?"

"Yanlış anlamışım, yeterince dışarı çıkmadığımı düşündüğüm için beni Jack'e yemeğe götürmeyi teklif ediyordu. Ben de ona Colin'im olduğunu söyledim." Gülümseyerek ona bir bakış fırlattı.

"Şimdi bazı şeyler hakkında daha iyi hissediyor. Aslında benimle hiç çıkmak istemedi. Bu iyi bir şey çünkü Colin olmasaydı bile bunu hiçbir koşulda düşünmezdim. Ve onu kovmaktan nefret ediyorum, o vazgeçilmez biri."

"Ve korkunç derecede genç," dedi Kelly.

"Berbat," diye onayladı Jilly. "O aşçıyla hâlâ görüşüyor musun?"

"Şef, aşçı değil. Preacher bir aşçı, Luca ise bir şef. Biz gerçekten sadece arkadaşız. Potansiyeli olan arkadaşlar. Telefonda konuşuyoruz, mesajlaşıyoruz, e-posta gönderiyoruz ve bazen birlikte yemek yapıyoruz ama ikimizin de fazla boş zamanı yok. Bu parçalar çok büyük olmaya başladı, Jill."

"Özür dilerim. Belki de daha fazla zaman geçirmenin bir yolunu bulmalısınız.

Şefiniz tanınmış biri mi?"

"Aşçılık çevrelerinde sanırım öyle. Muhtemelen beni ilk etapta cezbeden de bu oldu. Yemekten konuşuyoruz."

"Hmm. Sanırım bu.... tohum konuşmaktan daha sıkıcı olamaz."

Colin yüksek sesle güldü ve iki kadın da dönüp ona baktı. "Öyle mi?" diye sordu sırtarak. "Bilesiniz diye söylüyorum, Jilly beni hiç sıkmaz."

Jilly'nin Kelly'den çok güzel diye söz etmesi ona ilginç gelmişti, sanki Kelly Jilly'den daha güzel olabilirmiş gibi. O kadar farklıydılar ki, eğer Jilly'ye bakmamış olsaydınız Gözleri ve gülümsemeleriyle onları kardeş olarak düşünmeyebilirdiniz. Jilly uzun boylu ve düzgün kestane rengi saçlara sahipti; gözleri iri ve kahverengiydi ve Colin'in çok iyi bildiği gibi, tahrik olduğunda daha da koyu ve boğucu olabiliyorlardı. Kelly ise daha kısa boylu, daha yuvarlak hatlı, sarı saçları gevşek bukleli ve mavi gözlüydü. Ama kaşlarının kemerleri aynıydı. Mükemmel ve düz olan dişleri aynı şekle sahipti. Dudakları farklıydı ama gülümsemeleri aynıydı.

Bir bahçıvanın ince, kaslı ve bronz tenli, bir aşçının ise daha kıvrımlı, dolgun, yuvarlak hatlı, teninin daha fildişi rengi olması ona mantıklı geliyordu. Bu işi yapmanın ne kadar zor bir iş olduğunu anlamak için çok fazla gözlem yapmaya

gerek yoktu.

yoğun bir mutfakta yemek üstüne yemek yaratırken, bahçeciliğin fiziksel olarak daha zorlayıcı olduğunu düşünüyordu. Kelly muhteşem bir şefe, Jilly ise kalbi duran bir atlete benziyordu.

Jilly'nin Alplerde kayak yapabilecek, uçaktan atlayabilecek, mercan kayalıklarına dalabilecek... safariye çıkabilecek gibi göründüğünü fark etti. Gündüzleri onunla oynayabilir, geceleri çarşafalarını ısıtabilir, sessiz zamanları tatlı bir dostluk içinde geçirebilir, zekâsıyla ona meydan okuyabilir, başka hiç kimsenin fark etmeye zaman ayırmadığı niteliklerini takdir edebilirdi.... Neydi bu? Bir eş mi? Bir eş, bir arkadaş, unutulması ya da yeri doldurulması imkânsız bir sevgili gördü.

Dalgınca başını salladı. Colin çiftleşmiyordu. Ama geçmişine ve ona kendisi hakkında anlattıklarına bakılırsa, Jilly de çiftleşmemişti. Colin'in pek çok kadını olmuştu ve asla biriyle yuva kuramayacağını düşünürken, Jilly'nin çok az kadını olmuştu.

Hayatında erkekler vardı ve bir gün uzun vadeli bir ilişki yaşayabileceğini düşünüyordu ama buna pek güvenmiyordu. İkisinin de hayatında onları kalıcı bir ilişkiye ikna edecek romantik bir partner olmamıştı. O ve Jill birbirlerine çok benziyorlardı... ama aynı zamanda çok farklılardı.

Yine de aklının bir köşesini gıdıklayan bir şey vardı. Ona aşık oluyordu. Bu bir ilkti. Yeterince yavaşlamış olsaydı bunun uzun zaman önce başına gelip gelmeyeceğini merak etti. Hafızasını yokladı ama Jilly'yi arzuladığı gibi arzuladığı tek bir kadın bile hatırlamıyordu. Onun Jilly'sini. Başka hiçbir erkeğin ona dokunamaması için onu kendisine ait kılmak için çok gerçek bir dürtü duyuyordu. her zaman ona ait olacaktı.

"Artık dükkânı kapatabilir misin Colin?" Jilly dizüstü bilgisayarına dokunarak ona sordu. "Kelly ordövrleri ve ardından akşam yemeğini hazırladı."

"Kesinlikle," dedi. "Yemeklerimizi oldukça acınası gösterecek, değil mi?"

"Daha da kötüsü. O bir dahi."

Son birkaç aydır Jill ve Colin yemek zamanı mutfakta

güçlerini birleştiriyor, birlikte bir yemek hazırlıyorlardı.

akşam yemeği. Her zaman oldukça doyurucuydu ama kesinlikle özel bir Şey değildi.

Colin koltuğunu geri aldığında önünde bir yer minderi, tabak, keten peçete ve su bardağı belirmiŐti. Yer minderini parmakladı. "Bu yeni bir Şey mi?"

"Hayır," dedi Kelly. "Bagajımdan bir Şey. Jill'in sunum gibi sıradan Şeylerle uđraŐmadıđını biliyorum.

İhtiyacım olanı getirdim." Masanın ortasına bir tabak koydu. Masaya. rnek tabağına benziyordu; mini marul sarmalarından, köftelerden, devasa mantar dolmalarından, küçük bebek armutlardan ve-

"Asma yaprağı dolması, kuzu kıyması ve sarımsaklı köfte, ekmek kırıntıları, domates, kereviz ve soğanla doldurulmuş mantarlar, verandadan yeni çıkmış bebek sarı domatesler, yumuşak kabuklu yengeç ve ızgara kalamar. Ve-" salsa sosuna benzeyen küçük bir kse ve küçük bir sepet dilimlenmiş ekmek koydu "-nana'nın tatlı çeŐnisi ve Fransız bageti, ince

dilimlenmiş ve hafifçe kızartılmış. Mangia! Yiyin!"

Jill, Colin'e bir O'Doul's ve soğuk bir kadeh getirdi ama o elinin tersiyle itti. Kelly yemeği tamamlamak için getirdiği Şarabı dolduruyordu ve o da katılmak istedi. Bir Şarap için Genelde ızgara biftek ya da burritodan daha süslü Şeylerden etkilenmeyen bir adam için bu ilgi çekiciydi. O

birdenbire her Şeyi deneyimlemek ve

Bütün bu tutkuyla bağlantılı olarak -özel baharatların ve eŐnilerin taŐınması, bir domatesin belirli bir Şekilde doğranması, bu baharatlama ve soteleme ve sonra Her Şeyi yer minderi üzerinde olması gereken bir tabakta sunmak.

Kelly'yi izledi, sonra tabağına birkaç Şey koydu. İnce bir dilim ekmeğin üzerine o tatlı eŐniden biraz sürdü, ısırdı ve dua eder gibi "İsa" dedi. "Nedir bu?"

Kelly sadece omuz silkti. "Nana'nın tatlı çeŐnisi. Bahçedeki her Şeyi kullanırdı. İlk görevi bizi doyurmaktı, ama ikinci amacı çok eski aile mirasını aktarmaktı.

Annesinin Rusya'dan, babasının Fransa'dan. Bir de Amerikalı kocası Chester Matlock'un tarifleri vardı. Nana'nın tariflerinin güzelliği, pahalı lezzetlere asla erişememiş olmasıydı; sadece yetiştirebildiği ya da ucuza satın alabildiği şeylere sahipti. Pencere kenarında kendi otlarını yetiştirirdi ve en ucuz kıymayı alıp üç kez daha çektiirmek için eve getirdiğini hatırlıyorum. Bir kıyma makinemiz vardı. Tezgâhın altına bir kâse sığabiliyordu. Yemeklerini lezzetli hale getirmek için çok çalışırdı ama onun ilk kaygısı bizim iyi beslenmemizdi."

"Bu bahçede başlıyor," dedi Jillian. "Nana'ya geldiğimizde çok gençtik, yetiştireceği üçüncü nesildik. Önce tek çocuğu, kızı, sonra torunu, sonra da biz. Ve biz sadece Mutfakta ve bahçede onun mirasını devralma fırsatına sahip olanlar."

"Şimdi sıra tavukta," dedi Kelly masada yer açarken.

O kadar yumuşak ve lezzetli bir tavuk servis etti ki, Colin baygınlıktan gözleri yuvalarından fırlamadan önce kendini tutmak zorunda kaldı. Nasıl yapılmış olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sızma zeytinyağı ve safranla marine edilmiş, limon sıkılmış, maydanoz serpilmiş, kızartılmış ve ardından dilimlenmiş mantarlarla buharda pişirilmiş. Fasulyeler pancar ve bademle süsleniyor, pirinç soğan, biber, doğranmış siyah zeytinle pişiriliyor ve üzerine kırmızı biber ekleniyor, aynı hafifçe kızartılmış baget ve Nana'nın sosu - taze domates, tomatillo ve biberle yapılan bir tür salsa - evden getirdim çünkü saatler sürüyor. Çok lezzetli. Ve özür dilerim, tatlı için zamanım olmadı."

Jillian ve Colin karşılıklı bakiştılar ve kahkahalara boğuldular.

"Ne?" Kelly sordu.

"Oh, affedildin," dedi Colin. "Ama sadece bu seferlik."

Sonraki birkaç gece boyunca Colin'in damak zevki şımartıldı. Sevgilisiyle olan rutini değişmişti ama bundan mutsuz değildi. Büyük ve doyurucu bir yemekten sonra Jilly'nin ikinci katındaki yatak odasına çekilirken, kız kardeşler geç saatlere kadar ayakta kalıp aralarında bir şişe şarap içtiler, konuşur, fısıldaşır ve çılgınca gülerlerdi. Sonra sessizce merdivenleri çıkar ve yataklarına giderlerdi. Jill onun yanına tırmanırdı ve dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkamasına rağmen Jill onun dudaklarındaki pinotun tadını alabilirdi ve bu hiç de rahatsız edici değildi.

Gündüzleri Colin resim yapıyor, Jilly bahçeyle uğraşüyor ve Kelly alışveriş yapıyor, mutfakta oyalanıyor ve onlara beş yıldızlı bir yemek sunuyordu. Onlarla geçirdiği ikinci gece İtalyan yemeğiydi ve bruschetta o güne kadar tattığı en nefis yemektir. Sonra doğranmış bir İtalyan salatası geldi.

dizlerinin bağı çözülürdü ve salatayı bile sevmezdi. Aslında sebzeler onun için pek bir şey ifade etmiyordu. Sonunda Kelly

Patlıcanla yapılan bir İtalyan yemeği servis edildi, sesi bile onu tiksindirmiş olmalıydı ama inanılmaz derecede lezzetliydi. Son olarak, gözlerini yaşartan bir Tiramisu.

Üçüncü gece Nana'nın geleneksel Fransız yemeklerinden biri geldi ve yine çaresizdi. Kızlar yine güldü bir şişe şarap içtikten sonra onları buluşmalarıyla baş başa bırakmak için yatmaya gitti.

Jill yatağa geldiğinde, onu kendine doğru çekti ve onu anlamsızca öptü. Yeni bir şey yok. Ama sonra dedi ki, "Sabah gitmekten nefret ediyorum. Lütfen, kalanları dondur!"

Ona güldü ve yapacağına söz verdi.

Uzanıp külotunun hâlâ üzerinde olduğunu gördü. "Bu da ne? Beni böyle mi göndermeyi planlıyorsun?"

"Pek sayılmaz. Senin için özel bir şeyim var."

"Ohhh, bunu duymak hoşuma gidiyor...."

Yatağın başucundaki çekmeceye uzandı ve bir kutu çıkardı. "Bu bir iPhone, en son model."

"Cep telefonum var, Jilly."

"Biliyorum, ama sıradan bir cep telefonunuz var - bu telefon e-postalarınızı almanızı sağlayacak, yol tarifi için GPS'i, müzikleriniz için iPod'u var. Araba kullanırken dinlemek için sesli kitaplar bile indirebilirsiniz."

"Erken çıkmam gerekiyor bebeğim - tüm bunları nasıl öğreneceğim?"

"Gitmeden önce size nasıl arama yapacağınızı ve cevaplayacağınızı, GPS'inizi nasıl kullanacağınızı göstereceğim ve sonra yapacak daha iyi bir şey olmadan otel odalarında otururken onunla oynayabilirsiniz. Senin için kendi numaralarımı ve Luke'un numarasını yükledim bile."

"Gerisini sen yapabilirsin. Nasıl fotoğraf çekileceğini öğrenebilirsiniz"

ve onları bu telefondan gönder." Omuz silkti ve yere baktı.

"İleriyi düşünüyordum Colin. Afrika'yı düşünüyordum ama beklentilerim olduğu için değil. Ama oradan bana fotoğraf göndermek istersen ve çevrimiçi değilsen, belki bu işine yarar."

Kutuyu bir kenara bıraktı ve onu uzun bedeninin üstüne çekti. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Planım iletişimde kalalım Jilly, ama Afrika'dan zor olabilir. Serengeti'den. Bununla bile."

"Bunu anlıyorum, ama tüm aletlere sahip olmanı istiyorum ve bu küçük. Jeep'in içinde şarj edebilirsin. Böylece bana bir e-posta göndermek istersen ve dizüstü bilgisayar işine yaramazsa, belki bu telefon işine yarar. Ayrıca çok eğlenceli. Hoşuna gidecektir."

"Eğlencelisin," dedi. "Sen ve Kelly birlikte çok komiksiniz. Siz kızlar hiç kavga etmez misiniz? Riordan oğlanları gibi?"

"Kimsenin Riordan'lar gibi kavga etmediğini öğreniyorum. Kelly ve benim küçük tartışmalarımız oldu ama çok sık değil. Gençken birbirimize destek olmak zorundaydık. Hayat her zaman o kadar kolay değildi."

"Aranızda bir iş bölümü var. Mutfak o yönetiyor, bahçeyi sen yönetiyorsun."

"Biliyorum, bunun nasıl olduğu ilginç. Ve tesadüfi, çünkü eğer yarışsaydık muhtemelen kedi gibi kavga ederdik."

aynı bölge."

"Peki ben yokken siz kızlar ne yapacaksınız?" "Bir gece Denny'yi besleyeceğiz, Vaiz'i besleyeceğiz ve Bir gece ailesini ziyaret edecek, bir gece barda yemek yiyecek ve sonra Kelly eve dönecek."

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Colin. "Sevimli ve mutfakta bir dahi ve haklısın, çok güzel ama Jilly, senden daha güzel değil." Külotunu kalçalarının üzerinden aşağı kaydırıldı.

"İsteyerek uyandığım, isteyerek uykuya daldığım, geceleri uzandığım kadın sensin. Sen. Benim için dünyanın en güzel kadınısın."

"Neden, Colin," dedi gülümseyerek. "Bu çok romantik."

"Garip olan şu ki ben pek romantik bir tip değilim. Sanırım bana büyümlü bir şey yapıyorsun."

"Ah, beni buldun!"

"Bu gece seni yavaşça seveceğim," dedi. "Yavaş ve derin ve kolay ve uzun, çok uzun bir zaman alacağım, bu yüzden çığlık atmak ve yalvarmak yok...." Ağzını kendi ağzına doğru çekti ve onu öptü. "Bu bana bir hafta kadar uzun sürmeli, Bırak da istediğimi yapayım."

"Her zaman öyle değil miyim?" diye sordu nefes nefese. "Şimdiye kadar, senin yolun benim yolum."

Colin şafaktan önce cipini yüklemişti. Mutfaktan gelen sesleri duyunca içeri girdi. Kelly yol için büyük bir kahvaltı hazırlamayı teklif etti ama Colin reddetti. "Şimdi hızlı hareket etmek istiyorum, bugün olabildiğince çok sürüş yapmak istiyorum, ama ben Kahvaltınızı kaçırdığım için üzgünüm. En sevdiğim yemektir." Sonra Jilly'ye odaklandı. Gülümsedi ve onun yüzüne dokundu. "Yeni telefonumu taktım. Artık iki telefonum, iki numaram ve bir de dizüstü bilgisayarım var. Mutlu musun?"

"Sanatını yollara döktüğün için mutluyum. Sanırım bir sonraki adım bir tür temsilcilik olacak.

Ziyaret ettiğiniz bu sanatçılardan ve galerilerden neler öğrendiğinizi duymak için sabırsızlanıyorum. Colin, bunun senin için en doğru şey olduğunu biliyorum. Hayal kırıklığına uğramayacağını biliyorum! Ben de seni özleyeceğim." Onu öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Seni çok özleyeceğim ve bunu yaptığın için çok mutluyum."

"Sen ve Kelly beladan uzak durun."

"Geri döndüğünde, en değerli meyvelerden bazılarında tomurcuklarım olacak," dedi. "Heyecan taklidi yapman gerekecek."

"Numara yapmama gerek yok, bebeğim. Sadece artıkları unutma!"

Birden ciddileşti. "Lütfen. Araba kullanırken çok dikkatli ol. Yorulursanız, ağrınız olursa ya da-"

"Jilly, ben savaşlarda karmaşık uçaklar kullandım. Vücudumu, yeteneklerimi ve sınırlarımı biliyorum."

Gülümsedi. "Elbette öyle. Neler öğrendiğini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Şimdiden eve, senin yanına dönmek için sabırsızlanıyorum."

Ona veda öpücüğü verdi ve hızla ayrıldı. Kadın verandada durdu, sonra arabaya doğru yürüdü ve adam ağaçların arasından geçip gözden kaybolana kadar onu izledi.

Aklına bunun biraz da Eylül'deki ayrılışının kostümlü provası olduğu geldi. Onun hayalini yaşamasını istemek ve yine de onu asla terk etmemenin bir yolunu bulmak çok tehlikeli bir dengeydi.

Jill terliklerini çıkardı, pantolonunun paçalarını sıvadı ve çıplak ayaklarıyla bahçeye çıktı. Aralarında yürüdü sıraları, ayak parmaklarının arasında ezilen toprağı ve büyümeyi hayranlıkla izledi. Neredeyse her bitkiyi ziyaret etti ve gün boyunca her birini birkaç kez tekrar ziyaret edecekti. Dizleri çamur içinde arka verandaya yöneldiğinde bir saat geçmişti. Kelly verandadaki sandalyelerden birinde oturmuş, iki elinde birer kahve fincanı tutuyordu. Jillian'a gülümsedi. "İyi misin bebeğim?" diye sordu nazikçe.

"Elbette," dedi Jill. "Bunu yapması çok önemli. Sanatını

gördünüz. Muhteşem bir şey. Bunu yapmaya karar vermek zorunda değil.

Tam zamanlı boya, ama değerini bilmeli. Bunun onun beklentilerinin ötesinde olduğunu biliyorum."

"Onu seviyorsun," dedi Kelly.

Gölümsedi ve küçük bir baş selamı verdi. "Bu konuyu açmayalım. Bu onu sadece midesizleştirir."

"Ama o seni seviyor," dedi Kelly. "Bu çok açık."

"Colin'e değil," dedi Jillian. Verandanın basamaklarına oturdu ve dizlerindeki kurumakta olan çamuru fırçaladı.

"Güven bana."

"Ona nasıl hissettiğini söyleyecek misin?" Kelly sordu.

Yine başını salladı. "Gitmeden önce ona söyleyeceğim ama bunu yapmanın en iyi yolunu bulacağım. Ona onu sevdiğimi söylediğimde, bunun bir hediye gibi hissetmesini istiyorum, bir ilmik gibi değil. Bunu onu değiştirmek ya da zayıflatmak için söylemeyeceğim.

onu güçlendirmek. Onun amaç duygusunu güçlendirmek isterdim."

Kelly öne doğru eğildi. "Bundan emin misin? Çünkü üzgün görünüyorsun."

Jillian verandanın direğine yaslandı. Başını iki yana salladı. "Sadece biraz hayal kuruyordum. Hiç böyle bir şey yaşamadım, Kell-her gece yatağımda, her sabah kahvaltı masamda bir erkek olmadı. İnsanlar onun hakkında konuştuğunda

Aşık olmanın tüm bu kahkahalar, bu düzeyde dostluk ve cesaretlendirme anlamına geldiğinin farkında bile değildim... Bu tür bir fiziksel aşkın mümkün olduğunu bilmiyordum. Bakire olmadığımdan eminim ama bir erkeğin bir kadını bu şekilde sevebileceğini bilmiyordum. Bu gerçekten bir mucize."

"Eylül ayında sona erecek bir mucize mi?"

"Hayır," dedi Jillian. Gölümsemesi melankolikti. "Asla bitmeyeceğinden eminim."

Jillian teselliyi bahçede bulurken, Kelly mutfakta oyalanmayı severdi. Mutfak malzemelerinin eksikliğinden yakınıyordu. Jillian mutfakta becerikliydi ama yemek pişirmeye pek ilgi duymuyordu, bu nedenle de malzeme

sıkıntısı çekiyordu. Aslında, büyük bir mutfak için yeterince yer varken,

Jack, Jill'i soğuk yiyeceklerle beslemek için oldukça küçük bir buzdolabı koymuştu. Set üstü ocak da aynı şekilde, alanın izin verdiğinden daha küçüktü. Tencere, tava ve pişirme gereçlerine gelince; birkaç tencere, birkaç tabak, birkaç kaşık, spatula ve çevirme çatalı. Yine de pişirme alanı harikaydı. Asılı tencereleri hayal etti

Çalışma masasının üzerinde, Paul'ün kurduğu granit tezgâha özel olarak yerleştirilmiş paslanmaz çelik aletler vardı. Bir el feneri alıp mahzene girmişti; kül blokları ve topraktan başka bir şey yoktu ama çok az çalışma ve parayla olağanüstü bir şarap mahzeni olabilirdi. Zaten üç lavabo, soğutmalı çekmeceler, ısıtma çekmeceleri, üç fırın için yer vardı - Jack bir tane koymuştu - ve zaten orada olana eklemek için bir bulaşık makinesi daha vardı. Burası, düzgün bir şekilde kurulduğunda, küçük ve şık bir restorana uygun bir mutfaktı.

Tek sorun, Virgin River'da olmasıydı. Burada küçük, şık bir restoranda yemek yemek isteyecek kimse yoktu. Tam bir trajedi, gerçekten.

Kelly'nin cep telefonu çaldı ve telefonu eline aldı. "Çav Bella!" sesini duyunca gülümsedi. Nasılsın aşkım?"

"Luca! Senden haber almayı beklemiyordum," dedi. "Aile toplantısı nasıl gidiyor?"

"Gürültülü. Gerçekten çok gürültülü. Evde beş çocuk, eşleri, partnerleri, erkek arkadaşları, kız arkadaşları, hatta varsa kayıinvalideleri. Michael'ın üniversite mezuniyet kutlamasından sonra nişanlandığını açıkladı. Yirmi yaşındaki Bethany de pırlantasını parlattı. Görünüşe göre bir yıl içinde iki Brazzi düğünü olacak. Bu hepsini evlendirir."

"Tebrikler!"

"Ve tabii ki mutfaktayım, onları şımartıyorum ve gösteriş yapmak. Neden seni düşünmeyeyim ve burada yanımda olmanı dilemeyeyim ki?" dedi. "Seni özlüyorum, Bella."

"Yakında görüşeceğiz. Şimdilik ailenin tadını çıkar! Hepsini bir arada çok sık göremezsiniz."

"Sana bir şey söylemek istiyorum Kelly. Bu düğünler bittiğinde hayatımda bazı değişiklikler olacak. Ve şansımız yaver giderse senin hayatında da."

Kelly kendi kendine gülümsedi. Bir yıl ve iki düğünden sonra mı?

Tanıdık olarak başladılar, sonra arkadaş oldular, sonra Luca onun akıl hocası olarak işe başladı ve en sonunda da derin duygularını açtı. Kelly son altı ayda Luca'ya o kadar yakınlaşmıştı ki, ona aşık olması hiç de şaşırtıcı değildi, ama aslında Luca'yı bir şekilde kol mesafesinde tutmayı başardığı için kendisiyle gurur duyuyordu. onu delice arzuladığını iddia etti.

Luca yirmi sekiz yıldır evliydi ve yaşları yirmi ile yirmi yedi arasında değişen beş çocuğu vardı. Arkadaşlıkları ısınmaya başladığında, kendisinin bir aile şirketi olduğunu, eşi ve birkaç çalışanıyla birlikte aynı büyük evde yaşadıklarını, ancak evliliğinin uzun yıllar boyunca tamamen işle ilgili olduğunu açıkladı.

"Bu hâlâ sizin evliliğiniz," diye cevap verdi. "Ve hala hepiniz aynı çatı altındasınız."

"Evet, tatlım, ama on ikiden fazlasını kaplayan bir çatı bin metre kare, birkaç depo, misafirhane ve birkaç dönüm. Olivia ve ben sadece Yirmi yıldır ayrı yatak odaları, yetişkin çocuklarımızla durumu tartıştık! Hepsi coğrafya ve Yerleşimler!"

Ah, onunla kaçamak yapma fikri çok cazip gelmişti! Onun tarafından tamamen baştan çıkarılmıştı! Tamamen! Onun için Luca gibi yetenekli, uluslararası üne sahip bir şeften daha mükemmel biri olamazdı. Birlikte geçirdikleri her an, Her konuştuklarında, kız onun oluyordu. Ama onu geride tuttu. "Ama sen bekâr bir adam olana kadar Luca, bu işe daha fazla bulaşmayacağım. Bekârken yeterince zor olacak. Ailen ne kadar uyum sağlamış olursa olsun Olivia ile çoğunlukla iş ortağı olduğunuz fikri bana pek sıcak gelmeyecek."

"Sadece iş ortakları!" diye bağırdı. "Onun kendi aşk hayatı var! Yıllardır var!"

Gerçekten de, resmi ve gayri resmi olarak yaptığı birçok kamuoyu önünde Olivia'nın partneri olarak durmasına güvenmişti. Olivia da bunu kendi isteğiyle yapıyordu ama bunların hepsi göstermelikti. Aralarında gizli bir anlayış olduğunu ilan etti.

Olivia'nın daha genç bir adamla, tenis profesyoneli gibi bir şeyle yattığını açıkladı. Kelly içten içe bunun doğru olmasını umuyordu ama aptal değildi. Ve adil olmak gerekirse, Luca

kalbini kazanmak için tüm bu detayları paylaşması gerekiyordu. Onu istiyordu. Onu çok istiyordu. Ve aralarında,

Yemek pişirmenin, hem telefonlarında hem de mutfaklarında yaptıkları birçok konuşmanın yanı sıra, sadece bir öpücük olmuştu.

Ama öyle bir öpücük ki. Neredeyse bayılacaktı. Belki de aptalın tekiydi.

"Seni özlüyorum sevgilim," dedi. "Ne zaman döneceksin?"

"Ne fark eder ki Luca? Ailenden kaçamazsın." "Sen yakınımıdayken kendimi daha iyi hissediyorum. Nereye gideceğimi bildiğim yerde.

seni bulacağım."

Güldü, sonra kendine güldü çünkü ne kadar aptalca olsa da bunu duymak çok iyi hissettirmişti. "Birkaç gün daha," dedi. "Ama tabii ki döndüğümde çalışıyor olacağım."

"Tabii ki. Ben de öyle. Ama biz her zaman idare ederiz, değil mi tatlım?"

Tüm bu romantik, baştan çıkarıcı konuşmalara rağmen Aralarında hiçbir şey kalmamıştı. Buna daha fazla dayanamayıp ne kadar zaman sonra boyun eğmek, teslim olmak ve hayatındaki diğer kadın olmak.

Birdenbire Jillian'ı kıskanmaya başladı, hem de erkeği kalıcı olabilecek bir ayrılığın eşiğindeyken. Hayatındaki erkeğin onun için ulaşılabilir olması çok güzel olurdu, Onunla gülmek, gece boyunca onu sevmek. Bütün bir geceyi Luca ile geçirmek için ölürdü.

"Bella, sana ihtiyacım var," dedi, sesi telefondaiken sertti. Ve bu onun külotunun içinde titremesine neden oldu.

Birkaç saat sonra Jillian içeri girip duş aldıktan sonra mutfığa döndüğünde Kelly ona bir kadeh şarap uzattı ve "Sana söylemem gereken bir şey var. Bir süredir Luca hakkında kendimi tutuyordum. bahsedildi."

"Sabırsızlanıyorum!" dedi sırtarak. Jillian şarabını alıp masaya oturdu ama daha oturmadan evin önündeki yola giren bir aracın sesini duydu. Bir kamyon olduğu belliydi ve kaşlarını çatı. "UPS MI? Bir şey beklemiyorum." Kapıya gitti ve tam tokmağa uzanmıştı ki Jack Sheridan'ın botlarının sesi duyuldu

Verandanın zeminine vuran sesler duyuluyordu. Kapıyı çekerek açtı. "Jack? Burada ne işin var?"

"İçeri girebilir miyim, Jillian? Seninle hemen konuşmam lazım.

Ev için bir teklif aldım."

"Elbette," dedi. "Korkarım sadece alkolsüz bira ya da şarap ikram edebilirim-"

"Benim için bir şey yok, teşekkürler. Denny'yi akşam yemeği kalabalığına yardım etmesi için bıraktım ve ona hemen döneceğimi söyledim. Oturabilir miyiz?

Aşağı mı?"

Jill şarap bardağının beklediği yere gitti ve Jack de karşısına oturdu. "Bay Area'dan gelen çift evi beğendi." Gömleğinin cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Üstteki rakam ekspertiz rakamı, ikinci rakam ise teklifleri." Bir nefes aldı ve acıyla baktı. "Nasıl hissettiğimi biliyorsun, Jill. Burada olman ve yaptığın iş hoşuma gidiyor. Sadece bunu söylemek istiyorum." Kâğıdı masanın üzerinden ona doğru kaydır.ı.

Açmadan önce bir saniye baktı. En üstteki rakam 1,245,000.00 dolardı. İkinci rakam olan teklifleri ise 1,300,000.00 dolardı.

Gözlerini Jack'in yüzüne kaldırdı. "Bunu gerçekten istiyorlar, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Emlakçıya göre, yaklaşık bir yıldır ev arıyorlarmış. Bu ev onların aradıkları ama fiyatı belirleyen arazi. On dönüm

Konuklar için atlar ya da başka bir şey için yerleri olabilir. Eğer düşünecek bir şey varsa.

önümüzdeki bir ya da iki gün içinde yapmalı."

"Doğru," dedi. Küçük kâğıda baktı ve gözyaşlarının birikme tehlikesini hissetti. Omzunun üzerinden bahçesine baktı. Arka bahçeyi çevreleyen leylak ve ortanca seline baktı.

"Beni ara Jill," dedi ayağa kalkarak.

"Elbette," dedi. Hayatı boyunca tek bir mülk satın almıştı, o da şehirdeki eviydi. Üç yüz bin dolar ödemişti.

"Değerleme beni oldukça şaşırttı ama şaşırmamalıyım. Zaman daha iyi olsaydı, daha da yüksek olabilirdi."

"Biliyorum," dedi. Gazeteden başını kaldırdı ve zayıfça gülümsedi. "Bay Area'dan gelen bu çift oldukça iyi anlaşılmış olmalı."

"Sizden daha yaşlılar ve erken emekli oldular. Ellili yaşlarındalar, biraz para biriktirecek kadar yaşlılar, ama burayı bir süre daha idare edebilecek kadar da gençler."

"Ama ben otuz iki yaşındayım." diye düşündü. İşler yolunda giderse, burayı çok uzun bir süre işleteceğim. İşler yolunda gitmezse, satmak zorunda kalacağım. Belki birkaç yıl sonra ekonomi daha iyi olur ve burası daha pahalıya gider. Ya da belki ekonomi daha kötü olur, faiz oranları daha da yükselir ve büyük bir kayıp olur.

"Bana haber verin yeter," dedi.

"Teşekkürler Jack. Buraya kadar gelmen çok hoş." Kapıya doğru gitti.

Sorun şu ki, kafasında bir rakam vardı - bir milyonun biraz üzerinde. Bu rakama alışmıştı ve bunu dönüm başına yüz bin dolar olarak görüyordu.

arsa üzerinde bir ev. Külotlu çorapları ve parlak siyah topuklu ayakkabılarıyla şirket dünyasına geri döneceği düşüncesi yüzünü buruşturmasına neden oldu. Ama zihnini hızla değiştiren şey, Colin'in şövalelerini ne zaman geri dönerse diye güneş odasında hazır tutma isteğiydi.

"Kelly! Bana bir kalem getir!" Ayağa fırladı ve arka kapıya koştu. Kapıyı açtı ve bağırdı, "Jack! Jack, buraya gel!"

Kelly'nin elinden kalemi aldı ve tekrar oturup kâğıdın üzerine bir şeyler karaladı. Jack tekrar mutfakta durduğunda kâğıdı yeniden katlamıştı. Ona uzattı.

Açmakta yavaş davrandı ve açtığına gözleri saf bir şok içinde yuvarlandı. Kağıda, Jillian'ın gözlerine ve tekrar kağıda baktı.

"Emin misin?" diye sordu.

"Elbette," dedi başıyla onaylayarak.

"Bu oldukça büyük bir hamle, Jillian. Bunu hiç düşündün mü? Dikkatlice?"

"O benim kız kardeşim," dedi Kelly, ancak mali detayları bilmiyordu. "Bir şeylere saldırmayı sever. Aceleci. Dürtüsel. Her konuda çok hızlı hareket eder."

Ve Jillian aniden bir kahkaha attı, kocaman, göbekten bir kahkaha.

Az önce birkaç şeyin farkına varmıştı, önemli şeylerin. "Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Jack sordu.

"Evet, Jack. Hak kazanacağım. Ama bu gizli bir bilgi, değil mi?"

"Doğru. Elbette. Sanırım şehirdeki iş konusunda bir karar verdiniz," diye gözlemledi.

Güldü. "Sanırım öyle."

Sayfada 1,500,000.00 dolar yazıyordu.

"Bu biraz çılgınca olabilir," dedi Jack. "Bu sayıya yaklaşmanız gerekmez mi? Yani, onlara seni bu sayıya kadar itmeleri için bir şans vermen gerekmez mi?"

"Bence gayet açık olmakta fayda var. Ben Dalga geçiyorsun. Ben ciddiylim. Karşı bir teklifle karşılaşmamayı tercih ederim."

Islık çaldı. Elini sıkmak için uzattı. "Sana iyi şanslar. Yanıtın ne olduğunu sana bildiririm."

"Teşekkürler, Jack."

Katlanmış kâğıt parçasını gömleğinin cebine koydu ve oradan ayrıldı. Kamyonun motor sesi duyulduğunda

Kelly, Jillian'ın masasının karşısındaki mutfak sandalyesinin arkasında durmuş, elinde bir kadeh şarap tutuyordu.

"Büyük iş mi?" Kelly sordu. "Hepsini yatırdın mı?"

"Hepsi değil ama iyi bir kısmı. Neyi fark ettim biliyor musunuz? İçgüdülerime göre hareket ettiğimde oldukça başarılı oluyorum. Nadiren yanılıyorum. Üniversiteden hemen sonra Harry'yle birlikte olmak, birçok hızlı halkla ilişkiler kararı, birkaç gün içinde Colin'e aşık olmak... Hızlı hareket etmediğim zaman, ne zaman

Tam olarak tanımlayamadığım bir şey beni uyarıyorsa, o zaman bir sorun var demektir. Bu Kurt'le de oldu, ona teslim olmam aylarımı aldı! Aylar! İçimde bir yerlerde bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum, sadece ne olduğunu bilmiyordum.

"Bahçe konusunda kararımı verdiğimde, bunu genişletmek ve büyük ölçekte yapmak istediğimi hemen anladım ve bunu burada yapmak istediğimi biliyordum. Bir ihale savaşı istemiyorum.

ev ve arsa," dedi Jill. "Kazanmasaydım çok şaşırırdım. Diğer potansiyel alıcının teklifini birkaç yüz bin dolarla geçtim."

Kelly'nin beti benzi attı; güçsüzce sandalyeye çöktü. Kız kardeşinin BSS'de çok para kazandığını biliyordu, ama Kelly için çok, çok daha azdı! "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu fısıltıyla.

"Hayır, bu bir gerçek." Kadeh kaldırmak için şarap kadehini kaldırdı. "Şimdi. Bana Luca hakkında ne söyleyecektin?"

"Hmm? Oh," dedi Kelly. "Hiçbir şey. Hiçbir şey. Ondan hoşlanacaksın, bundan eminim."

"Değer verdiğiniz birini sevmemeyi hayal bile edemiyorum."

On dört

Colin en başından beri ilk olarak Shiloh Tahoma'nın Sedona'daki galerisini ziyaret etmeyi planlamıştı. Beklediği gibi olmadı, beklentilerini aştı. Bir kere burası alışlagelmiş turistik yolların biraz dışındaydı. Yukarıda asılı tabela Dükkanda basitçe "Sanat" yazıyordu. Cam kapının üzerinde altın yaldızla, "Navajo" yazıyordu. Colin bir süre kaldırımında durdu.

Uzun bir süre, sadece ön pencereden sergilenen resimlere baktım - geleneksel kıyafetli, örgülü veya akan saçlı Kızılderili erkekler, yalnız ve çocuklu Kızılderili kadınlar, doğal ortamlar, yontulmuş yüzler, zarif gölgeler, çarpıcı yorumlar.

Colin sanatçıyı internetten araştırmış ve eserlerine biraz aşina olduğunu hissetmişti ama yakından ve kişisel olarak bu tablolar muhteşemdi. Colin içeri girmek istemedi. Kendini bir sahtekâr, bir dolandırıcı gibi hissediyordu. Bu sanatçı en çılgın hayallerinin ötesinde.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Dükkânın kapısında geleneksel uzun, düz siyah saçları ve yüksek elmacık kemikleriyle güzel bir yerli kadın duruyordu. "Ben... ah... Bay Tahoma'yı görmeye geldim."

"Seni bekliyor mu?"

"Sanırım öyle. Ben Colin Riordan."

"Elbette," dedi gülümseyerek. "İçeri gelin. O arka tarafta. Ben seni götürürüm."

Colin galerinin arka tarafına doğru giderken vitrine sadece bir an göz atabildi; inanılmaz yağlardan çok daha fazla ürün vardı - biblolar, rüya yakalayıcılar, cep telefonları, fotoğraflar, kartpostallar, kitaplar vardı,

baskı yığınları, boyalı kayalar, turkuaz. Bir sürü turkuaz. Gümüş mücevherler olduğu anlaşılan cam bir kutu vardı. Ama genç kadını takip ederken bunların hepsinin yanından geçti.

Vitrin aslında küçüktü, ama çok büyük bir arka odaya geldiler. Burası bir çalışma odasıydı, her yerde tablolar vardı. Küçük bir mutfak, masa ve sandalyeler, banyo, bir sürü raf ve dolap vardı.

"Baba, Bay Riordan geldi."

Baba mı? Colin merak etti.

Uzun siyah örgüsü sırtından aşağı sarkan çok uzun boylu bir Kızılderili adam yapılmakta olan bir çalışmadan dönüyordu ama bu alışıldık bir Kızılderili sanatı değildi. Çılgınca renklendirilmiş bir soyut resimdi.

Yerli anne ve çocuk. Colin resme ağzı açık baktı. Soyut sanatla ilgili hiçbir deneyimi yoktu.

iyi olarak kabul edilebilirdi, ama o bunu sevdi. Sürprizi tamamlanmıştı.

Shiloh, "Seninle şahsen tanıştığım memnun oldum, Colin," dedi. Ellerini sildi ve bir elini Colin'e doğru uzattı. "Hadi kahve içip konuşalım."

"İşinizi bölüyorum," diye özür diledi Colin.

"Saklayacağım. Resmin hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Kahveni nasıl içiyorsun?"

"Sadece biraz süt," dedi. Ama onun düşündüğü şey şuydu: Konuşacak ne var ki? Sergi salonunun önündeki tabloları gördükten sonra tamamen gözü korkmuştu - bu adam bir ustaydı. Colin'in vahşi yaşam sanatını bir kenara bırakırsak, asıl bilmek istediği bu Navajo'nun neden iki farklı türde resim yaptığıydı.

Ama Colin dilini tuttu ve bir fincan kahve ile arka odadaki masada bir sandalyeyi kabul etti. "Kızınız çok hoş bir genç kadın."

"Teşekkür ederim. Yirmi üç yaşında, kendi çapında başarılı bir sanatçı, ancak hala çok şey deniyor. On yedi, yirmi ve yirmi üç yaşlarında üç kızım var. Hepsi zaman zaman buraya yardım ediyor ama

Samantha'nın gerçek tutkusu bu. Bir gün kendi galerisi olsun istiyor."

"Bu resim," dedi Colin, soyut resmi göstererek. "Dışarıda böyle bir Şey görmemiştim. Yerli sanatına tamamen farklı bir yaklaşım. Deneme mi yapıyorsun?"

Shiloh, Colin için bir fincan kahveyi karıştırırken başını salladı. "Bu sevdiğim ve iyi olduğuma inandığım bir Şey, ama Navajo olduğum ve retebildiğim için beni tanıyan, mağazamı bilen insanların benden istediğı Şey bu. şikâyetle bulunmuyorum - Yerli sanatında iyiyim ve bu sanatın özel bir yeri var.

kalbimde bir yeri var. Sattığım ilk Şey bu ve bu yüzden bazı sanat çevrelerinde az da olsa nlym. Bunu sağıladığım için mutluyum ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Ama soyut olan eşsiz ve kalbimin biraz daha hızlı atmasını sağılıyor." Omuzlarını silkti. "Kim bilir neden."

"Galerinin n tarafında sergilenen resimler o kadar iyi ki içeri girmek istemedim. Olağanüstü bir alışma."

"Teşekkür ederim. Faturaları dyor. Diğerk işlerimi de bu şekilde Los Angeles'a gönderiyorum." Shiloh masada Colin'in karşısına oturdu. "izebildiğini ilk ne zaman fark ettin?"

Colin kahvesinden bir yudum aldı. "Altı mı?" diye cevap verdi. "Onun gibi bir Şey. Sen?"

Shiloh gülümsedi. "Altı yaşlarındaydım sanırım. İlk eğılim gösterdiğimde, ailem bana rezervasyonu ziyaret eden turistlere satılmak üzere tarihi eserlerin üzerine semboller izdirdi. Ailem iftydi. Geçimlerini sağılamak için ellerinden geleni yaparlardı ama hiç kimse güzel sanatları düşünmezdi. Bu onların deneyim alanının dışında kalırdı.

"Peki nerede resim yapmayı seviyorsun?" Shiloh sordu.

"Bir tepenin üstünde, doğıal güneşin altında olmayı seviyorum ama işe yarayan bir güneşlenme alanım var. Birlikte olduğum bir kadının evinde. İyi olsa bile, koşullar uygunsa resim yapmak için dışarı ıkıyorum. Ve vahşi yaşamın fotoğraflarını çekmek için elimde bir fotoğraf makinesiyle dolaşıyorum."

"E-posta ile gönderdiğiniz resimlerden bazıları ilgimi çekti - çok iyiler."

"Onları daha önce hiç bir profesyonele göstermemiştim. Çalışmalarınızı gördükten sonra, buna cesaret edebildiğime inanamıyorum. Ama onca resimden sonra, hayvanların benim için en iyisi olduğunu anladım." O neredeyse utangaç bir şekilde sırttı. "Eğer uçak işine girerseniz, bu konuda hiç fena değildir. Bir keresinde bir Black Hawk'ın duvar resmini yapmıştım."

"Peki bu kişisel en iyi vahşi yaşam sanatıyla nereye gideceksiniz?" Shiloh sordu.

"İlk olarak mı? Afrika'ya Serengeti-büyük av hayvanlarını çekmeye gidiyorum. Aslanlar, ceylanlar, kaplanlar, filler, vesaire. Ve içinde yaşadıkları manzarayı. Sonra tek niyetim daha iyi olmak."

Shiloh sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Altı yaşından Serengeti'ye nasıl geldin?" diye sordu.

"Otuz dört yıl mı?" Colin sordu.

Ciddiyetle başını salladı. "Umarım anlatman otuz dört yıl sürmez ama önemli şeyleri atlama."

"Peki hangi şeylerin önemli olduğunu nasıl bileceğim?"

Shiloh tembelce gülümsedi. "Bileceksin."

Böylece Colin başladı. On beş dakikasını lise sanatına, ordudaki kariyerine ve yarı zamanlı çizim ve resim çalışmalarına ayırdı. Sonra kırk dakikasını kaza, rehabilitasyon ve ve Virgin River'da geçici ikamet. Ve son olarak, Jillian'ın yaptığı işin bir değeri olup olmadığını öğrenmesi için ısrar etmesi. Ve onun da bunu bilmesi gerektiğini gönülsüzce kabul etmesi.

"Yanınızda malzeme olduğunu varsayıyorum?" "Resim malzemeleri gibi mi?" Colin sordu.

Shiloh başıyla onayladı. "Böylece mükemmel bir yer bulursanız ya da ilginizi çeken bir şey olursa yol boyunca durabilirsiniz."

"Evet."

Shiloh Tahoma ayağa kalktı. "O zaman seni en sevdiğin yere götürüyüm."

"Çok fazla zaman harcamadan önce işimi görmek ister misin?" Colin sordu.

"Zamanımı boşa harcamayacağım," dedi. "Sokağa mı park ettiniz?" Colin başını sallayınca Shiloh, "Ben bir beyaz SUV. Ben arkadan dolaşacağım, sen de beni takip edebilirsin."

Shiloh Tahoma arka kapıdan çıkarken Colin stüdyoda öylece kalakaldı. Bunun hangi amaca hizmet edeceği konusunda biraz kafası karışan Colin, kendini yavaşça stüdyodan çıkarken buldu. Ön tarafta. Samantha galeride durmuş müşteri, komşu ya da arkadaş olabilecek bir adamla konuşuyordu. Konuşmaya ara verip Colin'e baktı; başını eğdi ve gülümsedi. "Baban," dedi Colin. "Bana bir yer göstermek istiyor. Resim yapmak için sanırım."

Samantha gülümsedi ve çenesini kabullenir bir tavırla aşağı indirdi. Sonra konuşmasına geri döndü.

Colin Jeep'inin direksiyonuna geçtiğinde, Shiloh da SUV'sinde onun yanında bekliyordu. Colin onu takip etti. Navajo kasabanın dışına, çöle, Sedona'nın kırmızı kayalarına, bir dağ yoluna doğru yaklaşık otuz dakika gitti ve sonunda sanatçı kenara çekti. Arabayı sürdüğü süre boyunca Colin tüm bunların ne anlama geldiğini merak etti. Bir tür test mi yapılacaktı? Adam onun neler yapabileceğini mi görmek istiyordu? Yerlinin ondan beklentisi neydi?

Ancak SUV muhteşem bir manzaraya sahip ıssız bir uçurumun hemen yanında durduğunda, Shiloh araçtan indi ve kapağını kaldırdı. Colin de indiğinde Shiloh şöyle dedi: "En iyi ihtimalle birkaç saatlik iyi bir ışığımız var. Eşyalarınızı çıkarın ve biraz boya yapalım."

"Böylece neler yapabileceğimi görebilirsin?"

"Sanırım daha sonra işinize baktığımda neler yapabileceğinizi göreceğim. Sadece iyi ışığı ziyan etmekten nefret ediyorum."

Cidden mi? Colin düşündü. Biraz kahve içip, çöle gidip, biraz boya mı atacağız?

Ama Shiloh Tacoma'yı Google'da araştırmış ve onun bazen üniversitede ders de veren saygın bir Amerikan yerlisi sanatçı olduğunu öğrenmişti. Biraz tuhaf olabilirdi ama yine de işinin zirvesindeydi. Böylece Colin

birlikte. Bir şövale, boyalar, bir palet, bir fırça koleksiyonu, biraz terebentin ve birkaç paçavra çıkardı. Kurdu ve kara kalemle yepyeni, tamamen plansız ve ilhamsız resminin ana hatlarını çizdi. Her şeyi ortaya dökmeye ve rol yapmaya karar verdi. Korkunç kırmızı kayaların ana hatlarını çizdi ama içlerini doldurmadı. Onun yerine karakalem taslağını bıraktı ve kayanın alt rafında yatan çok büyük bir dağ aslanı çizdi. Ve başladıktan yarım saat sonra boyayla peşinden gittiği şey buydu.

"Genelde yalnız resim yaparım ama sanırım birkaç ortak noktamız var."

"Ne gibi?" Colin sordu.

Navajo omuz silkti. "İkimizin de zor zamanları oldu ve ikimiz de sanatı yeniden dengeye kavuşmak için kullandık. Benimkiler seninkiler gibi değildi. Ben hiç kaza yapmadım. Ama kızlarımın annesi öldü. Çok zordu."

Colin adama baktı; adam resim yapmaya devam etti ve arkasına bakmadı. "Özür dilerim," dedi Colin.

"Teşekkür ederim. Artık hayatımda iyi bir kadın var. Kızlarım onu çok seviyor. Bu acıyı alıyor. Bu konularda çok bilge değilim ama bence hayat zorlaştığında resim yapıyor ve çiziyorsanız, bu sizin bir sanatçı olduğunuz anlamına gelir.

ruh." Omuz silkti. "Belki de bunu ben uydurdum. Sanatınız için amacınız nedir?" diye sordu.

Colin kıkırdadı. "Bu işte iyi olmak için." "Anlıyorum. Para kazanmak için mi?"

"Ordudan emekli maaşım var. Çok değil ama yeterli. Sadece iyi olmak istiyorum. Eğer iyi değilsen bu kadar zaman ayırmanın ne anlamı var?"

"Yaptığınız her işte çok iyi olmaya alışkın mısınız?" Shiloh sordu.

"Genel olarak. Sanırım."

"İyi olduğunu düşünüyor olmalısın, yoksa beni aramazdın."

"İyilikten ne kadar uzak olduğumu merak ediyordum, ama hayatımdaki kadın bunun bir değeri olup olmadığını öğrenmemde ısrar etti.

resimlerimde. Harika olduklarını düşünüyor, ama o önyargılı." Güldü ve başını salladı. "Büyük ölçekte bahçecilik yapıyor -özel meyve ve sebzeler, lüks restoranların garnitür olarak sınırlı miktarda satın aldığı nadir türden- tek tük biberler, yadigâr domatesler, beyaz kuşkonmaz, pancar kiraz domates büyüklüğünde.... Sanırım o da bir sanatçı."

Shiloh ona baktı, çenesini kaldırdı ve gülümsedi. "Birbirinize inanıyorsunuz. Bu çok hoş."

Sonra uzun bir süre sessiz kaldılar, resim yaptılar. Colin'in geçirdiği en tuhaf zamandı bu. Sonra, neredeyse Çalışmanın ikinci saatinde Shiloh fırçasını bıraktı, Colin'in resmine baktı ve şöyle dedi: "Güzel. Şimdi diğer çalışmana bakacağım. Cipte olduğunu varsayıyorum?"

"Öyle," dedi Colin. "Kutulanmış ve üstü örtülmüş. Stüdyonuzda iyi bir ışıklandırma ile kurmayı tercih ederim."

"Bunu halledeceğiz," dedi. "Benim için bir çift aç. Favorileriniz."

Colin bir an için en iyisini bulmanın muazzam baskısını hissetti ama bunu hemen bir kenara bıraktı. Bütün bu seçmelerin zaman kaybı olabileceğini düşündü. Biraz teşvik alabilirdi ama daha fazlasını alabileceği şüpheliydi. "Üç," dedi Colin. "Burada mı? Şimdi mi?"

"İşte," dedi. "Şimdi."

Colin'in omuzları sessiz bir kahkahayla sarsıldı. Biraz kafası karışmıştı.

"Çabuk ol," dedi Shiloh. "Işığı kaybetmeden önce. Yardım lazım mı?"

"Lütfen. Şunu açın," dedi ve koruyucu bir bezle örtülü büyük bir brandayı uzattı. Colin bir kutu kesici kullanarak bir karton sandığı diğerinden ayırdı. Shiloh'ya geyiği, sürüyü ve kartalı göstermek niyetindeydi.

Üçü de açıldığında, iki büyük tuval arka tampona yaslanırken, biri cipin arkasında duruyordu.

Shiloh adamla tanıştığından beri ilk kez gülümsedi ve gözleri sıcacıktı. "Harika. Şimdi akşam yemeği yiyeceğiz."

evime gel ve konuşalım."

Kelly, Denny için gurme pizza yaptı ve Denny pizzayı öve öve bitiremedi; cennet gibi olduğunu söyledi. Sonra Denny Jack'e yardım ederken Preacher'ın günün erken saatlerinde hazırladığı akşam yemeğini servis eden Kelly, Preacher, Paige ve iki küçük çocuk için özel bir menü hazırladı. olanları. Aperatif olarak Colin ve Jillian için hazırladığı tepsinin aynısını, yani örnekleyicisini hazırladı.

"Bu yaprak sarmaların nasıl yapıldığını öğrenmeliyim. Ve mantar dolması," dedi Preacher, yemeği içine çekerek. "Sence Jack'in yerinde kimse bunları yer mi?"

"İyi olan her şeyi yerler, John," dedi karısı.

İlk yemekleri kremalı balkabağı çorbası, ardından salata, sonra da ançüzeli parmesan tavuk, siyah zeytin ve kuşkonmaz uçları. Tatlı olarak da kahve eşliğinde özel limonlu keki. Yemek boyunca söylenip durdu ve sonunda sandalyesine oturup karnını ovuşturdu. "Aman Tanrım," dedi büyük bir saygıyla. "Sanırım bu yemekle ilgili sorunu görmeye başlıyorum.

Bir lokantada tam zamanlı çalışıyorum. Aşçı olarak neredeyse hiçbir zaman tam bir yemeğe oturmuyorum. Bütün gün tadım yapıyorum. Hiç doymuyorum ve hiç acıkmıyorum. Domuz gibi yedim!"

Kelly, "Yarın akşam benim için ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Şükran Günü yemeği ya da Noel yemeği arasında kaldım, bunlar benim gerçek uzmanlık alanlarım" dedi.

"Şükran Günü tüm süslemeleriyle hindidir, Noel ise ördek. Dondurucuda Ocak ayından kalma birkaç ördeğim var. Taze olsalar daha iyi olur ama siz yine de anlayın."

"Ördek!" Kelly söyledi. "Nasıl hazırlayacaksın?"

Vaiz gururla doğruldu. "Bulduğum bir tarifte birkaç değişiklik yaptım, harika oldu. Şaşıracaksınız."

"Sabırsızlanıyorum!"

"Bu ziyaretlerden birinde, bir yemek yarışması yapmamız gerekecek," dedi.

"Bunu bir gün yapacağız, ister burada ister San Francisco'da Francisco. Karşılıklı hayranlık duyan şefler birbirlerini bu şekilde eğlendiriyor."

Ertesi gün Vaiz, Kelly ve Jillian için özel ördek yemeğini hazırlarken bar kalabalığının akşam yemeği için pirzola, mısır, fasulye, lahana salatası ve mısır ekmeği yaptı. O planladı onları mutfakta, çalışma masasında besledi. Kelly ve Jillian Jack'in yerine vardıklarında, Preacher yemeğin son rötuşlarını yaparken onlar da barda oturup bir kadeh şarabın tadını çıkardılar.

"Bu yemek yarışması Vaiz'i çok heyecanlandırdı," dedi Jack onlara. "Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Bana sizi yirmi dakika daha meşgul etmemi söyledi."

"Jack," dedi Kelly fısıltıyla. "Bana gizlice onun kaburga yemeğinden bir tadımlık verebilir misin?"

Jack yaklaştı ve fısıldadı, "Hayır. Bunu yapmama asla izin vermez. Yemekten önce damak tadını bozacak hiçbir şey içmemeni söyledi. Hatta senin için bu özel şarabı istedi. Sanırım yine araştırma yapıyor.

Ördeğini ye ve ondan bir örnek iste. Yemeğini yedikten sonra kaburgalarını tatmanıza izin verecektir."

Gülümsedi. "Ben de tam olarak bunu yapardım! Tanrım, burayı yönetme şekline bayılıyorum." Jack'in şaşkın ifadesine karşılık, "İkinizi kastetmişim," diye düzeltti. Elbette."

Jillian güldü. "Seni kandırmasına izin verme, Jack. Şefler her zaman tüm mağazayı yönettiklerini düşünürler. Sahiplerin ve yöneticilerin bir şeyler katmasına izin verirler ama özel bir önem atfetmezler."

"Evet, buralarda kulağa öyle geliyor."

Kelly ve Jillian Vaiz'in hazır olmasını beklerken Jack'le havadan sudan konuşurlarken Kelly odanın uzak köşesinde oturan bir adam gördü. Görebildiği kadarıyla yalnızdı ve onda tanıdık ya da ilgi çekici bir şeyler vardı. Hoşuna gitmişti

görünüşü, o kadarını biliyordu. İri bir adam gibi görünüyordu; saçları kızıl-sarıydı ve yüzünde biraz kirli sakal vardı. Kendisini çekiciliğe uygun görmemesine rağmen ondan garip bir şekilde etkilendiğini fark etti. Brawny kağıt havlu paketinin üzerindeki adamdı. Ve ona bakıyor olmasına rağmen, adam ona doğru bakıyordu. Müzik kutusunun başında genç bir kızı izliyordu ve gülümsemiyordu.

Tam o sırada kız müzik kutusunu bırakıp bara geldi ve Kelly ile Jillian'ın arasına cesurca girdi. Dudaklarını kıvrarak, "Güzel şarkıların var mı?" diye sordu.

Jack bara yaslandı ve ona baktı. "Bir bakalım Courtney. Burası bir bar. Bu yirmi bir yaş üstü kalabalık demek. Bu da müzik kutusundakilerin havalı olduğu anlamına gelir. Sanırım şansın yok."

Ona kısa bir süre ters ters baktı ve sonra "Ezik" diye mırıldandı. Sonra döndü ve kapıdan dışarı çıktı.

Brawny barın yanına geldi, ama bir şey yapmadı. Birinin konuşmasını kabaca böldü. Bunun yerine, barın sonunda durdu ve Jack'i bekledi. Bir tane çıkardı. Birkaç yirmilik ve Jack onları almak için aşağı indi. "Sana biraz bozukluk getireyim, Lief," dedi Jack. "Boş ver Jack. Yemek için teşekkürler. Fevkalade. Söylesene Bunlar yediğim en iyi pirzolalar." "Ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz," dedi Jack.

Adam gittiğinde Kelly Jack'e döndü. "Hayal mi görüyorum yoksa o genç kız gerçek bir B.I.T.C.H. miydi?"

Jack kaşlarını çatıyordu. "Bunu düşünmek için hayal gücüne ihtiyacın yok."

Yemekten sonra eve dönerken Kelly, Vaiz'in Hollandaise soslu ördeği, yabani pirinci, kremalı soğanı ve kuşkonmazını öve öve bitiremedi. Ayrıca kaburga, fasulye ve mısır ekmeğini de denemişti. Tecrübeli bir tadımcı olduğu için

kendi kendini doldurdu. "O doğuştan aşçılardan biri," dedi Jillian'a. "Kendi kendini eğitti ve tam olarak ne yapacağını, ne zaman yapacağını ve nasıl yapacağını biliyor. Uzman bir damak tadı var. Çok etkilendim. Yaptığı şeyler çok süslü değil ama tam da o bar için. Kesinlikle."

Jillian derin bir iniltiyle, "Bir daha asla yürüyemeyebilirim," dedi.

Tadım konusunda uzman değildi ve fazla yemişti.

"Eve gittiğimizde, bütün eşyalarımı alacağım. bir araya getirip arabaya yükledim. Şehre erken döneceğim. Öğleden sonraya kadar sürüşümü tamamlamak istiyorum."

"Anlıyorum. Ama çok güzel bir haftaydı. On beş kilo daha ağırım ama gerçekten..." Derin bir iç çekti. "Bu gece toplanmana yardım edeceğim. Etrafta dolaşmak bana iyi gelecek."

Kelly'nin giysilerini yatak odasında birlikte katladılar. Jillian, "Bana şu görüştüğün adamla nasıl tanıştığını anlat," diye sordu.

Kelly'nin düşünmesine gerek yoktu. "Bu bir hayır etkinliği, restoranımda düzenlenen ve mutfak şefimiz Durant'ın da katıldığı tabak başına bin dolarlık devasa bir etkinlikti. Luca sadece bölgede tanınan biri değil, aynı zamanda restoranın ortak sahibi ve yıldız şeflerden biriydi. Onunla zaten tanışıyordum, ama daha iyi tanıştık, yemek ve menüler hakkında konuşmaya başladık ve voilà- arkadaşlar. Bu neredeyse altı ay önceydi ve o zamandan beri iletişim halindeyiz-bazen birlikte yemek pişiriyoruz."

"Şefler," dedi Jillian. "Tuhaf. Bahçıvanlarla bir araya gelip sebze konuşmam...."

"Henüz," dedi Kelly gülerek.

Koridorun sonundan bir çınlama sesi geldi. Jillian'ın cep telefonuydu. Saatine baktı, saat dokuzu geçiyordu. "Beni kimin aradığını merak ediyorum."

Koridorda koştu ve telefonunu eline aldı. "Colin?" dedi. "iPhone'u öğrendin mi?"

"Sana söylemem gereken şeyler var!"

"Seni zar zor duyabiliyorum! Bekle, bir dakika bekle. Bakalım daha iyi sinyal alabilecek miyim?" Koşarak evinden

çıktı.

odaya ve merdivenlerden dul kadının yürüyüş yoluna çıktı. Tuzak kapısından çıkmak bir gürültü yarattı, ama o yıldızın içine çıktı-

dolu bir gece. "Beni duyabiliyor musun?" diye sordu ona.

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi gülerek. "Çatıdasın."

"Oh, bu çok daha iyi. Neredesin?"

"Arabamdayım, Virgin River'a dönüyorum."

"Şimdiden mi? Gece vakti mi?"

"Sedona'dan öteye hiç gitmedim, Jilly," dedi. "Shiloh Tahoma'nın galerisine gittim. Dükkân ya da mağaza diyor ama yağlıboya ve baskıları ön tarafta sergileniyor ve burası tam bir galeri - harikalar. Tabii ki uzun zamandır, çocukluğundan beri ciddi bir iş yapıyor. Bana ilk söylediği şey, "Hadi gidip biraz boya fırlatalım" oldu. Bunun bir tür test olduğunu düşünmüştüm ama sanırım bir süre gerçekten resim yapmak istedi. Sonra üç resmime baktı ve 'Güzel' dedi. Sonra beni evine götürdü ve karısı ve üç kızından oluşan ailesiyle akşam yemeği yedim. Basit bir evdi ama içindeki sanat inanılmazdı - adam bir usta. Ve ustaları topluyor. Keşke hepsini görebilseydiniz."

"Ne zaman oldu bu? Bugün mü?" diye sordu.

"Dün. Dün gece. Bana gece için bir yatak teklif etti ama ben daha fazla yük olmak istemedim. Bu yüzden sabah ilk iş gelmemi söyledi ve sekizde dükkânındaydım. Bana bir sürü soru sordu; taşbaskı ve baskı hakkında ne bildiğim gibi şeyler. Okuldaki sanat derslerinden hatırladığım şeyler ve yıllar boyunca okuduğum ama çok az anladığım ve üzerinde çalışmadığım şeyler. Daha fazla işim olduğunda ve baskılar sunabilir, eğer bunu yapmak istersem benim için bir web sitesi kurabilecek bir adamı vardı. Sitesinde numaralı baskılar satıyor ama orijinallerini asla bu şekilde satmıyor. Uzun lafın kısıası

Kısacası, bana satıcılarla, belki acentelerle konuşmamı, başka dükkânlara bakmamı söyledi, ama işimi asmayı teklif etti. Ve şunu dinle Jilly, ona yeterince iyi olup olmadığımı sordum.

galerisine asması için teklifte bulundum ve o da 'Pek sayılmaz' dedi. Ama beş ya da on yıl içinde olağanüstü olacaksın. Yine de çalışmalarımın satılacağını düşündüğünü ve ilk olmanın bir avantaj olduğunu söyledi ve Virgin River'da kuzeniyle karşılaşmamın şanstın başka bir şey olmadığını biliyordu."

"Peki sonra ne oldu? Ne yaptınız?"

"Ona tüm işimi bıraktım ve işi altı ay boyunca yapacağını ve yüzde ellisini alacağını söyleyen üç paragraflık basit bir sözleşme imzaladım. Araştırırsam yüzde ellinin yüksek olduğunu öğreneceğimi ama benim de tanınmadığımı ve ödemesi gereken faturalar olduğunu söyledi. Çok pratik, çok mantıklı biri. Ve bana Afrika'da resim yaparsam ona fotoğraf gönderip göndermeyeceğimi sordu. Sonra öğle yemeği yedik, el sıkıştık ve ben yola çıktım. Sekiz saattir araba kullanıyorum ve hala o kadar yorgunum ki uyuyabilecek miyim diye merak ediyorum. Sekiz saattir araba kullanıyorum, kafamda bunun tekrarını yapıyorum ve ne olduğunu merak ediyorum."

"Colin, senin işin konusunda adil olacağından emin misin? Ya hiç para yoksa? Ya da geri vermezse?"

"Eğer böyle bir şey olursa Jilly, bu hayatımın en önemli dersi olacak.

Bana tanıdığım en gerçekçi, dürüst ve ahlaklı adam olarak görünen bir adam hakkında hiçbir şey söyleyemem. Bu, insanlar hakkında hiçbir şey bilmediğim ve bir daha asla başka birine güvenmemem gerektiği anlamına gelir."

"Oh, Colin, sesin çok heyecanlı geliyor!"

"Eseri asmanın birkaç gününü alacağını söyledi - tam olarak doğru olması gerekiyor. Ama onları nereye koyduğunu görebilmem için bana dükkânın bir resmini e-posta ile göndereceğini söyledi." Güldü. "Sonra bana telefonla nasıl fotoğraf çekileceğini gösterdi. ve onlara e-posta gönderebilir ya da telefondan mesaj atabilirdim. Yaptığı tek şaka, savaşta karmaşık bir helikopteri uçurduğuma ve iPhone kullanmadığıma inanmanın zor olduğunu söylemesiydi."

Güldü. "Colin, bunun bir şaka olduğunu sanmıyorum!"

"Bu bir deneyimdi, tamam. Daha fazla resim yapma

isteği uyandırdı. Daha az uçmak istememe neden olmuyor
ama resim yapmak

daha fazla." Sonra sesi biraz sakinleşti. "Sen iyi misin, Jilly? Kız kardeşin hâlâ orada mı?"

"Kelly sabah erkenden ayrılıyor. Gece için durman gerekmiyor mu?"

"O gemi çoktan kalktı," dedi. "Las Vegas ile Reno arasında bir yerde, çölün ortasındayım. Yaklaşık her on dakikada bir başka bir aracın yanından geçiyorum. Orada Yolda hiçbir şey yok ve ben eve gidiyorum. Benimle evde konuş, Jilly."

Ev. Bu kelimeyi çok ciddiye almamaya çalıştı. Adamın sadece geri dönmeyi kastettiğinden emindi.

"Şarjımın o kadar uzun süre dayanacağını sanmıyorum ve haberlerimin sizinkiler kadar heyecan verici olduğunu sanmıyorum, ama size burada neler olup bittiğini anlatacağım." Böylece ona yemeklerden bahsetti. ve onun için biriktirdiklerini anlattı. Denny'nin biraz seyrek olacağını, uzun bir hafta sonu boyunca Jack'in yerine barda çalışacağını, böylece Jack, Mel ve ailenin Oregon'a gidip Rick ve büyükannesini kontrol edebileceklerini açıkladı. Ona çiftlik raporunu verdi - neler çiçek açıyordu, neler tomurcuklanmıştı, neler geliyordu. Sonra biraz yıldızlardan bahsetti - çatıdan bakıldığında inanılmaz görünüyorlardı.

Ve ona ev için teklif verdiğini söyledi. "Eğer işe yararsa, sanırım yerleşeceğim," dedi.

"Yaşamak için çiftçilik," dedi.

"Eğer yapabilirsem.

Yapabileceğime inanıyorum."

"Yapabileceğine inanıyorum," dedi.

Reno'nun güneyindeki kara çölü tarif ediyor ve arada bir Navajo ressamından öğrendiği başka bir şeyi hatırlıyordu.

"Yeni resimlerinden biri için kredi kartımdan altı yüz dolar çektim - geleneksel resimlerden biri değil, Yerli soyutlamalarından biri. Ne kadar satabileceğinden emin değilim ama bahse girerim binlercedir.

Altı yüzün yeterli olduğu konusunda ısrar etti.

tuval ve boyanın parasını ödedim. Bunu benim için evine asar mısın?"

Jillian'ın telefonu çalmadan önce uzun süre konuşmuşlardı. biplemeye başladı. "Colin, telefonun şarjı bitiyor," dedi. "Ben seninle konuşmadan arabayı sürebilir misin? Eve mi?"

Biraz güldü. "Biliyor musun? Bunu daha önce yaptığımı hatırlamıyorum. Bir kadınla bir saatten fazla telefonda konuşmak."

"Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde," dedi. "Milyonlarca kadınla birlikte olduğunu biliyorum!"

"Senin gibi değil, Jilly. Ben hep beni yatağa atacak kadınlar aradım. Beni kalbine alacak bir kadın aramak hiç aklıma gelmedi."

Jillian Jack'ten telefon aldığıında Colin Virgin River'a döneli üç gün olmuştu.

"Umarım ciddisinizdir," dedi. "Karşı teklif yok. Senindir." Gülümsedi. "Oh, ciddiydim," dedi. "Çok teşekkür ederim Jack. Umarım sen de benim kadar mutlusundur."

On beş

Denny Cutler bir bakıma aile babası olmuştu. Sheridan ailesi tarafından "evlat edinilmişti". O Sheridan ailesiyle haftada bir akşam yemeği yedi. Küçük çocuklarla oynar, onları salıncaklarında iter, kovalar, yıkanmalarına yardım ederdi. Akşam yemeği için pijamalarıyla kalkmışlardı. Zaman zaman barda yardım ediyor, servis yapıyor, garsonluk yapıyor, kasaları taşıyor bardakları, buzluğu temizlerdi. Hafta sonları Jack'le birlikte nehre gidip biraz erkek erkeğe vakit geçirmek. Bu onun yaşlı bir erkek rol modeliyle ilk deneyimi değildi - annesinin bir zamanlar erkek arkadaşı olan Dan Duke da Denny'yi gerçekten önemsiyor gibi görünen iyi bir adamdı. Ancak Jack onun için özeldi. Kan bağı vardı.

Jack uzakta Rick ve büyükannesiyile ilgilenirken Denny iki kat mesai yapıyordu. Geceleri Sheridan'ların evinde kalıp köpeğe bakıyordu. Sonra günün erken saatlerinde Jillian'a uğrayıp bahçelerindeki ve seralarındaki ağır işleri hallediyor, ama öğlene doğru bara gidip servis ve servis işlerini yapıyordu,

Preacher'ın güvende olduğundan emin olmak için. Jack ayrılmadan önce malzemelerin stokta olduğundan emin olmuştu, bu yüzden öğleden sonra barda işler sakınleştğinde Denny, köpeği dışarı çıkarmak için Jack'in evine koştu, çöpleri kasabadaki çöplüğe taşımak gibi yapılması gereken işleri yaptı. Sonra da akşam yemeği saatinden önce bara geri dönüyordu.

Mike Valenzuela içki ve yemek servisinde ona yardım ediyor ve arkadaşlık ediyordu ama Denny çok iyi idare ediyordu. Günleri uzun ve verimliydi ve yapabildikleriyle gurur duyuyordu. Aslında, hayatını düşündüğünde

belki de gerçekten yüksek bir noktaya ulaştığını düşündü. Jack ve Mel'e çok bağlıydı, kasabayı ve kasabaya uğrayan insanları seviyordu ve Jillian'ın çiftliğine büyük bir ilgi duyuyordu. Onun için gerçekten eksik olan tek şey, Fitch'lerin garajının üstündeki odadan biraz daha büyük, kendine ait bir yerdı. Ve bir kadın; hayatında ciddi bir kız olmasını istiyordu. Jack kırk yaşına kadar bağlanmaktan kaçınmış olabilirdi ama Denny böyle bir hayat istemiyordu. Düzenli bir kız, aile planları, tüm bunlar olsun istiyordu. Ufukta böyle bir şey yoktu ama Denny gözlerini dört açmıştı.

Jack Pazartesi günü geç saatlerde bara geri döndü. "Evet, yabancı, evine hoş geldin," dedi Denny. "Yeni mi döndün?"

"Saat beş gibi," dedi Jack. "Mel ve çocukları yerleştirdim ve herkesin nasıl olduğunu görmek için kasabaya geldim."

Denny, "Emekli olmana hazır olduğumuzu sanmıyorum ama iyi anlaştık," dedi.

"Köpek yaşıyor, ev ve bahçe çok güzel tutuldu. Teşekkürler Denny. Tüm bunları gerçekten beklemiyordum."

Denny güldü. "Köpeği hayatta tutmamı beklemiyordun değil mi?"

"Bahçede biraz budama ve kesim yaptığını fark ettim. Bunu yapmana gerek yoktu."

"En azından bunu yapabilirim, Jack. Ayrıca, yardım edebildiğime sevindim, bunu sen de biliyorsun."

"Her zaman sizden istenenden biraz daha fazlasını yapıyorsunuz. Sen

."

"Jack, en azından bunu yapabilirim!" Denny söyledi.

"Biliyorsun

Kendimi neye hazırladım? Senin "Çocuk mu? Çocuk istemiyorum, kesinlikle şimdi değil!" demen için. Ama bunu söylemedin." Gülümsedi. "Bu konuda harikaydın. Ve şaka yapmıyorum, babam olduğun haberini sana gizlice verdiğimi biliyorum."

Jack ensesini ovuşturdu. "Bu bir gerçek."

"Şu kan testini yapmaya hazır mısın diye soracaktım?" Denny sordu.

Jack kaşlarını kaldırdı. "Biraz doğrulama ister misin?"

"Ben iyiyim. Ama bunun içinizi biraz rahatlatabileceğini düşündüm. Bundan bahseden sen olduğun için."

"Bu Mel'den geldi ve Mel'den geldiği için ona nereye gitmemiz gerektiğini düşündüğünü soracağım. Ne dersin?"

"Ne zaman istersen," dedi. "Bu hayat mı? Mükemmele oldukça yakın. Pek bir şey eksik değil," dedi Denny.

"Sormamın sakıncası yoksa, eksik olan nedir?"

"Bir kız arkadaşla idare edebilirim," dedi yakışıklı bir sırtışla.

"Muhtemelen doğru yerdesiniz. Buralarda sinek gibi düşerler."

Denny güldü ve "Rick nasıl geçiniyor?" diye sordu.

Jack şaşkınlıkla başını salladı. "Beklediğimden daha iyi. Lydie onlarla birlikte o küçük dairede yaşıyor. ve işe yarıyor. Onu yatak odasına koydular, Liz ve Rick de çekyatta yatıyorlar. Lydie'nin kullandığı bazı ilaçlar onu biraz yavaşlatıyor ama sayıklama ve endişe nöbetlerine yardımcı oluyor. Onun için bir tesis ayarladılar ve birkaç ay içinde, umarım üniversitenin bir sonraki dönemi başlamadan önce onu oraya yerleştirecekler. Onu birkaç kez görmeye götürdüler, oraya aşina olmasını sağlamaya çalışıyorlar ve hastaların çoğu Kendisinden çok daha kötü durumda olmasına rağmen bu fikri kabullenmiş görünüyor. Lydie bu gibi konularda her zaman cesur olmuştur. Her zaman yük olmak istemediğini söylemiştir."

"Ama o hiç mutlu mu?"

"Onun için iyi bir tarafı da var. Aktiviteleri var. ve sadece Rick ve Liz'e daha yakın olmakla kalmıyor, aynı zamanda orada ikamet ettiğinde, onu Virgin River'da olduğundan çok daha sık ziyaret edebilecekler. Lydie meşgul olmayı seviyor; kart oynamayı, bingo yapmayı falan seviyor. Rick de çoğu gün okuldan ya da işten eve dönerken uğrayıp onunla biraz vakit geçirebiliyor. O zamanlar Bütün yaz okula gidecekti ama Lydie'ye bakmak için izin aldı. Bir dizi büyük ayarlamayla gerçekten iyi gidiyorlar - herkesin isteyebileceği en iyi şey bu."

Denny, "Görünüşe bakılırsa elimizden gelenin en iyisini yapacağız," dedi.

"Evet. Rick için üzücü bir zaman. Rick için üzücü bir zaman ama beklenmedik bir şey değil. Lydie'nin sağlık açısından yaşadıkları düşünülduğünde, hepimiz onun iyi ve uzun bir hayat yaşadığını düşündüğü için çok şanslıyız. Herkesin tek istediği budur."

Denny'nin çenesi kısa bir süre düştü. Annesini düşünmeden edemedi; her zaman güçlü ve sağlıklı görünmüştü ama çok erken bir zamanda ondan alınmıştı. "Evet."

Jack gömleğinin cebinden bir şey çıkararak, "Dinle," dedi. "İşte işin için küçük bir şey...." İkiye katlanmış bir çeki barın öbür ucundan Denny'ye doğru kaydırıldı.

Denny gülerek, "Bunu aklından bile geçirme," dedi. "Bu bir arkadaş için iyilik. Sen de benim için aynısını yapardın."

"Tam olarak değil," dedi Jack, tekrar ona doğru itmeye çalışarak. "Elimden geldiğince yardım ederim evlat, ama grip falan olursan, beni Jillian'ın süslü bitkilerine tavuk boku yayarken görmeyi bekleme."

"Bunu ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz," dedi Denny, çeki geri iterek. "Kurtul ondan Jack. Bizim öyle bir ilişkimiz yok."

"Ben her zaman Rick'e para ödedim...."

"Senin için çalışmıyorum, Jack. Sadece bazen yardım ediyorum.

Arkadaştan arkadaşına."

Jack duygulanmıştı ve bu Jack'in sık sık başına gelmeyen bir şey olarak, bir an için sözcükleri elinden almıştı. "Biliyor musun evlat? Buraya geldiğin gün mü? O benim en şanslı günlerimden biriydi. Teşekkürler."

Haziran ılık bir telaşla geçti ve Temmuz'un ilk günlerinde Jillian en erken sebzelerinden bazılarını çekip topluyordu. Roma domatesleri sağlıklı, koyu kırmızı ve lezzetliydi. Minyatür pancarları, havuçları, taze soğanları, pırasaları ve biraz da küçük patlıcan. Denny ile birlikte

Çitin bir ucunu kaldırıp balkabağı ve kavun sarmaşıklarının yönünü değiştirdim, böylece bahçeyi ele geçirmeyeceklerdi; büyük meyvelerini çitin dışında yetiştirebileceklerdi. Geyikler ve tavşanlar sert kabuklu meyvelerle uğraşmazlardı.

"Bir insan bununla ne yapar?" Denny ona bir kutu patlıcan uzatarak sordu.

Gülümsedi ve şöyle dedi: "Kelly sizi ona aşık edebilir. Ben küçükken ninemin bahçesinden geçinirdik ve yıllarca bazılarının ne kadar nadir ve değerli olduğunu bilmezdik. yetiştirdiği şeylerdi. Ama bu, dilimlenmiş, kırmızı soslu ve peynirli? Cennet gibi. Yemek yapsaydım sana gösterirdim. Ama... Bak ne diyeceğim, Vaiz için güzel, büyük bir kutu hazırlayalım ve bakalım bununla neler yapabilecek."

"Bununla nasıl hayatta kaldınız? Bitkiler sadece Temmuz ve Ağustos aylarında taze oluyor -Eylül mahsulüyle birlikte- bu da yılın sadece iki ya da üç ayı demek."

"Konserve yapardı. Aynı kavanozları her yıl yeniden kullanırdı ve sadece üç kuruşa yeni mühürler alırdı ve kış boyunca yazın yetiştirdiklerini yerdik. Onun salsa, soslar, sebzeler vb. için tarifler ve Kelly şu anda tüm bu tariflerin gururlu sahibi. Ninemin havuç konserveleri ölmek üzereydi. Kuşkonmaz turşusu, dünyanın sonu. Soğan ve biber-şahane. İşte bu Tam da bu yüzden bazı şeyleri Kelly'ye gönderiyorum; doğru yolda olup olmadığımı o herkesten daha iyi bilecektir."

"Rus Gülü burada değil..."

"Yeşil ve ağır, neredeyse sapı için fazla ağır, tıpkı Mor Su Kabağı gibi. Onlara üç hafta daha verelim ve bahse girerim turnayı gözünden vururuz."

"Ama Jillian," dedi Denny, "kuşkonmazla yapacağımızı sanmıyorum...."

Güldü. "Kuşkonmaz yatağı oluşturmak üç yıl sürer ama bir kez başardınız mı sonsuza dek kuşkonmazınız olur. Üzerini örtün, güneş ışığından mahrum bırakın ve bembeyaz olsun. Domatesler için doğal bir yardımcı bitkidir, domates böceklerini uzaklaştırır." Ona gülümsedi. "Şunlara bir bakın

Brüksel lahanası. Eylül sonuna kadar, yani balkabağı zamanı, onlardan bir sürü olacak."

"Ama..." Ona baktı ve kaşlarının hafifçe çatıldığını fark etti. "İşe yarıyor mu?" diye sordu.

"Evet!" dedi ısrarla. "Evet, Denny! İşe yarıyor! Oh, sanırım birkaç bitkide tekneyi kaçırdım, ama bunların çoğu güçlü bir şekilde geliyor. Ve henüz denemediğim pek çok şey var."

"Ama... Ama para kazanabiliyor musun?"

Kadın ona güldü. "Denklemin en önemli kısmı hemen ne kadar para kazanabileceğiniz değil. Doğru yapılırsa para kazanılacağını zaten biliyoruz. Şu anda önemli olan, ürünü geliştirebilir miyiz!

Bu bağlılık gerektirir. Sabır ve kararlılık gerektirir. BSS için çalışmaya başladığımda yatırım başlangıç paramız, bazı destek personelimiz ve bazı yazılım mühendislerimiz vardı. Bir iş planımız ve üretimde olan bir ürünümüz vardı - muhasebe ve para yönetimi programları. Beş yıl sonra sektördeki en büyük halka arzlardan birini gerçekleştirdik."

"IPO?"

"Yazılım ürünlerimizi kârla satıyorduk ve şirketi halka açtık - İlk Halka Arz. İstikrarlı bir kâr elde edebilecek kadar uzun süredir bu işi yapıyorduk ve bunu iskelet bir ekip ve mucitlerle başardık. Şimdi, bu bahçe için, şu şekilde bakın - ne yetiştirebileceğimizi, arzu edilip edilmediğini ve lezzetli olup olmadığını, kimin istediğini, şirkete ne kadar getirdiğini bilmemiz gerekiyor ve sonra en karlı ürüne odaklanıyoruz. Bunu neden yapabiliyoruz biliyor musunuz? Çünkü ben ve siz varız ve jenerik ürünlerle nadir, egzotik ürünler arasında iyi bir denge kurmaya odaklanıyoruz. Çünkü bunun zaman ve özveri gerektirdiğinin farkındayız."

"Doğru..." dedi.

"Eninde sonunda bu çiftliğin genişlemesi gerekecek. Ama bu, çiftliği mükemmelleştirdiğimizde endişeleneceğimiz bir şey."

ürün."

"Nereye kadar genişleyecek?"

Başını öne eğdi. "Önce arkadaki çayırı temizleyeceğiz, sonra doğudaki araziyi, sonra da batıdaki tepeyi teraslayabiliriz. Her seferinde bir şey. Hadi biraz Şeker Bebek karpuzu keselim ve bakalım dur."

"Elbette," dedi ve bir tane koparmak için çitin dışına çıktı. "En büyüğü mü, en küçüğü mü?"

"Hmm. Tam ortadan bir tane al. Tadına bakmak için her bitki türünden birkaç tane toplayacağız, sonra da Vaiz'in üzerinde çalışması için büyük bir kutu hazırlayacağız. Belki kasabadaki 4 Temmuz pikniği için. Keşke ben de Kelly gibi bir fırıncı olsaydım - ravent zamanı yaklaşıyor ve büyük büyükanneimin ravent turtasına bayılırdım."

Denny kıkırdadı. "Sanırım çiftçi olduğun için memnunum. Böyle bir şey yapmak aklımın ucundan bile geçmedi ve şimdi başvurduğum diğer işlerin yakın zamanda gerçekleşmemesini umuyorum. En azından elimizde hala hasat yapmak için."

"Ekim ayına doğru hasat yapacağız, genç adam. Ve Eylül ayında kış bahçesini planlama zamanı. Seralarda ne üretebileceğimizi göreceğiz. Bu küçük, taşınabilir, sekize ikilik seralar işlevsel ve ucuz; amacımıza hizmet ederlerse, ticari bir çiftlikte görebileceğiniz gibi büyük özel barınaklara yatırım yapabilirim. Ama her seferinde bir şey."

Bina tamamlandığında Jack'in bara eklediği ilk şeylerden biri büyük bir tuğla barbeküydü. Bu Vaiz'in biftek ve hamburgerleri dışarıda çevirmesine izin verdi

ve barın arkasındaki büyük bahçede yaz toplantılarına ev sahipliği yapıyor.

O ve Vaiz her yıl düzenlenen 4 Temmuz kutlamalarını başlatmışlardı.

Birkaç yıl önce barbekü yapıyorduk. Biraz eklediler

Piknik masaları ve özellikle yan taraftaki bar, sundurma ve kilise avlusu ile bolca alan vardı. Birkaç büyük plastik çöp kutusunu buzla doldurdular ve konserve gazlı içecekler, bira ve şişelenmiş su eklediler. Bölgede birkaç şarap üreticisi vardı ve bazıları şarap getiriyor, kırmızı şarabın tıpasını açıp piknik masalarında solumaya bırakıyor; beyaz şarabın tıpasını açıp buzda soğutuyorlardı. Barın içinden birkaç masayı kaldırıp dışarıya bir büfe kurduklarında, insanlar masaları kumanya ile doldururlardı. Jack ve Preacher'a gelince, onların işi ızgarada hamburger ve sosisli sandviç pişirmektir. Bütün gün boyunca.

Piknik masaları olmasına rağmen, insanlar çim sandalyelerini ve battaniyelerini getirme eğilimindeydi - asla yeterli oturma yeri olmazdı. Bu ve Buck Anderson'ın yaz sonu pikniği gibi etkinliklerin gerçekleşmesi hiç zaman almadı. Gelenek haline geldi. Jack Denny'ye, "Eğer çok meşgul değilsen ızgaranın etrafında yardımına ihtiyacım var," dedi. "Özellikle de Rick bu yıl burada olmayacağı için."

"Bahse girerim onu gerçekten özölüyorsundur," dedi Denny.

"Bazen onun arkadaşlığını özölüyorum ama o hayatında iyi bir yerde. Bu benim için Irak'tan Almanya'da bir hastanede olduğunu ve kurtulamayabileceğini bildiren bir telefon almaktan çok daha kolay. Şu anda sağlıklı ve mutlu, Lydie'nin durumu kötüleşse bile. Bununla kolayca yaşayabilirim."

Böylece Denny, Vaiz ve Jack'le birlikte ızgaranın başına geçti, bazen daha fazla çörek ve ızgaralık et almak için mutfağa gidip geliyordu. Jack de ona orada yardım ettiği için minnettardı. Jack hayatındaki insanlar konusunda çok şanslı olduğunu düşündü. Babası ve kız kardeşlerinden oluşan iyi, sağlam bir geniş ailesi vardı, denizci kardeşleri vardı, Mel ve küçükleri vardı, Rick'i çocuk daha on üç yaşındayken keşfetmişti ve şimdi de Denny vardı.

Jack gözlerini toplanan kalabalıktan ayırmıyordu; Aiden ve Erin Riordan bile arabayla gelmeye karar vermişlerdi. Küçük bir buluşma için Chico. Colin ve Jillian'ın el ele tutuşarak geldiklerini görmek onu sırttırdı - bu adam çoktan ölmüş olmalıydı. Tüm olağan şüpheliler oradaydı-

Paul Haggarty

ve ailesi; kasaba papazı ve ailesi; kız kardeşi Brie ve kocası ile kızı; Cameron ve Abby Michaels ikizleriyle birlikte....

Ve sonra gözlediği çift. Darla ve Phil Prentiss sokağın aŗađısından yürüyorlardı; Phil kucağında küçük oğulları Jake'i taşıyordu. Jack'in bakışları karısına kaydı ve Mel'in yavaşça piknik masasından kalkıp onlara doğru ilerledi. Sırtı yola dönüktü ve sanki bir tür annelik radarı onu harekete geçirmişti. Kolları Darla'ya uzanırken gülümsüyordu ve kadınlar kucaklaştıktan sonra Mel otomatik olarak bebeğe uzandı.

Mel gülümsüyor, kahkaha atıyor, bebeği kucaklıyordu. Uzun, eşit bir iç çekişle nefesini bıraktı. Her bebeğe böyle davranırdı. Bebekleri severdi.

Neredeyse bir yıl önce Mel'in kafasında başka bir bebeğe ihtiyacı vardı. Bu onlar için büyük bir sınavdı, evliliklerini gerçekten zorluyordu. Önce bir taşıyıcı anneyle kendi bebeklerini yapmak istedi, sonra bebekleri için evlat edinecek ebeveynler arayan genç bir çiftle tanıştı ve Mel bu işe çok heveslendi. Olayları anlaması biraz zaman aldı - iyi bir evlilikleri ve birkaç çocukları vardı. Ve iyi arkadaşları Darla

ve Phil, evlat edinmeye çalışıyorlardı ve işte bu çok özel genç çift, Marley ve Jake, evlenmemiş, çok parasız ve çok gençken doğacak bebek için aileye ihtiyaç duyuyorlardı.

Mel bugünden önce yeni bebeği görmüştü ama Jack, Mel'in Darla ve Phil'e az çok devrettiği bebekle her temasında nefesini tuttuğunu itiraf etmek zorundaydı. Bu geçiş atlattıklarını ve Mel'in artık onlar için olduğu gibi hayattan memnun olduğunu umuyordu. O da öyle düşünüyordu ama kadınların duyguları ya da kaprisleri gibi şeyleri hafife almamayı öğrenmişti.

Büyük kovalardan birine uzandı, bir bira çıkardı, havaya kaldırdı ve Phil'e doğru işaret etti. Phil onu fark etti, gülümsedi, karısının yanağına bir öpücük kondurdu ve Jack'e doğru yöneldi. Phil bir eliyle birayı aldı, uzandı

diğeriyle Jack'in elini sıkmak için. "Zihin okuyucuları sevmek lazım," dedi Phil.

"Ben bir barmenim," diye yanıtladı Jack. "Ya içmeye ya da konuşmaya ihtiyacın olduğunu anladım. Bugünlerde ebeveynlik sana nasıl davranıyor?"

"Pekala, bir bakalım. Jake gecede yaklaşık beş kez uyanıyor ve ikimiz de onun ağlayarak uyumasına izin vermiyoruz. Sanırım bu oldukça iyi gittiği anlamına geliyor. En azından onun için." Biradan bir yudum aldı. "Sana bir şey sorayım bir şey, sen deneyimli bir babasın. Üniversiteye gitmeden önce bu geçecek mi?"

"Sana söyleyemem. Artık iki çocuğum da beşiklerinden çıkıp büyük yataklarına girdikleri için çok fazla ağlamıyorlar ama odamıza girip bizimle gizlice dolaşıyorlar. Bazen Emma gece kaza geçiriyor... neredeyse her zaman benim tarafımda."

Phil buna yüksek sesle güldü.

"Merak ettiğim bir şey var Phil. Şu genç çift, Jake'in biyolojik ailesi, iyi olup olmadıklarını biliyor musun?"

"Birkaç aydır onlardan haber alamıyoruz. Bildiğim kadarıyla Oregon'da çalışıyorlar ve okula gidiyorlar, tabii yaz için California'ya dönmedilerse. Size şunu söyleyeyim, bebek doğduktan sonra gitmek onlar için gerçekten zor oldu, ta ki ben 'Sanırım bu konuda bir yasa yok' gibi bir şey söyleyene kadar.

Çocuğun biyolojik ailesini öğrenmesi için on sekiz yaşını doldurması gerekir. Cevabı anlayabilecek yaşta olması koşuluyla, ne zaman sorarsa o zaman öğrenmeli. Bu onlar için işleri kolaylaştırmış gibi görünüyor."

Jack bir an için bunu düşündü. "Söylediğin çok cömertçe bir şeydi," dedi. "Ve çocuğa biyolojik babasının adını vermek, bu çocuğu gururlandırmış olmalı."

"İsmi beğendik. Genç babanın bize biraz daha güvenmesine yardımcı olabileceğini söyleyen de Darla'ydı. Sözümüzü tutacağımıza ve çocukları hakkında bilgi sahibi olduklarından emin olacağımıza çocuk."

"Bunun işe yaramasına sevindim Phil. Babalığın zorluklarını tek başıma yaşayacağımı düşünmekten nefret ediyorum." Sırıttı. "Sefalet arkadaşı sever."

"Şunu dinleyin, evlat edinme başvurumuz hâlâ orada duruyor. Bir şey getirip getirmeyeceğini bilmiyorum - bu şeyler olması gerekiyorsa olur. Ama bir ya da iki tane daha olursa, şikayet etmeyeceğiz."

"Aferin sana dostum. Umarım onlardan bir demet alırsın."

"Teşekkürler." Sonra duygusal bir ifadeyle başını salladı. "Şu Darla var ya, küçük Jake'le çok iyi anlaşıyor. Onu anne olarak kabul eden her çocuk başarılı olur. Darla her zaman sevdiğin bir çocuğa verebileceğin en iyi şeyin mutlu anılar ve gurur duyacakları bir temel olduğunu söyler."

Jack'in beyninin içinde borazan sesi gibi bir şey çalmaya başladı. Phil karısı hakkında övünmeye devam ederken zar zor duydu.

"Evlendiğimizde gençtik - Tanrı onu bana vermiş olmalı çünkü sizi temin ederim ki ne yaptığımı bilecek kadar zeki değildim."

"Doğru," dedi Jack dalgınca. "Yani, hâlâ o kadar da zeki değilsin," diye ekledi gülümseyerek. Sonra o büyük kutunun içine daldı ve kendi birasını çıkardı. Birden onu hatırladı. Susan'ı hatırladı. Sanki dünmüş gibi.

Colin Riordan, kardeşleri Aiden ve Luke'la birlikte, aralarında babasının kalçasındaki Brett'in de bulunduğu küçük bir grubun içinde durmuş, Maureen ve George'un kuzeye, Vancouver'a gitmek üzere arabaya bindiklerinden bahsediyordu.

Temmuz ayında biraz daha serin sıcaklıklar.

"Erin, eğer gidebilerseniz yarın akşam yemeği için hepinizin kulübeye gelmesini istiyor; somon ızgara yapacağız. Gelecek Pazar'a kadar kalıyoruz. Marcie ve Ian

uzun bir hafta sonu için gelebilirler - bu onlar için hala belirsiz. Erin de Jillian'ın şu büyük evini görmek istiyor."

"Bunun ayarlanabileceğinden eminim," dedi Colin.

"Bahçeleri şu anda yemyeşil. Erkenci ürünlerden bazıları geldi ve yemin ederim sen izledikçe olgunlaşıyor. Belki onu biraz sebze konusunda ikna edebilirsin."

"Kulüben hâlâ duruyor mu?" Aiden sordu.

"Elbette," dedi. "Yine de çoğunlukla Jillian'ın evindeyim. İki ikinci katta dinamit gibi bir güneş odası var. Resim yapmak için harika bir yer. Ve bütün gün çiftlikle meşgul, özellikle de şimdi her bitkiyi izledikleri için

hazır olup olmadığına bakmak için. Şey," diye ekledi, "üç neden - Jill'in olduğu yer." Sonra gülümsedi. "Oh, bu arada, Luke, ben

Bunu Aiden'a zaten söylemiştim ama sana henüz söylemedim; birkaç ay içinde Afrika'ya gideceğim."

Luke bir ağız dolusu birayı kustu ve boğulmaya başladı. Kendine geldiğinde nihayet "Afrika mı?" diyebildi.

"Evet. Birkaç safari için yer ayırttım.

Serengeti- esas olarak modeller için büyük av hayvanlarının fotoğraflarını çekmek için. Ama aynı zamanda bazı hava kargolarını da kontrol edeceğim.

tur şirketleri." Omuz silkti. "Orada biraz uçuş fırsatı bulabilirim."

"Tanrım, ne kadar kalacaksın?"

"Yaklaşık altı ay."

"Peki sonra?"

"Duruma göre değişir. Eğer sevdiğim bir uçuş işim varsa, daha uzun sürebilir.

Ya da başka bir yere gidebilirim. Özgeçmişimde bir şey bulmam gerekecek.

Bu ülkede çalışmak istersem rehabilitasyona ihtiyacım olacak. Çalı pilotlarını işe alırken çok dikkatli bakmadıklarını düşünüyorum."

"Dostum, ne kadar da sürprizlerle dolusun," dedi Luke.

"Peki ya sana bahsettiğim galeri sahibi? Bıraktığım benim resimlerimle mi? Ona adresini verdim. Bir çek beklemiyorum, ama hey. Asla bilemezsin. Nerede olacağıma karar verdiğimde, sana bir adres veririm."

"Geri dönmeyecek misin?" Luke şaşkınlıkla sordu.

"Ziyaret edeceğimden eminim. Ama buralarda yaşamayı planlamıyorum. Bunu biliyorsun."

"Evet, ama Jillian bunu biliyor mu?"

"Elbette. Anlıyor. Uçmam lazım. Afrika'ya gitmek gibi şeyler yapmam gerekiyor. Emekli olmaya hazır değilim."

"Anladığından emin misin?" Luke sordu. "İkiniz oldukça yakın görünüyorsunuz."

"Onun için deli oluyorum ama... Bak, Afrika hakkında hiçbir şey söylemedim çünkü biletim olmasına rağmen hâlâ topallıyordum ve seni tanıyorum Luke. Bana bu konuda, hazır olmadığım konusunda bir sürü şey söyleyecektin. Ben hazırım. Ve gerçekten biraz harekete ihtiyacım var."

"Bir doktora göründün mü?"

"Aşağı yukarı," dedi omuz silkerek. "İğnelerimi yaptırıyorum. Seyahat için, bilirsiniz."

Luke Aiden'a baktı. "Ve sen bunu biliyor muydun?"

"Bence bu iyi bir fikir," dedi soruyu yanıtlamadan. "Colin o kazadan öncesinden kalan bir şey olup olmadığını görmek istiyor - hâlâ iyileşebileceği bir şey. Bir kere uçmak. Sadece uçmak değil, heyecan verici uçmak. İşin içine girince Afrika'yı Afganistan'dan daha iyi buluyorum."

"Benden başka herkes biliyor muydu?" Luke sordu.

Colin kardeşine gülümsedi. "Sadece sen ve Aiden biliyorsunuz. I

Annemi, Paddy'yi ve Sean'ı aramalıyım. Ama daha çok zaman var.

-"Önce Eylül'de ayrılıyorum."

"Ah, Colin, Jillian'ı gerçekten terk ediyor olamazsın," dedi Luke. "Dinle, bu senin en büyük hatan olabilir.

Onu bulduğundan beri yepyeni bir adamsın."

"İrtibat halinde olacağız," dedi. "Hatta bazı yerlerde e-posta ile sorun yaşarsam diye bana en yeni iPhone'u aldı.

Elde ettiğim her fotoğrafı görmek istiyor. Ve henüz

çözemedim ama sanırım canlı bir video var.

cep telefonları arasında besleme. Ve kullandığım seyahat acentesi, tek kullanımlık uluslararası cep telefonları olduğunu söyledi.

Irak ve Afganistan'da kullanıldı. Kim bilir, belki o beni ziyaret eder, belki ben onu ziyaret ederim. Ama size katılıyorum, o

iyi bir insan."

Aiden'a bakmak için döndü. "Evi ve bahçeleri görmesi için Erin'i ne zaman getirmek istersin?"

"Birkaç gün içinde. Kulübede yemek yedikten sonra mı?"

"Harika. Ondan biraz çalmak için ne yapabileceğime bakacağım.

evde yetiştirdiği şeyleri yemeğe ekliyor. Çoğu gece topraktan salata çıkarmaya başladı. Gidip ona söyleyeyim."

Colin kadınların bir battaniyenin üzerinde oturup konuştukları yere doğru yürüdüğünde Luke Aiden'a dönüp şöyle dedi. "Büyük hata. Büyük hata."

Aiden sadece gülümsedi. "Benim bunu bilmem ya da senin bunu bilmen bir şey ifade etmiyor. Bunu öğrenmesi gereken kişi Colin. Ve inan bana, Colin'in ne yapacağını onu."

"Onunla konuşacağım," dedi Luke. "Ah, dinle, Luke. Boş ver. Bunun bir önemi yok. Özellikle de senden geliyor."

"Lanet olsun!"

Aiden karanlık, anlamlı bir kaşını kaldırdı. "Sen Shelby'nin neredeyse kaçmasına izin veren adamsın. Biliyormuş gibi davranma

Şu an yaptığın şeyi. Eğer Hawaii'den gelip seni yere sermeseydi, muhtemelen hala hasta, berbat, yarı intihara meyilli bir orospu çocuğu olacaktın. Bırak ne yapacaksa yapsın diyorum. Eğer birinin yanında olacaksan, Jillian'ın yanında olmayı düşün. Eğer onu görüldüğünün yarısı kadar önemsiyorsa, gitmesi çok iyi hissettirecek."

On altı

Jack'in herhangi bir sorun yaşayıp da Melinda'ya danışmadığı çok nadir olurdu ama bu sefer kendi başına ilerleyecekti. Gitmek için planlar yaptı.

Cumartesi günü Denny ile balık tutmuş. "Henüz pek ısırın yok," dedi genç adama, "ama hava mükemmel ve asla bilemezsin, büyüklerden biri pusuya yatmış, benim gibi bir fanatiği bekliyor olabilir."

Dört Temmuz pikniği ile ertesi Cumartesi arasında Jack çok düşündü, çok hatırladı. Biraz dalgın, biraz da sessiz olduğunu düşünüyordu ama kimse bunu fark etmemiş gibiydi. Tüm parçaları zihinsel olarak bir araya getirmeye çalışarak haftayı iyi değerlendireceğini düşündü ama aslında Phil Prentiss'in "Çocuğa gurur duyabileceği bir temel verin" demesiyle parçalar hemen yerine oturdu....

Susan Cutler da neredeyse aynı şeyi söylemişti. "Keşke sen olsaydın Jack, çünkü sen küçük bir kızın ya da küçük bir oğlanın gurur duyacağı bir adamsın...." demişti.

Kadının yerini tespit edememesinin bazı önemli nedenleri vardı. Her şeyden önce fotoğrafta otuz yaşlarındaydı.

Denny ona, Denny altı ya da sekiz yaşlarında küçük bir çocukken birlikte çekilmiş bir fotoğraflarını vermişti ve Susan esmerdi. Onun tanıdığı Susan sarıışındı. Başka bir Çünkü cinsel ilişkiye girdiği bir kadına o kadar konsantre olmuştu ki, gerçekten de kibirli bir şekilde hepsini hatırladığını düşünüyordu. En azından hepsini kadının tarafında ciddileşti. Olmazdı.

kısa bir süre birlikte olduğu birinin aklından çıktığını öğrenmek onu tamamen şoke etmişti.

Ona karşı bu kadar güçlü hisler besleyen bir kadının zihninde bir iz bırakmış olacağını düşündü. Ve yine başka bir

Susan'ın soyadını gerçekten bilmiyordu. O da bir ya da en fazla iki kez duymuş olabilir. Ve o sevdi mi Onu mu? Oh, onun harika olduğunu düşünüyordu! Ama onunla hiç çıkmamıştı. Hayatında bir erkek vardı. Hayatını perişan eden bir adam.

Jack ve Denny nehrin küçük bir parçasını Cumartesi ve döküm başladı. Sinek balıkçılığı çoğunlukla sessiz bir spordu ve Jack konuşmaya başlamak için uzun süre bekledi.

"Burası baba-oğul konuşmalarıyla ünlü bir yerdir," dedi. "Rick aslında benim oğlum değildi ama onu senin gibi düşünüyordum.

bir evlat gibi. Bana bir çocuğun babasına güvendiği gibi güvenirdi, bu kesin. Burası onu on altı yaşındayken on dört yaşındaki kız arkadaşına bulaşmamasını söylemek için getirdiğim yerd. Yapmayacağına söz verdi ama ben yine de ona prezervatif verdim."

"Bu onun için nasıl sonuçlandı?" Denny sordu.

"Onu hamile bıraktı." Denny ısıklı çaldı. "Sonra onu buraya paniğe kapılmaması konusunda öğüt vermek için getirdim. Sorunları için bana gelmesini, ona bir şekilde yardımcı olabileceğimi ama sırf hamile olduğu için genç bir kızla evlenmeye kalkacak kadar delirmemesi gerektiğini, bunun bir sorunu birkaç soruna dönüştüreceğini söyledim. O sırada on beş ve on yedi yaşlarındaydılar, Yani..." Jack durakladı. "Yani, evlenmek için kaçtılar."

"Rick'in evli olduğunu biliyorum ama sanırım gençken evli olduğunu fark etmemişim."

"O değildi. Onları yakaladım, durdurdum. Geçen sonbaharda aynı kızla, Liz'le evlendi. Gençlik yıllarındaki o bebek ölü doğmuştu. Bu çok korkunçtu. Onlar. Denizcilik kariyeri boyunca, savaş yaralanmaları ve sakatlıkları boyunca birlikte kaldılar. Zorlu bir yol geçirdiler ama birbirlerini çok seviyorlar. Söylemeye gerek yok, bu nehirde verdiğim tavsiyeler konusunda pek iyi bir sicilim yok...."

"Çaban için kendine A vermelisin, Jack. Görünüşe göre tüm doğru şeyleri yapmaya çalışmışsın."

"Biliyor musun, Rick'i gerçekten oğlum gibi görmemin tek nedeni onu bulduğumda yaşının küçük olmasıydı. Sadece bir çocuktu, yetişkinliğe yakın bile değildi. Seninle durum farklı, sen bir erkeksin. Annenin bıraktığı o mektup olmasaydı bile, bu bir düşünce haline gelmeseydi bile, biz arkadaş olmak zorundayız. Birbirimize çok benziyoruz. Ve söylemeye gerek yok, seninle gurur duyuyorum Denny. Hareketlerinden, davranışlarından gurur duyuyorum. Ahlakınla gurur duyuyorum. Arkadaş olacaktık. Her geçen gün daha iyi arkadaş olmaya devam ediyoruz. Olağanüstü bir şekilde benim ve ailemin yanında oldunuz. Sadece ben değil

Mel ve çocuklar da artık sana bağlılar."

Denny güzel bir rol yaptı ve şöyle dedi: "Sana söyledim Jack, eğer beni oğlun olarak göremiyorsan bunu anlarım. Yani, annemi hatırlamıyorsun, bu senin hatan değil. Ve bu olmasa bile, seni ve aileni seviyorum."

"Denny, anneni hatırlıyorum. Bu hafta piknikte birden aklıma geldi ve onu çok iyi hatırlıyorum, çok iyi. Ve... Denny, ben senin biyolojik baban değilim."

Denny Jack'e bakmak için döndüğünde, Jack onun gözleriyle buluştu.

Denny'nin şoktan nutkunun tutulduğu belliydi.

"Şöyle oldu, evlat. Annen her gün saçımı keserdi. Her hafta PX'teki berber dükkanında çalışırdı. Kendini işine adanmış genç bir denizciydim ve saçlarımın başımı örtmesine asla izin vermezdim. Hızlı bir arkadaşlık değildi ama ondan hoşlanmıştım.

O harikaydı. Onu tanıdığımda biraz farklı görünüyordu, bana gösterdiğin resimden farklıydı. Saçları resimdeki gibi esmer değildi. Ama şimdi neden bu kadar harika olduğunu biliyorum. Susan en iyisiydi.

Her zaman pozitif, arkadaş canlısı ve mutluydu. Ondan başka kimsenin başıma dokunmasına izin vermedim. O sadece gerçek bir

İyi işti, onunla konuşmak hoşuma gidiyordu. Ailelerimiz ve hırslarımız hakkında konuşurduk. Ben Kolordu'da kendime

bir isim yapmaya kararlıydım. O ise yuva kurmak, bir aile sahibi olmak istiyordu. Sonra bir gün o kadar mutlu değildi ve ben de onu dışarı çıkardım.

Kahve içtim, konuşmasına izin verdim ve kötü bir ilişkisi olduğunu öğrendim.

"Gerçekten iyi arkadaş olduk, Denny. Onu o kötü durumdan kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdım. Onunla evlenmek dışında her şeyi. Senin yolda olduğunu ve onun kesinlikle iyi bir çözüme layık olduğunu biliyordum ama ailemi, anne babamı ve kız kardeşlerimi de düşünmeliydim. Sırf ona yardım etmek için onunla evlenemezdim. Ailem benden daha büyük beklentileri vardı. Kendimi adanmış bir koca ve baba olmamı bekliyorlardı ve ben buna hazır değildim. Hazır değildim.

onu bu şekilde sevmek. Sonunda onu, seni ve tüm ailemi hayal kırıklığına uğratabilirdim. Ama her şeyi ortaya koydum; ona maddi yardımda bulunmayı, o adamı hayatından çıkarmasına yardım etmeyi, işe yarayacak her şeyi teklif ettim. Ve sonra emir aldım. Neşeli bir yüz ifadesi takındı ve bana

Her şey yoluna girecekti, ailesi onun yanındaydı.

ve ihtiyacı olan tüm yardımı aldı. Ayrıca keşke önce benimle tanışsaydım, çocuğunun babası olmaktan gurur duyacağı türden bir adam olsaydım dedi." Jack derin bir nefes aldı.

"Bunun sonunda ne anlama gelebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve şimdi yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyorum. Ve ben

Neden iyi bir genç adam olduğunu anlıyorum."

Denny uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda "Tanrı" kelimesini söyleyerek nefesini bıraktı.

Jack tüm bunları özümsemesi için ona biraz zaman verdi. Bir süre avlandı, minnettar bir şey bulamadı; dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Denny konuşmayınca Jack, "Bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum," dedi.

Denny hemen, "Bu her şeyi değiştirir," dedi.

"Hayır, Denny, sadece birkaç biyolojik gerçeği değiştiriyor, ama önemli şeyler aynı."

"Annem bana yalan söyledi," dedi. "Annem asla yalan söylemez.

Ve benimle hiçbir alakan olmadığı halde seni bu işe bulaştırdı."

"Geçmişini yeniden keşfetti. Bir sebebi olduğunu

biliyorum.
Muhtemelen iyi bir tanedir. Ve bana anlattığına göre

Beni avlamanı beklemiyordu. Sadece seni biraz rahatlatmak istedi. Bu konuda iyiyim."

"Çünkü adamı tanımıyorsun Jack. Eğer o benim gerçek babamsa, endişelenmem gereken sorunlar var demektir."

"Neden? İyi bir adam olmadığı için mi? Bunun seninle ne ilgisi var? Sen iyi bir adamsın. Ve şahitlerim var."

"Seni dramasının bir parçası yaptı ve-"

"Orada dur. Benim tanıdığım Susan'ın draması yoktu, hayatta kalma içgüdüleri vardı."

Denny acı bir ses tonuyla, "Ona yaptığı onca iyilik için," dedi.

"Ciddi hastalıklar konusunda yapabileceğimiz pek bir şey olduğunu sanmıyorum, evlat."

"Bana böyle hitap etmek zorunda değilsin," dedi, sesinin kenarlarında öfke vardı.

"Tamam, dinle evlat. Geçen yıl Mel bir çocuk evlat edinmemiz gerektiğini düşünüyordu. Çocuk sahibi olmakla işi bitmemişti ama histerektomi geçirmişti, yani vücudu bitmişti. Sen doğduğunda bana farklı biyolojik ebeveynlere sahip bir çocuk almaya hazır olduğumuzu hatırlattı ve o çocuğu kendi çocuğumuz olarak kabul edeceğimizden bir an bile şüphe duymadı. Aileden herhangi birinin kemik iliği nakli gibi bir yardıma ihtiyaç duyması halinde kimin potansiyel aday olduğunu bilmekten başka bir sebep olmasa bile, kan tahlili yaptırmamız gerektiğini düşünüyordu. Ancak bana kan tahlilinin sonucunun ilişkilerde gerçekten önemli olmadığını hatırlattı. İlişkiler, kurduğunuz bağlantılardır. Bunun anlamı, Denny, her zaman baban olarak bildiğin adamla bir bağın yok çünkü o kayıtsız ve acımasızdı. Ona hiçbir şey borçlu da değilsin, bırak gitsin. Kendi aileni yaratmakta özgürsün. Bunu bir düşün."

"Sana neyin farklı olduğunu söyleyeyim Jack. Buraya seni bulmaya geldim, senin babam olduğunu düşündüm. buraya aittim. Ben buraya ait değilim."

"İstiyorsan yaparsın. Buraya kimseyi tanımadan geldim ve buraya ait olmadığımı iddia etmen için sana meydan okuyorum."

"Bu farklı ve sen de bunu biliyorsun. Özür dilerim. Hepsi bir yalandı ve özür dilerim."

"Tamam, hayal kırıklığına uğradığınızı anlıyorum. Bunu kabullen."

"Hâlâ iyi arkadaşsınız. Ailen için, kasaba için ve pek çok insan için hâlâ önemlisiniz."

"Evet, belki. Belki, gerçeği öğrenene kadar."

"Bu konuda kimseye bir şey söylemedim." Denny,

"Mel'e söylemek zorundasınız," dedi.

"Elbette Mel'e söyleyeceğim," diye yanıtladı Jack. "Ama aramızda neden bir şeylerin değişmesi gerektiğini anlamıyorum. Neden birlikte kasabayı uyarmak zorunda. Anneni rahat bırak, evlat. Ölürken bir dileği vardı. Kendisi için olduğu kadar senin için de miydi bilmiyorum. O ilişkiden pişmanlık duyuyordu. Pişman olmadığı tek şey sendin. Seni istiyordu. Seni istiyordu."

seni sevdi. Seni doğru yetiştirdi."

"Öyle mi? Belki de öyledir. Ama bunu göz önünde bulundurduğumda bile bir yalanı yaşamak istemiyorum."

"Kırıldığınızı biliyorum. Beklediğiniz bu değildi," dedi Jack.

"Bunun bizimle o kadar da ilgisi olmadığını hatırlamaya ne dersin? Sen bana bunu yapmadan önce aylardır arkadaştık."

Denny sineğini sardı. "Evet. Anlıyorum. Dinle, eğer senin için de uygunsa, sanırım bugünlük balık tutmayı bırakabilirim."

Jill ve Colin, Erin'in kulübesinde harika bir somon yemeğine katıldılar; Jill katkıda bulunmak için güzel bir salata sebze çeşidi getirdi. Elbette Colin'in ailesiyle çok iyi anlaştığını zaten biliyordu, bu yüzden bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ve o Viktorya dönemini gezdirmekle kalmadı, hafif bir akşam yemeği hazırladı ve Denny de dahil olmak üzere hepsini

kalmaya davet etti.

Ancak 4 Temmuz pikniğini takip eden haftalarda asıl heyecan, bazı ürünlerini hasat etmek şeklinde ortaya çıktı.

en değerli meyve ve sebzeler. Rus Gl gelmişti. Ninesi kadar büyük değildi ama büyük, koyu renkli, lezzetli ve güzeldi. Gözyaşı damlası şeklinde sarı domatesler vardı; bahçede bir çalı, verandada asılı bir sepet. Bebek kavunları, minyatür patlıcanları, çeşit çeşit renkli biberleri, kırmızı marulları, kırmızı brüksel lahanaları, eri domateslerden daha küçük minik pancarları vardı. Jillian ve Denny, en nadir ve güzel meyve ve sebzelerin en iyi örneklerinden bazılarını kutulayıp bir gece ekspresiyle Kelly'ye gönderdiler; st düzey restoranların kullanabileceği türden olup olmadıklarını bilirdi. Bedava oldukları için Jill'in çiftliğini ve ürününü lisanslama konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Nadir yadigrlar bir yana, organik meyve ve sebzelerden oluşan lezzetli bir ürün yelpazesi vardı; kabak, sarı engel kabak, salatalık, havuç, pırasa ve taze soğan bu dünyanın dışındaydı ve her gün götürülmek üzere bunlardan sepetler yapıyordu Preacher'a. Hatta nadir bulunan bir kısmını onunla paylaştı; hepsini saklayamadı ya da yiyemedi. Ancak her şeyin fotoğrafını çekti.

Jillian ve Denny çitlerle çevrili bahçenin dış kenarında mahsullerini bir el arabasında topluyor, yemek istediklerini ve kasabaya göndermek istediklerini ayırıyorlardı.

"Bunu ona götürmek istemiyor musun, Jillian?" Denny ona sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, devam et. Sen de en az benim kadar oranın büyümesinin bir parasıydın ve zaten işten sonra genellikle oraya uğramıyor musun?"

"Bazen," dedi omuz silkerek.

Bakışlarını kaçırması ve omuz silkmesi ilk değildi. onun her zamankinden biraz daha sessiz olduğunu fark etti. Aslında, beklediğinden daha az heyecanlıydı. "Hey, bir sorun mu var? Hasat için çok heyecanlı olduğunu sanıyordum! Ve bu sadece başlangıç."

Adam utangaç bir şekilde başını eğdi. Gümleğinin kolundan tuttu ve yüzünü ona dönmesi için geri çekti. Başını eğdi ve keskin bir şekilde başını sallayarak onu cevap vermeye zorladı.

"Evet," dedi. "Beklediğimden daha iyi. Sende bir şey var, Jillian. Ne olduğunu bilmiyorum ama toprağa bir fide ya da başlangıç ekersen ve onu beslersen, o da sana karşılık veriyor ve büyüüp güzelleşiyor, güçleniyor. Bu konuda bu kadar heyecanlanabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Küçük, değerli ve nadir olmasını istemiyorsak," dedi gülümseyerek. "Neyin var senin?"

"Ah, bilmiyorum..."

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedi. "Söylemek için çok erken, gerçekten." "Yine de söyle!"

"Bunu sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Ve işe yaradığını da biliyorsun, değil mi? En azından ben öyle düşünüyorum. Ama Jillian, uzun vadede benim için işe yarayacak mı bilmiyorum. Hasadın sırasında seni asla terk etmezdim, özellikle de ilk hasadında, ama sanırım bir şeyler bulma konusunda ciddileşmem gerekecek. Daha kalıcı bir şey. Ve alınmayın ama, daha fazla güvencesi olan, sosyal yardımları olan ve biraz da... Üzgünüm ama biraz daha iyi olan bir şey. Eve dönmeyi düşünüyordum."

"Ev mi?"

"San Diego," dedi. "Orada büyüdüm."

"Taşınmaya karar verdiğini sanıyordum?"

Omuz silkti ve tekrar başka tarafa baktı. "Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

"Ama Jack burada," dedi, çünkü herkes bu genç adamın babasını bulmak için buraya nasıl geldiğinin hikâyesini biliyordu.

"Beni bazen ziyaret etmekten alıkoyan bir şey yok," dedi. Jillian başını salladı. "Burada başka bir şeyler dönüyor."

Bir şey-" Bir aracın sesiyle dikkati dağılınca konuşmayı kesti. Otomatik olarak bunun Colin'in cipi olduğunu

düşündü, sonra Colin güneşlenme odasında boya yaparken
cipin zaten burada olduğunu hatırladı. Gözlerini kısarak
baktı.

evin yanından geçen arabaya doğru ilerledi ve BMW st açık arabayı tanıdı. "Kahretsin," dedi. "Koltuk değnekli İsa. Orospu ocuğu."

"Anladığım kadarıyla bu adamı görmekten memnun değilsin?" Denny söyledi.

"Silahlı mısın? Eğer silahlıysan, hemen vur onu!" "Jillian, belki de birkaç derin nefes almalısın-"

Ama Denny onun BMW'ye doğru hışımla uzaklaşmasını izledi. Bir adam indi ve ona doğru hışımla yürüdü. Beş-on yaşlarında, sarışın, bronz tenli, ince yapılı, şehirli bir ocuk gibi giyinmişti. Ama yüzünde alaycı bir ifade vardı. Jillian'ın yüzünü buruşturmasıyla alakası yoktu.

Denny'nin bir yanı, bu her neyse onunla başa çıkması için ona biraz zaman tanımanın en iyisi olacağını düşünüyordu.

Belli ki özel bir şeydi. Bozulan eski bir aşk ilişkisi olabilir. Eski sevgilisi de olabilir! Ama Jillian'ın yüzünde gördüğü türden kr bir öfkeye izin vermekten rahatsızdı, Bay BMW ile eşleşti, destek almadan gitmez. Yani o kesinlikle bir çatışma olacak olan şeye doğru ilerledi, ancak onun mahremiyetine izin vermek için yavaş ve gerekirse müdahale edebilecek kadar hızlı gitmeye çalıştı.

"Kurt! Burada ne halt ediyorsun?" Jillian hiddetlendi.

"Burası benim mülküm ve buradan gitmeni istiyorum!"

"Yüksek atından in, Jillian! Sahip olduğunu sandığın her şey için sana dava aacağımı söylemek için buradayım!"

"Sanırım bu fırsatı kaçırdın, seni ahmak! Anlaştık. şimdi ben bir yaba bulmadan önce defol git buradan ve-"

"Bir gizlilik anlaşmamız vardı, Matlock, ve sen ihlal etti! Ve bunun bedelini ödeyeceksin! Hem de büyük bir bedel!"

Yüz hatlarına yayılan şaşkın ifadeye engel olamadı.

"Ha? Ben yle bir şey yapmadım."

"Oh, evet, yaptın. Intel'de bana benimle ilgili bir haberin sızdığını söylediler... Ne diyorlardı?

Günahlar! Doğru, günahlar. Benim bir

gerçekten büyük bir hayran kulübü olduğunu söylediler. Ve onlar çok olmadıkları için

bana bağlıydı, beni gitmeye davet ettiler. Bu arada paket yok. Bunu başka kimse yapmazdı! Sadece sen!"

Bir an için şok oldu. Ama sonra gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki iki büklüm oldu. Yani, Harry'nin bahsetmemesi gereken kadınlar mı? Onun peşinden gitmişlerdi! Doğrudu ve yaşaran gözlerini sildi. "Neden Kurt," dedi, sesinde mizah vardı, "benden daha fazla insana yalan söylemiş olman mümkün mü? Benden daha fazla kadını kullanmış olabilir misin? Çünkü ben kimseyle konuşmadım Kurt!"

Biraz daha güldü. "Bahçeyle uğraşıyordum!"

Ona doğru bir adım attı, duruşu ve ifadesi tehditkârdı. "Seni yalancı kaltak! Sen yalancı bir sürtükten başka bir şey değilsin.

kaltak." Sonra onu itti ve kadın birkaç adım geriye doğru tökezledi. Ama toparlandı ve tekrar adamın karşısına çıktı.

"Hey, hey, hey," dedi Denny, bir kolunu ikisinin arasına sokarak.

Kurt birdenbire acımasızca gülümsedi. "Bu da ne?" diye sordu. "Havuz çocuğunu mu yapıyorsun, Jillian? Tam senin hızında. Bir yalancı ve bir sürtük!"

Kolunu geri çekti ve tüm gücüyle adamın suratına bir tokat attı. Adam gerçekten de darbeden dolayı geri çekildi. Yüzünde kırmızı bir leke bıraktı.

Eli yanağına gitti ve biraz sendeledi. "Bu saldırı ve darptır! Suç duyurusunda bulunacağım ve sen de gideceksin-"

Evin arka kapısı çarparak açıldı ve kapandı, ama gürültü hepsinin durduğu yan bahçeye ulaştığında Colin üzerlerine gelmişti. Jillian'ı yolundan çekti, Denny'yi itti, Kurt'ü gömleğinin önünden yakaladı ve yüzüne öyle bir darbe indirdi ki, Kurt bir metre geriye savrulup kış üstü yere düştü. "Hayır, bu saldırı ve darp," dedi Colin, onun üzerinde yükselerek. "Birkaç raunt yapmak ister misin? Biraz ufak tefek görünüyorsun ama söz verebilirim. kolay."

"Ciddiyim," dedi yüzünü tutarak ve ayağa kalkmaya çalışarak. Colin'in ulaşamayacağı şekilde geriye doğru hareket etti. "Hapse gireceksin."

"Ciddiyim," diye alay etti Colin. "Sende biraz bununla ilgili sorun. Ama, hey, devam et. Biz bunu Şerif, eğer onu bulabilirsen, eğer küçük bir orospu tokadıyla uğraşacak zamanı varsa. Burada, dağlarda işler biraz farklı yürüyor, tatlım." Hafif sarışın adama sıırttı. Göz kırptı. "Yapacak işleri var. Küçük çocuklarla ve onların mızımızlanmalarıyla uğraşacak zamanları yok. Burada erkekler birbirine girdiğinde sadece kavga ederler." Bir elini kaldırdı. "İyi şanslar, göt herif. Şimdi ben sinirlenmeden defol git buradan!"

Kurt hâlâ yanağını ve çenesini tutarak BMW'sine doğru birkaç adım attı. Tekrar Jillian'a döndü ve o anda Colin bir kolunu onun omuzlarına attı. Güvenli bir mesafedeydi, bu yüzden birkaç çirkin hakaret savurdu. "Bu adam senin sadece uyuyarak yükselmiş, alt sınıftan, mavi yakalı bir fahişe olduğunu biliyor mu? Sıfırdan gelmiş ve bunu da beraberinde getirmiş zavallı bir kız mı?"

Jillian sadece gülümsedi. Başını salladı.

"Buna pişman olacaksın Jillian," dedi Kurt. "Seni dava edeceğim."

Omuz silkti. "Keyfine bak." "Pişman olacaksın."

"Bundan şüpheliyim."

Kurt gittikten sonra Jillian Denny'yi mutfağa getirdi. Elbette Colin de onu izledi ve dinledi.

"Bu konuda bir açıklamayı hak ediyorsun," dedi. "Bana bu konuda izin verir misin? Bu hem kişisel hem de ve profesyonel ve... Şey, ve utanç verici. Onu yanlış değerlendirdim ve bu bana pahalıya mal oldu."

"Elbette," dedi Denny. "Tamamen pas."

"Teşekkürler. Durumunuz hakkında söylemek istediğim şey şu. Daha iyi bir pozisyon almanıza engel olmayı düşünmem. Bu benim bencilliğim olur çünkü sizin için hiçbir garantim yok. Fikirlerim var elbette. Hayata geçiremeyebileceğim fikirler. Bir şirket ya da çiftlik kurarken, duruma göre, her zaman yükseklerde ve serbest uçmak için. Başarılı olmak için plan yapmalıyım.

alternatif seçeneklerimi vizyonumda tutmak. Yani aptal olmayacağım. İşe yaramıyor gibi görüldüğü ve bir çözüm göremediğim anda, iyi parayı kötünün peşine atmayacağım. Şu ana kadar benimle misin?"

"Sanırım öyle."

"Tamam, bir fikrim var. Bu araziyi satın alıyorum ve büyük bir kısmı özel ürünlere ayrılmış on dönümlük organik meyve ve sebze yetiştirmek istiyorum. Bu biraz daha zamanımı alacak. Alıcılar gerekecek. Ama doğru yönde ilerliyor gibi görünüyor ve çizgimi geliştirmeye devam edeceğim. Çok fazla çalışan istemiyorum - kendi bahçelerimi denetlemek, bitkilerime göz kulak olmak isteyeceğim. Ama bir çiftlik müdürü isteyeceğim. Yarın o noktaya ulaşırsam, bu kişi siz olacaksınız.

ve bu pozisyon daha yüksek maaş, sosyal haklar ve her yerde elde edebileceğiniz kadar güvence sağlayacaktır. Yani iş güvencesi her zaman risk altındadır. Sonuçta, kurulmasına yardım ettiğim bir şirketteki işimi kaybettim ve bunu hiç görmedim.

Geliyorum." Gülümsedi. "Muhtemelen Deniz Piyadeleri ile daha fazla güvenliğiniz vardı."

O da gülümsedi. "Beni savaşa göndermeyi planlamıyorsun, değil mi Jillian? O yoldan geri dönmeyeceğim."

"Planlarım hakkında konuşmazsanız memnun olurum. Sizi bilgilendireceğim, iş planım geliştikçe, değişiklikler yaptıkça size göstereceğim. Ama bu hassas bir bilgi. Bunu kendine saklayacağına güvenebilir miyim, Denny?"

"Elbette, ama-"

Bir elini kaldırdı. "Bunu sana sadece tartman gereken birkaç seçenek olsun diye söylüyorum. Oldukça şüpheli

seçenekler, biliyorum. Yine de bunu senden saklamam için
bir neden yok.

Mart ayından beri birlikteyiz, neredeyse beş aydır. Sana güveniyorum. Eğer bu küçük çiftliği büyütmeyi başarırım, yönetici olarak ilk tercihim sen olacaksın. Ama, eğer diğerlerini takip etmek zorunda kalırsan fırsatlar?" Omuz silkti. "Bu benim şansım alıyorum." Ona doğru eğildi. "Tek bir tavsiyem var -Sevdiğiniz işi diğer her şeye tercih edin. Özellikle de paraya."

"Evet," dedi. Ayağa kalktı. "Bu sebzeleri senin için kasabaya götüreceğim."

"Gitmeden önce sandviç ister misin?" diye sordu. "Sana bir tane yaparım."

"Hayır, teşekkürler, Jillian. Eğer Vaiz'e yemek veririm, o da bana yemek verir." Ona gülümsedi. "Her şeyi düşüneceğim."

"Eğer doğru telefonu alırsan, Denny, anlarım. Başından beri anlaşmamız buydu."

Denny ona kısa bir selam verdikten sonra evden çıktı. Pencereden Denny'nin sebzeleri el arabasından birkaç kutuya aktarmasını ve kamyonetinin arkasına koymasını izledi. Kadın hâlâ evin önünde duruyordu. o uzaklaşana kadar mutfak penceresinden baktı. Sonra Colin'e doğru döndü. "Bütün gün katır gibi çalıştım ve gayet iyi dayanıyordum ama son on beş dakika beni mahvetti. Kendimi seksen yaşında bir kadın gibi hissediyorum."

Gülümseyerek ona doğru bir adım attı ve kollarını onun beline doladı. "Harikaydın. Kurt'ün hiçbir saçmalığını kabul etmedin."

"Benim seçimlerim neydi? Sanırım duş almam gerekiyor." "Tabii, ama önce söyle, sana mavi yakalı dediğinde"

Fahişe, ona gülümsedin. Neden ona gülümsedin ki?"

"Ben asla bir fahişe olmadım. Bu kolay olurdu, ben bir köleydim! Harry için o kadar çok çalıştım ki, o bile inanmadı. Ama mavi yakalı? Sıfırdan gelen fakir bir kız?" Kıkırdadı. "Oh, hiçbir fikri yok! Mavi yaka bir terfi olurdu! Büyükanнем ütü işine girerdi. Ben ve Kelly okulda bedava kahvaltı yapardık. Okulun en fakir iki öğrencisiydik."

çocuklar orada ve kalifiye. Ninemin yemek kuponları vardı ama aynı zamanda çamaşır yıkamak, sebzelerini satmak gibi garip işler de yapıyordu.

konserve ürünlerinden bazılarını, her zaman bizi besledi. Kıyafetlerimizi ikinci el dükkanlarından alırdı. Fakir miydiniz? O kadar fakirdik ki, kilise farelerine imrenirdik. Üstelik o bizim büyük büyükannemizdi. Hepimizi aldığında çok yaşlıydı. Ve hasta annemize tam zamanlı bakıcılık yapıyordu." Başını salladı ve sadece güldü. "Dürüst olmak gerekirse, Kurt'ün nereden geldiğini bilmiyorum, ama asla bu kadar sert bir şeyden gelmedi. Şimdi gerçekten bir duşu ihtiyacım var."

"Birinin sırtınızı yıkamasını ister misiniz? Yani, çiftlik müdürü şehre gittiğinden beri?"

"Serengeti'nin fotoğrafını çekerken sırtımı kim yıkayacak?"

"Uzun saplı iyi bir fırçanız olduğundan emin olmadan buradan ayrılmayacağım."

On yedi

Jillian, Kurt'ün sürpriz ziyaretinin ardından mantıklı olanı yaptı.

avukatını aradı ve tehditleri bildirdi. Avukatı "Bir şey duyarsam size haber veririm" dedi. "Ama onunla ya da yeni işverenleriyle herhangi bir temasınız olmadıysa tehditler boştu. BSS'den kimseyle konuşmadınız mı?"

"Sadece Harry Benedict. O çok eski bir arkadaşım ve biz karısının gemi seyahatine çıkmak istemesi ve benim yeni iş girişimim hakkında konuştuk."

Avukat, "Kurt Conroy'un yeni işinizle ilgili planları olabilir mi?" diye sordu.

"Bundan şüpheliyim," dedi. "Binlerce yatırım yaptım ama bir kuruş bile kazanamadım. Üstelik yazılım ya da halkla ilişkiler alanında da değil, sebze yetiştiriyorum."

Avukat gülmeye başladı. "Bu komik mi?" diye sordu.

"Conroy'un sadece bir sebze bahçesi kazanmak için gizliliği ihlal ya da iftira nedeniyle size dava açtığını düşünmek komik. Bir şey duyarsam size haber veririm ama tahminimce güvendesiniz. Şansı yaver giderse, tazminat parasını kendisine hiçbir sonuç getirmeyen daha fazla avukatlık ücretine yatıracaktır."

Nezaketen, Jillian Harry'yi aradı. Colin'in Kurt'ü yere serip havada uçurduğu ve saldırı ve darpla tehdit ettiği bölüme geldiğinde, Harry o kadar gülmeye başladı ki telefonu kapatmak ve kontrol altına aldığı anda tekrar aramak zorunda kaldı. Aradığında Sonunda telefona geri dönerek, "CEO olmanın gerçek dezavantajını az önce deneyimledin, Jillian. Elimiz kolumuz bağlı."

Bizden profesyonel olmamız bekleniyor. Ona yumruk atmayı çok isterdim. Şerif geldi mi?"

"Hayır. Kurt'ten bir daha haber alırsam çok şaşırırım. Artık büyük bir korumam olduğunu düşünüyor."

Bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra Denny, Jillian'a el arabasını getirip taze kazmalarla doldurmasını söylediğinde, Jillian onun yüz ifadesine bakarak, "Hey Denny, yarım kalan bir işimiz mi var?" diye sordu.

"Ha?"

"Belli ki hâlâ bu iş meselesiyle uğraşıyorsun. Belki ben yardımcı olabilirim. Belki senin için biraz daha fazla maaş ayarlayabilirim. Seni biraz daha rahat hissettirecek bir yan haklar paketi için araştırma yapabilirim.

Ya da Harry'nin benim için yaptığını ben de senin için yapabilirim. Biraz para kazandığımızda kârdan pay alırsın - o kadar uzakta olduğumuzu sanmıyorum. Ya da-"

"Ah, Jillian, bu işten daha fazlası. Öğrendiğimde sana söylemeliydim. Bunu düzelteceğimi sanıyordum ama bu beni rahatsız etmeye devam ediyor."

Birden telaşlandığını hissetti. Bir şeyler ters gidiyordu! "Ne oldu? Söyle bana!"

"Jack'in kimseye bir şey söylememesine şaşırdım. Herkesin aramızdaki her şeyin aynı olduğunu düşünmesine izin veriyor ama-"

"Siz ikiniz kavga falan mı ettiniz?"

"Hayır. Sadece Jack sonunda annemle ilgili tüm detayları hatırladı. Aslında babam olmadığı ortaya çıktı. Sadece annemin iyi bir arkadaşıymış, hepsi bu."

Uzun bir süre ona baktı, gözlerini ve ağzının çöküşünü inceledi. "Denny, Denny... Bu kadar mı hayal kırıklığına uğradın?"

"Şey, evet. Ve belki biraz da utandım..."

Başını iki yana salladı. "Utanmana gerek yok. Bunu sen uydurmadın. Ayrıca, Jack baban olmasa bile, ikinizin gerçekten iyi bir ilişkisi var gibi görünüyor. Değil mi?"

"Doğru," dedi. "Tabii, bunun büyük bir kısmı düşündüğü için olabilir... Bilirsiniz..."

"Onu bilemem Denny. Jack'i çok iyi tanımıyorum ama samimi birine benziyor. İş olanakları konusunda kafanı karıştıran şey bu mu?"

"Bir bakıma," dedi omuz silkerek. "Bak, bu benim Buraya gelmemin tek nedeni Jack'i tanımak ve sonra ona anlatmaktı. Buraya boşuna gelmiş olabilirim."

"Ama burayı sevdiğini söylemiştin. Bahçede çalışmayı sevdiğini söylemiştin. Ve Jack edindiğin tek arkadaş değil. Biz arkadaşız, arkadaştan da öte. Colin senin arkadaşın. Kasabanın çoğuyla aranız iyi, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi. "Ama, bilirsin, sadece ayak bağı olmak istemiyorum."

"Hiçbir şeye engel değilsiniz. Çoğumuz geldiğin için sana minnettarız. Nasıl bir şey olduğunu bilirim. Fazla aileye sahip olmamak. Sadece kız kardeşim var, tüm Matlock sülalesi bu kadar. Ama hayatımda pek çok iyi insan var, sen de onlardan birisin."

"Bunu söylemen çok hoş Jillian...."

"Dinle genç adam, herkesin yaşadığı zorluklar ve hayal kırıklıkları vardır. Herkesin, sadece senin değil. Bunun senin için büyük bir şey olduğunu biliyorum, ama kafanı neyin eksik olduğuna değil, sahip olduklarına odaklaman sana yardımcı olabilir. Çünkü benim yolum Gördüğüm kadarıyla çok şeyiniz var. Ve eğer öyle olmasaydı Jack'in senden hoşlanıyormuş gibi davranacağını sanmıyorum."

"Muhtemelen. Söylediklerinizin doğru olduğunu biliyorum. Biraz zamana ihtiyacım olabilir ama deniyorum."

Uzandı ve elini onun omzuna koydu.

sıktı. "Lütfen beni 'var' tarafında listelemeye çalışmanı istiyorum. Sen benim tamircimden daha fazlasısın, Denny. Sen küçük bir kardeş gibisin. Bir ortak gibi."

Gülümsedi. Bilinen gençlik coşkusundan biraz yoksun olabilirdi ama en azından bir gülümsemeydi. "Sen

kesinlikle 'var' tarafındasın, Jillian. Tanıştığımız için gerçekten minnettarım."

"Bu bir başlangıç," dedi. "Bunun üzerinde çalışmaya devam edin."

Temmuz ayı sonuna kadar Jillian devasa bahçesinden kile kile güzel, sağlıklı organik sebzeler topladı. İlk özel ürünlerinden bazılarını Kelly'ye numune olarak gönderdi ve Kelly çok etkilendi. Bir çiftçi pazarı ya da Jillian henüz bir pazar belirlememişti ama olasılıklar üzerinde çalışıyordu. Ve bu amaçla Colin ve Denny'ye bir gün öğle yemeğinde, "Ben Eyalet fuarına gidiyorum. Sadece birkaç günlüğüne. Denny, sen de benimle gelmelisin. Bir sürü ürün yarışması ve sergisi var. Ve Colin, sanat yarışmaları ve sergiler var. Ve tüm bunlar abur cubur ve gezintilerden bahsetmeye bile değmez."

"Peki ya bitkiler?" Denny sordu.

"Hava tahmini mükemmel ve onlar da doyurucu - iki gün boyunca iyi olacaklar. Bu çok önemli. Rekabetin ne durumda olduğunu görmeliyiz."

"Ama ne zaman?" Denny daha sonra sordu.

"Yarın. Sabah 5:00'te yola çıkıyoruz." Sonra Colin'e baktı ve gülümsedi. "Bu tren istasyondan sensiz mi ayrılıyor?"

"Hiç şansın yok," dedi.

"Duymak istediğim de bu. Sen sürer misin? Üçümüze yetecek kadar yeriniz var."

"Benim için bir zevktir," dedi ve onu selamladı.

Jillian ve Kelly gençken eyalet fuarına gitmişlerdi, ancak paraları çok kısıtlıydı, büyükanneleri de çok yaşlıydı. Anneleri de küçükken ailece gidemeyecekleri kadar hastaydı. Bir zamanlar araba kullanıyorlardı ve ucuz bir ikinci el arabaları vardı.

paylaştıkları için, bu geziyi yapmalarına izin verildi. Sacramento'ya kendi başlarına gittiler. Daha sonra, yönetici olduğunda, sıradan bir eyalet fuarından çok daha büyük etkinliklere katıldı. Ama her zaman, kalbinde, bunun heyecanını özlüyordu. En iyi gösteri atlarını, boğaları, hatta tavukları görmek istiyordu. Çiçek gösterilerini, palyaçoları, gezintileri, hatta yan gösterileri bile severdi.

Erkek arkadaşı ve asistanı olan iki adamıyla birlikte oraya giderken sakın ve iş adamı gibi kalmaya çalıştı ama içinde on yaşında bir kız çocuğu gibi sersemlemişti. Heyecanın içinde yükseldiğini hissetti; fokurdayan bir sevinçti bu. Bir kere nefes kesici çiçekler olacaktı; Kaliforniya'da yazın zirvesinde her şey tam ve görkemli çiçek açardı. Birisi en büyük salatalık ya da balkabağı için mavi kurdele kazanacaktı. Ve burası bir süt ürünleri eyaletiydi. bir sürü peynir, dondurma, shake ve yoğurt standı olacaktı. Fuara yaptığı son geziden bir kadının yüzüne oyulmuş kocaman bir çedar tekerleğini hatırladı!

Her ne kadar ürün sergileri için orada olsa da, hiçbir şeyi kaçırmaya niyeti yoktu. Arabayı park ettiklerinde heyecanını dizginleyemedi. "Burayı kontrol edeceğiz. sebzeleri ve çiçekleri görmek istiyorum ve Colin'inkinin ne kadar harika olduğunu zaten bildiğim için sanatı da görmek istiyorum.

ödüllü boğayı görün! Ya da en büyük domuzu! Denny hiç panayıra gittin mi?"

"Gördüğümü söyleyemem Jillian," diye kıkırdayarak cevap verdi. "Burada her şeye sahip olacaklar. Muhtemelen iki bin-

kiloluk bir tekerlek kaşar, iki yüz kiloluk bir balkabağı, küçük bir kasabayı besleyebilecek bir kabak, ama sonra da el sanatları, mücevherler, hatta mobilyalar olacak. Burası Kaliforniya; kızılağaç mobilya sergileri olacak. Ve büyük bir şarap ve

ev yapımı bira yarışması ve şarap tadımı. Ayrıca gezintiler, yarışmalar ve ödül stantları. Eğer burada bir

Kız arkadaşınıza pelüş bir köpek alabilmek için son paranızı harcamak zorunda kalırsınız ve köpeği gerçekten aldığınızda aptal oyuncağın değerinden daha fazlasını

harcamış olursunuz. Ve biz

dönme dolaba binmeden gitmeyeceğiz. Sonra, bu gezi için bir günden fazla vaktimiz olduğundan, bu gece dans edeceğiz. Güzel genç kızları tavlamakta özgür olacaksın! Yeter ki sabah erkenden panayıra gitmeye hazır olun."

Denny ona güldü. "Kulağa çok eğlenceli geliyor, Jillian."

Colin bir kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. "Bence anneliği ciddi ciddi düşünmelisin. Ya da belki kamp müdürlüğünü. Ya da hapishane gardiyanlığını?"

"Seni dinlemiyorum," dedi. "İyi vakit geçirmenin yanı sıra, yanımda götürmek istediğim şey, yetiştirdikleri ve yarışmaya katıldıkları ya da sergiledikleri şeyler. En tanınmış organik çiftliklerin isimlerini ve meyve ve sebzelerini nereye gönderdiklerini bilmek istiyorum. Fotoğraf istiyorum. Ayrıntıları istiyorum." Sonra sırtıttı. "Ve acı biber, sosisli sandviç, şekerleme, patlamış mısır, barbekü istiyorum ve duymak istiyorum biraz iyi, canlı country müziği."

Colin başının üzerinden Denny'ye baktı. "Dönme dolapta kusacak."

Colin'in eyalet fuarı gezisine katılmak için geçerli bir nedeni yoktu ama yakında buradan ayrılacaktı ve Jilly'den uzak kalmak istemiyordu. Ayrıca, yakında gideceği için, yapabiliyorken onu mutlu etmek istiyordu. Sanat sergisinin vaadi bile onu pek etkilememişti, oysa etkilemesi gerekirdi - çok etkileyiciydi ve oradaki ilk gününün birkaç saatini almıştı.

Ancak, panayır yüzünden değil, panayırın Jilly'ye yaptıkları yüzünden bunu kaçırmadığına hemen çok memnun oldu. Yetişkin kostümü giymiş küçük bir kıza şehre götürmek gibiydi. Hareketli, büyülenmiş, büyülenmişti. Beklenmedik ya da şaşırtıcı bir şey gördüğünde yüzü aydınlanıyordu ve kesinlikle Her şey onu huşu ve zevkle dolduruyor gibiydi. Ve

Ödüllü domuzlar onu soluk soluğa bırakıp güldürdü; arazideki en büyük boğa onu Colin'in arkasından baktırdı. Madalyalı bir Deniz Piyadesi keskin nişancısı olan Denny, bir ödül kazanmak için hareket eden bir teneke ördeği batıramadığında neredeyse kendini kaybediyordu. doldurulmuş oyuncak.

Colin onun için meyve ve sebze sergilerinin birkaç fotoğrafını çekti, ancak daha sonra odaklanmış ve Tanışacak kadar şanslı olduğu yetiştiricilerle röportaj yapma yöntemiyle meşguldü. İşletme ruhsatlarından en iyi pazarlara kadar milyonlarca sorusu vardı; bazen küçük not defterine notlar alıyordu, ama diğer zamanlarda tamamen meşguldü, dikkatle dinliyordu. En sevdiği kısım bu olabilirdi, onu bunu yaparken izlemek.

Ama hayır, en sevdiği kısım onun kaçak kahkahaları olmalıydı! Eğer bir şey onun mizahını yakaladıysa, her şeyi bırakır ve bir kız gibi güler ve kıkırdardı. Mutluluğu sadece bulaşıcı değil, aynı zamanda büyüleyiciydi. Gerçekten de derinlerde bir yerden parlıyordu.

İçindeki saf neşe onu aydınlatıyordu. Bir kare dans gösterisi sırasında ayağını yere vururken, ellerini çırparken ve bağırırkenki neşesi kaçak bir tren gibiydi. Saf bir çocuktü; tam bir kadındı.

Yine de onun konsantre olmasını izlemek ona oldukça güçlü geliyordu, alnının güzel kaşlarının arasında biraz kırışması, hafifçe aralanmış dudaklarının arasından nefes alıp vermesi, tamamen kendini kaptırması.

Onu rehin tutan başka şeyler de vardı. Etkinlikten etkinliğe yürürlerken onun elini tutmayı seviyordu. Gecenin geç saatlerinde yıldızların altında dans ederken grupla birlikte şarkı söylerken onu dinliyordu; hafif akortsuzdu, bu da mükemmel görünüyordu. Sürekli olarak ona bir şeyleri ve insanları işaret ediyor ve onun algısı karşısında her zaman şaşıırıyordu.

"Şuradaki çifti görüyor musunuz? Kadının üzerinde gri bir atlet, erkeğin üzerinde ise parlak kırmızı bir tişört ve kovboy şapkası var. Panayıra giderken bir konuda kavga etmişler. sefil."

"Ah, şu genç aşıklara bakın! Birbirlerine ne kadar düşkün olduklarını göremiyor musun?"

Tamamen Jilly ile doluydu.

Evli kardeşlerini arayıp "Bu mudur?" diye sormak için içini kemiren bir dürtü hissetti. Onu gözünün önünden ayırmaya dayanamamak gerçek bir şey mi? Ya da bir metre uzağında?" Elbette sormayacaktı. Cevaba hazırlıklı değildi. Bunun ne kadar gerçek olduğunu öğreneceğine dair bir his vardı içinde.

Jilly ile yaşadığı şey, onu terk ettiği zamandı. Gözlerinin arasında bir balyoz etkisi yaratabileceğini düşündü.

Ama gitmesi, kişisel gerçeğini deneyimlemesi gerektiğini biliyordu, yoksa sonsuza dek merak edecekti.

"Ben küçük bir kızken, eyalet fuarı ben ve Kelly için sihirli bir yerdi," diyerek oradaki ilk günlerini anlattı. "Küçükken ulaşamayacağımız bir yerdeydi, bu yüzden diğer çocukların bahsettiği bir fantezi gibiydi ama biz asla deneyimleyemeyeceğimize inanıyorduk. Kafamızda o kadar kurgulamıştık ki, nihayet fuara gittiğimizde sanki bir rüya gerçekleşmiş gibiydi. Colin, bize yaşattığın bunu benimle yapıyorsun. Sanırım sen de sihir benim için yeniden yaratıldı. Bu fuara sadece üçüncü gelişim ve şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi."

"Gençken panayıra gittiğinizde, elinizi tutacak, karnınız ağrıyana kadar size mısırlı sosisli ısmarlayacak, bir country-western grubu eşliğinde toprakta dans edecek ve sizi otele geri götürüp sizinle sevişecek bir çocuk buldunuz mu? saat?"

"Hayır," dedi gülerek.

"O zaman fuarın büyüğü daha yeni başlıyor, Jilly."

Ertesi akşam saat dokuz olduğunda Sonunda beş saatlik eve dönüş yolculuğu başladı. Denny, Colin'in yanındaki ön koltuğa oturması için ısrar etti. arka koltukta.

"Umarım dans ettiğin o güzel kızdan telefon numarasını almışsındır," dedi Denny'ye hepsi tırmanırken.

içi

n Denny, "Bütün telefon numaraları bende var," diye de bildirdi.

. "Umarım onlarla kimin gittiğini hatırlayabilirsin," Colin gülerek söyledi.

Bu kısa sohbetin üzerinden çok geçmeden Denny arka koltukta horlamaya başladı ve Jilly uyurken başı Colin'in kalçasına yaslandı. Colin birkaç dakikada bir elini Jilly'nin başına götürüp ipeksi saçlarında gezdiriyor ya da omzuna götürüp kolunu okşuyordu.

Hiç esnemedi bile. Değerli kargosunu sağ salim eve götürmeye kararlıydı.

Jillian internetten ve eyalet fuarında tanıştığı insanlardan çok şey öğrendi. Yapılacak işler vardı, organizasyon gerektiren işler. O devam ederken

Ağustos ayı boyunca bol hasat getirmesi için bir ticari marka tescil ettirdi, bir iş başvurusunda bulundu lisansını aldı ve Tarım Bakanlığı ilçe şubesi tarafından onaylanmak üzere formları doldurdu. Belki bu hafta ya da bu ay özel pazarını belirleyemezdi ama itibarını geliştirmeye başlayabilirdi.

Havanın sıcak ve buharlı olduğu o yaz sonu boyunca, Colin'le birlikte dere kenarındaki küçük kiralık kulübesinde birçok gece geçirdi. Yeni satın aldığı o harika eski Viktorya döneminden kalma evde merkezi klima yoktu. Ormandaki uzun ağaçların altına gömülmüş kulübe serindi.

Ormanın derinliklerinde kuş sesleri, Kanada kazının vakvaklaması ya da korna çalması gibi harika sesler vardı, Derenin taşların üzerinde dalgalanmasından bahsetmiyorum bile. Büyük evini seviyordu, ama aynı zamanda küçük kulübesini de seviyordu, birlikte tam bir gece geçirdikleri ilk yerdi. O sevdi

Sabahları kapısında oturur, şafak vakti ormanın canlanışını izler ve duyar, sık sık yaban hayatının su içmek için dereyi ziyaret ettiğini gözlemlerdi. Burası büyülmüş bir yerdi. Aslında.

Bu bölgede gittiği her yer rüyalarla doluymuş gibi görünüyordu. Fanteziler. Hayal edilemez güzellikler.

Denny bakım ve hasat işlerine devam ederken, Jillian da kendi markası olan Jilly Farms'ı tescil ettirdi. Hepsi doğal, hepsi organik, hepsi lezzetli. Hepsi duygusal. Colin dışında hiç kimse ona Jilly dememişti.

Colin'in yanı sıra kendi kişisel ve iş ihtiyaçları nedeniyle de, artık Colin'in yanında olmayacağı için çok mutluydu. Şu anda bir bölge değişikliği yapıyor. Sanki Viktorya döneminden ayrılmak, onun Afrika'ya gitmesi kadar zordu. Boya yapmak için eve gelirse diye güneşlenme odasını orada istiyordu. Mülk için yüklü bir meblağ yatırdı ve banka kredisini hemen onayladı. Jilly Farms'ın sahibiydi.

Tüm bunlar yaz sonunda onu son derece meşgul etti. Ürünlerini satabilmesi için doldurması gereken evraklar, Tarım Bakanlığı'ndan bir müfettiş ile randevuları ve bahçesinden hasat etmesi gereken bir sürü ürün vardı. Mülkün sahibi olduğu için, kış soğğundan önce başka bir büyük bahçe arsasını temizlemeye, malçlamaya ve hazır hale getirmeye hazırdı. Erkenden işe koyuldu ve bütün gün sıkı çalıştı, mevsim değişikliğine hazırlık için yapması gerekenlerin listesini tuttu ve bunun için çok minnettardı. Sadece iki hafta sonra Colin'in gideceği gerçeğini aklından çıkarmasını sağlıyordu.

"Sana bir sürprizim var," dedi Colin. "Bugün Luke'a uğradım ve benim için bir mektup vardı. Kartal ve geyik satılmış, Shiloh bana on iki yüz dolar göndermiş."

"Aman Tanrım!" dedi. "Demek ki yirmi dört yüze satılmışlar!"

"Kartal 18'e, geyik ise 6'ya. Mesele şu ki, satıldılar. Çok şaşırdım."

"Olmamalısın, Colin. Onlar harika. Sen harikasın."

"Hayran kulübüm," dedi burnunu öperek. "Bir sürü var şu anda ikimiz için de devam ediyor. Sen çiftlikle meşgulsün. Riordans Virgin River'a geliyor.

Ben gidiyorum. Çiftlikle ilgili bu geçiş sürecinin, teftiş ve ruhsat almanın zamanınızı ve dikkatinizi gerektirdiğini biliyorum. Onların ziyareti için izin alma zorunluluğunuz yok."

"Meşgul olmak istiyorum. Kafamda geri sayım yapmamak için çok uğraşıyorum. Ama tabii ki aileni görmek istiyorum. Kim geliyor?"

"Patrick hariç herkes, o da Körfez'de üç ay daha geçirecek. Bu konuda pek hevesli değilim, seninle sakın birkaç hafta geçirmeyi tercih ederdim ama bunun bedeli Annemi ve George'u ikna edersem Afrika'ya giderek benim de tarzımı bozmuş olurlar."

Büyük ölçüde sırtarak başını salladı. "Bu kadını seviyorum. Hiçbir şey onu korkutamaz."

"Bir de bana sor. Ve Jilly, Jeep'i satıyorum. İlan verdim. Ben gitmeden önce satılmazsa Luke ilgilenecek."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Elbette," dedi çok yumuşak bir sesle.

Bu hiç düşünmediği bir şeydi ama düşünmeliydi. Çok pahalı, son model bir Jeep Rubicon'du. Eğer geri dönmeyecekse neden saklasın ki?

Kalıcı olarak mı? Ya sadece kısa ziyaretler için geri gelecekse? Yine de nedense aracını satmak çok kesin, çok kararlı hissettiriyordu. Gerçekten de en az altı aylığına başka bir kıtaya, başka bir hayata gidiyordu. Ve eğer yolculuğu başarılı olursa

daha uzun süre kalacağını düşünüyordu. Bu konuda en ufak bir şüphesi olsaydı, muhtemelen cipi onun ya da kardeşinin yanında saklardı. "Evet, ben

Sanırım bunu yapmak zorundasın. Eğer Luke çok meşgulse, bu işi sizin için ben halledebilirim."

"Onun için sakıncası yok. Bir iyilik isteyeceğim." "Elbette."

"Kulübeyi toparlamak istiyorum," dedi. "Artık orada pek bir şeyim yok, hepsi buraya taşınmış gibi görünüyor. Her neyse. Ben gidene kadar burada kalmama izin verir misin? Şimdi çekip gidebilirim ve bunu arkamda bırakmış olurum. Luke yanımda götürmediğim her şeyi depolayacak."

"Ya da... Eşyalarını burada bırakabilirsin. Üç katım, beş yatak odam ve bir ofisim var." Hafifçe güldü. "Burayı satın almak istememin bir nedeni olduğunu biliyordum."

Gülümsedi ama başını salladı. "Sorun yok. O halleder."

"Colin, eşyalarını burada saklama teklifimi geri mi çeviriyorsun?"

Sen yokken hayatım değişirse diye mi? Ya da seninki değişirse diye. Yani mecbur değil miyiz?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Ama bunun olabileceğini biliyoruz."

Başını iki yana salladı. "Sanırım. Ama uzun bir süre için değil. Büyük olasılıkla hayatın değişecek ve altı ay altı yıla dönüşecek."

"Seni görmeden olmaz, Jilly. Söz veriyorum. Seni ziyaret etmem en fazla altı ay sürecektir. Tabii..."

"Biliyorum," dedi. "Ben sana aksini söylemedikçe, ama yine de senin bana aksini söylemenin daha muhtemel olduğuna inanıyorum."

"Senin için bir şeyim var. Burada mutfakta bekle, hemen döneceğim."

Jillian derin derin nefes aldı. Jeep'ten, kulübeyi toparlamaktan ve diğer şeylerden bahsedildiğinde neredeyse kendini kaybediyordu.

Bu gerçekten de sona ermek üzereydi. Kendini toparlayabileceğini umuyordu; onu göndermek istemiyordu. Sadece kendini düşünüyordu. Gerçekten de, kalbinde, onun dünyasında kendisine tatmin ve mutluluk hissi veren her şeyi bulmasını istiyordu. Kendisi gibi bir adam istemiyordu.

kayıp duygusunu hissetmeyi severdi. Hayatını geri almayı hak ediyordu.

Ve kendisi de dahil olmak üzere hayatında önemli olan her şeye sahip olduğunu hisseden bir adama sahip olmayı hak ediyordu.

Ama gözyaşlarına mahkumdu. Ve bundan korkuyordu. Tam da güçlü ve kararlı olmaları gereken bir anda ikisini de zayıflatacaktı.

Elinde iki kapalı tuvalle geri geldi. O da boyutlarını ve kapaklarını tanıdı; bu tabloların üzeri örtülmüş ve kulübesinde duvara doğru çevrilmişti. İki

mutfak sandalyesi çıkardı ve tuvalleri görmeleri için
üzerlerine koydu. Örtüleri kaldırarak iki tabloyu ortaya
çıkardı

altın şeritli siyah çerçeveler içinde çerçevelenmişlerdi. Her iki resimde de aynı konu yer alıyordu: iki farklı pozda çıplak bir bahçıvan.

Ağzını kapattı ve gözlerinde biriken yaşlara engel olamadı. Gözyaşları enfesti. "Colin," dedi neredeyse ciyaklıyordu.

"Bence yatak odana gitmeliler, ama tabii ki bu konuda son sözü sen söyleyeceksin. Nereye istersen, senin için oraya asarım."

Elini onlara doğru uzattı, aslında dokunmak değil ama hissetmek istiyordu. Onları görmesine izin vermediği için onun kendisi için bir şeyler çizdiğinden şüphelenmişti ama daha fazla vahşi yaşam bekliyordu. Bunlar sadece kişisel değil, aynı zamanda göz alıcıydı.

"Yatak odası," dedi nefes nefese. "Tabii ki yatak odası."

"Onları bu gece asacağım. Ve sonra kulübeye gidebiliriz eğer..."

"Onların altında uyumak istiyorum. Yarın gece kulübeye gidebiliriz. Colin, bana daha çok seveceğim bir şey vermiş olamazsın."

Luke, Ağustos ayının üçüncü hafta sonunda Riordan klanının bir araya gelmesine ev sahipliği yaptı. Büyük buluşma

Motorlu karavan kabinlerin bulunduğu alana girdiğinde, kabinlerin arkasındaki küçük karavan parkı tamamlanmıştı.

Artık

Sihhi tesisat ve elektrik bağlantısı mevcut. Maureen ve George yeni eklentiye karavanlarıyla birlikte vaftiz edebildiler.

Hala yapılması gereken bazı kozmetik işler vardı; Luke Önümüzdeki bahar bireysel yürüyüş yolları ve verandaların etrafına biraz ekim yapmayı planlıyordu. Ama temiz, işlevsel ve hazırды.

"Mükemmel," dedi George.

"Muhteşem!" Maureen açıkladı. "Burada aylarca kalabiliriz!"

"Bu harika olurdu," diye haykırdı Shelby.

"Neden beni vurmuyorsun?" diye mırıldandı Luke Colin'e.

"Hiçbir iyilik cezasız kalmayacak," diye cevap verdi Colin.

Gül.

Luke, Jillian'ı izlerken çok etkilendi.

Neşeliydi, kolayca gülebiliyordu, Colin ona baktığında bile parlıyordu. Göz kamaştırıcı sebzelerini herkes ve toplantının ilk günü Maureen Hemen Shelby'nin mutfağını ele geçirerek elinden geldiğince çok şey hazırladı. Jillian, Maureen'in bahçesini övmesi karşısında gururla kabarmış görünüyordu.

Luke, ne Colin'in ne de Jillian'ın Colin'e iyi dileklerini sunmak için gelecek olan geniş aileye hazırlıklı olmadıklarını biliyordu. Shelby'nin amcası Walt ve kız arkadaşı Muriel, Haggerty klanı, George'un çırağı ve kasabanın papazı Noah Kincaid ve ailesiyle birlikte Cumartesi günü büyük bir barbekü partisinde hazır bulundular. Franci'nin annesi ve erkek arkadaşı Eureka'dan geldiler ve bir başka buluşma daha gerçekleşti. Jillian sepetler dolusu taze her gün sebze topladı; kimse eli boş gitmedi.

Luke onun ruhundan ve cömertliğinden çok etkilenmişti. Yüzüncü kez Colin'in onu terk etmekle aptallık ettiğini düşündü.

Sadece önümüzdeki haftayı atlatmalıyım, diye düşündü Jillian. Sadece bir hafta daha pozitif olmak, ona yolculuğunda her şeyin iyi olmasını dilemek ve sonra o gittiğinde ağlamak zorunda kalırsa bunun hiçbir zararı olmayacaktı. Ama Jill duygularını zapt etmekten dolayı hayatının geri kalanında boğazının ağrıyacağından ve gözlerinin yanacağından biraz korkuyordu.

On sekiz

Ağustos ayının sonu ılık ve güneşli geçti.

Jill'in bahçelerini beslemeye devam etti. Kavunları iri ve güçlü çıkıyordu ve balkabakları o kadar güzeldi ki bir balkabağı çekilişi planlamaya başladı. Bara ve kiliseye ilanlar asarak yerel ailelerin gelip Cadılar Bayramı için ücretsiz olarak kendi balkabaklarını toplamalarını istemeye karar verdi. Evi süslemek için Denny'den yardım alacaktı. ve bahçede. Yapraklar birkaç hafta içinde dönmeye başlayacaktı ve Eylül yaklaşırken dağ havasında bir sonbahar hissi vardı. Ara sıra hafif yağmur yağıyordu ve bakım gerektiren tek şey biraz ot ayıklama ve hasattı. Altı aylık bahçecilik döneminde bir şey çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştı, o da harika ürünler yetiştirebileceğiydi. İşletme ruhsatı verildi, ticari markası tescil edildi ve ilçe tarım komiseri, mahsulünün tüm standartları karşıladığını ve tescilinin onaylanacağını garanti etti.

Colin, Shiloh Tahoma ile tanıştığından beri tamamladığı birkaç resmi paketleyip Sedona'ya gönderdi. Shiloh bir çek daha gönderdi ve Colin'in kendisine gönderdiği yeni çalışmaları asmaktan mutluluk duydu. Ayrıca Colin, Clay ve Lilly Tahoma'ya çok güzel bir düğün hediyesi gönderdi - kısmen

Onun için bu bağlantıyı kurduğunuz için minnettarım.

Sonra, çok geçmeden o gün geldi. Jill, Colin'i uçuşu için San Francisco'ya kadar götürmeye çok istekliydi ama Colin başka ayarlamalar yapmıştı. Luke onu Fortuna'daki havaalanı servisine götürecekti. "Sana veda etmek, seni arka verandanda bırakıp gitmek istiyorum. İkimiz de bunun böyle olması gerektiğini biliyor olsak da, ikimizin de

birimizin çok hoşuna gidecek. Özellikle de vedalaştığımız sabah."

Birlikte geçirdikleri son gece, Colin'in büyük spor çantası ve kamera çantası hazır olduğunda, Jill kendini zihninde uzak bir yere götürdü. Aylardır yaşadığı saf mutluluğu düşündü ve bu onu rahatlattı.

Ailelerini bırakıp uzak diyarlara giden yüz binlerce askeri düşündü.

anavatanları için hayatlarını riske atmaya istekli olurlar. Elbette bu o kadar zor olamaz.

Colin'e konsantre oldu. Tatlı, yavaş bir sevişme yaşadılar ve hayatında bu olmadan nasıl dayanacağını merak etti; onsuz ne kadar süre idare etmek zorunda kalacağını merak etti. Sonra birbirlerine sarılarak dinlendiler. Kadın uyumadı ve adamın da uyumadığından şüpheleniyordu. Sabah duşu paylaştılar ve son bir kez daha çılgınca birleştiler. Adam kendini onun içine boşaltırken, kadının bacakları "Sensiz bir günü bile nasıl geçireceğimi bilmiyorum." diye fısıldadı.

Başka bir kadın olsa o anda şöyle derdi,
Gitmeyin! Gitme! Bırak ihtiyacın olan şey ben olayım!
Benimle kal!

Jill değil. "İdare etmek zorundasın," diye fısıldadı.
"Hayatını geri kazanmak için gücünü yeniden kazanacaksın. Bana harika fotoğraflar göndereceksin. Ve fırsat buldukça beni görmeye geleceksin." Sonra içini çekti ve fısıltıyla ekledi: "Ben burada olacağım."

Arka verandada kahve içiyorlardı, Luke arabayı park ettiğinde güneş yeni doğmuştu. İkisi de ayağa kalktı. Vakit gelmişti. Colin çantasını kaptı ve fotoğraf makinesi çantasıyla birlikte Luke'un kamyonetinin arkasına attı. Ama sonra, tabii ki, verandanın en üst basamağında duran kıza geri döndü. Onun bir adım altında durarak boylarının eşit olmasını sağladı ve kollarını beline dolayarak onu derinden öptü.

Kelimeleri saklamıştı. Duygularının onu manipüle edeceğini ya da değiştirmeye çalışacağını hiç düşünmemişti.

onu. "Bilmen gereken bir şey var Colin. Seni seviyorum. Lütfen güvenli seyahat et. Ve yaptığın tüm heyecanlı şeylerde lütfen dikkatli ol."

"Elbette seveceğim," dedi hiç şaşırmamış gibi. "Ben de seni seviyorum Jilly."

Gülümsedi. "Biliyorum. Hissettim."

"Ben de biliyordum," dedi. "Bana her gün gösterdin. Her gece. Düşündüğün zaman bu mükemmel bir şey - ikimiz de biliyorduk, ikimiz de hissediyorduk, bunu söylememize hiç gerek yoktu."

Gülümsedi ve onun yanağına dokundu. "Bana fotoğraf gönder."

Harika vakit geçirdiğini haber ver."

"Oraya vardığımda ararım ya da e-posta atarım. Bahçenin fotoğraflarını çeker misin? Balkabaklarının? Şu canavar kabakların?"

"Yapacağım," dedi gülerek.

"Sanırım orada mavi kurdeleli balkabakların var," dedi ve burnuna nazik bir öpücük kondurdu. "Seni özleyeceğim."

"Seni çok özleyeceğim Colin, ama her şeye sahip olmanı istiyorum. Her şeye, Colin. Yüzde yüz tatmin olmanı istiyorum. Bir gün gelip de hayal kırıklığı içinde 'keşke sahip olsaydım' diye mırıldanmanı istemiyorum."

"Altı ay çok çabuk geçecek," dedi.

"Elbette olacak." Ama yokluğunun uzunluğu konusunda onu hiç yanıltmamıştı. Bu yolculuk altı ay sürecekti, ama ondan sonra başka ülkeleri, başka olasılıkları deneyecekti. Tatmin edici, tatmin edici bir uçuş işi bulursa, buraya sadece ziyaret için dönecekti. Colin'de gezme arzusu ve açlık adrenalini vardı; hareket etmeye, kolayca yapabileceklerine meydan okumaya devam etmeliydi. Sıkılmış bir ruh. Altı ayda bir kısa bir ziyaretle bu tutkulu aşk kaç yıl sürecekti?

"Kendine iyi bak. Denny'ye dikkat et. Benim için küçük bir kardeş gibi."

Biraz güldü. "Bunu ona da söyledim. Denny için endişelenme. O emin ellerde."

"Hoşça kal Jilly," dedi. "Seninle yakında konuşacağız." "Yakında," diye yineledi.

Ve sonra onun kardeşinin kamyonetine binip uzun yolda gözden kayboluşunu izledi.

Jillian en iyi yaptığı şeyi yaptı; bahçeye konsantre oldu. Elbette o kadar neşeli ya da neşeli değildi. Yastaydı ama bunun yakında geçeceğini umuyordu. Ne de olsa hayatında pek çok kayıp yaşamış ve bunları iyi atlatmıştı. En azından Colin gayet iyiydi, sadece evinde ya da yatağında değildi.

Bir süre sessiz kaldı ve Denny ona iyi olup olmadığını sordu, o da tabii ki iyi olduğunu söyledi.

Colin'i özlemişti ama bu beklenen bir şeydi.

Colin'den haber gelene kadar iki gün geçti. İki e-posta almış. Biri ona ve diğerlerine gönderilen bir grup mailiydi. ailesindeki herkes uzun uçuşu ve Güney Afrika'dan Mozambik üzerinden Tanzanya'ya birkaç küçük pervaneli uçakla bağlantılı uçuşlar. Yol boyunca çektiği fotoğrafları da eklemişti. Safari grubuyla bağlantı kurduktan sonra büyük olasılıkla bir süre iletişim kuramayacağını açıkladı. Ve ayrıca daha önce Safariden ayrılırken Kilimanjaro Dağı'nda bir tura çıkmak için ayarlamalar yapmıştı. Dağa tırmanmamaya karar vermişti ama bir helikopter turu için yer ayırtmıştı! Herkese iyi dileklerini iletti ve kendisinden haber alamazlarsa endişelenmemelerini söyledi.

İkinci e-posta daha kişiseldi.

Jilly, kardeşimin Somali'deki o felakette görev yaptığı yerden çok uzakta değilim. O zamanlar çok gençtim. Beş yıl önce bile bana burayla ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sorsaydınız, hayır derdim! Yine de bu kıtada şimdiye kadar gördüklerim kalp durduracak güzellikte. Parka, safariye gitmek için sabırsızlanıyorum. Haftalar kadar uzun sürebilir

ama birkaç uluslararası cep telefonu aldım. İletişimin sınırlı olduğu söylense de aramaya çalışacağım. Bu arada, siz de ödüllü mahsul ve bazen beni düşün. Sevgiler, Colin

Bundan sonra Denny bahçede bazı işler yaparken o da içeride daha fazla zaman geçirdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, biraz ağladı. Yas tutmaktan kederlenmeye geçmişti. Sadece onu özlüyordu ama kalbinin derinliklerinde sakladığı onunla birlikte bir yaşam beklentisinden de vazgeçiyordu. Savaşmadan bırakabileceği konusunda kendine yalan söylüyordu.

On gün sonra bazı fotoğraflar geldi. Gergedanlar, filler, çitalar, maymunlar, hatta bir aslan! Fotoğraflara eşlik eden ve tüm gruba gönderdiği e-posta kısa ama coşkuluydu. Çok doluydu

heyecan ve coşku. Sözlerindeki enerjiyi hissedebiliyordu.

İlk başta ona ulaşmış olması kalbini mutluluktan uçurdu. Resimlerin tadını çıkardı, onlara tekrar tekrar baktı, kısa e-postayı okudu ve tekrar okudu.

Ama bu kez ikinci, daha kişisel bir not yoktu. Ve hâlâ bir telefon da gelmemişti. Kalbi acımaya başladı.

Bir Cuma sabahı ona, "Denny," dedi, "biraz kişisel zamana ihtiyacım var. Bir hafta izin al. Tam maaş tabii ki.

Arkadaşlarını ziyaret et. Tanıştığın eyalet fuarı kızlarından bazılarını ara. Kasabada ev işleri yap. Her neyse. Ben sadece mahsulümle ilgilenmek istiyorum.

Yalnız. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var ve evde saklanmak ya da sizi rahatsız etmek istemiyorum."

"İyi olacak mısın, Jillian?" diye sordu ona. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"İyi olacağım. Sadece onu düşündüğümünden biraz daha fazla özlüyorum." Zorla gülümsedi. "Bahçelerim beni iyileştiriyor, ama bazı... Şey, kimseyle paylaşmaktan rahatsız olduğum bazı duygular olabilir. Lütfen bana bir hafta verin, sonra eminim her şey yoluna girecektir. Bir hafta sonra Pazartesi görüşürüz."

"Dinle, eğer ihtiyacın olan bir şey varsa-"

"Özür dilerim ama bir süreliğine evimin ve bahçemin bana kalmasını istiyorum. Yalnızlık ve bitkilerim beni daha iyi hissettiriyor." Omuz silkti. "Bu konuda deneyimim var."

Denny'nin onu yalnız bırakmak istemediğini anlayabiliyordu, ama o kadar duyarlı bir adamdı ki, ona istediğini verdi.

istedi. Kendini çok kötü hissediyordu; en son fotoğraflarını bile onunla paylaşmamıştı! Ve elbette Denny de Colin'le neler olup bittiğiyle ilgilenecekti! Ama nedense yapamıyordu. Bir hafta sonra Colin işe döndüğünde her şeyi yoluna koyacağına ve fotoğraflara birlikte bakacaklarına dair kendine söz verdi.

Denny gittiğinde, kendini bıraktı. Tanrı bilir ne kadar zamandır içinde tuttuğu gözyaşları sel olup aktı. Gözyaşları birçok bitkinin üzerine düştü; yanaklarından aşağı süzülüp tişörtünün üzerine düşmelerine izin verdi. Binlerce kilometre uzakta olmasına rağmen onunla konuştu. Colin, ah Colin, istediğin her şey, hayal ettiğin her şey ve gerekli mi? Vücudunuzdaki her hücre bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu haykırıyor mu? Bazen beni düşünüyor musun?

Her zaman seni düşünüyorum... Her zaman...

Colin'in gidişinden dolayı açıkça depresyonda olduğu için Kelly onu günde birkaç kez aramaya başlamıştı ve onun için endişeleniyordu. Jillian kendini kız kardeşinden hiç saklamamıştı ama bu aramaların çoğuna cevap vermiyordu. Ağaçların arasında pek iyi çekmese de, bahçede bile cep telefonunu kemerine bağlı tutuyordu. Eğer arayan ablasıysa, genellikle kendisi telesekreterdeyken sesli mesaja geçmesine izin verirdi. ve bitkilerle ilgilenirdi. Bunları geri verebilirdi.

ama Colin'den gelecek bir aramayı kaçıрма düşüncesine katlanamıyordu.

Sonra, Kelly işe gitmeden önce, Jillian resepsiyonun mükemmel olduğu dullar merdivenine tırmanır ve Kelly'yi arardı. Kelly'ye her zaman her şeyi anlatabilmişti. Onu ne kadar özlediğini, günlerinin ve gecelerinin ne kadar yalnız geçtiğini, nasıl

Bu tür bir aşkı ve romantizmi bir daha asla hissedemeyeceğinden korkuyordu. Gözyaşları içinde Colin'in iki e-postasını, resimlerin ne kadar muhteşem olduğunu, güncellemelerin ne kadar coşkulu olduğunu anlattı. Mutluydu, bu çok açıktı.

"Her zaman son dakikada Colin'in kalacağını ya da başka bir şekilde uzlaşacağını mı düşündünüz?" Kelly sordu.

Jillian yine gözyaşları içindeydi. "Evet," diye itiraf etti. "Ayrıca, onu hayallerinin peşinden gitmesi için cesaretlendirmenin her zaman doğru olduğunu bildiğimden, böyle paramparça olacağımı hiç düşünmemiştim! Neden? Kendisine bundan daha iyi destek olamayacak birini ister miydi?"

"Kendinden çok şey istiyorsun," dedi Kelly. "Sevdiğin bir adamın gitmesine izin vermek çok zor. Kendine biraz ara veremez misin?"

"Bunu atlatacağım," dedi Jill. "Kulağa korkunç geldiğini düşüneceksiniz ama 'Yarın kollarında ölsem, hayatımda kaçırdığım hiçbir şey yokmuş gibi hissederim' diyen bir adam istiyorum. Çok bencilce," diye ekledi. "Onun her şeyi, her şeyi olmak istiyorum. O benim her şeyim. Ben de onun her şeyi olmak istiyorum."

"Jilly Farms'tan vazgeçer miydin?" Kelly sordu.

"Gördün mü? İşte bu! Belki de bu yüzden ağlıyorum! Çünkü gerçekten istediğim şey ikimizin de hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda kalmaması! Ve yine de, her şeye sahip olduğumuzu hissetmek!"

"Merak etme evlat. Bu geçecek. Sadece zaman alacak."

"Evet," dedi Jill. "Evet, zaman. Sanırım en az altı ay."

Denny barda oturmuş birasını yudumluyordu.

"Bu akşam yemek?" Jack barı silerek ona sordu. "Bunu düşünüyorum."

"Son zamanlarda seni pek göremedim. Çiftlikte işler yoğun mu?"

Denny bir yudum aldı. "Çiftliğe gitmedim. İşler biraz kesat ve Jillian biraz kendine zaman ayırmak istedi. Sanırım Colin'in gitmesi onu çok etkiledi."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Jack. "Oldukça sıkı görünüyorlardı."

"Bunun ona dokunduğunu bile sanmıyorum. Bence ondan vazgeçmekle delilik etti ama itiraf etmeliyim ki ona biraz imreniyorum. En azından bir planı vardı."

"Ee," diye başladı Jack, "çalışmıyorsan nerelerdeydin?"

Denny omuz silkti. "Çok balık tuttum. Pek bir şey yakalayamadım."

"Yalnız mı?" Jack bir kaşını kaldırarak sordu.

Denny birasını gelişigüzel kaldırdı. "Sanırım biraz düşünmeye ihtiyacım vardı. Tıpkı Jillian gibi."

"Dinle evlat, o zamandan beri kendine bol bol düşünme zamanı ayırdığın gözümünden kaçmadı-"

"Bana öyle seslenmek zorunda değilsin. Evlat."

Jack bir an için sessizliğe gömüldü. Sonra kaşlarını çattı. "Pekala, Dennis," dedi. "Nehirde geçirdiğimiz günden beri tepetaklaksın. Bu haftalar önceydi ve bunu kabulleneceğini düşünmüştüm. Biliyorum, sen Hayal kırıklığına uğradım. Kim hayal kırıklığına uğramaz ki? Ama olan oldu ve bundan sonra yolumuza devam edeceğiz."

"Anladığım kadarıyla kimseye gerçeği söylememişsin."

"Sana söyledim, Denny. Artık hiçbir şey fark etmez. Biz tıpkı eskiden olduğumuz gibi. Ben seni daha az sevmiyorum ve senin de beni daha az sevmediğini varsayıyorum. Eskisi gibi olmadığını söylemiştin."

"Böbrek arıyorum zaten." Sonra Jack gülümsemeye çalıştı. Aradaki buzları eritecek gibi görünmüyordu. "Denny," dedi, Yakınına eğilerek. "Aile elimizde kalan bir şey değildir. Onu biz yaratırız."

"Bazen elimizde kalan şey budur," diye savundu.

"Tekrar düşün, dostum. Senin DNA'na sahip bir pislikle karşılaştığında, ona çok uzak dur ve Noel kartını göndermeyi unut. Çok geçmeden DNA'nın yeterli olmadığı mesajını alır."

"Belki değil, ama DNA'yı taklit edemezsiniz."

Jack derin bir nefes aldı. "Öfkeli genç erkeklere güven verme konusunda hiçbir zaman çok başarılı olamadım. En azından Rick eve bacağı olmadan döndüğünde yapacak bazı şeyler biliyordum. Ama-"

"Ne yaptın sen?" Denny sordu.

"Gittiğinden emin olmak için onu fizik tedaviye ben götürdüm ve zavallı kıcını danışmana bizzat ben teslim ettim çünkü benimle konuşmayacaksa, kesinlikle biriyle konuşacaktı." Kaşını kaldırdı ve ağzının kenarını gösterdi.

"Psikiyatriste götürmemi ister misin?"

"Benim için üzölmene ihtiyacım yok," dedi yüzünü buruşturarak.

"Senin için üzölmüyorum," dedi Jack. "Ama biraz bıkkınlık hissetmeye başladım. Düşündüğün kadar bağlantılı olmadığımız ortaya çıktığında seninle ilişkiyi kesmedim. Bu iyiliğe neden karşılık vermediğini anlayamıyorum."

"Açıkça belirttiğimi sanıyordum, Jack. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Bana birkaç şey borçlusun," dedi Jack. "Kendimi bir arkadaş, bir kardeş için ortaya koyduğumda, başka bir şey olmasa bile takdir edilmeyi beklerim. Güven iyi olurdu. Belki biraz iyi niyet."

Ya da şuna ne dersin? Arkadaşım sürekli sinirli davranmasa nasıl olur, sanki ben yeterli değilmişim gibi? Sana gerçeği söyledim çünkü bunu hak ediyorsun.

Benden kaçmamı bekledin ama ben senden hiç beklemedim!"

Denny bir an sessiz kaldı. Sonra yavaşça birasının yarısını içti, barın üzerine birkaç dolar koydu ve ayağa kalktı. "Üzgünüm, Jack. Görünüşe göre seni en başından hayal kırıklığına uğrattım ve duramıyorum." Sonra döndü ve bardan dışarı çıktı.

Jack kara kara kaşlarını çattı, iliklerine kadar aşağılanmıştı. Sonra parayı aldı ve barın üzerine fırlattı.

"Lanet olası bir içki al

Benim barımda mı?" diye mırıldandı, bir elini ensesinde gezdirerek. "Hayatta olmaz."

Kızgın bir şekilde arkasını döndü.

Kapı Denny'nin üzerine kapanmadan önce Luke Riordan tam zamanında içeri girerek paraların yere düştüğünü gördü. Bir an durdu, sonra parayı almak için eğildi. Jack tam geri dönerken parayı barın üzerine koydu. "Kaybet Bir şey mi var?" Luke sordu.

"Evet," dedi Jack. "Belki." Barı bir kez daha sildi. "Brett molası mı veriyorsun?"

"Evet, dış çıkarıyor. Shelby yeterince içmiş gibi göründüğümü söyledi. Bira?"

"Elbette." Jack bir tanesini barın üzerine koydu.

Luke bir içki aldı. "O bilge bir kadın, şu karısı Benim," dedi Luke. "Denny, Jillian'ın evinde işlerin nasıl gittiğinden bahsetti mi?"

"Buna cevap verebileceğimden emin değilim ama ona bir hafta izin verdi.

Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi, ya da onun gibi bir şey."

Luke daha dik oturdu. "Afrika'daki kardeşimle yeterince yalnız değil mi?"

"Görünüşe göre onu özlüyor. Yeni bir haber yok."

Luke uzun bir süre sessiz kaldı. Birayı tekrar kaldırmadı ama kaşlarını çatı. Sonra elindeki iki doları barın üzerine koydu ve ayağa kalktı. "Gitmem gerek. Teşekkürler, Jack."

Jack tamamen sinirlenmişti. "Artık buralarda kimse birasını bitirmiyor mu?"

Luke Viktorya dönemine giden yola saptığında saat öğleden sonra dördü biraz geçiyordu. Colin gideli üç hafta olmuştu. Luke daha önce gelmediği için kendini tekmelemek istiyordu. İlk hafta Jillian'ı aramış ve Jillian her şeyin yolunda olduğunu, ama onu özlediğini söylemişti. İronik bir şekilde Luke da özlemişti! İkinci hafta Jillian'la karşılaşmıştı.

Bardaki Denny ve genç adam Jillian'ın biraz sessiz olduğunu söyledi, bu büyük bir sürpriz değildi. Ama rapor edilecek bir sorun yoktu.

Ama Luke onu Colin gittiğinden beri görmemişti ve bunun hiçbir mazereti olamazdı. Colin aptalca bir kararla onu başka bir kıtada altı aylık bir eğlence ve oyun için terk etmiş olsa da, o Colin'in kadınıydı. Riordan erkekleri arasında dile getirilmeyen bir bağlılık vardı; birbirlerine göz kulak olurlardı.

diğerlerinin aileleri. Jillian, Colin'le hiç olmadığı kadar yakındı.

Luke evin arka tarafına doğru çekerken Jillian'ı bahçede bulmayı bekliyordu. Ama o verandadaydı, sandalyede ayaklarını altına çekmiş, rengârenk yorgani üzerindeydi. Omuzlarına sarılmış, büyük tüylü terlikler dışarı çıkmış.

Kamyonetinden inerken kısa bir sırtış attı ama sırtışı yavaşça kayboldu. O kadar da iyi görünmüyordu. Ve hâlâ pijamalarını giyiyordu. Bu şekilde giyinmiş olması şüpheliydi.

yatmak için erken. Büyük olasılıkla, o gün için hiç giyinmemiştir. Belki birden fazla gün.

Verandaya çıktı, kadının zayıf, gözyaşları içindeki yüzüne baktı ve "Ah, tatlım..." dedi.

Omuzlarının zorlukla duyulabilen hıçkırıklarla titremeye başlaması için tek gereken buydu. "Yapma," dedi gergin bir fısıltıyla. "Sakin ona söylemeye cüret etme!"

"İşte," dedi elini uzatarak. Uymaktan başka çaresi yoktu ve adam onu ayağa kaldırdı, sonra da sandalyesine oturttu ve onu küçük bir çocuk gibi kucağına aldı. "Birini özlediğinde ağlamak elbette suç değildir," dedi.

Başını onun omzuna yasladı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. "Öyle," diye boğuldu. "Çünkü onun neye ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Anlıyorum! Bu onun için çok önemli. Onun için istediğim şey bu.

Yeniden yüzde yüz olduğunu hissetmek, yeniden kendisi gibi hissetmek!"

"Bu senin için işe yarıyor gibi görünmüyor, Jillian," dedi.
"Dağılıyorsun."

"İşte bu yüzden ona asla söyleyemezsin! Benimle ilgili en çok sevdiği şey, onu gitmesi, yapması gerekeni yapması için cesaretlendirecek kadar güçlü olmam ve onu sevmemdi. İhtiyacı olan şey gitmekse, bunu yapmasını istedim."

"Neye ihtiyacınız olduğunu ona söylemeyi hiç düşündünüz mü?"

Başını iki yana salladı. "Ne istediğimi mi kastediyorsun? İstemediğim şey, bir kadının kendisinden istediğini, bir şeyleri boş ve tatminsiz bıraksa da yapan bir adam

onun içinde. Bu, sırf ben daha rahat edeyim diye ondan ihtiyacı olan şeyden vazgeçmesini istemek gibi bir şey olurdu. Bunu yapamazdım.

Colin'e...."

"Jill, ona onu sevdiğini söylemeliydin."

"Tabii ki onu sevdiğimi söyledim. Onu sevdiğimi ve ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını istediğimi söyledim. Luke, o kaza ona hepimizin anlatabileceğinden çok daha fazlasına mal oldu. Sadece bedeni değil, ruhu da kırıldı. Eğer bunu geri alamazsa, ne işe yarar ki? Bana ya da başkasına? Onu seviyorum. Onun yeniden bir bütün olmasını istiyorum."

Luke homurdandı. "Bana gayet iyi göründü."

Omuzlarını silkti. "Ben de onun iyi durumda olduğunu düşünüyordum. Ama bana kaç kez yeniden uçmak, kendine yeniden meydan okumak istediğini söylediğini sayamam. O bana resmin iyi olduğunu ama çok uysal olduğunu söyledi. Kırk yaşında ve yirmi yaşından beri uçuyor, seyahat ediyor, paraşütle atlıyor ve kim bilir daha neler yapıyor. Bir gün yavaşlamaya hazır olacağını söyledi ama o kazanın ve ardından gelen sorunların bunu yapmasına izin verecek değildi." Luke'un gözlerinin içine baktı ve yanağından iri bir damla gözyaşı süzüldü. "Hayatında onu daha azıyla yetinmeye zorlayacak ikinci şey olmayacaktım. Ona uymayan bir hayatı yaşamaya, ona bir değer duygusu vermedi. Bir erkeğin kendini başarısız hissetmesinin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var

mı?"

Bir bakalım, diye düşündü Luke kendi kendine. Kariyeri boyunca üç Black Hawk kazası geçirmişti, ilki

Mogadişu'daydı ve oldukça ciddiydi. O olmuştu
O zamanlar gençti ve eve hamile karısının yanına geldiğinde,
doğacak bebeğin kendisinden olmadığını öğrenmişti. Çok
uzun zaman önceydi.

İntihar eğilimleri bunu takip etti.... Gerçek bir hayat
yaşamaktan kaçınmak için yıllarca uçlarda yaşadı. Ve daha
sonra, Shelby'yi bulduktan sonra, onu hak edemeyeceğine
inanmanın aptallığı yüzünden neredeyse onu
kaybediyordu. "Tam bir aptal," diye mırıldandı Luke. "Bu
konudaki imtiyazın bende olduğunu sanıyordum."

"Beni bu halde bulduğunu ona asla söylemeyeceğine söz
vermelisin," dedi. "Eve gelmesini istemiyorum çünkü ona
ihtiyacım var, çünkü ben zavallıyım. Eve gelmesini istiyorum
çünkü olmak istediği yer burası. Söz veriyor musun?"

Yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Söz veriyorum.
Ondan haber aldın mı?"

"Sadece e-postalar. Sana gelenlerin aynısı. Ve sadece
benim için kısa bir tane vardı. İki hafta önce."

"Telefon görüşmesi yok mu?"

Luke sordu. "O ormanda, Luke."

"Bir tür iletişimleri yok mu?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Herkes, kendisinden
haber alınamaması durumunda endişelenmemelerini
söylemişti. Keşke... Keşke
Vahşi doğaya karışmadan önce sesini duymak güzel olurdu.
Bilirsin işte."

"İkinizin bundan sonrası için bir planınız var mı?
Geri döndüğü zaman gibi mi? Çünkü..."

Ama başını sallıyordu. "İyi bir uçuş işi, heyecan verici bir
uçuş işi aramaya devam edeceğini söyledi.

Ordu için uçmakla yarışabilecek bir şey sanırım. Afrika
değilse, belki Yeni Zelanda ya da Alaska. Resim yapacağını
ama sadece resim yaparak mutlu olamayacağını söyledi.
En heyecan verici şeyin ilk Rus Gücü domatesinin geldiği bir
çiftlikte mutlu olamayacağını bilecek kadar akıllı olduğumu
düşünüyorum."

"Sırada ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok muydu?
Çünkü geri kalanımıza bunun sadece bir başlangıç
olduğunu hiç söylemedi... Altı ay dedi...."

Başını iki yana salladı. "Tabii aradığı o uçma işini bulmadıysa," dedi. "Hepinize söylediğini söyledi, eğer Sevdiği bir şey bulursa, bu altı aydan daha uzun sürebilir."

"Evet, sanırım öyle bir şey söyledi."

"Belki de şu anda zor olan budur. Bensiz de gayet iyi olduğunu.... hayatına devam etme zamanının geldiğini fark edebilir."

Luke gülmeye

başladı. "Komik mi?"

diye sordu.

"Evet, çok komik. Ben gerçekten en büyük olduğumu düşündüm

ailedeki mankafa. Colin'in bu alanda beni gölgede bırakması iyi oldu. Hatırlat da ona teşekkür edeyim."

"Elbette," dedi. "Sana özel bir şey gösterebilir miyim?"

Luke kaşlarını çatı. "Özel bir şey görmek istediğimden emin değilim. Utanç verici olabilir..."

"Bunu atlatacaksın, Luke. Kardeşin hakkında her şeyi bilmiyor olabilirsin. Benimle gel," dedi ve onun kucağından indi. Yorganı verandadaki diğer sandalyeye bıraktı ve mutfaktan geçip merdivenlerden yukarı çıktı.

Luke onu takip ederken, kadının zayıfladığını belli belirsiz fark etti. Aslında başlangıçta fazla bir şeyi yoktu ama Colin'in gidişinden önce daha sağlam görünüyordu. Onu yatak odasına kadar takip etti ve orada, yatağın üzerinde iki büyük yağlıboya vardı. Çıplaklar. Yüzünün çoğunu gizleyen büyük hasır şapkalı bir kadın. Sadece bir göğsünün kıvrımı ya da poposunun yuvarlaklığı görünüyordu ama sadece çenesinin çizgisi ve gülümsemesinin eğimi bile bu portrelerin Jillian'a ait olduğunu gösteriyordu. Ve resimlerdeki Jillian, karşısında durandan çok daha yuvarlak, dolgun ve kaslıydı, pijamaları ince bedeninden sarkıyordu.

"Gitmeden önce bana bunları verdi. Tamamen sürpriz oldular."

"Bunları kardeşim mi yaptı?" Luke cevabı bildiği halde sordu.

Başını salladı.

Luke başını salladı. Islık çaldı. "Onun bunu yapabilmesini hiçbir zaman kıskanmadım. Hiç ilgim yok. Ama lanet olsun. Acaba o baş belası kardeşimin minnettar olması gereken ne kadar çok şey olduğu hakkında bir fikri var mı?" Jillian'a bakmak için döndü. "Bundan biraz şüpheliyim. Bir yeteneği var ama o kadar da zeki değil."

Jillian kendine rağmen güldü. "Dur. O çok zeki." "Ah, sen ve Shelby, hep onu savunuyorsunuz. Ben anla."

"İkiniz de iyi adamlarsınız. Neden daha iyi anlaşılamadığınızı anlamıyorum."

"Çünkü o bir mankafa ve tam bir baş belası," dedi Luke. "Şimdi bir duş al ve kot pantolon giy. Ben seni eve yemeğe götüreceğim ve tartışmayacağız. Colin'e bir şey söylemeyeceğiz, eğer ondan haber alırsak Yine aşağılık bir aptalsın ama belli ki yemek yemiyorsun. Muhtemelen fazla uyumuyorsundur da. Bana sorarsan o pislik için ağlayarak zamanını boşa harcıyorsun ama bu iş düzelecek. Shelby'ye bunu söylediğimi söyleme ama o iyi bir aşçı değil ama bu akşam rosto var ve neredeyse hiç yenmeyecek bir şey yapmıyor.

Yanında bol miktarda şarap ve Tanrı'ya şükür ki onun satın aldığı tatlı olacak. Yemek ve şarap, yemekten sonra uyumana yardım edeceğim. Eski haline dönene kadar yemek yediğinden ve uyuduğundan emin olacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin Luke...."

"Ama ben öyleyim. Kalbi acıyan ilk kişi sen misin sanıyorsun? Jillian, Riordan'lar bu konuda ünlüdür. Colin'i değiştiremeyeceğimize göre, seni ayağa kaldırmamız gerekecek."

"Bu oldukça utanç verici," dedi. "Kimsenin yapmasını istemedim-"

"Seni önemsemek için mi?" diye sordu. Ona doğru bir adım attı. "Sanırım kardeşim bir hata yaptı. Bence pişman olacak, öylece çekip gittiği için. Onun aptal bir savant olması ve bu resim olayının sadece ona ait bir şey olması mümkün. Ama önceden daha iyi plan yapmalıydı.

O yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaparken siz de onu beklemeye hazırđınız. Yaşadığı bu ego besleme olayının bir son kullanma tarihi olmalıydı. Ama bunları yapan adam," dedi omzunun üzerinden bakarak, ciddileşerek ve hatta saygı duyarak. "O adam sana tapıyor. Bu çok açık."

Jillian duygusal bir şekilde gülümsedi. Bunu biliyordu. Colin onu seviyordu. Ama bu onu kendisine geri getirebilir miydi?

"Şimdi seni tekrar ayağa kaldırmaya odaklanalım. İşletmeniz gereken bir çiftliğiniz var. Karım sebzelerinizi almaya bayılıyor. Salatayı neredeyse hiç mahvetmez."

On dokuz

Luke, Jillian'ı evine getirdi, karnını doyurdu, ona iyi bir kırmızı şarap ve tatlı ikram etti ve onu Shelby'nin uzman ellerine bıraktı. Shelby üç gün boyunca Jillian'a yemek ve ya da Jillian'ı evine gelmeye zorladı. Jillian başka türlü yemek yemeyebilirdi. Erkeklerinden ve onlarla yaşadıkları deneyimlerden, onları ne kadar sevdiklerinden ve bunun ne kadar mümkün olabileceğinden bahsettiler. başlarını çözmelerini beklerken acı çekti. Bu süre içinde Jillian geceleri daha iyi uyumaya başladı. iştahı açıldı ve daha az ağlamaya başladı. Ayrıca Shelby ile çok yakınlaştı.

Luke'un bir kadının kırık kalbini iyileştirmeye nasıl yardım edebileceğini bilebileceğini kim düşünebilirdi ki? Ama soyut bir şekilde, o sorumluydu.

Shelby, "Luke gibi beceriksiz bir romantiğin yardım için sana gelmesi çok garip," dedi. "Ama bu Riordan adamları. Onlar aralarında çok fazla çatışma var ve yine de hepsini yapıyorlar Birbirleri için yapabileceklerini. Aiden bana geldi. Beni bulmak, gözyaşlarımı silmek ve beni desteklemek için Hawaii'ye kadar uçtu. Onun görevi Luke'a ulaşmanın neden bu kadar imkansız olduğunu açıklamaya çalışmaktı."

"Peki o yaptı mı?" Jillian sordu.

"O yaptı. Ama Aiden'la tanıştın. Onun ne kadar bilge ve hassas olduğunu anlamak uzun sürmüyor - sanırım bir kadın doktoru olarak öyle olmak zorunda. Luke'un bir kadın doktoru olabileceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Aynı şeyi yapacak kadar hassas mısın?" Gülümsedi. "Bunu görmene sevindim Jill. Benim dışımda birinin Luke'umun ne kadar özel olduğunu bilmesine sevindim."

Shelby kısa sürede Jillian'la birlikte hasat yapıyor, eve çok miktarda lezzetli ve değerli sebze ve kavun götürüyordu.

Ve Jillian kendini daha güçlü ve kendinden emin hissediyordu. Colin'i daha az özlemiyordu ama hayatını keder ve endişeden daha fazlasıyla doldurması gerektiğini fark etti. Hayatında arkadaş olabileceği insanlar vardı. Ve bir de işi vardı - Colin'i kaybettiğinde kendi hedeflerine odaklanmaya yemin etti.

onunkini denedi.

Ürünlerden bazılarının fotoğraflarını çekti ve Colin'in fırsat bulduğunda alması için birkaç e-posta gönderdi sonra bir internet bağlantısı yapın.

Luke ve Shelby sayesinde artık hıçkıra hıçkıra ağlamıyor ve kilo vermiyordu. Ama hâlâ Colin'i düşünüyordu. Sürekli. Onun yastığında uyuyor, gün geçtikçe daha da azalan o özel kokuyu içine çekiyor ve onu hayal ediyordu. Öğleden sonraları uzanıp bir süre geceleri kaybettiği uykuyu telafi etmek için. Ama iyileşmeye başlamıştı. Neredeyse dört hafta önce gittiğinden beri ilk kez, bundan sonra ne olursa olsun hayatta kalacağına inanıyordu.

Jillian bir nebze olsun normale dönmeye hazırdı ama bu hemen olmayacaktı. Denny'nin kendisiyle birlikte işe dönmesini beklediği sabah, adam sessizce arabasına doğru süzüldü, parmak uçlarında arka verandaya çıktı ve arka kapının aralığında zarf. Saat 6 bile değildi. sabahtı ama o uyanıktı. Beşten beri uyanıktı, Colin'le ilgili bir başka canlı rüyanın peşindeydi ve uyanık olduğu için evi ve bahçeleri çevreleyen uzun ağaçların üzerinden doğan güneşi görmek istiyordu.

Bu nedenle, büyük Viktorya döneminde yanan tek ışık kahve fincanının üzerindeki küçük kırmızı ışıktı. Denny'nin

hala yatakta olduğunu düşündüm.

Kapıyı kapıp açmayı ve ona seslenmeyi düşündü ama bunun yerine zarfı içeri kaydırды, açtı ve içindekilere baktı. Bir mektup vardı.

Onun için el yazısıyla yazılmış, katlanmış bir kağıt parçası ve mühürlü bir

Jack'in adının yazılı olduğu zarf. Notunda şöyle yazıyordu,

Sevgili Jillian, senden habersiz ayrıldığım için üzgünüm ama uzun uzun düşündükten sonra San Diego'ya dönmeye karar verdim. Sizinle çalışmaktan keyif aldım, ancak büyüdüğüm şehirde daha fazla fırsat bulacağımı düşünüyorum. Her şey için teşekkür ederim ve umarım çok başarılı olursunuz. Ve lütfen bana

Jack'e mektup gönderirseniz çok memnun olurum. Teşekkür ederim. Denny

Bu kadar mı? diye sordu kendine. Tüm yaptıklarımızdan sonra mı? Bunların hepsi yanlış, diye düşündü. Denny'nin onu bu şekilde terk etmesi, bahçeleri ne kadar sevdiğini ve şu anda ne kadar yalnız olduğunu bilmesi yeterince kötüydü. Ama istifa mektubunu sabahın erken saatlerinde gizlice göndermek? Jack'le konuşmak yerine ona bir mektup bırakmak? Kimse veda edemededen kaçıp gitmek?

Telefonu eline aldı ve barı aradı, hattın evin içinde çalmasını umuyordu. Kimse açmazsa etrafı arayarak Jack ya da Mel'in numarasını bulabileceğini düşündü ama bunun için çok erkendi.

"Jack'in Barı," dedi sert bir ses. "Vaiz mi?"

"Benim," dedi, sesi tamamen uyanık ve tetikte geliyordu. "Ben Jillian. Dinle, az önce çok garip bir şey oldu.

."

"İyi misin?"

"İyi. Ama ben mutfakta oturuyordum, karanlıkta, bekliyordum

Denny kapıya bir not bırakıp gittiğinde, güneşin doğuşunu görmek için. Notta ayrılacağı yazıyordu ve Jack'e onun için bir mektup vermemi istedi. Kapalı bir zarfın içinde, Vaiz. Denny bir sebepten dolayı gizlice kaçıyor. Bu hiç mantıklı değil."

"Kahretsin," dedi Preacher. "Sağ ol Jillian. Ben hallederim. Merak etmeyin."

Preacher Jack'i, Jack de kot pantolonunu ve botlarını giyerken Denny'nin ev sahibi Jo Ellen Fitch'i aradı. "Jo, erken saat için özür dilerim..."

"Uyandım, Jack. Erken başlıyorum."

"Denny'nin buralarda olup olmadığını kontrol etmeni istiyorum. Jillian'a şehirden ayrılacağını söyleyen bir not bırakmış."

"Şehirden ayrılmak mı?" diye yineledi. "Bana hiçbir şey söylemedi. Neden bir şey söylemesin-" Durdu. konuşuyordu ve Jack onun kapıyı açtığını duyabiliyordu. "Neler oluyor...? Jack? Kapımda bir zarf var ve içinde... İçinde para var. Ayın geri kalanı için borçlu olduğu bakiye. Haftalık ödemiş ve kamyonu da gitmiş gibi görünüyor. Notu okumamı istiyorsun, Jack?"

"Boş ver. Bilmem gereken tek şey buydu. Sana sonra döneceğim." Telefonu yerine koydu ve "Orospu çocuğu!" diye mırıldandı.

Mel yatakta doğruldu, saçları darmadağındı. "Neler oluyor böyle?"

"Denny kaçtı. Jillian'a, Jo Fitch'e ve bir tane de bana not bırakmış. Eve gideceğini söylüyor."

"Peki nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Muhtemelen San Diego'ya kadar. Kliniğe gitmeden önce çocukları benim yardımım olmadan bir araya getirebilir misin?"

"Yapabilsem iyi olacak gibi görünüyor," dedi Mel. "Ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum," dedi. Eğildi, ona bir öpücük verdi ve "Biz böyle şeyler yapmayız. Not bırakmayız!"

Denny her şeyin en iyisi olduğunu düşündü ve anladığı ve kendini rahat hissettiği bir hayata geri döndü. San Diego'da tanıdığı insanlar vardı. Belki çok fazla insan değil ama yine de orada birkaç arkadaşı vardı. Ve bu doğruduydu. Muhtemelen iş açısından onun için daha fazla fırsat vardı. Yine de Jillian'ın çiftliğinden ayrılmaktan nefret ediyordu. Orasının nasıl bir yer olabileceğine dair hayaller kurmaya başlamıştı.

Kuzey Kaliforniya'da verimli organik çiftlikler. Onu her gün bu konuda konuşurken dinlerken, bundan birkaç yıl sonra bunun inanılmaz olacağını düşündü. Muhteşem. Bunu kaçıracığı için üzgündü.

Kendisini güneye götürecek olan 36 numaralı otoyoldan 101 numaralı yola doğru ilerledi. Bugün mümkün olduğunca uzağa gidecekti,

Belki de sonuna kadar. iPod'un sesini açtı ve rock müziğin kamyonunun kabinini doldurmasına izin verdi, ama bir de baktı ki arkadan gelen farlar onu kör ediyor, kamyonun kornası çalıyor ve bir deli çok yakından takip ediyor.

"Tanrım," diye mırıldandı, bu salağın kendisini geçebilmesi için yolda geniş bir boşluk arıyordu.

Bu oldukça hızlı oldu ve Denny geniş bir bankette kenara çekti ve arkasındaki kamyon hızla geçti. Fakat Denny'nin önünde durdu ve geri geri giderek onu engelledi. Gizemli bir şekilde, Jack'in kamyonetiydi. Jack atladı ve Denny'nin kamyonetine geri döndü.

"Ah, kardeşim," diye mırıldandı Denny.

Jack yolun ortasında durdu. Elleri kalçalarında, Denny'ye baktı. Denny, bu işi bir an önce bitirsem iyi olur, diye düşündü. Kamyonetinden indi. "Elimden geldiğince açıkladım.

olabilir," dedi Denny.

"Bunu bilemem," dedi Jack. "Bir mektup olduğunu duydum. Ama ben görmedim."

"O zaman neden beni takip ediyorsun?"

Jack ona doğru bir adım attı. "Çünkü gözlerimin içine bakmanı ve sana karşı nerede yanlış yaptığımı söylemeni istiyorum."

"Ha?" Denny kafası karışmış bir halde, "Ha?" dedi.

"Sen bana babalık taslamadan altı ay önce ben senin arkadaşındım. Kendimi bir tür akıl hocası olarak görüyordum, en azından bir deprem sırasında düşen içki şişeleri yüzünden ölmemi engellemek için beni bedenimle koruyana kadar - bu da kimin kime akıl hocalığı yaptığını merak etmeme neden oldu. Arkadaşlığımıza herhangi bir şart koyduğumu hiç hatırlamıyorum, ikisi de. Bildiğim kadarıyla birbirimize çok benziyorduk, birbirimize çok benziyorduk. Bunun Kolordu'dan kaynaklandığını düşündüm. Sonra bunun sadece o şeylerden biri olduğunu düşündüm. Sonra muhtemelen baban olduğumu ve bunun her şeyi açıklayacağını düşündüm. Her neyse, gayet iyi çalışıyordu. Sadece birkaç adam. Doğruyu söylemek gerekirse, senin Vaiz'le, Jill'le, Mel'le de benzer bir bağ vardı." "Bak Jack, bu senin hatan değildi, tamam mı?"

"Benim hatam olmadığını biliyorum. Kimsenin hatası değildi, Denny. Sadece detayların düşündüğümüz gibi olmadığı ortaya çıktı."

"Birinin hatasıydı, sadece bizim değil! Benim annemin! Belki de haklı sebepleri vardı ve belki de hasta olduğu içindi, belki de benim için endişelendiği içindi, belki de-"

"Belki de yakın olduğumuz içindir, ben ve senin Anne," diye araya girdi Jack. "Belki de en kötüsü olursa sana göz kulak olacağımı umuyordu. O benim kız arkadaşım değildi, ben de onun erkek arkadaşı değildim. Sevgili değildik. O zamanlar, yirmi yaşındayken ve gerçekten bir erkek gibi düşünemezken sahip olduğum sevgili türünden daha iyiydik. Biz iyi arkadaştık. Sana söylediğimi sanıyordum, orada olduğunu biliyordum! Onun içinde! O kötü durumdan kurtulması için her şeyi yapacağımı söyledim! Ona para verirdim, kalacak güvenli bir yer bulurdum ve yirmi yaşında, iri yarı, yapılı ve hazır olduğum için evine gidip ona iyi davranmayan o adamın ağzını burnunu kırmaktan çok mutlu olurdum ama-" Durdu. Aniden. "Bu, bir yabancı için, benim için hiçbir şey ifade etmeyen biri için yapmayı teklif edeceğim türden bir şey değildi. Sadece gözlerimin içine bak ve bunun senin için

neden yeterli olmadığını söyle.
Gecenin karanlığında neden kaçtın?"

"Buraya babamı bulmaya geldim," dedi Denny. "Senin babam olduğunu sanıyordum. Seni yanıltmak istememiştim Jack. Çok emindim...."

"Ne olmuş yani? Bunun konuyla ne ilgisi var? Çözülmesi gereken birkaç ayrıntı vardı. Senin hatan değil. bilgi."

"Evet, ama ait olabileceğim bir yer arıyordum," dedi. "Bir bağlantı arıyordum. Evdeki her şey kaybolup gitmiş gibiydi. Annem gittikten sonra, Afganistan'da benim için endişelenmesin diye sevgilimden ayrıldıktan sonra, birçok arkadaşım hayatına devam ettikten sonra... Bir yerlerde bir babayla, bir yerlerde bir bağlantı vardı." Başını iki yana salladı. "Ben gerçekten buraya ait değilim Jack. Herhangi bir yere ait olduğumdan daha fazla."

Jack kaşlarını çatı. "Kendin için üzüyor musun?" diye sordu. "Ya öyleyse?" Denny savunmaya geçercesine cevap verdi.

Jack güldü ama bunda mizah yoktu. "Seni bundan daha iyi tanıdığımı sanıyordum." Bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Sanırım seni evlat edinebilirim. Yirmi bir yaşından büyük olduğun için biraz garip olur ama eğer yasal bir şeye ihtiyacın varsa-"

"Kahretsin," dedi Denny, "anlamıyor musun? Ben gerçek bir şey arıyordum, acınası bir şey değil!"

"O zaman büyü!" Jack hiddetlendi. "Benimle arkadaşlığın her zaman gerçek oldu. Bundan önce hiç kimse benim sözümünden şüphe etmedi! Kimse benden imza, kan testi ya da yeminli ifade istemedi! Hiç kimse benim sözümünden Bağlılık! Sırf sana sadık kalacağıma güvenemediğin için bütün bir kasabayı yüzüstü mü bırakacaksın?"

"Bir kasabayı hayal kırıklığına uğratmayacağım...."

"Birinin büyük bir kısmı. Jillian'ı hayatının en zor zamanlarından birinde terk etmek, bu gerçek bir komşuluk değil. Etrafta dolaşmana, komşularla takılmana alışmıştık. Aile. Babam kendine yetişkin bir torun bulmuş gibi hissediyor.

detaylar netleşir. Vaiz-sana yokmuşsun gibi davranıyor

Ait olmak mı? Seni yaşı bir kadının kanepesine yatırdık. Geceleri güvende oluruz; bunu çok güvenmediğimiz biriyle yapmayız. Sen hariç herkes kendini ait hissetmiş gibi görünüyor."

Denny, "Bir bakıma yapaydı," dedi.

"Hey, yürekten söyledim, evlat. Sunabileceğim en iyi şeydi. Ama aradığın bu değilse, elimdeki hepsi bu. Yapman gerekeni yapacaksın. Belki başka bir yerde daha güçlü bir bağ hissedebilirsin."

"Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim."

"Yaptın, evlat. Aramızdaki ilişkiyi seviyorum. Baban olduğumu düşünmeden önceki halini sevdim. Olmadığımı fark ettim. Benim için hepsi

aynı." "Bu yeterli değil," dedi Denny.

"Bu benim için yeterliydi."

"Özür dilerim. Bir hata yaparsam ne olacağından korkuyordum. Sanırım olan bu."

Jack elini uzattı. "Benim için hiçbir şey değişmedi. Sana iyi şanslar dilerim. İrtibatı koparmazsan sevinirim. Bu bağın beni terk etmesi seni terk etmesinden çok daha uzun sürebilir."

Denny elini tuttu. "Elbette," dedi. "Tabii ki irtibatta olacağım."

"Dikkatli sür."

"Jack, bıraktığım mektup var, açıklamaya çalıştığım..." "Evet, biliyorum. Bende kalsın. Ama okumayacağım." "Neden?"

"Çünkü birbirimizin gözlerinin içine baktık ve konuştuk. Bazen hissettikleriniz, birbirinize söyledikleriniz yeminli bir ifadeden daha ağır basar. Bu benim için daha gerçek. Hoşça kal, oğlum. Kendine iyi bak."

Jack ana karakterleri kontrol etti-Mel, Vaiz, Jillian, Jo Fitch. Jack'i yakaladığını açıkladı.

Denny, onu kalması için ikna etmeye çalıştı ama başaramadı. Ayrıca Denny'nin yapmak istediği şeyi yaptığını ve güvenli seyahat.

Jillian o sabah kendisine gönderilen mühürlü mektubu teslim etti. "Teşekkürler," dedi. "Bahçelerde çalışacak birini bulmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Şimdilik idare ederim. Bir ya da iki hafta içinde başka bir büyük araziye temizlemesi için birini tutmam gerekebilir, böylece onu malçlayıp bahara hazırlayabilirim. Bahara kadar bekleyebilirim ama yumuşatılmış toprağı severim."

"İhtiyacınız olan tek şey buysa Bristol'lerden ya da Anderson'lardan biriyle konuşabilirsiniz. Zaten bazı tarlaların altını sürüyor olacaklar. Bana haber verin."

"Teşekkürler. Onun dışında hasadı bitirmek kaldı. Sonuncusu olgunlaşmaya devam ederken her şeyi çekip toplayacağım. Ben halledebilirim. Luke'un yardımcısı Art, bana yardım etmek isteyebilir. gelip çalışabilir. Ona ne yapacağını gösterirsem yapabilir. Bu konuyu Luke ile konuşacağım."

"İyi fikir. Colin'den haber var mı?"

"Birkaç e-posta, bazı harika vahşi yaşam resimleri. Benim için adresini yazarsan e-postana göndermeyi unutmamaya çalışacağım."

"Bu harika olur." Mühürlü zarfı arka cebine koydu. "İyi misin?"

Gülümsedi. "Şu anda düne göre biraz daha yalnızım ama iyiyim. Önce Colin, sonra Denny." Omuz silkti. "Herkes aynı eski hayattan memnun değil. şey."

"Bana ihtiyacın olursa ara," dedi Jack. "Kendini bunalmış hissetmen için iyi bir zaman değil..."

"Bunalmaktan bahsetmişken, ülkedeki en büyük balkabaklarından bazılarını yetiştiriyorum. Bedava balkabağı için bir poster hazırlayacağım, evi ve araziye süsleyeceğim. ve balkabağı toplama partisi düzenleyeceğim. O zaman biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

"Eğlenceli olabilir. Vaiz'den barbeküleri doldurmasını isteyebilir ve bunu bir gün yapabiliriz."

"Bu harika olurdu," dedi. "Biliyorsun, inişlerim ve çıkışlarım oldu... inişlerden çok çıkışlarım... Ama bu bir benim için iyi bir yer."

"Evet ama sanırım herkes için değil, örneğin Denny gibi."

"Biliyorum," dedi. "İyi olacak mısın?" "Evet. Hayal kırıklığına uğradım ama bu işler böyledir."

Elini kendi eliyle kapattı. "Hey, bana ihtiyacın olursa ara. İyi bir dinleyiciyimdir."

"Teşekkürler," dedi. "Buralarda iyi olacağız. Bizi meşgul edecek çok şey var."

Virgin River'da Denny'nin gizlice ayrıldığı haberinin yayılması uzun sürmedi. Gün boyu, insanlar öğle yemeği ya da pasta yemek için bara uğradıkça kahve ya da içki istediler. "Hey, Denny'nin San Diego'ya gittiğini mi duydum? Burayı sevmeyi mi?"

"San Diego onun için evi, unutma," dedi Jack.

"Burayı evi olarak görmeye başladığını sanıyordum."

Birisi dedi ki.

"Görünüşe göre pek sayılmaz," dedi Jack.

"Sence ondan haber alacak mıyız?" diye sordu bir başkası. "Elbette!" Jack ne yazık ki kuşku duysa da, "Elbette!" dedi.

Vedalaşmaları çok nihai olmuştu.

Öğleden sonra saat iki sularında, bar Tipik olarak sessiz olan Mel, Jack'i kontrol etmek için kliniğin karşısındaki sokağa yürüdü. "Denny'ye fazla kızmamaya çalış Jack. Genç erkekler her türlü şey tarafından yönlendirilir. Muhtemelen bunun kan bağıınız olmadığını farkına varmanızla bir ilgisi yoktur."

"Bunun iyi bir şey olduğuna karar verdim," dedi Jack.

"Çocuğu özleyeceğim, buna şüphe yok, ama eğer burada kalsaydı

çünkü biyolojik babası olduğumu düşünüyordu, bu onun için yeterli olmayabilirdi. Anlarsın ya? O yapmalı

yapmak istediği ve DNA tarafından küçük bir kasabada tutulmadığı her şey."

Bara doğru eğildi ve onu öptü. "Çok akıllıca," dedi.

Ama Jack kendini akıllı hissetmiyordu. Telafi ediyormuş gibi hissediyordu. Ödün veriyormuş gibi. Yaşayan en şanslı adamlardan biri gibi hissetmeye başlamıştı. Sadece mükemmel bir eşi yoktu.

Küçük bir ailesi, dünyanın en iyi arkadaşları vardı ama Rick ve Denny gibi ona saygı duyan, onun bir arkadaştan daha fazlası olduğunu hisseden birkaç harika genç adam vardı, onu babaları olmaya layık görüyorlardı. Şimdi ikisi de genç erkeklerin hayatlarını düzene sokmak için yapmaları gereken şeyi yapıyorlardı. Şükretmek istiyordu ama biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Birazcık da olsa iyi talihi yüzünden bir bardağın yarısından daha azı doluyken bunalmıştı.

O öğleden sonra dörde kadar. Barın kapısı Açıldı ve içeri müsrif oğuldan başka kim girebilirdi ki? Denny'nin yüzünde asık bir ifade vardı, ellerini ceplerine sokmuştu, gözleri kısıktı.

Jack, genç adama şiddetle sarılmamak için ellerini meşgul etmek amacıyla çabucak lekesiz bir bardak ve havlusunu aldı. Yine de yüzündeki sırtımayı engelleyebildiğinden emin değildi. "Ne kadar uzağa Almak mı?" diye sordu Denny'ye.

"San Francisco'ya kadar neredeyse tüm yol boyunca," dedi. "Seni geri döndüren ne oldu?"

"Sadece küçük, önemsiz bir şey. Meğer biyolojik babam olan adam annemle hiç evlenmemiş, bizi terk ettikten sonra bize destek olmaya çalışmamış ve benimle de hiçbir zaman herhangi bir ilişki kurmaya çalışmamış. Annem öldüğünde onunla temasa geçtim. Bunu duyduğuna gerçekten üzöldüğünü söyledi. O adam benim babamdı ve bu gerçeği hep görmezden geldi. Öte yandan sen, babam olmadığınızı öğrenince gerçekten üzöldüm."

"Doğru," dedi Jack başını sallayarak. "Bu fikre alıştıktan sonra hoşuma gitti. Sen ve Rick, bir erkeğin birlikte olabileceği

gurur duyuyorum."

"Başınıza bela olduğum için özür dilerim."

"Oğullar. Bunun öngörülebilir şeylerden biri olduğuna inanıyorum."

"Burayı seviyorum," dedi Denny. "Kendimi buraya ait hissediyordum. Senin en azından bir baba figürü olduğunu hissettim. Bana böyle hissettirmek zorunda değildin ama yine de hissettirdin."

Jack, "Sen bana yüklenme, ben de sana yüklenmeyeyim," dedi.

Denny güldü. "Umarım çok kızmamışsındır."

Jack elindeki bardağı ve bez parçasını bırakıp barda dolaşmaya başladı. Denny'ye iyice yaklaştı. "Biraz kızgınım ama sanırım bunu atlatabilirim. İnsanlar bütün gün seni sordular. Gittiğin için hayal kırıklığına uğramış gibiydiler."

"Gerçekten mi?"

"Ve Jillian'ın yardıma ihtiyacı var."

"Hemen oraya gidip açıklamaya çalışacağım."

"Benim de sana ihtiyacım var. Özel bir nedeni yok."

Denny'nin gözleri biraz bulutlandı. "Teşekkürler, Jack."

Jack çocuğun gömleğinden bir avuç yakaladı ve onu göğsüne doğru sertçe çekti, büyük bir kolunu onun etrafına sardı, ona sıkıca sarıldı, sırtına vurdu. "Sen hiç Bana teşekkür etmek zorundasın, evlat. Sadece olduğun kişi olmalısın. Ben böyle iyiyim."

Colin, Jillian'a Kilimanjaro Dağı'nın bir fotoğrafını ve şöyle bir not gönderdi,

Başka biri ona tırmanabilir. Ama o değil mi
Muhteşem mi? Güzel balkabağı, bebeğim. Sevgiler, Colin.

Bu mesaj onu o kadar güldürdü ki Denny mutfağa gelip ona iyi olup olmadığını sordu. İyi değildi. Kendini onun e-postasını paylaşmaya zorluyordu ama paylaşmamak onu suçlu hissettiriyordu. Gerçekten de

adamı hâlâ kendine istiyordu!

Cadılar Bayramı'na daha birkaç hafta olmasına rağmen Denny'ye dekorasyona başlamasını söylemişti. Kamyonun arkasını ağaçlara asmak için saman balyaları, fenerler, örümcekler ve cadılarla doldurdular ve Jillian su kabağı yetiştirmedeği için onları ve bol miktarda saman boynuzu satın aldı. Ne zaman ki

Tatil yaklaştığında, verandanın önü için kendi balkabaklarını oyacaktı. Burada ıssız bir yerde olduğu için şeker mi şaka mı diye soran olmayacaktı ama balkabağı toplayıcıları için hazır olacaktı.

Güzel balkabağı, bebeğim.

Onu özlüyordu ama kalbinde bir tür neşe ve sahiplenme duygusuyla. Onun kendisini düşündüğünü biliyordu. Dağın resmini herkese değil, sadece ona göndermişti.

Jill her öğleden sonra dul kadının yürüyüş yoluna çıkmayı ve o büyük yükseklikten arazisine bakmayı severdi; Denny'yi iş başında izlemeyi severdi. Balkabağı tarlasında korkulukları dikiyordu. Onun geri dönmesine çok sevinmişti.

Henüz ilk dönemlerinde olan yaprakların ilerleyen renklerini izlemekten keyif alıyordu. Sonra çatıya sırt üstü uzanır, sıcak öğleden sonra güneşinin tadını çıkarır ve Çatıda ilk kez seviştikleri anı hayal ediyordu. Her bir dokunuşu, her bir öpücüğü, Colin'in söylediği her bir tatlı sözü hatırlayabiliyordu. Sevişmelerinin yarısını hatırlayınca gülümsedi.

Giysiler evin tepesinde kayboluyordu çünkü zevkten, tatlı bir memnuniyetten kendilerini kaybetmişlerdi.

Bazen bahçelerini, hasadını, uzaklardaki sevgilisini düşünürken gerçekten de uyukluyordu. Hayat Colin buradayken olduğu kadar mükemmel değildi ama iyiydi. Kendisi için üzölmüyordu; kilo vermiyor ya da anılar ve teselli aramak için büyük evde gezinmiyordu Gece geç saatlerde.

Güneşin altında yarım saat uzandıktan sonra oturup bahçeye baktı; bahçe neredeyse çırılçıplaktı, leylaklar, ormangülleri ve ortancalar çiçekten yoksundu. Altı ayını iyi geçirmişti. Planladığı şey

Sezon dışında neler yapılabileceğini görmek için kış boyunca seralarda duman saksıları, yetiştirme ışıkları ve iç sulama ile deneyler yaptı. Ayağa kalktı ve Denny'nin bahçe arabasını ağaçların arasından geçirerek iki seranın bulunduğu arka çayıra götürdüğünü görebildi.

Elleri kalçalarında, yüzü arazinin arka tarafına dönükken, keskin bir ısıklık sesi duydu. Döndü ve karşı yöne baktı ve bir ayna gördü.... Yorgunluk pantolonu, uzun kollu yeşil askeri tişört, deve rengi yelek ve hasır kovboy şapkası giymiş bir adamdı. Büyük bir spor çantası ve yıpranmış kahverengi deri bir fotoğraf makinesi çantası taşıyordu.

"Şimdi sadece halüsinasyon görüyorum," diye mırıldandı kendi kendine.

Spor çantasını ve fotoğraf makinesi çantasını bıraktı ve kollarını ona doğru salladı.

"Yüce Tanrım, eğer deliysem, lütfen deli kalabilir miyim?" Sonra tökezleyerek, bir maraton koşucusu gibi nefes alarak üç kat merdivenden evin önüne doğru koştu. Ön kapıdan fırladı, verandayı geçti, verandanın merdivenlerinden atladı ve pantolonu yanıyormuş gibi koşmaya başladı.

bahçeden aşağı ona doğru koştu. Kız koşarken ağlıyordu; adam ona doğru yürürken gülüyordu, kolları onu yakalamak için açıldı. Kız öyle bir güçle adamın kollarına uçtu ki, adamın daha çok gülmesine ve onu yakalarken geriye doğru tökezlemesine neden oldu. Kolları boynuna dolandı, bacakları Beline sarıldı ve dudaklarıyla onu susturdu.

"Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım," dedi ağzını ele geçirirken. Adamın elleri kadının sırtında bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu; kadın adamın şapkasını başından kapıp fırlattı, Parmaklarını onun saçlarına daldırdı. "Buradasın," diye fısıldadı, onu öpüyordu, onu istiyordu, ona öyle sıkı sarılıyordu ki asla kurtulamayacaktı.

"Evet," dedi sonunda onun ağzına karşı.

"Altı ay olması gerekiyordu!"

"Biliyorum," dedi. "Ne düşünüyordum ki, ha?"

"Neden bana geleceğini söylemedin?"

"Seni arayabildiğimde San Francisco'daydım. Bir sabah küçük bir Afrika köyünde uyandım ve Jilly olmadan bu işin yürümeyeceğini düşündüm. Ve eve bir bilet aldım. Bu kadar kısa sürede buraya gelmek için neler çektiğimi tahmin bile edemezsiniz. Ormanın üzerinde uçarken çok fazla sahne aldım. Seni arayamadan San Francisco'daydım." Sırıttı. "Tam o sırada sana sürpriz yapmaya karar verdim. Bakalım beni gördüğüne sevinmiş gibi davranacak mısın?"

Omzunun üzerinden baktı. Araba yoktu. "Ama buraya nasıl geldin?"

"Bir havaalanı servisi, sonra otostop çektim."

Onun omzuna vurdu. "Geleceğini bana söylemeliydin! Böylece hazır olabilirdim! Temizlenmiş ve güzel olurdum!"

Ellerini poposunun altına koyarak onu kaldırdı. Başını iki yana salladı. "Seni kirli seviyorum," dedi gülerek. "Daha güzel olamazdın, Jilly. Ve ben sensiz yapamam."

"Bu sadece bir ziyaret mi? Beni yine terk mi ediyorsun?"

"Belki," dedi. "Ama asla uzun süreliğine değil. Çiftliğin sana ihtiyacı olmadığı zamanlar bulabilirsen, belki benimle gelirsin. Sen büyürken ben de resim yaparım, fırsat buldukça seyahat ederiz.

Belki daha iyi bir ressam olurum ve Shiloh bana uçak bileti için para gönderebilir." Bir eliyle onu tuttu, diğer eliyle de saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Beni özledin mi?"

"Birazcık," dedi omuz silkerek.

"Yanaklarından yaşlar süzülüyor," dedi sırtarak. "Sanırım beni birazdan daha fazla özledin."

"Beni hiç aramadın! Bana zar zor e-posta gönderdin!"

"Ormandaydım. Seni o kadar çok özledim ki tüm kalbim kırıldı. Seni bir daha asla bu kadar özlemek istemiyorum. tekrar."

"Peki ya uçmak?"

Omuz silkti. "Sadece nasıl hissettirdiğini görmek için bir helikopterle yukarı çıktım. Oldukça iyi hissettirdi. Ama seninle olmak kadar iyi değil." O

Alnını onunkine yasladı. "Senin içinde olmak kadar iyi değil. Sanırım birkaç küçük değişiklik yapmamın zamanı geldi."

"Küçük mü?"

"Biraz yavaşlayabilirim.... Belki kısa seyahatlere çıkarım, bir ya da iki hafta gibi. Belki sen de gelirsın, eğer istersen. Belki sahip olduğumuz bu şeyin mükemmel olduğunu, uğraşmaya değmeyeceğini kabul ederiz. Ve sonsuza kadar birlikte kalırız. Eğer ilgilenirsen tabii."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bunu düşünebilirim."

Yüzünü onun boynuna gömdü. "Hızlı düşün," diye hırladı. "Yolda elbiselerini soyabilirim!"

Arkasına yaslandı ve iki avucunu da adamın yanaklarına koydu, gözlerinin içine ateşle bakıyordu. "Artık dalga geçmeyi bıraktın mı? Artık benim misin?"

"Tamamen ve çaresizce seninim. İstersen dövme yaptırırım. Sana aşığım, Jilly. Tüm aptal hayatım boyunca hiç aşık olmadığım kadar."

"Ve hayatınızı geri aldığınızı hissediyorsunuz?" diye sordu ona. "Tam olarak öyle değil," dedi. "Bütün bir hayatım varmış gibi hissediyorum Beni beklediğini bile fark etmediğim yeni bir hayat. Sen ihtiyacım olan her şeysin, Jilly. Sensiz mi? Bunu düşünemiyorum bile."

"Peki ya maceranız? Yaşadığınızı hissetmek için daha fazla maceraya mı ihtiyacınız var?"

Onu uzun ve sert bir şekilde öptü ve sonra gırtlaktan gelen bir fısıltıyla, "Sen benim maceramsın, Jilly. Yaşadığımı hissetmek için ihtiyacım olan şeysin."

ISBN: 978-1-4268-8427-6

WILD MAN CREEK

Telif Hakkı © 2011 Robyn Carr

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılmak dışında, bu çalışmanın tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde, kserografi de dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla çoğaltılması veya kullanılması, Yayıncı MIRA Books, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Canada M3B 3K9'un yazılı izni olmaksızın fotokopi ve kayıt ya da herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MIRA ve Star Colophon lisans altında kullanılan ve Avustralya, Yeni Zelanda'da tescilli ticari markalardır, Filipinler, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi ve diğer ülkelerde.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen Customer_eCare@Harlequin.ca adresinden bizimle iletişime geçin.

www.MIRABooks.com